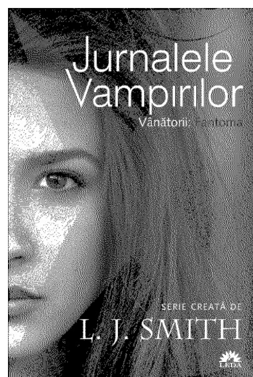
1

lena Gilbert păşi pe o porţiune netedă de iarbă, firele elastice lăsându-se sub tălpile ei. Pâlcuri de trandafiri stacojii şi nemţişori violet ieşeau din pământ, iar deasupra capului Elenei atârna o cupolă uriaşă, pe care sclipeau felinare strălucitoare. Pe terasa din faţa ei se arcuiau două fântâni albe de marmură, care aruncau în aer jeturi de apă. Totul era frumos, elegant şi cumva familiar.

Ăsta epalatul lui Bhddeuwedd, **spuse o voce în capul ei. Dar ultima oară când se aflase aici, peluza fusese plină de invitaţi veseli care dansau. Acum dispăruseră cu toţii, deşi rămăseseră urme ale prezenţei lor: pahare goale umpleau mesele aranjate pe marginea pajiştii; un şal de mătase era aruncat pe un scaun; un pantof cu toc foarte înalt zăcea pe ghizdul uneia dintre fântâni.**

Mai era ceva ciudat. Înainte, scena din faţa ei fusese scăldată într-o lucire roşiatică drăcească, ce lumina totul în Dimensiunea întunecată, transformând albastrul în purpuriu, albul în roz, iar rozul în nuanţa catifelată a sângelui. Acum, peste tot strălucea o lumină limpede, iar deasupra, pe cer, plutea calmă o lună albă plină.

O mişcare uşoară se auzi în spatele ei şi Elena îşi dădu seama cu o tresărire că de fapt nu era singură. O siluetă întunecată era dintr-odată *acolo,* **apropiindu-se de ea.**

Damon.

Bineînţeles că era Damon, îşi spuse Elena, zâmbind. Dacă exista cineva care să apară pe neaşteptate înaintea ei aici, în ceea ce părea să fie sfârşitul lumii — sau cel puţin momentul de după sfârşitul unei petreceri — acela nu putea fi decât Damon. Doamne, era atât de frumos! Negru pe negru: păr negru moale, ochi negri precum miezul de noapte, jeanşi negri şi o jachetă moale de piele.

Când privirile li se întâlniră, ea era atât de bucuroasă să-l vadă, încât i se tăie răsuflarea. Se aruncă şi-l îm- brăţişă, prinzându-se de gâtul său, simţind muşchii supli şi tari din braţele şi pieptul lui.

„Damon", spuse ea, cu vocea tremurându-i dintr-un motiv oarecare.

Şi trupul îi tremura, şi Damon o mângâie pe braţe şi umeri, pentru a o linişti.

1

„Ce s-a întâmplat, prinţesă? Nu-mi spune că ţi-e frică."

îi zâmbi afectat şi lenevos, şi mâinile lui erau puternice şi calme.

„Ba *da,* **mi-e frică", răspunse ea.**

„Dar de ce ţi-e frică?"

Asta o zăpăci pentru o clipă. Apoi, încet, lipindu-şi obrazul de-al lui, spuse:

„Mi-e frică să nu fie doar un vis."

„O să-ţi spun un secret, prinţesă", îi şopti el la ureche. „Tu şi cu mine suntem singurele lucruri adevărate aici. Tot restul este vis."

„Doar tu şi cu mine?" repetă Elena, simţind cum o sâcâie un gând supărător, ca şi cum ar fi uitat ceva — sau pe cineva.

Un funigel de cenuşă ateriză pe rochia ei şi ea îl îndepărtă absentă.

„Suntem doar noi doi, Elena", spuse Damon tăios. „Tu eşti a mea. Eu sunt al tău. Noi ne iubim de la începuturile timpului."

Sigur. De aceea tremura ea probabil — de bucurie. El era al ei. Ea era a lui. Erau suflete-pereche.

Şopti un singur cuvânt: „Da."

Apoi el o sărută.

Buzele lui erau la. Fel de moi ca mătasea, şi când sărutul deveni mai profund, ea îşi lăsă capul pe spate, dându-şi la iveală gâtul, anticipând înţepătura dublă ca de viespe pe care el i-o făcuse de atâtea ori.

Când n-o simţi, deschise ochii întrebătoare. Luna era la fel de strălucitoare, iar în aer plutea parfumul ameţitor al trandafirilor. Dar trăsăturile fin cizelate ale lui Damon erau palide sub coama de păr negru, şi pe jacheta lui poposiseră şi mai mulţi funigei de cenuşă. Deodată, toate îndoielile mărunte care o sâcâiseră îi apărură limpezi.

Oh, nul Oh, **nu!**

„Damon." Elena icni, privindu-l cu disperare, în vreme ce ochii ei se umpleau de lacrimi. „Tu nu poţi să fii aici, Damon. Tu eşti... mort."

„De mai bine de cinci sute de ani, prinţesă."

Damon îi aruncă zâmbetul lui orbitor. În jurul lor continua să cadă cenuşa, ca o ploaie gri fină, aceeaşi cenuşă sumbră sub care era îngropat trupul lui Damon, dincolo de lumi şi dimensiuni.

„Damon, tu... eşti mort acum. Nu nemuritor, ci... dispărut."

„jvtt, Elena..."

începu să pâlpâie şi să dispară, la fel ca un bec care se stingea.

1

„Da. Da! Te-am ţinut în braţe pe când mureai...”

Elena plângea neputincioasă. Acum nu mai simţea deloc braţele lui Damon. El dispărea în lumina tremurătoare.

„Ascultă-mă, Elena...”

Acum nu mai ţinea în braţe decât lumina lunii. Durerea îi strânse inima.

„Tot ce trebuie să faci e să mă strigi”, se auzi vocea lui Damon. „Tot ce trebuie..

Vocea i se stinse în foşnetul vântului printre copaci.

Elena deschise brusc ochii. Ca prin ceaţă, îşi dădu seama că se afla într-o cameră inundată de lumina soa- relui, şi o cioară uriaşă era cocoţată pe pervazul unei fe- restre deschise. Pasărea îşi lăsă capul pe o parte şi scoase un croncănit, privind-o cu ochi strălucitori.

Elena simţi un fior pe şira spinării.

— Damon? şopti ea.

Dar cioara doar îşi întinse aripile şi zbură de-acolo.

2

ragă Jurnalule,

SUNTACASĂ! Mei nu îndrăznesc să cred, dar iată-mă aici!

M-am trezit cu un sentiment atât de ciudat! Nu ştiam unde mă aflu, şi am rămas pur şi simplu întinsă acolo, adulmecând parfumul de curat al balsamului de rufe impregnat în cearşafuri, încercând să-mi dau seama de ce totul părea atât de familiar.

Nu eram în conacul lui Lady Ulma. Acolo domnisem cuibărită în cele mai netede satinuri şi în cele mai moi catifelet iar aerul mirosea a tămâie. Şi nu eram nici la pensiune: doamna Flowers spală aşternuturile într-un amestec straniu de ierburi despre care Bonnie spune că e pentru protecție şi vise plăcute.

Şi deodată^ am ştiut Eram acasă. Gardienele au reuşit! M-au adus acasă.

Totul şi nimic nu s-a schimbat E aceeaşi cameră în care am dormit de când eram bebeluş: comoda din lemn de cireş bine lustruită şi balansoarul’; cocoțat pe un raft, căţeluşul de pluş alb cu negru, pe care Matt l-a câştigat la carnavalul de iarnă în clasa a noua; biroul meu cu rulou, cu casetele hi; oglinda veche bogat împodobită de deasupra măsuței de toaletă; şi posterele cu Monet şi Klimt de la expozițiile la care m-a dus mătuşa Judith în Washington, DE. Până şi pieptănul şi peria mea sunt aşezate ordonat, unul lângă altul, pe măsuță. Totul este aşa cum ar trebui să fie.

M-am ridicat din pat şi am luat din birou un cuțit de argint de deschis scrisori pentru a sălta scândura secretă din podeaua dulapului meu de haine, vechea mea ascunzătoare, şi am găsit jurnalul ăsta, chiar acolo unde l-am ascuns cu atâtea luni în urmă. Ultima

1

însemnare este cea pe care am scris-o înainte de xjua Oraşului, în noiembrie, înainte să... mor. Înainte să plec de acasă şi să nu mă mai întorc niciodată. Până acum.

În însemnarea aia povesteam în detaliu planul nostru de a recupera pe Juriş celălalt jurnal al meu, cel pe care Caro- line mi l-a Jurat, cel pe care avea de gând să-l citească la serbarea de /Jua Oraşului, cu voce tare, ştiind bine că avea să-mi distrugă viaţa. Chiar a doua zi m-am înecat în pârâul Wickeiy şi am revenit ca vampir. Şi pe urmă am murit din nou şi m-am întors ca fiinţă omenească, şi am călătorit în Dimensiunea întunecată şi am avut o mie de aventuri.

Iar vechiul meu jurnal a rămas chiar aici unde l-am lăsat, sub podeaua din dulap, aşteptându-mă.

Cealaltă Elenă, cea pe care Gardienele au întipărit-o în mintea tuturor, a fost aici în toate aceste luni, mergând la şcoală şi ducând o viaţă normală. Acea Elenă nu a scris aici Adevărul e că mă simt uşurată, N-arfi straniu să văd însemnări în jurnal cu scrisul meu şi să nu-mi aduc aminte de absolut nimic din lucrurile pe care le povestesc? Deşi poate că asta arfi fost folositor. Habar n-am ce crede lumea din Felvs Church că s-a întâmplat în lunile care s-au scurs de la 2j.ua Oraşului întregul Felvs Church are şansa unui nou început **Kitsune-7f** *au distrus oraşul ăsta din pură răutate, stârnind copiii împotriva părinţilor, determinându-i pe oameni să-şi facă rău, br înşişi şi tuturor celor pe care îi iubeau.*

Dar acum nimic din toate astea nu s-a întâmplat vreodată.

Dacă s-au ţinut de cuvânt Gardienele, toată lumea care a murit este acum din mm în viaţă; bietele Vickie Bermett şi Sue Carson, omorâte de Kaâherme şi Klaus şi Tyler Smalizvood în iarna trecută; nesuferitul domn Tatmer; toţi acei nevinovaţi pe care **kitsune-^** *i-au omorât sau cărora le-au provocat moartea. Eu. Toate din nou aşa cum au fost, toate luând-o de la capăt*

Şi, cu excepţia mea şi a prietenilor mei apropiaţi — Meredith, Bonnie, Matt, dragul meu Ştefan şi doamna

Flowers — nimeni altcineva nu ştie că viaţa nu s-a mai scurs ca de obicei de la %iua Oraşului încoace.

Am primit cu toţii o altă şansă. Am reuşit Am sabat pe toată lumea.

Pe toţi, cu excepţia lui Damon. În cele din urmă, el ne-a sabat, dar noi n-am putut să-l sabăm. Deşi ne-am străduit din greu şi am implorat cu disperare, nu a existat nicio modalitate prin care Gardienele să-l aducă înapoi Iar vampirii nu se reîncarnează. Ei nu se duc în rai, şi nici în iad, şi în niciun fel de viaţă de apoi Ei pur şi simplu... dispar.

Elena se opri din scris pentru o clipă şi trase adânc aer în piept. Ochii i se umplură de lacrimi, dar se aplecă din nou peste jurnal. Trebuia să spună tot adevărul, asta

1

dacă voia să existe un rost în a ţine un jurnal.

Damon a murit în brațele mele. A fost o agonie cumplită să văd cum îl pierd Dar n-o să-i spun niciodată lui Ştefan ce am simțit cu adevărat pentru fratele lui. Ar fi o cruzime ~ şi la ce-ar servi acum?

Tot nu pot să cred că nu mai e. Nimeni nu avea atâta viață în el ca Damon — nimeni nu iubea viața mai mult ca el. Acum n-o să ştie niciodată…

În acea clipă, uşa camerei Elenei se dădu de perete şi Elena, cu inima sărindu-i din piept, închise repede jurnalul. Dar intrusul nu era decât surioara ei mai mică,

Margaret, îmbrăcată într-o pijama roz înflorată, cu părul ei blond mătăsos ciufulit şi ridicat în creştetul capului ca penele unui sturz. Fetiţa de cinci ani nu-şi încetini pasul decât când ajunse aproape de Elena — şi atunci se aruncă peste ea prin aer.

Ateriză direct pe sora ei mai mare, lăsând-o aproape fară răsuflare. Obrajii lui Margaret erau uzi, ochii îi străluceau şi mânuţele ei se agăţau strâns de Elena.

Elena se trezi strângând-o Ia fel de tare, simţind greutatea surorii ei, trăgând în nări mirosul ei dulce de şampon de copii amestecat cu cel de plastilină.

— Mi-a fost dor de tine! spuse Margaret, pe punctul de a izbucni în plâns. Elena! Mi-a fost aşa de dor de tine!

— Ce?

În ciuda efortului de a-şi păstra vocea glumeaţă, Elena o auzea tremurând. Îşi dădu seama cu o tresărire că n-o mai văzuse pe Margaret — n-o mai văzuse *cu adevărat* — de mai bine de opt luni. Dar Margaret nu avea cum să ştie asta.

— Ţi-a fost aşa de dor de mine de aseară de când te-ai culcat, încât a trebuit să vii în fugă să mă cauţi?

Margaret se trase puţin în spate şi se uită lung la Elena. Ochii de un albastru limpede ai fetiţei de cinci ani aveau o privire ciudată, o privire intensă, *cunoscătoare,* care o facu pe Elena să simtă un fior de gheaţă pe şira spinării.

Dar Margaret nu spuse nimic. Pur şi simplu se agăţă mai tare de Elena, ghemuindu-se şi lăsându-şi capul pe umărul ei.

— Am avut un vis urât. Am visat că m-ai părăsit. Ai *plecat.*

Ultimul cuvânt răsună ca o tânguire şoptită.

— Oh, Margaret, spuse Elena, îmbrăţişându-şi surioara, a fost doar un vis. Nu plec nicăieri.

Închise ochii şi rămase cu braţele în jurul lui Margaret, rugându-se ca surioara ei să fi avut cu adevărat doar un coşmar, şi nu cumva să se fi strecurat prin vreo fisură a vrăjii Gardienelor.

1

— Bun, scumpo, e timpul să ne mişcăm, spuse Elena după câteva momente, gâdilând-o uşor pe Margaret pe o parte. Ce-ai zice de un mic dejun fabulos, tu şi cu mine? Să-ţi fac nişte clătite?

Margaret se ridică în capul oaselor şi se uită Ia Elena cu ochii ei albaştri larg deschişi.

— Unchiul Robert face vafe, spuse. *Întotdeauna* face vafe duminica dimineaţa. Ai uitat?

Unchiul Robert. Aşa-i. El şi mătuşa Judi th se căsătoriseră după moartea Elenei.

Sigur, aşa face, iepuraş, spuse ea veselă. Pentru o clipă, am uitat că e duminică.

Acum, că Margaret pomenise de asta, auzea pe cineva în bucătărie. Şi simţea o aromă delicioasă de mâncare. Adulmecă.

— E *şuncă?*

Margaret încuviinţă din cap.

— Hai să ne întrecem până la bucătărie!

Elena râse şi se întinse.

— Dă-mi un minut să mă trezesc de-a binelea. Ne întâlnim jos.

O să vorbesc cu mătuşa Judith, îşi dădu ea seama, cuprinsă brusc de bucurie.

Margaret ţâşni din pat. La uşă se opri şi privi înapoi către sora ei.

— Sigur vii jos, da? întrebă şovăitor.

— Sigur vin, spuse Elena, iar Margaret zâmbi şi o porni pe coridor.

Privind-o, Elena se gândi din nou cât de uluitoare era a doua şansă — de fapt, a treia — pe care o primise. Pentru o clipă, Elena doar se lăsă în voia senzaţiei de a fi în casa ei dragă, un loc în care nu crezuse niciodată că avea să mai locuiască. Auzea vocea subţirică şi veselă a lui Margaret sporovăind fericită jos în bucătărie şi vocea gravă şi mai groasă a lui Robert răspunzându-i. Era atât de *norocoasă,* în ciuda a toate, să fie în sfârşit acasă! Ce putea fi mai bine?

Ochii i se umplură de lacrimi şi îi închise strâns. Ce întrebare *prostească*! Ce putea fi mai minunat? Dacă acea cioară de pe pervazul ei ar fi fost Damon, dacă ar fi ştiut că el e undeva acolo, gata să-i arunce zâmbetul lui leneş sau chiar să o enerveze dinadins, ei da, *asta* ar fi fost mult mai bine,

Elena deschise ochii şi clipi cu putere de câteva ori, vrând să-şi îndepărteze lacrimile. Nu putea să clacheze. Nu acum. Nu când urma să-şi vadă din nou familia. Acum avea să zâmbească şi să râdă şi să-i îmbrăţişeze pe toţi. Mai târziu, avea să se prăbuşească, lăsându-se în voia durerii ascuţite dinăuntrul ei şi o să-şi îngăduie să plângă. În definitiv, avea tot timpul din lume să-l jelească pe Damon, căci pierderea

1

lui nu va înceta niciodată s-o doară.

3

oarele dimineţii strălucea peste aleea lungă şi şerpuită care ducea la garajul din spatele pensiunii. Norişori albi pufoşi lunecau grăbiţi pe cerul azuriu. Era o privelişte atât de liniştită, încât era aproape imposibil să crezi că se întâmplase vreodată ceva rău în locul ăsta.

Ultima dată când am fost aia, **îşi spuse Ştefan, punându-şi ochelarii de soare,** *era o pustietate.*

Când *kitsune-***le stăpâniseră Fell's Church, aici fusese o zonă de război. Copii împotriva părinţilor, adolescente care se mutilau singure, oraşul pe jumătate distrus. Sânge pe străzi, durere şi suferinţă peste tot.**

în spatele lui, uşa din faţă a pensiunii se deschise. Ştefan se întoarse repede şi o văzu pe doamna Flowers ieşind din casă. Bătrâna purta o rochie neagră lungă şi ochii îi erau umbriţi de o pălărie de paie împodobită cu flori artificiale. Părea obosită, epuizată, dar zâmbetul ei era la fel de blând ca întotdeauna.

— Ştefan, spuse ea. În dimineaţa asta, întreaga lume este exact aşa cum ar trebui să fie. Doamna Flowers se apropie şi ridică privirea către faţa lui, cu ochii ei albaştri pătrunzători plini de căldură şi înţelegere. Părea că se pregăteşte să-l întrebe ceva, dar în ultimul moment se răzgândi şi în schimb spuse: Meredith a sunat, şi Matt. Se pare că, surprinzător, toată lumea a scăpat cu bine. Kzită, apoi îl strânse uşor de braţ. Aproape toată lumea.

Lui Ştefan, pieptul i se strânse de durere. Nu voia să vorbească despre Damon. Nu putea, nu încă. Lăsă capul în jos.

— Vă datorăm foarte mult, doamnă Flowers, spuse el, alegându-şi cu grijă cuvintele. N-am fi putut niciodată să înfrângem *kitsune-le* **fară ajutorul dumneavoastră — dumneavoastră aţi fost cea care Ie-a încolţit şi aţi apărat atâta vreme oraşul. Niciunul dintre noi n-o să uite vreodată asta.**

Zâmbetul doamnei Flowers se lărgi şi într-un obraz îi apăru pe neaşteptate o gropiţă.

— Mulţumesc, Ştefan, răspunse ea la fel de formal. Tu şi ceilalţi sunteţi singurii alături de care aş fi vrut să lupt. Oftă şi îl mângâie pe umăr. Deşi probabil că în sfârşit îmbătrânesc; simt nevoia să petrec ziua de azi moţăind într-un scaun în grădină. Lupta cu răul mă consumă mai mult decât pe vremuri.

Ştefan îi oferi braţul ca s-o ajute să coboare treptele verandei şi ea îi zâmbi din

nou.

— Spune-i Elenei că o să fac biscuiţii ăia de ceai care-i plac oricând e gata să-şi lase familia şi să vină în vizită, spuse, apoi se întoarse către grădina ei de trandafiri.

Elena şifamilia ei. **Ştefan şi-o imagină pe iubita lui, cu părul ei auriu căzându-i pe umeri, cu micuţa Margaret în poală. Elena avea acum posibilitatea să mai încerce o dată viaţa umană adevărată, ceea ce merita totul.**

Fusese vina lui Ştefan că Elena îşi pierduse prima viaţă — ştia asta cu o certitudine care-l măcina pe dinăuntru. O adusese pe Katherine în Felts Church, şi Katherine o nimicise pe Elena. De data asta o să se asigure că Elena era protejată. Aruncând o ultimă privire către doamna Flowen; în grădina ei, îşi îndreptă umerii şi intră în pădure. Păsările cântau la marginile pătate de soare ale pădurii, dar Ştefan pătrunse mult mai adânc, acolo unde creşteau stejari străvechi şi tufărişul era des. Unde nimeni nu avea să-l vadă, unde putea vâna.

Oprindu-se într-un mic luminiş aflat la câteva mile în adâncul pădurii, Ştefan îşi scoase ochelarii de soare şi ascultă cu atenţie. Din apropiere veni pocnetul uşor al unei făpturi care se mişca în spatele unei tufe. Se concentră, cercetând cu mintea. Era un iepure, care, cu inima bătându-i repede, îşi căuta masa de dimineaţă.

Ştefan îşi concentră mintea asupra lui. *Vino la mine,* **gândi el, blând şi convingător. Simţi cum iepurele încremeneşte pentru o clipă, apoi ţopăie încet de sub tufă, cu ochii sticloşi. Veni docil către el şi, la un alt îndemn mintal al lui Ştefan, se opri Ia picioarele lui. Ştefan îl ridică de jos şi îl întoarse pentru a ajunge la gâtul lui de- licat, unde i se zbătea pulsul. Cerându-i iertare în gând, Ştefan se lăsă în voia foamei, îngăduindu-le caninilor săi să se înfigă. Sfâşie gâtul iepurelui, bând încet sângele, în-cercând să nu se strâmbe când îi simţi gustul.**

În vreme ce *kztsune-le* **ameninţaseră Fell's Church, Hiena, Bonnie, Meredith şi Matt insistaseră ca el să se li rănească din sângele lor, ştiind că sângele omenesc îi va da puterea necesară pentru a lupta. Sângele lor fusese aproape nepământean: al lui Meredith aspru şi puternic, al lui Matt pur şi sănătos, al lui Bonnie dulce ca o prăjitură, al Elenei ameţitor şi înviorător. În ciuda gustului oribil al iepurelui, caninii lui îl înţepau Ia amintirea foamei.**

Dar acum n-o să mai bea sânge omenesc, îşi spuse hotărât. Nu putea să mai continue să depăşească graniţa, chiar dacă ei erau dispuşi s-o facă. Nu dacă siguranţa prietenilor ei era în pericol. Trecerea de la sânge omenesc la cel de animal avea să fie dureroasă; îşi amintea cum se simţise când renunţase prima oară să mai bea sânge omenesc — dureri de dinţi, greaţă, o stare de iritare, senzaţia că era lihnit de foame

chiar şi când avea stomacul plin — dar era singura opţiune. Când inima iepurelui îşi opri bătăile, Ştefan îşi desprinse încet dinţii de el. Ţinu pentru o clipă în mâini trupuşorul moale, apoi îl aşeză pe pământ şi îl acoperi cu frunze. *Mulțumesc, micuțule*, spuse în gând. Tot îi mai era foame, dar deja luase o viaţă în dimineaţa asta.

Damon ar fi râs. Ştefan aproape că îl auzea. *Nobilul Ştefan*, ar fi spus el zeflemitor, şi ochii lui negri s-ar fi micşorat cu un dispreţ pe jumătate afectuos. *Pierzi tot ce-i mai bun din a fi vampir în vreme ce te lupți cu propria-ți conştiință, prostule.*

Ca şi cum fusese chemată de gândurile lui, o cioară croncăni deasupra capului său. Pentru o clipă, Ştefan se aşteptă ca pasărea să coboare în picaj către pământ şi să se transforme în fratele lui. Când nu o făcu, Ştefan râse scurt de propria lui prostie şi fu surprins să-şi audă râsul sunând aproape ca un suspin.

Damon nu mai venea niciodată. Fratele lui dispăruse. Existaseră secole de duşmănie între ei şi de-abia începu- seră să-şi îmbunătăţească relaţia, unindu-şi eforturile pentru a lupta împotriva răului care părea întotdeauna atras către Felts Church şi ca s-o apere pe Elena de el. Dar Damon era mort şi acum Ştefan era singurul rămas să o protejeze pe Elena şi pe prietenii lor.

Viermele fricii se zvârcoli în pieptul lui. Atât de *multe* puteau să nu meargă bine! Oamenii erau aşa de *vulnerabili*, iar acum, că Elena nu mai avea puteri speciale, era la fel de vulnerabilă ca oricare dintre ei.

Gândul îl făcu să ameţească şi plecă imediat de-acolo, alergând direct către casa Elenei, aflată de cealaltă parte a pădurii. Elena era acum responsabilitatea lui. Şi n-avea să mai îngăduie ca să-i mai facă din nou ceva rău.

Palierul de la etaj era aproape Ia fel cum îşi amintea Elena: lemn întunecat la culoare şi lucios, covorul persan lung, câteva măsuţe cu bibelouri şi fotografii, o canapea lângă fereastra mare care dădea către aleea din faţa casei.

Dar la jumătatea scărilor, Elena se opri, căci văzuse ceva nou. Printre fotografiile cu rame de argint de pe una din măsuţe se afla o poză de-a ei cu Meredith şi Bonnie, cu feţele apropiate, zâmbind larg în toci şi robe şi arătân- du-şi mândre diplomele de absolvire. Elena o luă de pe masă şi o apropie de ochi. Absolvise liceul.

I se părea straniu să o vadă pe această *altă* Elenă, căci nu se putea abţine să nu se gândească aşa la ea, cu părul ci blond strâns într-un coc franţuzesc elegant, cu obrajii albi îmbujoraţi de emoţie, zâmbind alături de cele mai bune prietene ale ei, fără să-şi amintească nimic din acel moment. Şi părea atât de lipsită de griji Elena asta, atât de plină de bucurie şi speranţă şi aşteptări pentru viitor! Klena asta nu ştia nimic de oroarea Dimensiunii întunecare sau de urgia pe care o provocaseră *kitsune~\t.* Această

1

Klenă era *fericită.*

Uitându-se repede Ia fotografii, Elena mai zări câteva pe care nu Ie mai văzuse până atunci. Se pare că această altă Elenă fusese regina Balului Zăpezii, deşi Elena îşi amintea că după moartea ei Caroline fusese cea care primise coroana. Dar în poza asta, Regina Elena era superbă în mătase de un violet pal, înconjurată de Curtea ei: Bonnie, înfoiată şi adorabilă în tafta de un albastru strălucitor; Meredith, sofisticată în negru; Caroline cea cu părul roşcat părând ofensată, într-o rochie argintie strâmtă care nu lăsa prea mult de lucru imaginaţiei; şi Sue Carson, drăgălaşă în roz pal, zâmbind direct către obiectiv, foarte vie. Lacrimile înţepară din nou ochii Elenei. O salvaseră. Elena şi Meredith şi Bonnie şi Matt şi Ştefan o salvaseră pe Sue Garson.

Apoi privirea Elenei se opri pe o altă fotografie, de data asta cu mătuşa Judith într-o rochie de mireasă lungă, din dantelă, cu Robert alături, mândru, în costum. Cu ei era cealaltă Elena, în mod clar domnişoară de onoare, într-o rochie de culoarea frunzelor tinere, ţinând în mână un buchet de trandafiri roz. Lângă ea stătea Margaret, cu căpşorul ei de un blond strălucitor lăsat într-o parte sfios, ţinându-se strâns cu o mână de rochia Elenei. Purta o rochiţă albă legată cu o cingătoare lată verde, şi în cealaltă mână strângea un coş cu trandafiri.

Mâinile Elenei tremurau uşor pe când lăsa jos fotografia. Părea că toată lumea se distrase de minune. Ce păcat că ea nu fusese cu adevărat acolo!

Jos, la parter, un pahar se lovi de masă cu un clinchet şi Elena o auzi pe mătuşa Judith râzând. Lăsând deoparte ciudăţenia acestui nou trecut pe care va trebui să-l înveţe, Elena coborî grăbită scările, gata să-şi întâmpine viitorul.

În sufragerie, mătuşa Judith turna suc de portocale (lintr-o carafă albastră, în vreme ce Robert punea cu un polonic aluat în forma de vafe. Margaret stătea îngenuncheată în spatele scaunului ei, povestind o discuţie serioasă între iepurele ei de pluş şi un tigru de jucărie.

Un val de bucurie umplu pieptul Elenei şi ea o strânse. Are în braţe pe mătuşa Judith şi o învârti. Sucul de por- locale sări pe podea într-un arc larg.

— Elena, o certă mătuşa Judith, pe jumătate râzând. (le-i cu tine?

— Nimic! Pur şi simplu te iubesc, mătuşă Judith, spuse Elena strângând-o şi mai tare. Zău aşa!

— Oh, făcu mătuşa Judith, cu o privire înduioşată. Oh, Elena, şi eu te iubesc.

— Şi ce zi frumoasă, continuă Elena, îndepărtându-se i u o piruetă. O zi minunată în care să fii în viaţă.

Depuse o sărutare pe creştetul blond al lui Margaret. Mătuşa Judith se întinse după

prosoapele de hârtie.

Robert îşi drese glasul.

— Să înţelegem că ne-ai iertat pentru că te-am pedepsit weekendul trecut?

Oh! Elena încercă să-şi dea seama cum trebuia să răspundă, dar după ce trăise singură atâtea luni, ideea de a fi pedepsită de mătuşa Judith şi Robert părea ridicolă.

Totuşi, făcu ochii mari şi îşi aşternu pe faţă o expresie de vinovăţie adecvată.

— Îmi pare foarte rău, mătuşă Judith şi Robert. N-o să se mai întâmple.

Orice ar fi fost.

Umerii lui Robert se destinseră.

— Atunci n-o să mai discutăm problema asta, spuse el cu evidentă uşurare. Puse o vafă fierbinte în farfuria ei şi îi întinse siropul. Ai ceva distractiv în plan pentru azi?

™ Ştefan vine să mă ia după ce mănânc, spuse Elena, apoi făcu o pauză.

Ultima dată când vorbise cu mătuşa Judith, după dezastruoasa Zi a Oraşului, ea şi Robert se arătaseră clar împotriva lui Ştefan. Ei, la fel precum cea mai mare parte a locuitorilor oraşului, îl bănuiau responsabil pentru moartea domnului Tanner.

Dar se părea că în această lume nu era absolut nicio problemă cu Ştefan, pentru că Robert doar încuviinţă din cap. Apoi, îşi aminti ea, poate Gardienele făcuseră ceea ce le ceruse ea, şi-atunci domnul Tanner era în viaţă, aşa că nu aveau cum să-l bănuiască pe Ştefan că îl omorâse... Oh, totul era atât de *zăpăcitori*

Elena continuă:

— O să ne învârtim prin oraş, poate ne întâlnim cu Meredith şi ceilalţi.

De-abia aştepta să vadă oraşul revenit la normal. De-abia aştepta să fie cu Ştefan şi, de data asta, să nu se mai lupte cu vreun rău oribil, ci pur şi simplu să fie un cuplu obişnuit.

Mătuşa Judith zâmbi poznaş.

— Prin urmare, doar o altă zi de leneveală, hmm? Mă bucur că ai o vară plăcută înainte să pleci la universitate, Elena. Ai muncit aşa de mult tot anul trecut!

— Mmm, facu Elena vag, tăindu-şi vafa.

Spera că fusese înscrisă la Dalerest — micul colegiu aflat Ia câteva ore de mers cu maşina — de către Gar- diene, aşa cum le ceruse ea.

— Haide sus, Maggie, spuse Robert, ungând cu unt vafa fetiţei.

Margaret se cocoţă repede pe scaunul ei şi Elena zâmbi văzând afecţiunea vădită de pe chipul lui Robert. În mod clar, Margaret era fetiţa lui dragă.

Întâlnind privirea Elenei, Margaret mârâi şi aruncă tigrul de jucărie peste masă către ea. Elena tresări. Fetiţa îşi arătă colţii şi, pentru o clipă, faţa ei se transformă

în ceva sălbatic.

— Vrea să te mănânce cu dinţii lui mari, spuse Margaret, şi vocea ei de fetiţă era răguşită. Vine să te *înşface.*

— Margaret! o certă mătuşa Judith, în vreme ce Elena se înfioră.

Scurta privire de fiară a lui Margaret îi aduse aminte de *kitsune* **şi de fetele cărora le luaseră minţile. Dar apoi Margaret îi aruncă un rânjet larg şi mângâie cu tigrul braţul Elenei.**

Se auzi soneria de la intrare. Elena îndesă în gură ultima bucăţică de vafă.

— Ăsta e Ştefan, mormăi ea pentru cei din jur. Ne vedem mai târziu.

Se şterse la gură şi se uită în oglindă să vadă cum îi stătea părul, apoi deschise uşa.

Şi îl văzu pe Ştefan, la fel de frumos ca întotdeauna. Trăsături romane elegante, pomeţi înalţi, un nas drept, clasic şi o gură arcuită senzual. Îşi ţinea ochelarii de soare într-o mână, nonşalant, iar ochii lui verzi ca frunza îi întâlniră pe ai ei cu o privire de dragoste totală. Elena zâmbi larg, involuntar.

*0, Ştefan***, gândi ea către el,** *te iubesc, te iubesc. E atât de minunat să Jiu acasă? Nu pot să nu-i simt lipsa lui Damon şi să nu-mi doresc să fi putut face* **ceva** *într-un fel diferit şi să-l salvăm — şi nu vreau să renunț să mă mai gândesc la el — dar nu pot să nu fiu şifericită.*

Stai! Se simţi ca şi cum cineva ar fi apăsat pe frână până la podea şi ea ar fi fost proiectată înainte în cen- tura ei.

Deşi Elena trimitea cuvintele şi, odată cu ele, un val uriaş de afecţiune şi dragoste către Ştefan, nu primea niciun răspuns, nicio întoarcere a emoţiilor. Era ca şi cum între ea şi Ştefan se ridica un zid invizibil, împiedicându-i gândurile să ajungă la el.

— Elena? spuse Ştefan cu voce tare, şi zâmbetul îi şovăi.

Oh! **Elena nu-şi dăduse seama. Nici nu se gândise Ia asta.**

Când Gardienele îi luaseră puterile, îi luaseră probabil *totul.* **Inclusiv legătura telepatică pe care o avea cu Ştefan. Legătura asta mai rămăsese... Ea era sigură că încă îl mai auzise şi îi atinsese mintea, după ce îşi pierduse legătura cu Bonnie. Dar acum dispăruse complet.**

Aplecându-se în faţă, îl apucă de cămaşă, îl trase spre ca şi îl sărută pătimaş.

*0, slavă Domnului***, îşi spuse când avu sentimentul familiar şi liniştitor al minţilor lor îngemănându-se. Buzele lui Ştefan se arcuiră într-un zâmbet sub ale ei.**

Credeam că te-am pierdut, **gândi ea,** *că n-o să mai pot să (ijung la tine nici măcar în felul ăsta.* **Spre deosebire de legătura telepatică pe care o avuseseră, ştia că la Ştefan gândurile ei nu ajungeau sub formă de cuvinte, ci ca imagini şi emoţii. Dinspre el, ea simţea un val constant, neexprimat în cuvinte, de dragoste statornică.**

Cineva își drese explicit glasul în spatele lor. Elena îi dădu drumul în silă lui Ștefan și se întoarse, pentru a o vedea pe mătușa Judith privindu-i.

Ștefan se îndreptă de spate, roșind stânjenit, cu o umbră vagă de teamă în ochi. Elena zâmbi larg. Îi plăcea nespus că, deși el trecuse prin iad — la propriu — tot îi mai era teamă să n-o supere pe mătușa Elenei. Își puse o mână pe brațul lui, încercând să-i trimită mesajul că acum mătușa Judith accepta relația lor, dar zâmbetul caid și felul în care-l întâmpinase mătușa Judith o spuneau în locul ei.

— Bună, Ștefan. Te întorci până-n șase, nu-i așa, Elena? întrebă mătușa Judith. Robert are o întâlnire până târziu, așa că mă gândeam că tu, Margaret și cu mine am putea ieși ca fetele în oraș.

Părea plină de speranță și totuși șovăitoare, ca o persoană care bate la o ușă ce ar putea să-i fie trântită în față. Elena simți cum i se înnoadă stomacul din pricina unui sentiment de vinovăție. *Oare am evitat-o în vara asta pe mătușa Judith?*

Își putea imagina că, dacă nu murise, probabil că fusese dornică să-și vadă de viață și o enerva familia care voia să o țină acasă și în siguranță. Dar Elena știa mai bine — știa cât de norocoasă era să-i aibă pe mătușa Judith și Robert. Și se părea că Elena asta avea o mulțime de lucruri de rezolvat.

— Sună a distracție! spuse ea veselă, lipindu-și pe față un zâmbet strălucitor. Pot să le invit și pe Bonnie și Meredith? Le-ar plăcea la nebunie o seară între fete.

Și ar fi plăcut, se gândi ea, să ai înjur prieteni care erau la fel de neștiutori ca și ea în privința a tot ce se petrecuse în această versiune a orășelului Fell's Church.

— Grozav! spuse mătușa Judith, părând mai fericită și mai relaxată. Să vă distrați, copii!

Pe când Elena ieșea pe ușă, Margaret apăru în fugă din bucătărie.

— Elena! spuse, înfășurându-și strâns brațele în jurul mijlocului Elenei.

Elena se aplecă și o sărută pe creștetul capului,

— Ne vedem mai târziu, iepuraș, spuse.

Margaret le făcu semn Elenei și lui Ștefan să se aplece își apropie buzele de urechile lor.

Nu uitați să vă întoarceți de data asta, le șopti ea înainte de a intra la loc în casă.

Pentru o clipă, Elena rămase acolo în genunchi, încremenită.

Ștefan o strânse de mână și o trase în sus, și chiar și litră legătura lor telepatică ea știu că se gândeau la același lucru. Pe când se îndepărtau de casă, Ștefan o apucă pe < lupă umeri. Ochii lui verzi se uitară în ochii ei și el se, iplecă în față ca să o sărute ușor pe buze.

— Margaret e o fetiţă doar, spuse el hotărât. Se poate pur şi simplu să nu vrea s-o vadă pe sora ei mai mare plecând. Poate că e îngrijorată că pleci la facultate,

— Poate, murmură Elena pe când Ştefan o cuprin-, 1. -a în braţe. Inspiră adânc mirosul lui proaspăt, de pădure, şi simţi cum respiraţia i se calmează şi nodul din stomac îi dispare. Şi dacă nu, adăugă ea încet, o s-o rezolvăm noi. Întotdeauna o facem. Dar acum vreau să văd ce ne-au dat Gardienele.

1

Chimbările mărunte erau cele care o surprin- seră cel mai mult pe Elena. Se aşteptase ca Fell's Church să fie adus înapoi de către Gar- diene. Şi ele o făcuseră.

Ultima dată când văzuse oraşul, probabU că un sfert din case erau doar nişte grămezi de moloz. Fuseseră arse sau bombardate, unele distruse cu totul, altele doar pe jumătate, cu benzi de izolare ale poliţiei atârnând lugubru de-a curmezişul a ce mai rămăsese din intrările lor. În jurul şi deasupra caselor în ruine, copacii şi tufişurile crescuseră şi se întinseseră într-un fel ciudat, cu cârcei atârnând peste rămăşiţele clădirilor, dând străzilor micului oraş aspectul unei jungle străvechi.

Acum, Fell's Church era — în mare parte — aşa cum şi-l amintea Elena. Un orăşel din Sud perfect ca o imagine de carte poştală, cu case cu verandă înconjurate de grădini pline de flori bine îngrijite şi copaci bătrâni, uriaşi. Soarele strălucea şi aerul era cald, cu promisiunea unei zile de vară fierbinţi şi umede, tipică pentru Virginia.

De la câteva străzi depărtare venea mugetul înăbuşit al unei maşini de tuns iarba, iar mirosul de gazon umplea aerul. Copiii familiei Kincade din casa din colţul străzii îşi scoseseră afară setul de badminton şi îşi trimiteau flu- hiraşul de la unul la altul; fata cea mică le făcu semn cu mâna Elenei şi lui Ştefan când trecură pe lângă ea. Totul o duse pe Elena cu gândul la lungile zile de iulie din verile trecute ale vieţii ei.

Dar Elena nu-şi ceruse înapoi vechea viaţă. Cuvintele ei exacte fuseseră *Vreau o viață nouă, cu vechea mea viață în urma mea.* **Voise ca Felts Church să fie aşa cum ar fi fost acum, după luni de zile, dacă răul n-ar fi ajuns niciodată în oraşul ei la începutul ultimului ei an de liceu.**

Dar nu-şi dăduse seama cât de neplăcute aveau să fie toate acele schimbări mărunte. Micuţa casă în stil colonial din mijlocul următorului cvartal fusese vopsită într-un roz surprinzător, iar bătrânul stejar de pe pajiştea din faţa casei fusese tăiat şi înlocuit cu un tufiş de flori,

— Hm. Elena se întoarse către Ştefan pe când treceau pe lângă casă. Doamna Mecloskey trebuie să fi murit sau poate a fost dusă la azil.

Ştefan o privi nedumerit.

— Ea nu i-ar fi lăsat niciodată să-i vopsească în culoarea aia casa. Probabil că aici locuiesc alţi oameni, explică ea, înfiorându-se uşor.

— Ce-i? întrebă imediat Ştefan, sensibil ca întotdeauna la starea ei de spirit.

— Nimic, doar... Elena încercă să zâmbească şi-şi dădu o şuviţă de păr pe după ureche. Când eram mică, îmi dădea întotdeauna fursecuri. E ciudat să mă gândesc că

e posibil să fi murit din cauze naturale în vreme ce noi eram plecaţi.

Ştefan încuviinţă din cap şi cei doi se îndreptară încet către micul centru al oraşului. Elena tocmai voia să remarce că în locul cafenelei ei preferate se afla acum o drogherie, când îl apucă repede pe Ştefan de braţ.

— Ştefan! *Uite!*

Isobel Saitou şijim Bryce veneau către ei.

— Isobel! Jim! strigă veselă Elena şi alergă spre ei.

Dar Isobel rămase ţeapănă în braţele ei, iar Jim o pri- vea ciudat.

— Âăă... bună... spuse Isobel cu ezitare.

Elena se dădu imediat înapoi. *Ups!* în viaţa *asta,* oare o cunoscuse pe Isobel? Sigur, fuseseră amândouă la aceeaşi şcoală. Jim se întâlnise cu Meredith de câteva ori înainte să înceapă să iasă cu Isobel, deşi Elena nu-l cunoscuse prea bine. Dar era posibil să nu fi vorbit niciodată cu liniştita şi studioasa Isobel Saitou înainte să apară în oraş *kitsuneae.*

În mintea Elenei, rotiţele prinseră să se învârtească repede, în vreme ce încerca să găsească o cale de a ieşi din asta fără să pară nebună. Dar o vibraţie caldă de fericire îi umplea pieptul, împiedicând-o să ia problema prea în serios. Isobel era *bine.* Suferise atât de mult din cauza *kitsune*-lor: îşi umpluse trupul de tăieturi şi înţepături şi îşi despicase atât de tare limba, încât după i r-şi revenise din robia *kitsune*-lor rămăsese cu un uşor şuierat. Şi mai rău, zeiţa *kitsune* fusese tot timpul în casa lui Isobel, pretinzând că e bunica ei.

Iar bietul Jim... Infectat prin intermediul lui Isobel,} im îşi făcuse singur rău, mâncându-şi degetele. Şi totuşi, ială-l aici, la fel de arătos şi relaxat — deşi uşor con-liiz ca întotdeauna.

Ştefan zâmbi larg, şi Elena nu se putut abţine să nu chicotească.

Scuze, dar eu... sunt atât de fericită să văd nişte feţe cunoscute din şcoală! Ştiţi, cred că-mi lipseşte tare mult bătrânul nostru liceu „Robert E. Lee”! Cine-ar fi crezut?

Lira o scuză destul de neconvingătoare, dar Isobel şi jim zâmbiră şi dădură din cap. Jim îşi drese vocea stânjenit şi spuse:

Daaa, a fost un an bun, nu? Iile na râse din nou. Nu se putuse abţine. *Un an bun.* Mai vorbiră câteva minute, apoi Elena întrebă pe un ion nepăsător:

Ce face bunica ta, Isobel?

Isobel se uită Ia ea nedumerită.

— Bunica mea? spuse ea. Cred că mă confunzi cu altcineva. Amândouă bunicile mele au murit acum mulţi ani.

1

— O, cred că m-am înşelat.

Elena spuse la revedere şi reuşi să se abţină până când Isobel şijim se îndepărtară suficient de mult. Apoi îl luă de braţe pe Ştefan, îl trase către ea şi îi dădu un sărut sonor, conştientă de încântarea şi triumful pe care le simţeau amândoi.

— Am *reuşit,* spuse ea după ce-l sărută. Sunt bine! Şi nu doar ei. Mai gravă acum, se uită în ochii lui atât de serioşi şi blânzi. Am făcut ceva cu adevărat important şi minunat, nu-i aşa?

— Aşa e, aprobă Ştefan, dar ea nu putu să nu re- maree o nuanţă de asprime în vocea lui când spuse asta.

Merseră mână în mână şi, fără să vorbească, se îndreptară către marginea oraşului, traversând Podul Wickery şi urcând dealul. Intrară în cimitir, pe lângă biserica în ruine în care se ascunsese Katherine, şi apoi co- borâră în mica vale de jos în care se afla partea mai nouă a cimitirului.

Elena şi Ştefan se aşezară pe iarba tunsă frumos de lângă piatra mare de mormânt pe care era gravat nu- mele „Gilbert".

— Bună, mami, bună, tati, şopti Elena. Îmi pare rău că n-am mai venit de atâta vreme.

În vechea ei viaţă, Elena venise adeseori la mormântul părinţilor ei, doar ca să stea de vorbă cu ei. Simţise că uneori ei erau în stare să o audă cumva, că îi doreau tot binele, din locul acela de sus unde ajunseseră. Intot- < leauna se simţea mai bine după ce le spunea problemele sale, şi înainte ca viaţa ei să devină atât de complicată le spusese totul.

Întinse mâna şi atinse uşor numele şi datele gravate pe piatră. Apoi îşi lăsă capul în jos.

— E vina mea că sunt morţi, spuse ea.

Ştefan scoase un uşor sunet de protest şi ea se întoarse să-l privească.

— Ba *este,* spuse cu ochi arzători. Gardienele mi-au spus.

Ştefan oftă şi o sărută pe funte.

Gardienele voiau să te omoare, spuse el. Ca să te Iacă una dintre ele. Şi în schimb ţi-au omorât din greşeală părinţii. Nu e vina ta, ia fel cum n-ar fi fost dacă ele ar fi tras în tine şi nu te-ar fi nimerit.

Dar eu l-am distras pe tatăl meu în momentul cri- lie şi l-am făcut să provoace accidentul, spuse Elena, cu umerii lăsaţi.

Aşa zic Gardienele, replică Ştefan. Dar nu vor să pară că e vina lor. Nu le place să admită că şi ele fac greşeli. Dar adevărul e că accidentul în care au murit părinţii tăi

1
nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost acolo (Jardienele.

Elena îşi lăsă ochii în jos pentru a-şi ascunde lacrimile. Era adevărat ce spunea Ştefan, îşi zise ea, dar nu putea opri corul de *mnameamnameamnamea* care-i răsuna în cap.

În stânga ei creşteau câteva violete sălbatice, şi ea le culese, împreună cu un snop de picioral-cocoşului. Ştefan îi întinse o rămurică de căldăruşă cu clopoţei galbeni care să se adauge la bucheţelul ei de flori sălbatice.

— Damon n-a avut niciodată încredere în Gardiene, spuse el încet. Ei, nici nu avea cum — ele n-au o părere prea bună despre vampiri. Dar dincolo de asta... Se întinse după o tulpină lungă de morcov sălbatic care creştea lângă o piatră de mormânt din apropiere. Damon avea un simţ nemaipomenit de fin pentru a de- tecta minciunile — minciunile pe care oamenii şi le spun lor înşişi şi cele pe care le spun altor oameni. Când eram mici, aveam un tutore — un preot, nici mai mult, nici mai puţin — pe care eu îl plăceam şi în care tata avea încredere, dar Damon îl dispreţuia. Când omul a fugit cu aurul tatei şi o tânără doamnă din împrejurimi, Damon a fost singurul care nu a fost surprins. Ştefan îi zâmbi Elenei. EI a zis că ochii preotului erau falşi. Şi că vorbea prea mieros. Ştefan ridică din umeri. Tata şi cu mine nu am observat niciodată. Dar Damon, da.

Elena schiţă un zâmbet tremurat.

— Întotdeauna ştia când nu eram pe deplin sinceră cu el.

0 Amintire i se ivi brusc în minte: ochii negri adânci ai lui Damon pironiţi într-ai ei, pupilele lui dilatate ca ale unei pisici, capul aplecat într-o parte pe când buzele li se întâlneau. Îşi întoarse privirea de la ochii verzi şi calzi ai lui Ştefan, atât de diferiţi de cei întunecaţi ai lui I) amon, şi răsuci tulpina groasă de morcov în jurul celorlalte flori. Când buchetul fu bine legat, îl aşeză pe mormântul părinţilor ei.

— Îmi lipseşte, spuse încet Ştefan. Era o vreme când aş li crezut... când moartea lui ar fi fost o uşurare. Dar mă bucur atât de mult că ne-am împăcat — că eram din nou ca nişte fraţi adevăraţi înainte să moară! Puse cu I» lândeţe o mână sub bărbia Elenei şi îi înălţă capul pentru ca ochii să li se întâlnească din nou. Ştiu că l-ai iubit, I Jena. E-n regulă. Nu trebuie să te ascunzi.

Elena scoase un mic icnet de durere.

Era ca şi cum înlăuntrul ei era o gaură întunecată. Putea să râdă şi să zâmbească şi să se minuneze de oraşul refăcut, îşi putea iubi familia, dar în permanenţă exista această durere surdă, acest sentiment îngrozitor al pierderii.

1 Ăsându-şi în sfârşit lacrimile să-i curgă în voie, Elena văzu în braţele lui Ştefan.

1

Oh, iubirea mea, spuse el, cu vocea sugrumată, şi plânseră împreună, fiecare găsind alinare în căldura celuilalt.

* * *

Cenuşa fină căzuse mult timp. Acum se aşezase în sfârşit, şi mica lună a Lumii de Dincolo era acoperită cu un strat gros, lipicios de praf. Ici şi colo, un fluid opalescent se aduna lângă negreala carbonizată, colorând-o cu curcubeul unei pelicule uleioase.

Totul era nemişcat. Acum că Marele Copac se de- integrase, nimic nu mai trăia în acel loc.

În adâncimea pământului, sub suprafaţa lunii distruse, se afla un trup. Sângele lui otrăvit încetase să mai curgă şi el zăcea fără să se mişte, fără să simtă, fără să vadă. Dar picăturile de fluid îi îmbibaseră pielea, hrănin- du-l, şi un bâzâit încet de viaţă magică se auzea în mod constant înlăuntrul lui.

Când şi când, o pâlpâire de conştiinţă trecea prin el. Uitase cine era şi cum murise. Dar exista o voce undeva adânc în el, o voce uşoară şi dulce pe care o cunoştea bine, care îi spunea *închide ochii acum. Ia-ți zborul, la-ți zborul.* **Era alinător, şi ultima scânteie de conştiinţă rezistă încă un minut, doar ca să o audă. Nu-şi putea aminti a cui era vocea, deşi ceva din ea îi aducea aminte de lumina soarelui, de aur şi lapislázuli.**

Ia-ți zborul. **Dispărea încet, ultima scânteie stin- gându-se, dar se simţea în regulă. Era cald şi tihnit, şi el era gata să-şi ia zborul acum. Vocea avea să-l poarte până la... până Ia locul — oricare ar fi el — unde avea să meargă.**

Şi pe când pâlpâirea de conştiinţă era pe cale să se stingă pentru ultima oară, o altă voce — o voce mai ascuţită, mai autoritară, vocea cuiva obişnuit să i se asculte ordinele — îi vorbi.

Ea are nevoie de tine. Ea e în primejdie.

Nu putea să-şi ia zborul. Nu încă. Vocea aceea trăgea dureros de el, ţinându-l în viaţă.

Cu un şoc puternic, totul se schimbă. Ca şi cum ar fi Ibst smuls din locul acela cald şi tihnit, simţi brusc un frig de moarte. Totul îl durea.

Sub stratul adânc de cenuşă, degetele lui zvâcniră.

5

re bucuri că mâine soseşte Aiaric? întrebă Matt. O aduce cu el pe prietena lui, Celia, cercetătoarea, nu? Meredith îl Iovi în piept.

— Aau!

Matt se dădu în spate clătinându-se, cu răsuflarea tăiată în ciuda vestei protectoare pe care o avea pe el. Meredith continuă cu un sving în coastele lui Matt,

şi el căzu în genunchi, abia reuşind să-şi ridice mâinile ca să oprească pumnul care se repezise direct către faţa lui.

— Hei! spuse el. Meredith, time-out, O.K.? Meredith rămase într-o poziţie graţioasă de felină, sprijinindu-şi greutatea pe piciorul îndreptat în spate, pe când celălalt picior se sprijinea uşor pe vârf. Faţa îi era calmă, ochii reci şi atenţi. Părea gata să se repeadă dacă

Matt dădea cumva semn că ar vrea să facă vreo mişcare bruscă.

Când ajunsese să se antreneze cu Meredith — să o ajute să-şi păstreze în formă maximă abilităţile ei de v. Mător-asasin — Matt se întrebase de ce îi dăduse ea o cască, proteză dentară de protecţie, mănuşi, apărătoare <!<••gambe şi vestă, în vreme ce ea purta doar haine de luptă negre subţiri.

Acum ştia. Nu reuşise nici măcar să o atingă, în schimb ea îl burduşise fără nicio milă. Matt îşi strecură n mână pe sub vestă şi îşi frecă jalnic coastele. Spera că nu era niciuna ruptă.

Gata din nou de luptă? spuse Meredith, cu sprân- ••ci iele ridicate provocator.

Te rog, nu, Meredith, spuse Matt, ridicând mâi- mic într-un gest de predare. Hai să facem o pauză. Mă ■» mu de parcă m-ai fi lovit ore întregi.

Meredith se apropie de micul frigider din colţul mm .1 perii şi îi aruncă lui Matt o sticlă de apă, apoi se lăsă Lângă el pe saltea.

Scuze. Cred că m-a luat valul. Nu m-am mai anii mai niciodată cu un prieten până acum.

Matt luă o gură zdravănă de apă rece şi, uitându-se în |în, clătină din cap.

Nu ştiu cum ai reuşit să păstrezi locul ăsta secret iit.Ua vreme.

Încăperea de la subsol fusese transformată într-un loc perfect pentru antrenamente: stele ninja, cuţite, săbii şi bâte de diferite feluri erau prinse pe pereţi; un sac de box atârna într-un colţ, în vreme ce un altul, pe suport, stătea rezemat în alt colţ. Podeaua era pardosită cu saltele, şi un perete era acoperit complet cu oglinzi. În mijlocul peretelui din faţă era agăţat *Bățul de luptă:* o armă specială Pentru lupta împotriva creaturilor supranaturale care era păstrată de generaţii în familia lui Meredith. Era mortal, dar cu un aspect elegant, cu mânerul acoperit de geme, având Ia capete ţepi de argint, lemn şi frasin, iar acele erau înmuiate în otravă. Matt îl privi cu teamă.

— Ei, spuse Meredith, întorcându-şi privirea, familia Sulez s-a priceput întotdeauna să păstreze secrete.

Începu să execute o mişcare taekwondo: dat pe spate, blocaj Ia ambii pumni,

piciorul stâng în faţă, pumnul drept repezit înainte. Era la fel de graţioasă ca o pisică neagră mlădioasă în ţinuta ei de antrenament.

Un minut mai târziu, Matt puse la loc dopul la sticlă, se ridică în picioare şi începu să-i imite mişcările. Ştia că era în urma ei cu o secundă şi îşi simţea mişcările greoaie şi târşâite, dar se încruntă şi se concentră. Întotdeauna fusese un bun atlet. Putea să facă şi asta.

— Şi pe urmă, doar nu mi-am adus aici băieţii cu care mergeam la bal, adăugă Meredith după un ciclu de mişcări, zâmbind uşor. N-a fost chiar aşa de greu de ascuns. Îl privi pe Matt în oglindă. Acum, blochează jos cu mâna stângă şi sus cu dreapta, aşa.

Îi arătă din nou şi el îi imită mişcările.

— O.K., mda, spuse el, atent acum doar pe jumătate la ce spunea, concentrându-se la poziţii. Dar puteai să ne spui *nouă*. Suntem cei mai buni prieteni ai tăi. Mută piciorul stâng înainte şi repetă lovitura în spate cu cotul a lui Meredith. Cel puţin, ai fi putut să ne spui după toată povestea cu Klaus şi Katherine, făcu el o concesie. Înainte, am fi zis că eşti nebună.

Meredith ridică din umeri şi îşi lăsă mâinile în jos, iar Matt o imită înainte să-şi dea seama că gestul nu făcea parte din taekwondo.

Acum stăteau alături, privindu-se unul pe celălalt în oglindă. Faţa calmă şi delicată a lui Meredith părea palidă, şi trasă.

— Am fost educată să-mi păstrez moştenirea de vânător-asasin ca pe o taină ascunsă, spuse ea. Nici măcar nu mă puteam gândi să spun *cuiva.* Nici chiar Ala- i ic nu ştie.

Matt se întoarse de la imaginea în oglindă a lui Meredith la fata reală. Alaric şi Meredith erau practic *logodiţi.* Matt nu avusese niciodată o relaţie atât de serioasă cu cineva — fata pentru care avusese sentimente ce se apropiau cel mai mult de iubire era Elena, şi, evident, nici asta nu mersese — dar într-un fel îşi închipuise că «lavă îţi dăruiai inima cuiva, atunci îi spuneai totul.

— Nu e Alaric un cercetător al paranormalului? Nu crezi că ar înţelege?

Încruntându-se, Meredith ridică din nou din umeri.

— Probabil, spuse, părând iritată şi nepăsătoare, dar nu vreau să fiu pentru el un subiect de studiu şi cercetare, şi nici nu vreau să-şi piardă minţile. Dar pentru că tu şi ceilalţi ştiţi, va trebui să-i spun şi lui.

— Hm. Matt îşi frecă din nou coastele dureroase. De-asta dădeai în mine atât de agresiv? Pentru că te îngrijorează să-i spui?

Privirile li se întâlniră. Faţa lui Meredith era tot încordată, dar în ochi avea o sclipire poznaşă.

— Agresiv? întrebă ea pe un ton dulce, luând din nou poziţia de tigru.

Matt simţi cum colţurile gurii i se ridică într-un zâmbet drept răspuns.

— Şi n-ai văzut încă nimic! exclamă Meredith.

Elena privi cu un soi de groază năucită restaurantul pe care îl alesese Judith. Console de jocuri video pâlpâitoare rivalizau în atenţie cu vechile automate cu fise, ca Whac-a-Mole şi Skee-Ball. Buchete de baloane viu colorate săltau deasupra fiecărei mese şi o cacofonie de cântece se auzea din fiecare colţ pe când chelnerii cântau aducând pizza după pizza. Peste tot alergau ceea ce păreau a fi sute de copii, ţipând şi râzând.

Ştefan o condusese la restaurant, dar, privind alarmat firma de neon, refuzase să intre.

Oh, nu vreau să stric o seară între fete, spusese el nedesluşit, şi apoi dispăruse atât de repede, încât Elena bănuia că folosise un truc vampiric.

Trădătorule, murmurase ea, înainte să deschidă prudentă uşa vopsită într-un roz strălucitor.

După momentele petrecute împreună în cimitir, Elena **se simţea mai puternică şi mai fericită, dar i-ar fi plăcut să aibă şi aici ceva sprijin.**

Bun venit Ia Happytown, ciripi o animatoare ne- Iii esc de veselă. O masă pentru o persoană sau te întâlneşti cu un grup?

L-lena îşi reprimă un fior. Nu reuşea să-şi imagineze că, n fi putut cineva să aleagă de bunăvoie să vină într-un lin ca ăsta.

Cred că-mi văd prietenii acum, spuse ea politicos, zărind-o pe mătuşa Judith facându-i semn cu mâna ilinir-un colţ.

Asta înţelegi tu prin seară a fetelor, mătuşă Judith? nitrebă ea când ajunse la masă. Eu îmi închipuiam ceva în, îi degrabă ca un bistrou liniştit.

Mătuşa Judith dădu din cap către cealaltă parte a încăperii. Uitându-se într-acolo, Elena o zări pe Marga- i et, lovind fericită cu un ciocănaş în cârtiţele de la Whac-a-Mole.

— Întotdeauna o târâm pe Margaret în locuri pentru oamenii mari şi ne aşteptăm să se poarte frumos, explică mătuşa Judith. M-am gândit că e vremea să încerce şi ceva care să-i placă. Sper că Bonnie şi Meredith n-or să se supere.

— Chiar *pare* **să se distreze de minune, spuse Elena, privindu-şi surioara.**

Amintirile ei despre Margaret aşa cum fusese cu un an în urmă erau încărcate de

tensiune şi nelinişte. În cursul toamnei, Margaret fusese tulburată de certurile Elenei cu Judith şi Robert şi de întâmplările misterioase din Fell’s Church, şi apoi, desigur, distrusă de moartea Elenei. Elena o privise apoi pe fereastră şi o văzuse plângând. Suferise mai mult decât ar trebui să sufere orice copil de cinci ani, chiar dacă acum nu-şi mai amintea nimic din tot ce se petrecuse.

O să am grijă de tine, Margaret, promise ea în tăcere, solemn, privind concentrarea de pe fața surioarei ei. *Nu va mai trebui să simți niciodată ce ai simțit*

— Chiar le aşteptăm pe Bonnie şi Meredith? îi aminti cu blândeţe mătuşa Judith. Până la urmă, le-ai invitat şi pe ele să vină?

— Oh, făcu Elena, smulsă brusc din reveriile ei. Întinse mâna şi luă un pumn de floricele din coşul aflat în mijlocul mesei. N-am reuşit să dau de Meredith, dar Bonnie vine. O să-i placă asta.

— Îmi place asta la nebunie, totalmente, aprobă o voce din spatele ei, şi Elena se întoarse, pentru a vedea buclele roşcate ale lui Bonnie. Mai ales expresia de pe faţa ta, Elena.

Ochii mari şi căprui ai lui Bonnie sclipeau amuzaţi. Ea şi Elena schimbară o privire plină de *suntem din nou aici*, *suntem din nou aici, ele au jacul ce-au promis şi Fell’s Church ale iarăşi aşa cum ar trebui să fie*, cuvinte pe care nu le puteau rosti în faţa mătuşii Judith, şi apoi se îmbrăţişară.

Elena o strânse cu putere pe Bonnie, iar Bonnie îşi în- gropă pentru o clipă faţa în umărul Elenei. Trupul ei micuţ tremura uşor în braţele Elenei, şi Elena îşi dădu scama că nu era singura care păşea pe graniţa atât de lină între încântare şi durere. Câştigaseră atât de mult — dar preţul plătit fusese imens.

De fapt, spuse Bonnie cu o veselie prudentă în vreme ce se desprindea din îmbrăţişarea Elenei, eu mi-am sărbătorit cea de-a noua aniversare într-un loc < are semăna foarte mult cu ăsta. Ţi-aduci aminte de I lokey-Pokey Grill? Ala era locul *cel mai cel* în care trebuia să fii, când eram în şcoala elementară.

() chii ei aveau o sclipire care se putea datora lacrimilor, dar îşi ţinea bărbia împinsă înainte cu hotărâre. Homiie, îşi spuse Elena cu admiraţie, era hotărâtă să se flist reze, chiar dacă avea să fie greu ca naiba.

— Mi-aduc aminte de petrecerea aia, replică Elena, pe acelaşi ton vesel şi detaşat ca al lui Bonnie. Pe tortul tău era o poză imensă cu o formaţie de băieţi.

— Eram matură pentru vârsta mea, îi spuse veselă Bonnie mătuşii Judith. Eram înnebunită după băieţi înainte ca vreuna dintre prietenele mele să fie.

Mătuşa Judith râse şi îi făcu semn cu mâna lui Mar- garet să vină la masă.

1

— Mai bine am comanda înainte să înceapă specta- colul, spuse ea.

Elena, cu ochii mari, o întrebă pe tăcute pe Bonnie *Spectacolul?,* **iar Bonnie zâmbi afectat şi ridică din umeri.**

— Voi ştiţi ce vreţi, fetelor? întrebă mătuşa Judith.

— Mai au şi altceva în afară de pizza? întrebă Elena.

— Fâşii de pui crocante, răspunse Margaret, cocoţân- du-se în poala ei. Şi hotdogi.

Elena zâmbi văzând părul ciufulit al surioarei sale şi expresia de încântare de pe chipul ei.

— Tu ce vrei, iepuraş? o întrebă.

— Pizza! răspunse Margaret. Pizza, pizza, pizza.

— O să iau şi eu tot pizza, se hotărî Elena.

— E cea mai bună chestie de aici, mărturisi Margaret. Hotdogii au un gust ciudat. Se foi pe scaunul ei. Elena, vii la recitalul meu de dans?

— Când e? întrebă Elena.

Margaret se încruntă.

— Poimâine, spuse ea. Doar *ştii* **asta.**

Hiena aruncă o privire rapidă către Bonnie, care făcuse ochii mari.

N-aş lipsi de Ia el pentru nimic în lume, îi spuse cu ▪ifceţiune lui Margaret, iar surioara ei încuviinţă hotărât din **cap şi se ridică în picioare pe scaunul ei ca să se în**tindă **către floricele.**

În vreme ce mătuşa Judith o certa pe Margaret şi Ia de ajungea sunetul destul de melodios al chelnerului care nr apropia de masa lor cântând, Bonnie şi Elena îşi zâmbiră.

Recitaluri de dans. Chelneri care cântă. Pizza.

Pentru puţină variaţie, era bine să trăieşti în genul *ăsta* **iic lume.**

6

imincaţa următoare era din nou senină şi caldă, anunțând **o altă zi frumoasă de vară. Elena se întinse leneşă în patul ei confortabil, apoi îşi trase pe ea un tricou şi un şort şi coborî desculţă în bucătărie după un bol cu cereale.**

Mătuşa Judith îi împletea părul lui Margaret la masă.

— 'Neaţa, spuse Elena, turnându-şi lapte în bol

— Bună, Somnorilă, **răspunse mătuşa Judith, iar Margaret îi zâmbi larg şi îşi flutură un degeţel. Stai cuminte, Margaret. Ne pregătim să plecăm la piaţă, îi spuse Elenei. Tu ce faci azi?**

Elena înghiţi o lingură de cereale.

1

— Mergem să-l luăm pe Alaric şi pe prietena lui de la gară şi pe urmă rămânem în oraş şi povestim, spuse ea.

D

— Pe cine? întrebă mătuşa Judith, mijindu-şi ochii.

Rotiţele din mintea Elenei începură să se învârtească repede.

Oh, ăăă, ţi-aduci tu aminte, i-a ţinut locul domnului Tanner ia istorie anul trecut, spuse ea, între- hându-se dacă în lumea asta chiar aşa se întâmplase.

Mătuşa Judith se încruntă.

— Nu e puţin cam prea în vârstă să socializeze cu fete < Ic liceu? întrebă ea.

Elena îşi dădu ochii peste cap.

— Nu mai suntem în liceu, mătuşă Judith. Şi e doar cu şase ani mai mare decât noi. Şi pe urmă, nu suntem doar fete. Vin şi Matt şi Ştefan.

Dacă asta era reacţia mătuşii Judith Ia vestea că vor petrece ceva vreme cu Alaric, Elena îşi dădea seama de ce ezita Meredith să vorbească despre relaţia lor. Avea logică să mai aştepte vreo doi ani, până când oamenii aveau să o vadă ca pe o persoană matură. Pentru că nimeni de aici nu ştia tot ce văzuse şi făcuse Meredith, pentru toată lumea ea era la fel ca orice fată de optsprezece ani.

E bine că mătuşa Judith nu ştie că Ştefan are cu cinci sute de ani mai mult ca mine, îşi spuse Elena, zâmbind atotcu- noscător în sinea ei. *Ea-l crede pe* Alaric *prea bătrân.*

Se auzi soneria de la intrare.

— Ăsta e Matt cu ceilalţi, spuse Elena, ridicându-se pentru a-şi pune bolul în chiuvetă. Ne vedem diseară.

Margaret făcu ochii mari către Elena într-o implorare mută, şi Elena se întoarse din drumul ei către uşă pentru a o strânge pe fetiţă de umăr. Mai era oare Margaret îngrijorată că Elena nu avea să se mai întoarcă?

Afară, în vestibul, îşi trecu o mână prin păr înainte să deschidă uşa.

Dar în faţa ei nu se afla Ştefan, ci un bărbat total ne- cunoscut. Un necunoscut într-adevăr atrăgător, remarcă Elena în mod automat, un băiat cam de vârsta ei, cu păr blond ondulat, trăsături ca sculptate şi ochi de un albas- tru strălucitor. Ţinea într-o mână un trandafir de un roşu intens.

Elena îşi îndreptă puţin spatele, trăgându-şi în mod inconştient umerii înapoi şi dându-şi părul pe după urechi. Îl adora pe Ştefan, dar asta nu însemna că nu putea să se *uite* la alţi băieţi sau să stea de vorbă cu ei. În definitiv, nu era moartă. *Nu* mai *era moartă,* îşi spuse, zâm- bind în sinea ei.

Băiatul îi zâmbi şi ei.

— Bună, Elena, îi spuse vesel.

— Caleb Smaliwoodî exclamă mătuşa Judith, apărând în vestibul. Ai venit!

Elena simţi cum se crispează, dar îşi păstră zâmbetul pe faţă.

— Vreo legătură cu Tyler? spuse ea, aparent calmă, şi îl cercetă din cap până-n

picioare, încercând să o facă discret, căutând... ce?

Semne că ar fi vârcolac? îşi dădu seama că nici măcar u-ar şti care ar fi aceste semne. Înfăţişarea atrăgătoare a lui Tyler avusese întotdeauna ceva animalic în ea, cu dinţii lui mari şi albi şi trăsăturile cărnoase, dar oare fusese asta o coincidenţă?

— Tyler e vărul meu, răspunse Caleb, şi zâmbetul începu să i se transforme într-o încruntare nedumerită. (iredeam că ştii asta, Elena. Stau la ai lui cât e Tyler... plecat.

Din nou, mintea Elenei se puse în mişcare. Tyler Smaliwood fugise după ce Elena, Ştefan şi Darnon ÎI în- Ininseseră pe aliatul lui, maleficul vampir Klaus. Tyler o lăsase pe prietena lui — şi uneori ostatica lui — Caroline însărcinată. Gardienele nu discutaseră cu Elena despre soarta lui Tyler şi a lui Caroline, aşa că Elena habar n-avea ce se întâmplase cu ei în această realitate. Mai era acum Tyler vârcolac? Era Caroline gravidă? Şi dacă «ra, avea pui de vârcolac sau prunci umani? Dădu încet din cap. Da, chiar aşa, minunata lume nouă!

Ei, nu-l ţine pe Caleb în prag, Elena, invită-l să mire, îi spuse mătuşa Judith din spate.

Elena se dădu într-o parte şi Caleb trecu pe lângă ea ţi intră în vestibul.

Elena încercă să perceapă cu mintea ei aura lui Caleb, Hă-şi dea seama dacă era periculos, dar din nou se lovi de acel zid de cărămidă. Avea să-i ia ceva timp până se va obişnui să fie din nou o fată normală, şi deodată Elena se simţi îngrozitor de vulnerabilă.

Caleb îşi lăsa greutatea de pe un picior pe celălalt, părând stânjenit, şi ea îşi adună repede gândurile.

— De cât timp eşti în oraş? întrebă, şi apoi îi veni să-şi tragă una, pentru că se purta cu băiatul acesta, pe care era clar că se presupunea că-l cunoaşte, ca şi cum ar fi fost un străin.

— Păi, spuse el încet, am fost în oraş toată vara. Te-ai lovit la cap în weekend, Elena, sau ce-ai păţit?

Şi îi rânji larg, necăjind-o.

Elena ridică dintr-un umăr, gândindu-se la tot ce *păţise* **în weekend.**

— Ceva de genul ăsta.

El îi întinse trandafirul.

— Ăsta trebuie să fie pentru tine, spuse.

Mulţumesc, răspunse Elena, confuză.

Un ghimpe îi intră în deget când îl apucă de coadă, şi îşi băgă repede degetul în gură ca să oprească sângele.

— Nu-mi mulţumi mie, spuse el. Era pe trepte când am ajuns aici. Trebuie că ai un admirator secret.

Elena se încruntă. O mulţime de băieţi o admiraseră în şcoală, şi dacă asta ar fi fost cu nouă luni în urmă, ar fi putut ghici destul de corect cine i-ar fi lăsat un trandafir. Dar acum habar n-avea.

Vechiul Ford sedan rablagit al lui Matt opri în faţa casei şi se auzi claxonul.

— Trebuie să fug, mătuşă Judith, spuse Elena. Au venit. Mă bucur că te-am văzut, Caleb.

Elena simţi cum i se strânge stomacul în vreme ce se îndrepta către maşina lui Matt. Nu doar ciudăţenia întâlnirii cu Caleb o tulbura, îşi dădu ea seama, răsucind absentă între degete coada trandafirului. Era maşina aceea.

Vechiul Ford al lui Matt era maşina cu care gonise ea j ><••Podul Wickery iarna trecută, panicată şi urmărită de Ibrţele râului. Murise în maşina asta. Geamurile se spărseseră când se prăbuşise în pârâu şi maşina se umpluse de apa rece ca gheaţa. Volanul plin de zgârieturi şi capota îndoită a maşinii, acoperită de apă, fuseseră ultimele lucruri pe care le văzuse în acea viaţă.

Dar iată din nou acea maşină — la fel de întreagă precum ea însăşi. Împingând amintirea morţii ei într-un ungher al minţii, îi iacu semn cu mâna lui Bonnie, a cărei l. Iţă nerăbdătoare se vedea prin geamul pasagerului. Putea uita cu totul de acele vechi tragedii, pentru că acum nu se întâmplaseră niciodată.

Mvredith stătea cocoţată într-o poziţie elegantă pe leagănul de pe verandă, împingându-se încet înainte şi înapoi cu un singur picior. Degetele ei puternice, înguste l. I vârf, erau nemişcate; părul negru îi cădea ca o perdea pe umeri; pe chip avea o expresie calmă, ca întotdeauna.

Nu era nimic la Meredith care să dezvăluie cu câtă încordare şi viteză i se învârteau gândurile, îngrijorarea şi planurile de rezervă zbârnâind dincolo de aparenta ei detaşare.

Petrecuse toată ziua din ajun încercând să-şi dea seama cum schimbase vraja Gardienelor situaţia ei şi a familiei sale — mai ales a fratelui ei, Christian, pe care Klaus îl răpise cu mai bine de zece ani în urmă. Încă nu desluşise totul, dar începea să înţeleagă faptul că târgul pe care îl făcuse Elena avea consecinţe mult mai serioase decât îşi imagina vreunul dintre ei.

Dar astăzi, gândurile ei se concentrau pe Alaric Saltzman.

Degetele ei pianotară nervoase pe braţul leagănului. Apoi se înfrâna şi redeveni nemişcată.

1

Autodisciplina era cea în care îşi găsea Meredith forţa, şi dacă se dovedea că Alaric, prietenul ei — sau, cel puţin, fusese prietenul ei... de fapt, poate logodnicul pro- mis, aproape logodnic, înainte de a pleca din oraş — îşi schimbase sentimentele faţă de ea în lunile în care fuse- seră despărţiţi, ei bine, nimeni, nici măcar Alaric, n-o să-şi dea seama cât o durea asta.

Alaric petrecuse ultimele câteva luni în Japonia, cercetând activitatea paranormală, un vis devenit realitate pentru un doctorand în parapsihologic. Studiul lui despre tragica Unmei no Shima, Insula Osândei, o comunitate restrânsă unde copiii şi părinţii se porniseră unii împotriva celorlalţi, îi ajutase pe Meredith şi prietenii ei s.1 înţeleagă ce faceau *kitsune*-**le în Fell's Church şi cum să lupte împotriva lor.**

Alaric lucrase la Unmei no Shima alături de dr. Celia (:. Mnor, antropolog legist care, în ciuda realizărilor sale. H ademice, avea aceeaşi vârstă ca şi Alaric, doar douăzeci şi patru de ani. Prin urmare, era limpede că Celia (lonnor era un doctor strălucit.

Din scrisorile şi e-mailurile sale, se înţelegea că Alaric •• «••distrase de minune în Japonia, Şi, cu siguranţă, găsise «> mulţime de interese comune cu dr. Connor. Poate ••luar mai multe decât cu Meredith, care nu era decât o IM < wspătă absolventă de liceu dintr-un orăşel, indiferent «,» i dv matură şi inteligentă ar fi fost ea.

Meredith se scutură în gând şi îşi îndreptă spatele. Era

i ulieol să-şi facă griji pentru relaţia lui Alaric cu colega Im. Oricum, era destul de sigură că se purta ridicol. (lliiar sigură.

Strânse mai tare braţele leagănului. Era o vânătoriţă ile vampiri. Avea datoria de a-şi apăra oraşul, şi, îm- pH'itnă cu prietenii ei, îl apărase *deja* **foarte bine. Nu era «luar o adolescentă obişnuită, şi dacă trebuia să-i denii mstreze din nou asta lui Alaric, avea toată încrederea «A va putea s-o facă, cu sau fără dr. Celia Connor.**

Vechiul Ford sedan zdrăngănitor al lui Matt pufăi şi

ii opri lângă bordură, cu Bonnie în faţă alături de Matt,

Ştefan şi Elena stând strânşi unul în celălalt pe bancheta din spate. Meredith se ridică şi traversă gazonul către ei.

— E totul în regulă? spuse Bonnie, cu ochii mari, deschizând portiera. Ai o faţă de parcă ai pleca la luptă.

Meredith îşi schimbă expresia într-una impasibilă şi căută o explicaţie care să nu fie *Sunt îngrijorată dacă prietenul meu încă mă mai place.* **Imediat, îşi dădu seama că mai exista un motiv pentru care era atât de încordată, un motiv real.**

— Bonnie, am datoria de a ajuta la protejarea tuturor, spuse Meredith simplu. Damon a murit. Ştefan nu vrea să facă rău oamenilor, şi asta e pentru el un handicap. Puterile Elenei au dispărut. Deşi *kitsune*-le au fost înfrânte, tot mai avem nevoie de protecţie. Întotdeauna va trebui să avem grijă.

Ştefan o cuprinse pe Elena mai strâns cu braţul pe după umeri.

— Lucrurile care fac ca Fell's Church să pară atât de tentant pentru fiinţele supranaturale, liniile magice de forţă care de multe generaţii atrag tot soiul de creaturi, sunt încă aici. Pot să le simt. Şi alte fiinţe, alte *creaturi*, or să le simtă şi ele.

Vocea lui Bonnie crescu, panicată:

— Deci o să se întâmple *din nou?*

Ştefan îşi frecă puntea nasului.

— Nu cred. Dar altceva s-ar putea întâmpla. Meredith are dreptate, trebuie să fim vigilenţi.

Depuse un sărut pe umărul Elenei şi îşi lipi obrazul (!<••părul ei. Nu era nicio îndoială, îşi spuse Meredith *t râmbându-se în gând, de ce *această* creatură supranaturală era atrasă în Fell's Church, şi asta nu din cauza liniilor magice de forţă ce străbăteau zona.

Elena răsucea între degete un trandafir roşu-închis, ••ins probabil de Ştefan.

Ăsta e singurul motiv pentru care eşti îngrijorată, Meredith? întrebă ea pe un ton detaşat. Datoria ta faţă. Le l'ell's Church?

Meredith se simţi roşind uşor, dar vocea îi era seacă ••îi calmă.

Cred că e un motiv suficient de bun, nu?

Elena zâmbi larg.

Oh, bănuiesc că e un motiv suficient de bun. Dar .11 putea fi şi un altul? îi făcu cu ochiul lui Bonnie, a cărei expresie încordată se mai relaxă puţin. Oare pe cine (unoaştem noi care va fi fascinat de toate poveştile pe

< are le ai de spus? *Mai ales* când o să afle că povestea încă lui s-a încheiat!

Bonnie se răsuci pe scaunul ei, cu un zâmbet din ce în

< «••mai larg.

Oh! *Oh!* înţeleg. N-o să se poată gândi la nimic altceva, nu-i aşa? Sau la nimeni *altcineva.*

Acum umerii lui Ştefan se relaxară, iar din scaunul şoferului Matt chicoti şi clătină din cap.

— Voi trei, spuse el cu afecţiune. Noi, băieţii, n-am avut niciodată nici cea mai mică şansă în faţa voastră.

1

Meredith rămase cu privirea aţintită drept înainte şi-şi ridică uşor bărbia, ignorându-i. Elena şi Bonnie o cunoşteau prea bine, şi toate trei petrecuseră suficient timp făcând planuri şi urzind diverse scheme ca să-şi dea seama din prima cupă ce avea de gând. Dar ea nu trebuia să şi recunoască.

Atmosfera solemnă din maşină se risipise însă. Mere- dith îşi dădu seama că o făceau cu toţii dinadins, pur- tându-se blând şi cu grijă, spunând glume, tachinând vesel, încercând să uşureze durerea pe care Elena şi Ste- fan o simţeau probabil.

Damon era mort. Şi deşi Meredith ajunsese să aibă un respect prudent şi atent pentru vampirul imprevizibil, în perioada în care se aflaseră în Dimensiunea întunecată, iar Bonnie avusese pentru el un sentiment, credea Meredith, mult mai cald, Elena îl *iubise,* îl iubise cu adevărat. Şi cu toate că relaţia dintre Ştefan şi Damon fusese şubredă, ca să nu spunem mai mult, de atâtea secole, el fusese fratele lui Ştefan. Ştefan şi Elena sufereau, şi toată lumea o ştia.

Un minut mai târziu, ochii lui Matt se îndreptară spre oglinda retrovizoare ca să se uite la Ştefan.

— Hei, spuse el, am uitat să-ţi zic. În realitatea asta n-ai dispărut de Halloween — ai rămas atacantul începător şi împreună am dus echipa până la campionatul statului.

Zâmbi larg şi chipul lui Ştefan se lumină de plăcere.

Meredith aproape că uitase că Ştefan jucase împreună cu Matt în echipa de fotbal a şcolii înainte ca pro- lesorul lor de istorie, domnul Tanner, să moară de I lalloween în Casa bântuită şi să se dezlănţuie iadul. Uitase că el şi Matt fuseseră cu adevărat prieteni, făcând»» port şi ieşind în oraş împreună, în ciuda faptului că amândoi o iubeau pe Elena.

Şi poate că încă o iubesc amândoi pe Elena? se întrebă ea şi» 1 «unt a o privire rapid, printre gene, către ceafa lui Matt. Nu $tia prea bine ce simţea Matt, dar întotdeauna i se p. Vuse că e genul de băiat care, dacă se îndrăgosteşte, i îi mâne îndrăgostit. Dar mai era şi genul de băiat care va li întotdeauna prea corect ca să încerce să strice o relaţie, imlilerent de sentimentele sale.

Şi, continuă Matt, în calitate de căpitan al campionilor statului, cred că sunt un candidat destul de bun pentru colegii. Făcu o pauză şi zâmbi larg, plin de mân- i li ie. Se pare că am obţinut o bursă întreagă pentru sport la Kent State.

Iii «inie ţipă încântată, Elena bătu din palme, iar Me- n'i Iiih şi Ştefan îl felicitară.

Eu, eu acum! spuse Bonnie. Cred că am învăţat mai bine în realitatea asta. Ceea ce a fost probabil mai uţor de făcut, de vreme ce una dintre cele mai bune prietene ale mele nu a *murii* în primul semestru şi a putut să mă ajute.

1

— Hei! spuse Elena. Meredith te-a ajutat întotdeauna mai mult ca mine. Nu poţi da vina pe mine.

— Oricum, continuă Bonnie, am intrat la un colegiu de patru ani! Iar eu nici măcar nu m-am obosit să mă înscriu ia niciunul în cealaltă viaţă a noastră pentru că media mea generală *nu* era mare. Aveam de gând să fac un curs de infirmiere la colegiul local de stat, Ia fel cum a focut Mary, chiar dacă nu sunt prea sigură că sunt făcută să devin infirmieră, din cauza — în! — sângelui şi a altor fluide. Dar, oricum, azi-dimineaţă mama spunea că ar trebui să mergem la cumpărături pentru camera mea de la Dalerest înainte de Ziua Muncii. A ridicat uşor din umeri. Sigur, ştiu că nu e Harvard, dar sunt foarte încântată.

Meredith se alătură felicitărilor, pe un ton mai potolit. *Ea,* de fapt, intrase la Harvard.

— Ooo! Şi, şi! Bonnie ţopăia pe scaunul ei încântată. M-am întâlnit cu Vickie Bennett în dimineaţa asta. Cu siguranţă, nu e moartă! Cred că a fost surprinsă când am strâns-o în braţe. Am uitat că de fapt nici nu eram prie- tene.

— Ce face? se interesă Elena. Şi-a amintit ceva?

Bonnie îşi lăsă capul pe o parte.

— Pare foarte bine. Nu puteam s-o întreb chiar ce-şi amintea, dar n-a spus nimic cum că ar fi moartă sau ceva despre vampiri. Adică, ştii, ea întotdeauna a fost puţin <. Un neinteresantă. Dar mi-a zis că v-aţi întâlnit în centru săptămâna trecută şi tu i-ai spus ce nuanţă de gloss ar trebui să-şi cumpere.

Elena ridică din sprâncene.

Zău? Făcu o pauză, apoi continuă şovăitoare: Se mai simte vreunul din voi ciudat cu toată situaţia asta? SiK „r, e minunat - să nu mă înţelegeţi greşit. Dar e şi ciudat.

E *derutant*, spuse Bonnie. Evident, sunt recunoscătoare că toate lucrurile alea oribile au dispărut şi toată lumea e bine. Sunt încântată să am din nou vechea mea viaţă. Dar tatăl meu s-a enervat pe mine în dimineaţa asta când am întrebat unde e Mary.

Mary era una dintre surorile mai mari ale lui Bonnie, singura care mai locuia cu părinţii în afară de Bonnie.

Credea că încerc să fiu nostimă. Se pare că s-a mutat cu prietenul ei acum trei luni, şi vă puteţi da seama i e părere are tata despre *asta.*

Meredith dădu din cap. Tatăl lui Bonnie era genul patern protector şi destul de demodat în felul în care se purta cu prietenii fiicelor sale. Dacă Mary locuia cu prietenul ei, tatăl era probabil în pragul apoplexiei.

1

Mătuşa Judith şi cu mine ne-am certat — sau cel puţin aşa cred. Dar nu pot afla exact de ce, mărturisi I Jena. **Nu pot să întreb, pentru că e clar că ar fi trebuit stt ştiu deja.**

— N-ar trebui ca acum totul să fie perfect? întrebă Bonnie pe un ton melancolic. Mi se pare că am trecut deja prin destule.

™ Nu mă deranjează să fiu derutat, atâta vreme cât ne putem întoarce la viaţa adevărată, spuse cu sinceritate Matt.

Urmă o scurtă pauză, pe care o rupse Meredith, încercând să-i scoată din gândurile lor sumbre.

— Ce trandafir frumos, Elena, spuse ea. E un dar de la Ştefan?

De fapt, nu, răspunse Elena. Era pe treptele din faţă azi-dimineaţă. Îl răsuci între degete. Dar nu-i din nicio grădină de pe strada noastră. Nimeni nu are trandafiri aşa de frumoşi. Îi zâmbi lui Ştefan, tachinându-l, şi el se încordă din nou. E un mister, concluzionă ea.

— Trebuie să fie de la un admirator secret, spuse Bonnie. Pot să-l văd mai bine?

Elena îl întinse către scaunul din faţă şi Bonnie îi răsuci coada cu grijă, privind floarea din toate unghiurile.

— E superb, spuse. Un singur trandafir, perfect. Ce romantic! Prefăcându-se că leşină, ridică trandafirul către frunte. Apoi tresări. Au! Au!

Pe mână îi curgea sânge. Mult mai mult sânge decât ar fi trebuit să iasă dintr-o înţepătură de spin, remarcă Meredith, deja căutând în buzunar un şerveţel. Matt trase pe dreapta.

Bonnie... începu el. Ştefan icni şi se aplecă în faţă, cu ochii mari. Meredith uită **de şerveţel, temându-se că la vederea bruscă a sângelui firea vampirică a lui Ştefan se trezise Ia viaţă.**

Apoi lui Matt i se tăie brusc răsuflarea şi Elena spuse I h■ **un ton tăios:**

O cameră, repede! Cineva să-mi dea telefonul! pe un asemenea ton de comandă, că Meredith îi întinse automat telefonul ei.

IV când Elena îndrepta camera telefonului către Itonnie, Meredith văzu în cele din urmă ce îi uimise pe

< i-ilalţi.

Sângele roşu întunecat se scurgea în jos pe braţul lui H.» nnie şi, în drumul lui, se răsucea şi se ondula de Ia în-

< **hrictura mâinii până spre cot. Firişoarele de sânge** al< **âiuiau un nume, iar şi iar, acelaşi nume care o chi**nuia **de multe luni pe Meredith.**

1

Celiaceliaceliacelia

7

Cine-i Celia? întrebă indignată Bonnie, imediat după ce îi şterseră sângele.

Pusese trandafirul cu mare grijă între ea şi Matt, şi toţi se fereau să-l atingă. Deşi frumos, acum părea mai degrabă sinistru, îşi spuse Ştefan încruntat.

— Celia *Connor,* **răspunse Meredith pe un ton tăios. Dr. Celia Connor. Ai mai văzut-o o dată într-o viziune, Bonnie. Antropologul legist.**

— Cea care lucrează cu Alaric? întrebă Bonnie. Dar de ce ar apărea numele ei scris cu sânge pe braţul meu? Cu *sânge.*

— Asta aş vrea şi eu să ştiu, spuse Meredith, încrun- tându-se.

— Ar putea fi un soi de avertisment, sugeră Elena, încă nu ştim destul. O să mergem la gară, o să-i întâmpinăm pe Alaric şi pe *Celia* **şi pe urmă...**

Şi pe urmă? o îndemnă Meredith, privind în ochii albaştri calmi ai Elenei.

Pe urmă o să facem ceea ce trebuie să facem, spuse Elena, Ca de obicei.

Bonnie încă se mai plângea când ajunseră la gară.

Răbdare, **îşi spuse Ştefan. De obicei, îi făcea plăcere mmpania lui Bonnie, dar acum, când trupul lui tânjea după sângele omenesc cu care se obişnuise, se simţea... Kt t >aznic. Îşi frecă falca dureroasă.**

Chiar speram că o să ne bucurăm măcar de câteva zile normale, gemu Bonnie pentru a mia oară.

Viaţa nu e dreaptă, Bonnie, spuse Matt întunecat.

Ştefan îl privi surprins — de obicei, Matt era primul i are încerca să Ie ridice moralul fetelor — dar băiatul înalt şi blond stătea rezemat de casa de bilete închisă, cu umerii căzuţi, cu mâinile băgate adânc în buzunare.

Pr ivirea lui Matt o întâlni pe cea a lui Ştefan.

Începe iar, nu-i aşa?

Ştefan clătină din cap şi îşi roti privirea prin gară.

Nu ştiu ce se petrece, spuse. Dar trebuie să fim cu toţii prudenţi până ce ne dăm seama.

Oh, asta mă linişteşte, murmură Meredith, în x ieme ce ochii ei cenuşii cercetau atent peronul.

Ştefan îşi încrucişă braţele la piept şi se mută mai a) în ia pe de Elena şi Bonnie. Toate simţurile lui, normale ţi paranormale, erau în alertă. Îşi trimise Puterea cer- i rtaioare în jur, încercând să perceapă vreo conştiinţă supranaturală în preajma lor, dar nu simţi nimic nou sau alarmant, doar calmul zumzăit de fundal al oamenilor

1
obişnuiţi care îşi vedeau de treburile lor zilnice.

Dar îi era imposibil să nu-şi mai facă griji. Ştefan văzuse multe lucruri în cei cinci sute de ani ai existenţei sale: vampiri, vârcolaci, demoni, fantome, îngeri, vrăjitoare, tot soiul de creaturi care chinuiau sau influenţau oamenii în feluri în care cei mai mulţi nici nu-şi puteau închipui. Şi, ca vampir, ştia multe despre sânge. Mai multe decât voise vreodată să recunoască.

Văzuse ochii lui Meredith fulgerând către el suspicioşi atunci când Bonnie începuse să sângereze. Avea dreptate să fie circumspectă cu el. Cum puteau ei să aibă încredere în ei când natura lui fundamentală era să-i omoare?

Sângele era esenţa vieţii; era ceea ce îl făcea pe un vampir să mai existe multe secole după ce viaţa lui naturală se încheiase. Sângele era ingredientul central în nenumărate vrăji, atât bune, cât şi malefice. Sângele avea propriile lui Puteri, care erau greu şi periculos de stăpânit. Dar Ştefan nu văzuse niciodată un sânge care să acţioneze aşa cum făcuse azi sângele de pe braţul lui Bonnie.

O idee i se ivi în minte.

— Elena, spuse, întorcându-se către ea.

— Immm? răspunse ea distrată, umbrindu-şi ochii în vreme ce privea în lungul şinelor.

Ai spus că trandafirul era pur şi simplu pe verandă i ând ai deschis uşa azi-dimineaţă?

Elena îşi dădu părul din ochi.

De fapt, nu. Caleb Smaliwood l-a găsit acolo şi mi l-ii dat când i-am deschis uşa.

Caleb Smaliwood?

Ştefan îşi miji ochii. Elena spusese mai devreme că mătuşa ei îl angajase pe Caleb să facă diverse treburi prin preajma casei, dar ar fi trebuit să pomenească şi de legătura lui cu trandafirul.

Vărul lui Tyler Smaliwood? Tipul care a apărut de nicăieri ca să se învârtă în jurul casei tale? Cel care probabil că e *vârcolac*, la fel ca restul familiei sale?

Tu nu-l ştii. E un tip în regulă. Se pare că a fost în oi aş toată vara, fără să se fi întâmplat nimic ciudat. Doar i, 1 nu ne aducem aminte de el.

I 'onul ei era degajat, dar zâmbetul de pe buze nu i se M'ilecta şi în ochi.

Ştefan încercă automat să-i vorbească mintal, să aibă

0 discuţie doar ei doi despre ceea ce credea ea cu a< levărat. Dar nu putea. Era atât de obişnuit să se bazeze

1 ie legătura dintre ei, încât tot uita că acum legătura asta nu mai exista; simţea

emoţiile Elenei, îi simţea aura, dar nu mai puteau comunica telepatic. El şi Elena erau din nou despărţiţi. Deprimat, lui Ştefan îi căzură umerii.

Bonnie se încruntă, cu buclele ei zmeurii spulberate în jurul feţei de vântul văratic.

— Mai e *Tyler* vârcolac acum? Fiindcă dacă Sue e în «ață, el n-a omorât-o ca să devină vârcolac, nu?

Elena îşi întinse mâinile, cu palmele în sus.

— Nu ştiu. Oricum, a plecat, şi nu-mi pare deloc rău. Chiar şi înainte să fie vârcolac, era un adevărat ticălos. V-aduceţi aminte cum îi brusca pe toţi Ia şcoală? Şi cum bea mereu din sticla aia a lui şi se tot lega de fete? Dar Caleb sunt sigură că e un tip obişnuit. Mi-aş fi dat seama dacă era ceva în neregulă cu el.

Ştefan se uită Ia ea.

— Tu ai nişte instincte perfecte în privinţa oamenilor, spuse el cu grijă. Dar eşti sigură că nu te bazezi pe nişte simţuri pe care nu le mai ai care să-ţi poată spune ce e Caleb?

Se gândi Ia felul dureros în care Gardienele îi reteza- seră Elenei Aripile şi îi distruseseră Puterile, Puterile pe care ea şi prietenii ei nu le înţeleseseră decât în parte.

Elena păru surprinsă şi tocmai deschidea gura să-i răspundă când trenul intră pufăind în gară, oprind orice altă discuţie.

Doar câteva persoane coborâră în gara din Fell's Church, şi Ştefan zări repede silueta familiară a lui Ala- ric. După ce păşi pe peron, Alaric se întoarse şi întinse mâna pentru a o ajuta pe o femeie afroamericancă zveltă care cobora în urma lui.

Dr. Celia Connor era cu adevărat drăguţă — Ştefan trebuia să recunoască asta. Era micuţă, Ia fel cât Bonnie, cu pielea întunecată şi părul tuns scurt. Zâmbetul pe care ¡-l aruncă lui Alaric atunci când îl apucă de braţ era fermecător şi în acelaşi timp uşor poznaş. Avea ochi mari căprui şi un gât prelung, delicat. Purta haine de firmă, elegante dar practice — ghete de piele moi, jeanşi skinny şi o cămaşă de mătase de nuanţa safirului. O eşarfa lungă, diafană, era înfăşurată în jurul gâtului, adăugân- <lu-se ţinutei sofisticate.

Când Alaric, cu părul lui nisipiu ciufulit şi zâmbetul < opilăresc, îi şopti ceva Ia ureche cu familiaritate, Ştefan o simţi pe Meredith crispându-se. Arăta ca şi cum nimic nu $-ar fi plăcut mai mult decât să-şi exerseze câteva dinii e mişcările ei de arte marţiale pe un anumit antropolog legist care arăta superb.

Dar apoi Alaric o zări pe Meredith, se repezi către ea şi o cuprinse în braţe, ridicând-o în aer şi legănând-o îi i âns, iar ea se relaxă în mod vizibil. Câteva clipe

mai i. Uziu, râdeau şi vorbeau amândoi, şi nu păreau să se mai poată opri să se atingă, ca şi cum simţeau nevoia să te asigure că în sfârşit erau din nou împreună.

Kra limpede, îşi spuse Ştefan, că orice îngrijorare pe «are ar fi avut-o Meredith în privinţa lui Alaric şi dr. (a >nnor fusese neîntemeiată, cel puţin în ceea ce-l privea pe Alaric. Apoi Ştefan îşi îndreptă din nou atenţia către (’. Elia Connor.

Primele lui fuioare cercetătoare de Putere descope- liră un uşor resentiment emanând dinspre antropolog.

Un lucru uşor de înţeles: era om şi ea, destul de tânără în ciuda atitudinii calme şi a nenumăratelor realizări profesionale, şi petrecuse foarte mult timp lucrând împreună cu atrăgătorul Alaric. N-ar fi de mirare să aibă un oarecare sentiment de proprietate asupra lui, şi iată că acum era tras de lângă ea în orbita unei adolescente.

Dar lucrul cel mai important era că Puterea lui nu găsise nicio umbră de supranatural învăluind-o şi nicio Putere în ea care să-i răspundă. Oricare ar fi fost înţelesul numelui Celia scris cu sânge, se părea că nu dr. Celia Connor îl făcuse să apară.

™ Cineva să facă o poză! strigă Bonnie, râzând. Nu l-am mai văzut pe Alaric de *luni* **întregi. Trebuie să marcăm întoarcerea lui pentru posteritate!**

Matt îşi scoase telefonul şi le &cu câteva poze lui Alaric şi Meredith, îmbrăţişaţi.

— Cu toţii! insistă Bonnie. Şi tu, doctore Connor. Hai să stăm în faţa trenului — e un fundal grozav. Fă-o tu pe asta, Matt, şi pe urmă o să fac eu câteva cu tine.

Se aşezară în diferite poziţii, ciocnindu-se unul de altul, scuzându-se, prezentându-se singuri *Cehei* **Connor, cuprinzându-se cu braţele într-un fel nonşalant exube- rant. Ştefan se trezi împins către margine, cu braţul Elenei petrecut pe sub al lui, şi respiră pe furiş parfumul dulce şi proaspăt al părului ei.**

— Toată lumea în vagoane! strigă conductorul, şi uşile trenului se închiseră.

Matt, îşi dădu seama Ştefan, încetase să mai facă poze şi se holba la ei, iar ochii lui albaştri se făceau din ce în. R mai mari, cu o expresie de groază.

Opriţi trenul! strigă. Opriţi trenul!

Matt! Ce *naiba***? făcu Elena. Şi apoi Meredith se uită în spatele lor, către tren, şi pe I, «Vi ci se citi înţelegerea.**

Celia, spuse ea repede, întinzând mâna către cealaltă femeie.

Ştefan văzu nedumerit cum Celia se smuceşte de $ititgă ci brusc, aproape ca şi cum o mână nevăzută o ti. Tsrsc. Când trenul începu să se mişte, Celia păşi alături «le el, apoi începu să alerge cu mişcări anevoioase, dis- jM iate, cu mâinile la gât

Dintr-odată, Ştefan avu o perspectivă mai bună şi înţelese ce se întâmpla. Eşarfa

1
diafană a Celiei fusese. Uni va prinsă în uşa trenului atunci când se închisese, iar «m iun trenul o trăgea după el de gât. Ea alerga pentru a nu ti sugrumată, cu eşarfa ca o lesă trăgând-o în urma ttenului. Iar acesta începea să prindă viteză. Mâinile ei MAgenu de eşarfă, dar ambele capete erau prinse în uşă ji i u cât trăgea mai tare, cu atât părea să o strângă mai nmit în jurul gâtului.

(lelia se apropia de capătul peronului şi trenul pufăia m, îi zgomotos. Peronul se termina brusc, şi era o distanţă ••nnsiderabilă de la el până la pământ. În câteva clipe

Celia avea să cadă, gâtul i se va frânge, iar trenul avea să

2 târască după el pe mile întregi.

Ştefan înregistră toate lucrurile astea într-o fracţiune de secundă şi apoi se puse în mişcare. Simţi cum caninii

3 se alungesc când îl străbătu un val de Putere. Şi apoi ţâşni, mai repede decât orice fiinţă umană, mai repede ca trenul, şi se îndreptă către ea.

Dintr-o singură mişcare rapidă, o luă în braţe, slăbind presiunea asupra gâtului ei, şi sfâşie eşarfa în două.

Se opri în loc şi o puse jos pe Celia în vreme ce trenul prindea viteză şi ieşea din gară. Rămăşiţele eşarfei alunecară de la gâtul său şi plutiră în jos Ia picioarele ei, pe peron. Ea şi Ştefan se priviră lung, răsufiând greu. În spa- tele lor, Ştefan îi auzea pe ceilalţi strigând, le auzea paşii în vreme ce se apropiau în fugă.

Ochii căprui ai Celiei erau mari şi plini de lacrimi de durere. Îşi linse nervoasă buzele şi respiră de câteva ori repede, icnit, apăsându-şi palmele pe piept. Ştefan îi auzea inima bubuind, auzea cum sângele îi alerga prin corp şi se concentră să-şi retragă caninii şi să-şi reia chipul uman. Deodată, ea se clătină şi Ştefan o cuprinse cu braţul.

— E-n regulă, spuse. Acum eşti bine.

Celia scoase un hohot scurt de râs, aproape isteric, şi îşi şterse ochii. Apoi se îndreptă, trăgându-şi umerii în spate, şi respiră adânc. Ştefan vedea cum se străduia să se calmeze, deşi inima îi bătea nebuneşte, şi îi admiră stăpânirea de sine.

Aşadar, spuse ea întinzându-i mâna, tu trebuie să Iii vampirul despre care mi-a povestit Alaric.

Ceilalţi ajungeau acum aproape de ei şi Ştefan se uită alarmat către Alaric.

Asta e ceva ce-aş prefera să ţii doar pentru tine, îi spuse Ştefan, simţindu-se uşor iritat că Alaric îi divulgase secretul.

Dar cuvintele lui au fost aproape acoperite de icnetul lui Meredith. Ochii ei cenuşii, de obicei atât de calmi, ei au întunecaţi de groază.

1

Uitaţi, spuse ea, arătând în jos. Uitaţi ce spune. Ştefan îşi îndreptă atenţia spre bucăţile de pânză fină ile la picioarele lor.

Konnie scoase un scâncet abia auzit şi sprâncenele lui Matt se încruntară. Chipul frumos al Elenei era alb de» <\ iar Alaric şi Celia păreau amândoi nedumeriţi, l’entru o clipă, Ştefan nu văzu nimic. Apoi, ca o ima- Kiue care devine clară, ochii lui desluşiră ceea ce privea toată lumea. Eşarfa ruptă zăcea pe jos într-o grămadă 11 implicat răsucită, iar pliurile presupus căzute la întâmplare formau în mod clar nişte litere: *meredith*

8

fost chiar înfiorător, spuse Bonnie.

Erau cu toţii înghesuiţi în maşina lui Matt, ’cu Elena cocoţată pe genunchii lui Ştefan şi Meredith pe ai lui Alaric (ceea ce, remarcase Bonnie, nu o încântase prea mult pe dr. Celia). Apoi se îndreptaseră repede spre pensiune, în căutarea unui sfat.

Ajunşi acolo, se îngrămădiseră cu toţii în salon şi îi povestiseră doamnei Flowers toate cele întâmplate, vorbind unul peste altul şi întrerupându-se agitaţi.

— Mai întâi numele Geliei — scris cu *sângele* meu — a apărut din senin, continuă Bonnie, şi pe urmă e accidentul ăsta ciudat care putea să o *omoare,* după care apare şi numele lui Meredith. Totul a fost cu adevărat înfiorător.

— Aş spune că e chiar mai mult de-atât, spuse Meredith. Apoi îşi arcui o sprânceană delicată. Fără îndoială,

Bonnie, e prima oară când mă plâng că nu eşti suficient (ic dramatică.

Hei! obiectă Bonnie.

Iată, glumi Elena. Trebuie să vedem partea frumoasă a lucrurilor. Ultima chestie nebunească o face pe Bonnie să-şi stăpânească dramatismul.

Matt clătină din cap.

Doamnă Flowers, ştiţi ce se întâmplă?

Doamna Flowers, aşezată într-un scaun comod de < olt, zâmbi şi îl bătu uşor pe umăr. Când ajunseseră la pensiune, o găsiseră tricotând, dar lăsase deoparte ghemui roz de lână şi îşi aţintise asupra lor ochii ei albaştri ••fnini, foarte atenţi în vreme ce ei îşi spuneau povestea.

Dragul de Matt, remarcă ea. Întotdeauna la obiect.

Biata Celia stătea pe canapea lângă Alaric şi Mere- ilitli, părând năucită încă de când sosiseră. Una era să ••iudiezi supranaturalul, dar realitatea unui vampir, a un» >r nume apărute în mod misterios şi o scurtă întâlnire i u moartea trebuie să fi fost un şoc pentru ea. Alaric o ţinea cu un braţ pe după umăr, liniştitor. Bonnie îşi spuse i

A poate braţul ar fi trebuit să se afle pe după umerii lui Meredith. În definitiv, numele lui Meredith tocmai apăruse în cutele eşarfei. Dar Meredith stătea acolo pri- uudu-i pe Alaric şi Celia, cu chipul calm, cu ochii lipsiţi ilr orice expresie.

Acum Celia se aplecă înainte şi vorbi pentru prima oui

— Mă scuzaţi, spuse ea politicos, cu o voce uşor tremurătoare, dar nu înţeleg de ce am venit cu... cu povestea asta la...

Vocea i se stinse în vreme ce ochii ei clipiră către doamna Flowers.

Bonnie ştia exact ce voia Celia să spună. Doamna Flowers era imaginea perfectă a unei doamne în vârstă prietenoase şi puţin senile: păr cărunt moale şi ciufulit strâns într-un coc, o expresie vag politicoasă, o garderobă care înclina către culori pastel sau negru spălăcit şi un obicei de a murmura, aparent ca pentru sine. Cu un an în urmă, Bonnie însăşi crezuse că doamna Flowers era doar o bătrânică ţăcănită care avea în proprietate pensiunea unde locuia Ştefan.

Dar aparenţele pot înşela uneori. Doamna Flowers le câştigase respectul şi admiraţia prin felul în care apărase oraşul cu magia, Puterea şi bunul ei simţ. Lucrurile nu erau chiar atât de simple cum păreau cu bătrânica asta.

— Draga mea, spuse doamna Flowers pe un ton hotărât, ai avut o experienţă foarte traumatică. Bea-ţi ceaiul. E un amestec special, calmant, care a fost transmis din generaţie în generaţie în familia mea. O să facem tot ce putem pentru tine.

Ceea ce, remarcă Bonnie, era un fel foarte dulce şi elegant de a o pune la locul ei pe dr. Connor. *Ea* **trebuia să bea ceai şi să-şi revină, iar** *ei* **urmau să decidă cum să ir/. Olve problema. Ochii Celiei fulgerară, dar ea continuă să soarbă din ceai ascultătoare.**

Acum, spuse doamna Flowers, rotindu-şi privirea < Atic **ceilalţi, eu cred că primul lucru pe care îl avem de** litrul **este să ne dăm seama care este** *intenţia* **în apariţia a< est or nume. Odată aflată, poate că o să înţelegem mai I**miic *cine* **ar putea fi în spatele apariţiei lor.**

Poate ca să ne avertizeze? spuse Bonnie şovăitor. (Icra **ce vreau să spun ecă... a apărut numele Celiei, şi |**h **urmă ea a fost cât pe ce să moară, iar acum Meredith...**

Vocea i se stinse şi ea se uită la Meredith ca şi cum ar li vrut **să se scuze, apoi adăugă:**

Mă tem că s-ar putea să fii în pericol.

Meredith îşi îndreptă umerii.

Cu siguranţă, n-ar fi prima oară, spuse,

I >oamna Flowers încuviinţă energic din cap.

Da, e posibil ca apariţia numelor să aibă o intenţie I ti nevoitoare. Hai să explorăm

teoria asta. Cineva poate t a încearcă să vă transmită un avertisment. Şi dacă e aşa, ntunei cine? Şi de ce trebuie s-o facă în felul ăsta?

Acum, vocea lui Bonnie deveni mai moale şi mai ţi» viitoare. Dar dacă altcineva nu voia s-o spună, atunci «ivea s-o facă ea.

Ar putea fi Damon?

Damon e mort, spuse Ştefan categoric.

— Dar când Elena era moartă, ea m-a avertizat în privinţa lui Klaus, replică Bonnie.

Ştefan îşi frecă tâmplele. Părea obosit.

— Bonnie, când Elena a murit, Klaus i-a prins spiritul între dimensiuni. Ea nu dispăruse cu totul. Şi chiar şi atunci, ea putea să vină la tine doar în vis — nu la altcineva, doar la tine, pentru că tu poţi percepe lucruri pe care alţi oameni nu pot. Ea nu putea să facă nimic să se întâmple în lumea fizică.

Vocea Elenei tremura.

— Bonnie, Gardienele ne-au spus că vampirii nu mai trăiesc după moarte. În toate sensurile cuvântului. Damon nu mai e.

Ştefan se întinse şi o luă de mână, cu ochii tulburaţi.

Bonnie simţi o strângere de inimă de compasiune pentru ei doi. Îi părea rău că adusese în discuţie numele lui Damon, dar nu se putuse abţine. Gândul că el ar putea veghea asupra lor, irascibil şi batjocoritor dar în cele din urmă bun, făcuse pentru o clipă să-i pară mai uşoară povara care o apăsa pe inimă. Acum, greutatea aceea se prăbuşi la loc.

— Păi, spuse ea mohorâtă, atunci n-am nicio idee cine ar putea să ne pună în gardă. Ştie cineva dintre voi?

Toţi clătinară din cap, nedumeriţi.

— Cine cu o asemenea putere ştie despre noi toţi acum? întrebă Matt.

— Gardienele? întrebă şovăitor Bonnie.

Dar Elena scutură din cap cu o mişcare rapidă şi hotărâtă, care îi făcu părul blond să fluture.

Nu sunt ele, spuse. Ultimul lucru pe care l-ar face .11 ti să trimită un mesaj scris cu sânge. Viziunile ar fi mai i Ir grabă în stilul Gardienelor. Şi sunt foarte sigură că ele i au spălat pe mâini în privinţa noastră când ne-au trimis înapoi aici.

Doamna Flowers îşi împleti degetele în poală.

Aşa că poate există o persoană sau o creatură i Iroramdată necunoscută care are grijă de voi, avertizai ulu-vă de primejdia care vă pândeşte.

Matt stătuse până acum nemişcat, cu spatele drept, mii-**unul din scaunele mai**

fragile ale doamnei Flowers, ■ lat se aplecă înainte şi scaunul scârţâi în mod îngri- joi. Ltor.

Aăă, începu el, eu cred că întrebarea cea mai po- n iviiă ar fi ce provoacă acea primejdie.

I) oamna Flowers îşi desfăcu mâinile ei mici şi zbâr- i Kt*.

Ai perfectă dreptate. Hai să ne gândim la posibilii A ţi. Pe de o parte, ar putea fi o avertizare pentru ceva» un' are să se întâmple în mod natural. Celia — nu te Miprri dacă-ţi spun Celia, nu-i aşa, dragă?

(Vita, părând încă sub influenţa şocului, clătină din «ap,

Bun. Faptul că eşarfa Celiei s-a prins între uşile trenului ar fi putut fi un accident natural. Iartă-mă, dar eşarfele astea lungi şi dramatice pot fi foarte periculoase. Dansatoarea Isadora Duncan a murit exact în felul ăsta, cu mulţi ani în urmă, când eşarfa i s-a prins în roata maşinii. Poate că acela care a trimis mesajul pur şi simplu o atenţiona pe Celia să fie atentă sau pe voi ceilalţi să aveţi grijă de ea. Poate că Meredith doar trebuie să fie prudentă în următoarele câteva zile.

— Şi totuşi nu credeţi că despre asta e vorba, nu-i aşa? întrebă Meredith tăios.

Doamna Flowers oftă.

— Toate astea mie mi se par destul de răuvoitoare. Cred că dacă ar vrea cineva să vă avertizeze despre posibilitatea unor accidente, ar putea găsi o modalitate mai bună decât nişte nume scrise cu sânge. Amândouă nu- mele au apărut ca rezultat al unor incidente destul de violente, nu-i aşa? După ce Bonnie s-a tăiat, iar Ştefan a sfâşiat eşarfa de la gâtul Celiei?

Meredith încuviinţă din cap.

Cu o expresie tulburată, doamna Flowers continuă.

— Şi, bineînţeles, cealaltă posibilitate ar fi că apariţia numelor este în sine duşmănoasă. Poate că apariţia numelor este un ingredient esenţial sau o modalitate de stabilire a ţintei într-o vrajă care *provoacă* primejdie.

Ştefan se încruntă.

— Vorbiţi despre magie neagră, nu?

Doamna Flowers îl privi direct în ochi.

— Mă tem că da. Ştefan, tu eşti de departe cel mai mare şi mai cu experienţă dintre noi. Eu nu am auzit niciodată de aşa ceva, tu da?

Bonnie se simţi puţin surprinsă. Sigur, ştia că Şi cian era mult mai în vârstă chiar şi decât doamna M< iwcrs — în fond, el trăise înainte de electricitate, sau apă potabilă, sau maşini, sau orice considerau ei ca fiind absolut normale în lumea

modernă, în vreme ce doamna **Flowers avea probabil doar vreo şaptezeci şi ceva de** ani.

Şi totuşi, era uşor să uiţi cât de mult trăise Ştefan. Arăta **la fel ca orice alt băiat de optsprezece ani, doar că n a nemaipomenit de frumos. Un gând perfid scânteie** ini **r-un colţ al minţii lui Bonnie, un gând care îi mai tre- i usc prin cap şi înainte: de ce avea întotdeauna parte I Jena de cei mai arătoşi băieţi?**

Ştefan clătina din cap.

Nimic de genul ăsta, nu. Dar cred că aveţi dreptate i and spuneţi că e vorba de magie neagră. Poate, dacă aţi vorbi cu mama dumneavoastră despre asta...

(lelia, care începea să devină tot mai interesată de «rea **ce se petrecea, se uită la Alaric întrebătoare. Apoi aruncă o privire către uşă, ca şi cum se aştepta să vadă inii, md în încăpere o femeie de o sută de ani. Bonnie râse tu sinea ei, în ciuda gravităţii situaţiei.**

Toţi se obişnuiseră atât de tare cu frecventele conversaţii ale doamnei Flowers cu fantoma mamei ei, încât nici nu clipiră atunci când doamna Flowers rămase cu privirea aţintită în depărtare şi începu să murmure repede, cu sprâncenele ridicate, cu ochii atenţi în aerul gol, ca şi cum cineva nevăzut ar fi vorbit cu ea. Dar Celiei trebuie să i se fi părut totul destul de ciudat.

— Da, spuse doamna Flowers, îndreptându-şi atenţia către ei. *Mama* **spune că într-adevăr ceva întunecat a ieşit la lumină în Fell's Church. Dar şi-şi ridică mâinile, cu palmele răsucite în sus — nu poate să spună ce formă ia. Pur şi simplu ne avertizează să fim atenţi. Orice ar fi, simte că e ceva extrem de malefic.**

Ştefan şi Meredith se încruntară, încercând să înţeleagă. Alaric murmura ceva către Celia, explicându-i probabil ce se petrecea. Matt îşi lăsă capul în jos.

Elena deja privea lucrurile dintr-o altă perspectivă.

— Şi tu, Bonnie? întrebă ea.

— Hm? făcu Bonnie. Apoi îşi dădu seama ce voia Elena să spună. Nu. Ah, nu! N-o să aflu nimic din ceea ce nu ştie mama doamnei Flowere.

Elena doar se uită la ea şi Bonnie oftă. În definitiv, era foarte important. Numele lui Meredith urma, şi dacă exista un lucru adevărat, era că ea şi Meredith şi Elena îşi apăraseră întotdeauna reciproc spatele.

— Bine, spuse ea fără tragere de inimă. O să văd ce mai pot descoperi. Puteţi să-mi aprindeţi o lumânare?

— Şi acum ce se mai întâmplă? întrebă Celia nedumerită.

Bonnie e medium, explică Elena simplu.

Fascinant, spuse veselă Celia, dar ochii ei alune- t ară, reci şi neîncrezători, către Bonnie.

Mă rog. Lui Bonnie nu-i păsa ce credea Celia. Dacă voia, n-avea decât să presupună că Bonnie se prefăcea sau era nebună, dar o să vadă până la urmă ce se petre- «ea. Elena aduse o lumânare de pe poliţa şemineului, o aprinse şi o aşeză pe măsuţă.

Bonnie înghiţi în sec, îşi umezi buzele, care dintr-o- ilaiă deveniseră uscate, şi încercă să se concentreze asu- pta lumânării. Deşi o mai făcuse de multe ori, nu-i pl. Ltra, ura senzaţia că-şi pierde controlul, ca şi cum ar li alunecat sub apă.

Flacăra pâlpâi şi deveni mai strălucitoare. Părea să se lațească şi să umple tot câmpul vizual al lui Bonnie. Nu vedea decât flacără.

Ştiu cine eşti, mârâi dintr-odată o voce rece şi aspră în uieehea ei şi Bonnie tresări. Ura vocile, uneori abia au- /iir ea şi cum veneau de Ia un televizor aflat undeva de- paite, alteori chiar lângă ea, ca aceasta. Într-un fel sau ahul, reuşea întotdeauna să uite de ele, până data mmatoare când cădea în transă. Un glas îndepărtat de copil începu să lălăie fals o melodie fără cuvinte, şi Bonnie se concentră să-şi încetinească şi să-şi calmeze respiraţia.

Simţea cum privirea începe să-i devină neclară. Un gust acru, neplăcut, de umezeală, îi umplu gura.

Invidia se răsuci, ascuţită şi amară, înlăuntrul ei. *Nu e drept, nu e drept*, mormăi supărat o voce în capul ei. Apoi întunericul o copleşi.

Elena privi temătoare cum pupilele lui Bonnie se fac tot mai mari, reflectând în ele flacăra lumânării. Bonnie era în stare să se cufunde în transe mult mai repede acum decât atunci când abia începuse să le aibă, ceea ce o îngrijora pe Elena.

™ întunericul se înalţă.

O voce goală, egală, care nu semăna deloc cu vocea lui Bonnie, ieşea din gura prietenei sale.

— Nu e aici încă, dar vrea să fie. E rece. De multă vreme e rece. Vrea să se afle lângă noi, să iasă din întuneric şi să fie la fel de cald precum inimile noastre. E plin de ură.

— E un vampir? întrebă Meredith repede.

Vocea care nu era a lui Bonnie scoase un hohot de râs aspru, sugrumat.

— E mult mai puternic decât orice vampir. Îşi poate găsi sălaşul în oricare dintre voi. Aveţi grijă unul de altul. Aveţi grijă de voi.

Ce e? întrebă Matt. Fiinţa care vorbea prin Bonnie şovăi.

Nu ştie, înţelese Ştefan. Sau nu ne poate spune. Hm mie, zise el concentrat,

1

creatura asta ne-o aduce cineva? Cine o provoacă?

1) e data asta, nu mai există nicio şovăială. Elena, spuse vocea. Elena a adus-o.

9

onnie se strâmbă la gustul metalic oribil din gură şi clipi de câteva ori, până când imaginea încăperii din jurul ei se limpezi.

— Ih, spuse ea, *urăsc* **să fac asta.**

Toţi se holbau la ea, şocaţi şi cu feţele albe.

— Ce-i? întrebă ea stingherită. Ce-am zis?

Elena stătea complet nemişcată.

— Ai zis că e vina mea, spuse ea încet. Orice ar fi chestia asta care e pe urmele noastre, eu am adus-o aici.

Ştefan se întinse şi-şi aşeză mâna peste mâna ei.

Pe neaşteptate, părticica aceea răutăcioasă din mintea lui Bonnie îşi spuse plictisită: *Bineînțeles. Întotdeauna e vorba de Elena, nu?*

B

Meredith şi Matt îi spuseră lui Bonnie tot ceea ce rostise ea în transă, dar ochii lor se tot întorceau la chipul

«x at al Elenei, şi după ce terminară cu Bonnie îşi în- i li cptară din nou privirea către Elena.

Trebuie să facem un plan, îi spuse Meredith Ele- un încet.

Cred că toată lumea vrea o gustare, spuse doamna Mnwcrs ridicându-se în picioare, şi Bonnie o urmă în bucătărie, nerăbdătoare să scape de tensiunea din i. Uncră.

() ricum, îşi spuse, ea nu era cu adevărat o fată care să 1. Ică planuri. Tocmai îşi adusese contribuţia ca fata care. «avut o viziune. Elena şi Meredith erau cele de la care hmiă lumea aştepta deciziile.

I) ar nu era *drept*, nu-i aşa? Ea nu era proastă, în ciuda l. Iphilui că toţi prietenii ei o tratau ca pe copilul grupului. I oată lumea considera că Elena şi Meredith erau *atât i/f deştepte* şi *atât de puternice,* dar Bonnie salvase situaţia de im numărate ori — nu că şi-ar fi adus cineva aminte de ♦iii.i. Îşi trecu limba peste marginea dinţilor, încercând să «apr de gustul acru supărător din gură.

I) oamna Flowers hotărâse că lucrul de care aveau cu iuţii nevoie ca să se liniştească era limonada ei specială cu fim i de soc. În vreme ce umplea paharele cu gheaţă, mma în ele limonada şi le aşeza pe o tavă, Bonnie o privea neliniştită. Exista în ea un sentiment supărător de m,< >1, ca şi cum ceva ar fi lipsit. Nu era *drept,* îşi spuse ea din uimi. Niciunul dintre ei nu o aprecia şi nici nu înţelegea mm ce făcuse pentru ei.

— ~ Doamnă Flowers, întrebă ea dintr-odată, cum vorbiţi cu mama dumneavoastră?

Doamna Flowers se întoarse către ea, surprinsă.

Păi, draga mea, spuse ea, e foarte uşor să vorbeşti cu fantomele dacă şi ele vor să stea de vorbă cu tine sau dacă sunt spiritele unor fiinţe pe care le-ai iubit. Vezi tu, fantomele nu au părăsit planul nostru de existenţă şi stau aproape de noi.

— Şi totuşi, insistă Bonnie, puteţi să faceţi mai mult decât atât, mult mai mult Şi-o aminti pe doamna Flowers din nou tânără, cu ochii fulgerând, cu părul flutu- rându-i, luptând împotriva Puterii malefice a *kitsune*-lor cu o Putere egală. Sunteţi o vrăjitoare foarte puternică.

Expresia doamnei Flowers era rezervată.

— Eşti drăguţă că spui asta, draga mea.

Încordată, Bonnie îşi răsuci pe un deget o buclă din părul ei zmeuriu, cântărindu-şi cu grijă cuvintele.

— Păi... dacă aţi vrea, bineînţeles — doar dacă aveţi timp — aş vrea să mă pregătiţi şi pe mine. Orice aţi vrea să mă învăţaţi. Eu pot vedea lucruri şi deja sunt mai bună la asta, dar aş vrea să învăţ totul, orice aţi fi dispusă să-mi arătaţi. Divinaţie, şi

despre ierburi. Farmece de protecţie. Magie, adică. Simt că sunt atâtea lucruri pe care nu le ştiu, şi, ştiţi, cred că aş putea avea talent la asta. Sau cel puţin aşa sper.

Doamna Flowers se uită la ea, cercetător, câteva momente, apoi dădu din nou din cap.

— O să te învăţ, răspunse. Cu plăcere. Ai un talent natural remarcabil.

— Serios? spuse Bonnie timidă.

Un val cald de fericire o străbătu, umplând golul pe van* îl simţise cu doar câteva momente în urmă.

Apoi îşi drese glasul şi adăugă, pe cât de nonşalant iruşi:

Şi mă întrebam... puteţi vorbi cu oricine e mort? Sau **doar cu mama dumneavoastră?**

Pentru câteva clipe, doamna Flowers nu răspunse. Iii mnie simţi cum privirea albastră cercetătoare a bătrâ- în i pătrundea direct prin ea şi analiza mintea şi inima dinăuntru. Când doamna Flowers vorbi din nou, vocea ci **era blândă.**

Pe cine vrei să contactezi, draga mea?

Bonnie tresări.

Pe nimeni în mod deosebit, spuse ea repede, îndepărtând din minte o imagine a ochilor întunecaţi ai lui **Damon. Doar că pare ceva ce se poate dovedi folosi**tor. Şi **interesant. De pildă, aş putea afla totul despre is**toria **oraşului Fell's Church.**

Se întoarse cu spatele la doamna Flowers şi îşi făcu de lucru **cu paharele cu limonadă, lăsând deoparte subiectul deocamdată.**

O să fie destul timp să întrebe din nou, îşi spuse ea. *('urând.*

* * *

— Cel mai important lucru, spunea Elena pe un ton serios, e să o protejăm pe Meredith. Am primit o avertizare şi trebuie să profităm de ea, nu să stăm şi să ne facem probleme de unde a venit. Dacă o să-şi facă apariţia ceva îngrozitor — ceva pe care *eu* **l-am adus cumva — o să ne ocupăm de el când ajunge aici. Dar acum avem grijă de Meredith.**

Era atât de frumoasă, încât Ştefan se simţi ameţit. La propriu. Uneori se uita la ea, o vedea dintr-un anumit unghi şi remarca, de parcă ar fi fost pentru prima oară, arcuirea delicată a obrazului, roşeaţa abia văzută, în nuanţa celei mai pale petale de trandafir, colorându-i pielea albă ca laptele, linia serioasă a gurii ei perfecte. În aceste momente, de fiecare dată, capul şi stomacul i se învârteau de parcă tocmai se dăduse jos dintr-un mon- tagne-russe. *Elena.*

El îi aparţinea cu totul Elenei; totul se reducea la asta. Ca şi cum timp de sute de

ani el călătorise către această fată muritoare, iar acum, că o găsise, viaţa lui lungă, lungă, îşi aflase scopul.

Dar nu ea ta, spuse ceva înăuntrul lui. *Nu în întregime. Nu în realitate.*

Ştefan scutură din cap, gonind gândul perfid. Elena îl iubea. ÎI iubea cu îndrăzneală şi cu pasiune şi mult mai mult decât merita el. Şi el o iubea. Asta era tot ce conta.

Iar acum, fata asta muritoare dulce pe care el o iubea organiza plină de eficienţă o schemă pentru a o păzi pe

Meredith, împărţind sarcini cu siguranţa calmă că vor fi îndeplinite.

Matt, spuse ea, dacă lucrezi mâine-seară, tu şi cu Al. Trie puteţi lua tura de zi. Ştefan vă va urma noaptea, mi Bonnie şi cu mine dimineaţa.

Ar fi trebuit să fii general, îi murmură Ştefan, şi plinii un zâmbet scurt.

N-am nevoie de paznici, spuse Meredith pe un ton h îi.it. Am pregătire în artele marţiale şi m-am mai eonii untat cu supranaturalul şi până acum.

I.ui Ştefan i se păru că ochii ei rămaseră gânditori asu- pi a lui preţ de o clipă, şi el se forţă să nu se zbârlească sub pi ivirea ei scrutătoare.

Băţul meu de luptă e singura protecţie de care am nevoie, adăugă Meredith.

Un băţ ca al tău n-ar fi putut să o protejeze pe < leita, replică Elena. Dacă n-ar fi fost Ştefan acolo ca să intervină, ar fi fost omorâtă.

IV canapea, Celia închise ochii şi îşi rezemă capul de htaţul lui Alaric.

Bun atunci, spuse Meredith pe un ton tăios, cu o» lui pe Celia. E adevărat, dintre noi toţi, numai Ştefan ai li putut să o salveze. Şi ăsta e celălalt motiv pentru ■ ai e tot efortul în echipă pentru a mă proteja e de-a «Itepml ridicol. Tu ai în prezent forţa şi viteza de a mă «alva de un tren în mişcare, Elena? Are *Bonnie?*

Ştefan o văzu pe Bonnie, care intra cu o tavă cu pahare pline cu limonadă, oprindu-se şi încruntându-se la auzul cuvintelor lui Meredith.

Ştefan ştiuse, bineînţeles, că odată cu moartea lui Damon şi dispariţia Puterilor Elenei, el era singurul rămas să protejeze grupul. Sigur, doamna Flowers şi Bonnie aveau ceva abilităţi magice reduse. Pe urmă Ştefan se corectă. Doamna Flowers era de fapt *foarte* puternică, dar puterile ei încă erau epuizate după lupta cu *kitsune-* le.

Şi astfel totul se reducea Ia un singur lucru: Ştefan era singurul capabil să-i protejeze acum. Meredith putea să vorbească mult şi bine despre responsabilităţile ei de vânător de vampiri, dar până Ia urmă, în ciuda moştenirii şi pregătirii ei, era doar o altă fiinţă muritoare.

Ochii lui trecură peste grup, toţi muritorii, muritorii *lui* Meredith, cu ochii ei cenuşii serioşi şi o hotărâre de oţel. Matt, entuziast şi copilăros şi de o corectitudine

desăvârşită. Bonnie, luminoasă şi dulce, şi cu un miez de forţă pe care probabil nici nu ştia că-l are. Doamna Flowers, o doamnă înţeleaptă. Alaric şi Celia... ei, ei nu erau muritorii *lui* **aşa cum erau ceilalţi, dar atâta vreme cât se aflau aici erau sub protecţia lui. El jurase să apere oamenii atunci când putea. Dacă putea.**

Îşi aduse aminte că Damon îi spusese odată, râzând, într-unul din momentele lui de amuzament periculos, cu laţa veselă: „Sunt atât de fragili, Ştefan! Poţi să-i frângi vhiar şi fără să vrei!"

Şi Elena, Elena lui. Acum era la fel de vulnerabilă ca ţi toţi ceilalţi. Ştefan se înfioră. Dacă i se întâmpla vreodată ceva Elenei, el ştia fără nicio urmă de îndoială că iiji va scoate de pe deget inelul care îi îngăduia să umble iu lumină în timpul zilei, se va întinde pe iarba de dea- mpra mormântului ei şi va aştepta soarele.

Dar aceeaşi voce dogită dinlăuntrul lui care punea la îndoială iubirea Elenei pentru el îi şopti sumbru în ure- < hr: *Ea n-arface la fel pentru tine, Tu nu eşti totul pentru* **ea.**

În vreme ce Elena şi Meredith, întrerupte când şi «and cu interjecţii de Matt şi Bonnie, continuau să se. Rrtr dacă Meredith avea nevoie sau nu de eforturile grupului pentru a o păzi, Ştefan închise ochii şi se lăsă în voia **amintirilor despre moartea lui Damon.**

Ştefan privea, prosteşte şi rmnțelegând şi nu suficient de repede, i unt Damon, mai rapid decât el până în ultima clipă, se repede i titu' copacul uriaş şi o aruncă pe Bonnie, uşoară ca un puf de (trtfifidie, departe de ramurile ca nişte sârmă ghimpată care deja se Ithau către ea.

H> când el o arunca, o ramură se înfipse în pieptul lui Damon, ftniuindu-l la pământ. Ştefan văzu o fracțiune de secundă de şoc în o t Inifratelui său înainte ca să şi-i dea peste cap. O singură picătură tir sânge îi alunecă din gură pe bărbie.

„Domn, deschide ochii!" țipa Elena. În vocea ei se auzea ceva aspru, o agonie pe care Ştefan nu o mai remarcase niciodată la ea. Mâinile ei țâşniră către umerii lui Damon, ca şi cum ar fi vrut să-l scuture cu putere, şi Ştefan o trase deoparte., JVu poate, Elena, nu poate", spuse el, aproape plângând.

Ea nu vedea că Damon murea? Ramura îi străpunsese inima şi otrava copacului se răspândea încet prin venele şi arterele lui Murea. Ştefan lăsase cu blândețe capul lui Damon pe pământ. Îşi va lăsa fratele să plece.

Dar Elena nu voia.

Întorcându-se ca să o ia în brațe şi să o aline, Ştefan văzu că ea uitase de ei Avea ochii închişi şi buzele i se mişcau fără să scoată vreun sunet. Toți muşchii ei erau încordați, întinzându-se către Damon, şi Ştefan realiză şocat că ea şi Damon încă mai comunicau, că o ultimă conversație se purta între ei pe ofrecvență numai a lor, de la care el era exclus.

1

Fața ei era udă de lacrimi şi brusc ea îşi căută cuțitul şi, cu o singură mişcare, sigură, îşi deschise propria ei jugulară, lăsându-şi sângele să-i curgă pe gât.

„Bea, Damon", spuse ea cu o voce plină de disperare, o voce ca de rugăciune, deschizându-i gura cu mâinile ei şi aşezându-şi gâtul deasupra gurii lui

Mirosul sângelui Elenei era pătrunzător şi iute, şi Ştefan îşi simți caninii dureroşi de dorință, deşi era îngrozit de nepăsarea cu care îşi tăiase ea gâtui Damon nu bău. Sângele îi curse afară din gură, de-a lungul gâtului, mmuindu-i cămaşa şi adunându-se pe jacheta lui neagră de piele.

Elena începu să suspine şi se aruncă peste Damon, sărutându-i buzele reci, cu ochii strâns închişi Ştefan îşi dădea seama că ea mai comunica şi acum cu spiritul lui Damon, un schimb telepatic de dragoste şi secrete doar între ei doi, cei doi oameni pe care Ştefan fi iubea cel maz mult. Singurii oameni pe care îi iubea.

I În cârcel rece de invidie, senzația de a fi cel de afară care fnweşte înăuntru, cel care era lăsat singur, se strecură de-a lungul j un spinării lui Ştefan, în vreme ce lacrimile de suferință îi alune- (ou pe obraji.

I În telefon sună, şi Ştefan se întoarse brusc în prezent.

Klena aruncă o privire spre telefonul ei mobil şi apoi laspunse.

Bună, mătuşă Judith, spuse, apoi făcu o pauză. La pensiune, cu ceilalţi. I-am luat pe Alaric şi prietena lui i Ir **la gară. După o altă pauză, se strâmbă. Îmi pare rău, am uitat. Da, o să vin. În doar câteva minute, da? O.K. I', ¡nehise şi se ridică în picioare, spunându-le celorlalţi:** Sr **pare că la un moment dat i-am promis mătuşii Judith** i A **în seara asta vin acasă la cină. Robert a scos setul pen-** n îi *jondue* **şi Margaret vrea să-i arăt cum se înmoaie pâi- ura în brânză.**

Îşi dădu ochii peste cap, dar pe Ştefan nu-l putea pA< Aii **aşa uşor. Înţelegea cât de încântată era Elena să o vmlă din nou pe surioara ei idolatrizând-o.**

Elena continuă, încruntându-se.

™ Nu sunt sigură că o să pot ieşi din nou în seara asta, dar trebuie să Ee tot timpul cineva cu Meredith. Nu poţi să rămâi aici în seara asta, Meredith, în loc să te duci acasă?

Meredith încuviinţă încet din cap, cu picioarele ei lungi strânse sub ea pe canapea. Părea obosită şi temătoare, în ciuda bravadei ei de mai devreme. Elena îi atinse mâna în chip de rămas-bun, iar Meredith îi zâmbi.

— Sunt sigură că supuşii tăi or să aibă grijă de mine, regină Elena, spuse ea pe un ton vesel.

— Nici nu mă aştept la mai puţin de-atât, răspunse Elena pe acelaşi ton,

întorcându-se zâmbind către ceilalţi din încăpere.

Ştefan se ridică în picioare.

— Te conduc acasă, spuse.

Matt se ridică şi el.

— Pot să vă duc eu cu maşina, se oferi el, şi Ştefan fu surprins să-şi dea seama că trebuise să-şi suprime dorinţa de a-l împinge pe Matt înapoi pe scaunul lui.

Ştefan o să aibă grijă de Elena. Ea era responsabilitatea *lui.*

— Nu, rămâneţi aici, amândoi, spuse Elena pe un ton hotărât. Nu e foarte departe şi încă e lumină afară. Aveţi grijă de Meredith.

Ştefan se aşeză la loc în scaunul lui, privindu-l pe Matt. Cu o fluturare de mână, Elena dispăru. Şi Ştefan igi întinse simţurile pentru a o urmări cât de departe reuşea, concentrându-şi Puterea pentru a percepe dacă în apropiere pândea ceva periculos, ceva rău. Puterile lui uu aveau totuşi suficientă forţă pentru a străbate tot drumul până la casa Elenei. Îşi strânse pumnii, frustrat. Fusese atât de puternic atunci când îşi îngăduise să bea sânge omenesc!

Meredith îl privea, cu ochii ei cenuşii plini de înţele-

KtT<\

O să fie bine, îi spuse. Nu poţi s-o păzeşti tot timpul.

Dar pot să încerc, gândi Ştefan.

< ¡aud Elena păşi pe aleea din faţa casei sale, Caleb tun- . Iim frunzele verzi şi lucioase ale tufişurilor înflorite de «amelii.

Bună, spuse ea surprinsă. Ai fost aici toată ziua?

1,1 se opri din tăiat şi îşi şterse sudoarea de pe frunte. (iu părul lui blond şi bronzul sănătos, arăta ca un surfer «alilornian transplantat pe o pajişte din Virginia. Elena 1|i spuse că băiatul arăta perfect într-o zi perfectă de vară t a aceasta, cu o maşină de tuns iarba care bâzâia uşor ui nieva în depărtare, cu cerul albastru şi înalt deasupra Im

Sigur, spuse el vesel. Sunt multe de făcut. Arată tune, nu?

Da, arată, răspunse Elena.

Şi chiar aşa era. Iarba fusese tunsă, gardul viu perfect tăiat şi margarete plantate de el în răzoarele de lângă casă.

— Tu ce-ai făcut azi? întrebă Caleb.

— Nimic atât de activ ca toate astea, spuse Elena, îndepărtând din minte amintirea cursei disperate pentru salvarea Celiei. Prietenii mei şi cu mine am luat pe ci «neva de la gară şi am stat împreună undeva tot restul zilei. Sper însă ca vremea să rămână

frumoasă. Vrem să mergem la un picnic mâine la Hot Springs.

— Sună a distracţie, spuse Caleb pe un ton plăcut.

Pentru o clipă, Elena se simţi tentată să îl invite şi pe

Caleb să meargă cu ei. În ciuda rezervelor lui Ştefan, părea un tip de treabă, şi probabil că nu cunoştea prea multă lume în oraş. Poate că Bonnie s-ar înţelege bine cu el. În fond, era foarte drăguţ. Iar Bonnie nu mai fusese interesată de cineva de destulă vreme. *Cineva în afară de Damon,* şopti o voce mică şi tainică într-un colţ al minţii ei.

Dar bineînţeles că nu-i putea invita pe Caleb. Unde îi era mintea? Ea şi prietenii ei nu puteau fi însoţiţi de străini atunci când discutau despre ce le pregătea acum creatura supranaturală.

Simţi o strângere uşoară de inimă, de nostalgie. Va putea ea fi vreodată o fată care merge la picnicuri şi înoată şi flirtează şi poate să stea de vorbă cu cine vrea, pentru că nu are niciun secret întunecat pe care să-l ascundă?

Nu eşti obosit? îl întrebă ea, schimbând repede nibicctul.

I se păru că vede o fulgerare de dezamăgire în ochii lui. I<îi dăduse oare seama că se gândise să-l invite şi pe

■ I 1. T picnic şi apoi se răzgândise? Dar el răspunse destul

■ Ir repede:

Oh, mătuşa ta mi-a adus afară vreo două pahare ilv li monadă, iar la prânz am mâncat un sandvici cu sora hi (laleb a zâmbit larg. E o scumpă. Şi o interlocutoare

•ut elentă. Mi-a spus totul despre tigri.

A vorbit cu tine? întrebă Elena surprinsă. De obi-

•n r I bar te timidă cu oamenii pe care abia i-a cunoscut. N.. Vrut să stea de vorbă cu prietenul meu Ştefan decât

• lupA < v se cunoşteau deja de câteva luni.

Ei, spuse el ridicând din umeri. Odată ce i-am. UAi.it nişte trucuri magice, a fost atât de fascinată, încât ■i nit.it să mai fie timidă. Până să intre în clasa întâi o să lh deja un maestru magician. Are o înclinaţie naturală Iii ntru aşa ceva.

Serios? spuse Elena. Simţi un nod în stomac, o senzaţie de pierdere. Pierdute atât de mult din viaţa surioarei ei! Observase la un «u! dejun că arăta şi vorbea ca şi cum era mai mare. I a în vum Margaret crescuse şi devenise o altă persoană în lipsa ei. Elena se certă singură: trebuia să înceteze să i» mai plângă atâta. Era incredibil de norocoasă chiar şi «ii În aici acum.

— Oh, da, spuse Caleb. Uite, am învăţat-o asta.

Întinse un pumn bronzat, îl răsuci şi deschise mâna pentru a scoate la iveală o floare de camelie, albă şi cernită, închise din nou pumnul, apoi îl deschise iar, şi în palma lui era un boboc cu petalele strânse.

— Uau, exclamă Elena, intrigată. Fă-o din nou!

Îl privi cu atenţie în vreme ce deschidea şi închidea pumnul de câteva ori, când floare, când boboc, când floare, când boboc.

— I-am arătat lui Margaret cum să o facă folosind monede, schimbând între ele una de un sfert şi un penny, spuse el, dar e acelaşi principiu.

— Am mai văzut asemenea trucuri, spuse Elena, dar nu pot să-mi dau seama unde o ascunzi pe cea care nu se vede. Cum o faci?

— Cu magie, desigur, spuse el zâmbind şi deschise pumnul pentru a lăsa floarea de camelie să cadă la picioarele Elenei.

— Tu crezi în magie? îl întrebă ea, uitându-se în sus în ochii lui albaştri calzi.

Flirta cu ea, o ştia bine — băieţii *întotdeauna* flirtau cu Elena dacă ea îi lăsa.

— Păi, ar trebui, răspunse el încet. Sunt din New Or- leans, ştii, patria voodoo-ului,

— Voodoo? zise ea şi simţi un fior de gheaţă alune- cându-i pe şira spinării.

Caleb râse.

Am glumit doar, spuse el. *Voodoo.* Iisuse, ce de prostii!

Oh, da. Total, spuse Elena, chinuindu-se să chi- «oicască.

Şi totuşi odată, continuă Caleb, mai demult, înainte ca părinţii mei să moară, Tyler a venit în vizită şi ne-am dus amândoi în Cartierul Francez să ne ghicească viitorul o preoteasă *voudon* bătrână.

Părinţii tăi au murit? întrebă Elena smprinsă. (laleb îşi lăsă pentru o clipă capul în jos şi Elena întinse mâna şi şi-o aşeză pe a lui.

Şi ai mei au murit, spuse ea, ('aleb rămase nemişcat.

Ştiu, spuse.

() chii li se întâlniră şi Elena simţi o strângere de inimă de compasiune. În ochii albaştri calzi ai lui Caleb era atâta durere, în ciuda zâmbetului său plăcut.

Asta a fost cu mulţi ani în urmă, spuse el încet. I >ar, ştii, încă mi-e dor de ei uneori. Ea îi strânse mâna.

Ştiu, spuse calmă. Apoi Caleb zâmbi şi scutură din cap puţin, şi momentul de apropiere dintre ei doi dispăru.

Dar asta s-a petrecut înainte, spuse. Cred că aveam vreo doisprezece ani când a venit Tyler în vizită.

Accentul uşor sudic al lui Caleb deveni mai puternic pe când povestea, tonul leneş

şi plin.

— Eu nu credeam în chestiile alea pe atunci, şi bănuiesc că nici Tyler, dar ne-am gândit că avea să fie distractiv. Ştii ce amuzant e să te sperii puţin uneori. Făcu o pauză, apoi continuă. De fapt, a fost destul de straniu. Femeia avea o mulţime de lumânări negre care ardeau şi amulete ciudate peste tot, tot felul de chestii făcute din oase şi păr. A aruncat un fel de praf pe podea în jurul nostru şi s-a uitat Ia desenele pe care Ie formase. I-a spus lui Tyler că vedea o schimbare mare care îl aştepta şi că el trebuia să se gândească foarte bine înainte să se pună în puterea altcuiva.

Elena se crispă fără să vrea. Cu siguranţă, venise o mare schimbare pentru Tyler, şi se pusese în puterea vampirului Klaus. Oriunde ar fi fost Tyler acum, lucrurile nu ieşiseră aşa cum plănuise el.

— Şi ţie ce ţi-a spus? întrebă ea.

— De fapt, nu mare lucru, răspunse Caleb. În mare parte, doar să fiu cuminte. Să stau departe de necazuri, să am grijă de familia mea. Genul ăsta de lucruri. Lu- cruri pe care încerc să le fac. Cum Tyler lipseşte, unchiul şi mătuşa mea au nevoie de mine aici. Se uită din nou în jos la ea, ridică din umeri şi zâmbi. Dar, cum am zis, au fost în general o mulţime de aiureli. Magie şi toate chestiile alea nebuneşti.

— Mda, spuse Elena cu o voce goală. Toate chestiile alea nebuneşti.

Soarele dispăru în spatele unui nor şi Elena se înfioră <lm nou. Caleb veni mai aproape de ea.

Ţi-e frig? spuse şi întinse o mână către umărul ei.

În acea clipă, un croncănit aspru izbucni din copacii «Ic lângă casă şi o cioară mare neagră zbură către ei, jos ’ -tpid. Caleb îşi trase mâna şi se feri, acoperindu-şi faţa, «1, u cioara ţâşni în sus în ultimul moment, bătând fu- ttoasă din aripi, şi se înălţă deasupra capetelor lor.

Ai văzut? strigă Caleb. A fost cât pe ce să ne lovească.

Am văzut, răspunse Elena, urmărind cu privirea ulm-ta înaripată graţioasă care dispărea în înalturi. Am vazut.

10

lorile de soc pot fi folosite pentru exorcizare, protecție sau prosperitate, citi Bonnie, întinsă pe burtă în patul ei, cu bărbia proptită în mâini. *Ames- tecați-le cu tătăneasâ şipodbeal şi legați în mătase roşie la luna în creştere ca să faceți un săculeț magic pentru a atrage bogăția. Distilați într-o baie cu lavandă, mrba-fetei şi pelimriță pentru protecție personală. Ardeți cu isop, sabie albă şi amăruş ca să obțineți un fum care poatefifolosit la*

exorcizarea spiritelor malefice.

Amăruş? Asta chiar era o plantă? Spre deosebire de multe dintre celelalte, nu suna a ceva ce ar putea găsi în grădina mamei ei. Oftă zgomotos şi sări câteva paragrafe.

Cele mai bune ierburi care ajută la meditație sunt turița mare, romanița, damiana, floarea de ochi şi ginsengul. Ele pot fi combinate şi arse pentru a face fum sau, culese în zori, pot fi uscate şi presărate în cerc în jurul subiectului

Bonnie se uită mâhnită la cartea cea groasă. Pagini şi pagini şi pagini de ierburi şi care erau proprietăţile lor în situaţii diferite, şi când să le culegi, şi cum să le foloseşti. Toate scrise la fel de sec şi plictisitor ca manualul ei de geometrie din liceu.

Niciodată nu-i plăcuse să înveţe. Gel mai bun lucru în privinţa verii dintre liceu şi colegiu era că nimeni nu-i putea cere să-şi petreacă timpul cu o carte groasă, încercând să ţină minte nişte lucruri îngrozitor de plicticoase. Şi totuşi iat-o îndeletnicindu-se exact cu asta, şi şi-o lile use cu propria ei mână.

Dar când îi ceruse doamnei Flowers să o înveţe magia, se aşteptase la ceva... ei, mult mai *cool* **decât să primească un tom uriaş despre ierburi. În sinea ei, spe-** i ase **nişte sesiuni între patru ochi care implicau rostirea** unor **descântece, sau zbor, sau invocarea unor servitori lantastici care să-i îndeplinească dorinţele. Oricum, nu se aşteptase să citească singură ceva. N-ar trebui să existe** vi. **-o modalitate prin care cunoştinţele magice să fie pur ţi simplu implantate în creierul ei? O modalitate... ei** bine, **magică?**

Mai frunzări câteva pagini. Ooo, asta părea ceva mai interesant.

*O amuletă umplută cu scorțişoară, ciubotica-cucului şifrunze i/r fu] f>âdie va ajuta la atragerea dragostei şi la împlinirea dorințelor ift tete. Adunați ierburile sub o ploaie blândă şi, după ce se usucă, Ui*a (t le cu fir auriu şi catifea roşie.*

Bonnie chicoti şi Iovi cu picioarele în saltea, gân- dindu-se că ar putea probabil să găsească nişte dorinţe secrete pe care să şi Ie împlinească. Oare chiar trebuia să culeagă scorţişoara, sau era în regulă dacă o lua din dulăpiorul cu mirodenii din bucătărie? Mai dădu câteva pagini. Ierburi pentru limpezimea vederii, ierburi pentru curăţare, ierburi care trebuiau culese pe lună plină sau într-o zi însorită din iunie. Oftă din nou şi închise cartea.

Trecuse de miezul nopţii. Ascultă cu atenţie, dar casa era tăcută. Părinţii ei dormeau.

Acum, că sora ei Mary, ultima dintre cele trei surori mai mari ale lui Bonnie care plecase de acasă, se mutase cu prietenul său, lui Bonnie îi lipsea prezenţa ei în camera de alături. Dar mai existau şi avantaje atunci când n-o aveai pe sora mai

mare, băgăcioasă şi autoritară, atât de aproape.

Se dădu jos din pat pe cât de încet şi silenţios putu. Părinţii ei nu aveau auzul atât de ascuţit precum Mary, dar dacă o auzeau umblând în miezul nopţii aveau să vină să vadă ce face.

Cu grijă, Bonnie ridică o scândură din duşumeaua de sub pat. Folosise locul acesta drept ascunzătoare încă de când era mică. La început ţinuse acolo o păpuşă pe care o luase de la Mary fără să-i ceară voie; un depozit secret de dulciuri cumpărate cu banii de buzunar; panglica ei preferată, din mătase roşie. Mai târziu, ascunsese bileţele de Ia primul ei prieten sau teste pe care nu Ie luase.

Nimic însă Ia fel de sinistru cum era ceea ce ascundea unim.

Ridică o altă carte, la fel de groasă ca volumul despre inhuri pe care i-l împrumutase doamna Flowers. Dar îi< casta părea mai veche, cu o copertă întunecată, de

I » iric încreţită şi tocită de vreme. Şi cartea asta era din biblioteca doamnei Flowers; dar nu doamna Flowers i-o tladuse. Bonnie o furase de pe un raft când doamna Flowers era întoarsă cu spatele, o strecurase în rucsacul ei şi îţi păstrase cea mai nevinovată expresie atunci când ochii pătrunzători ai doamnei Flowers o cercetaseră apoi.

Lionnie se simţea puţin vinovată că o păcălise astfel pe doamna Flowers, mai ales după ce bătrâna acceptase ui» jir dascăl. Dar, sincer, în primul rând nimeni altcineva nu ar fi *trebuit* să fure cartea. Orice motiv ar fi in- Ul); it Meredith sau Elena pentru a o primi ar fi fost imediat acceptat de toată lumea ca fiind bine întemeiat fi ai levărat. Ele nici măcar n-ar fi *trebuit* să aibă un motiv, put >i simplu ar fi fost de ajuns să spună că vor cartea. Mai Bonnie ar fi primit un oftat şi o mângâiere pe

IIe «jtet — *scumpa şiprostuța de Bonnie* — şi ar fi fost împie- ••Im al A să acţioneze cum voia.

Lionnie îşi împinse cu încăpăţânare bărbia înainte şi îşi pittuhă degetele pe literele de pe coperta cărţii. *Cum să im* i *hotarul între lumea viilor şi cea a morților*, scria acolo.

Inima ei bătea cu putere când deschise cartea la pa- Hina pr care o marcase mai devreme. Dar mâinile ei erau destul de sigure atunci când scoase patru lumânări, două albe şi două negre, de sub scândura din podea.

Scăpără un chibrit, aprinse una dintre lumânările negre şi o înclină pentru a picura nişte ceară pe podea lângă pat. Când se făcu o baltă mică de ceară topită, Bonnie apăsă capătul lumânării în ea, pentru ca să stea dreaptă pe podea.

— Foc din Nord, păzeşte-mă, intonă ea. Se întinse după o lumânare albă.

1

Aflat pe noptieră în încărcătorul lui, telefonul sună. Bonnie scăpă lumânarea şi înjură.

Aplecându-se către el, tl luă ca să vadă cine suna. Elena. Elena nu se gândea niciodată cât de târziu era atunci când voia să discute cu cineva.

Bonnie era tentată să nu răspundă, dar se răzgândi. Poate că ăsta era de fapt un semn că n-ar trebui să îndeplinească ritualul, cel puţin nu în noaptea asta. Poate că ar trebui să studieze mai bine problema, ca să se asigure că face totul corect. Bonnie stinse lumânarea neagră şi apăsă pe buton pentru a răspunde la telefon.

— Hei, Elena, spuse, sperând că prietena ei nu-i va simţi iritarea din voce, în vreme ce, încet, aşeza la lot cartea sub scândura din podea. Ce s-a-ntâmplat?

Cenuşa era insuportabil de grea. Se împinse în ea, trăgând de pătura cenuşie care îl apăsa. Râcâi disperai cu unghiile, o parte panicată din el întrebându-se dacă

Într-adevăr începea să iasă la suprafaţă, dacă nu cumva *e af unda singur mai adânc.

Una din mâinile lui era încleştată în jurul a irv a — ceva fin şi fibros, ca nişte petale subţiri. Nu ştia i «••era acel lucru, dar ştia că nu trebuia să îi dea drumul, ţt, în ciuda faptului că îl stânjenea în zbaterea lui, nu puse <ub semnul întrebării această nevoie de a-l ţine în mână.

I se părea că râcâia dintotdeauna Ia stratul gros de. Ennşă, dar în cele din urmă cealaltă mână a sa străpunse mi **ai urile fărâmicioase şi simţi un val de uşurare stră-hatăndu-l. Mersese pe calea cea bună; nu avea să fie îndopat pentru totdeauna.**

Întinse mâna orbeşte, căutând ceva de care să se pi tatii ţine pentru a se trage în sus. Cenuşă şi noroi îi alunei ară **printre degete, nimic solid, şi se zbătu, căutând să** i Amână **la suprafaţă, până când găsi ceea ce semăna la** atingere **cu o bucată de lemn.**

Marginile lemnului îi intrară în degete când se agăţă th el **ea şi cum ar fi fost o parâmă de salvare într-un** ih **i an pustiit de furtună. Încet-încet, reuşi să se salte, aluni e and şi patinând în noroiul vâscos. Cu un ultim efort i mitiderabil, îşi smulse trupul din cenuşă şi noroi, care uitase un sunet puternic de aspiraţie în clipa în care mitei îi lui se iviră. Se ridică în genunchi, cu muşchii Vpiuid de agonie, apoi în picioare. Se cutremură şi se în- UuiA, ingreţoşat dar euforic, şi-şi înfăşură braţele în jurul iniiii hiului.**

Dar nu vedea nimic. Se simţi cuprins de panică, dar apoi îşi dădu seama că ochii îi erau ţinuţi închişi de ceva. Îşi frecă faţa până când desprinse cocoloaşe lipicioase de noroi cu cenuşă din gene. O clipă mai târziu, reuşi în sfârşit să deschidă ochii.

O pustietate dezolantă îl înconjura. Noroi înnegrit, bălţi de apă pline cu cenuşă.

1

— Ceva îngrozitor s-a întâmplat aici, spuse el răguşit, şi sunetul vocii sale îl sperie.

Era o linişte atât de profundă!

Era foarte frig, şi el îşi dădu seama că era gol, acoperit doar cu acelaşi noroi amestecat cu cenuşă care se vedea pretutindeni. Îşi strânse umerii şi apoi, blestemându-se pentru slăbiciunea de moment, îşi îndreptă dureros spatele.

Trebuia să...

Trebuia...

Nu-şi putea aduce aminte.

O picătură de lichid îi alunecă pe faţă şi se întrebă vag dacă plângea. Sau era acel fluid gros, lucitor, care se găsea peste tot aici, amestecându-se cu cenuşa şi noroiul?

Cine era el? Nici asta nu ştia, şi vidul acesta născu în el un tremur care era cu totul altceva decât cel cauzat de frig.

Mâna lui continua să se strângă protectoare în jurul obiectului necunoscut, şi acum îşi ridică pumnul şi îl privi. După o clipă, îşi desfăcu încet degetele.

Fibre negre.

Apoi o picătură din fluidul opalescent îi alunecă pe i hi **lină, prin mijlocul acelor fibre. Acolo unde le atingea,** «Ir se **transformau. Era păr. Păr blond mătăsos şi păr myat. Atât de frumos!**

Închise din nou pumnul şi îl lipi de piept, şi o nouă hotărâre se născu în el.

I re buia să plece.

I'rin ceaţă, o imagine clară a destinaţiei sale îi apăru în minte. Porni înainte, cu paşi greoi, prin noroi şi i ni uşă, către intrarea asemănătoare unui castel, cu turle tnalte şi uşi negre şi grele, despre care, cumva, ştia că va li a< olo.

11

lena închise telefonul. Ea şi Bonnie discutaser tot ce se întâmpla, de Ia misterioasa apariţie numelor Celiei şi lui Meredith până la recitah de dans al lui Margaret. Dar Elena nu reuşise să aduc în discuţie lucrul pentru care sunase de fapt.

Oftă. După o clipă, pipăi sub saltea şi îşi scoase ju; naiul îmbrăcat în catifea.

Dragăjumaluk, în după-amiaza asta am vorbit cu Caleb Smatiwood pe pajiştea din faţa casei mele. Nu îl cunosc aproape deloc, şi totuşi simt o legătură profundă cu el Le iubesc pe Bonnie şi Meredith mai mult decât pot exprima în cuvinte, dar ele habar nu au cum e să-ţi pierzi părinţii, şi asta creează o distanţă între noi

Eu mă regăsesc în Caleb. E atât de frumos şi pare atât de relaxat! Sunt convinsă că foarte mulţi cred că viaţa lui e perfectă. Ştiu cum e să te prefaci că totul e perfect, chiar atunci când simţi că nu mai rezişti Poţi să te simţi cel mai singur om de pe pământ Sper că are şi el o

1

Bonnie sau o Meredith, un prieten pe care se poate sprijini în timp ce vorbeam, s-a întâmplat un lucru foarte ciudat. O cioară a zburat direct către noi Era o cioară mire, una dintre cele mai mari pe care le-am văzut vreodată, cu pene negre iridescente care străluceau în soare şi un cioc mare coroiat şi gheare urâte. S-ar putea să fie aceeaşi care a apărut f>e pervazul meu ieri-dimineață, dar nu sunt sigură. Cine poate deosebi ciorile între ele?

Şi, bineînțeles, amândouă ciorile mi-au amintit de /) amon, care mă urmărea transformat în doară înainte chiar \a ne cunoaştem.

Ceea ce e ciudat — de fapt, ridicol — este acest sentiment de speranță care se naşte în adâncul meu. Şi dacă, îmi tot spun, şi dacă de fapt, cumva, Damon n-a murit?

Şi apoi speranța se destramă, pentru că el e mort, şi trebuie să accept asta. Dacă vreau să rămân puternică, nu mă pot minți singură. Nu pot să inventez basme frumoase în tare nobilul vampir nu moare, în care regulile se schimbă pentru că e vorba de cineva la care țin.

Dar acea speranță mi sefurişează din nou în suflet Şi dacă…?

Ar fi o cruzime să-i spun ceva de ciori lui Ştefan. Durerea l-a schimbat Uneori, când e tăcut, surprind o privire ciudată în ochii lui verzi ca frunzele, ca şi cum acolo înăuntru se află cineva pe care eu nu-l cunosc. Şi ştiu că se gândeşte la Damon, gânduri care îl duc acolo unde eu nu-l mai pot urma.

Mi-a trecut prin minte că i-aş putea spune lui Bonnie despre cioară. Ea ținea la Damon, şi n-ar râde de mine că mă întreb dacă nu ar exista vreo modalitate ca el să mai fie, sub o formă oarecare, în viață. Nu după ce a sugerat şi ea acelaşi lucru azi în ultimul minut totuşi, nu i-am putut spune nimic despre asta.

Ştiu de ce, şi e un motiv josnic, egoist şi stupid: sunt geloasă pe Bonnie. Pentru că Damon i-a salvat viața.

Groaznic, nu?

Dar iată cm eproblema: mult timp, dintre milioanele de oameni, exista doar o singură persoană la care ținea Damon. Numai una. Şi acea singură persoană eram eu. Toți ceilalți se puteau duce la dracu în ceea ce-l privea. Abia îşi putea aminti numele prietenilor mei*

Dar ceva pare că s-a schimbat în relația dintre Damon şi Bonnie, poate când au rămas singuri în Dimensiunea întunecată, poate mai înainte.

Ea întotdeauna a fost puțin îndrăgostită de el, atunci când nu era crud, dar pe urmă el a început să-i dea atenție micii luipăsăruici roşcate. O urmărea cu privirea. Era blând cu ea.

Iar când ea a fost în pericol, s-a repezit să o salveze fără să-i treacă prin minte ce preț ar putea el plăti

Aşa că sunt geloasă. Pentru că Damon i-a sabat viața lui Bonnie:

Sunt o persoană îngrozitoare. Dar, pentru că sunt atât de îngrozitoare, nu vreau să mai

împart cu Bonnie absolut nimic din ce are legătură cu Damon, nici măcar gândurile mele despre cioară. Vreau să păstrez doar pentru mine această parte din el.

Elena reciti ceea ce scrisese, cu buzele strânse. Nu era mândră de sentimentele ei, dar nu le putea nega existenţa.

Se întinse înapoi pe pernă. Fusese o zi lungă şi epuizantă, iar acum era unu dimineaţa. Le spusese noapte hună mătuşii Judith şi lui Robert cu câteva ore în urmă, ilar nu părea să poată să adoarmă. După ce îşi pusese «Ai naşa de noapte, se învârtise prin cameră: periindu-şi paiul, aranjându-şi din nou unele lucruri, frunzărind o icvistă, privind cu satisfacţie garderoba elegantă la care nu avusese acces multe luni. Sunând-o pe Bonnie.

Bonnie avusese o voce ciudată. Distrată, poate. Sau poate doar obosită. De fapt, era târziu.

Şi Elena era obosită, dar nu voia să se culce. În cele «lin urmă, recunoştea în sinea ei: se cam temea să se «uln\ Damon fusese atât de real în visul ei din noaptea h mită! Îi simţise trupul material şi tare când îl ţinuse în braţe; părul lui negru mătăsos fusese moale pe obrazul ei Vocea lui insinuantă păruse pe rând sarcastică, sedu cătoare şi autoritară, întocmai precum cea a lui Damor când trăia. Când Elena îşi amintise, cu groază, că el ni mai era, fusese ca şi cum ar fi murit încă o dată.

Dar nu putea sta trează la nesfârşit. Era atât de obo sită! Elena stinse lumina şi închise ochii.

Elena stătea pe gradenele vechi şi decolorate de timp dii sala de sport a şcolii. Aerul mirosea a adidaşi transpiraţ şi a ceara cu care lustruiseră podeaua de lemn.

„în locul ăsta ne-am cunoscut”, spuse Damon, care îşi dădu ea seama acum, stătea aşezat lângă ea, atât d< aproape încât mâneca jachetei lui negre de piele îi atin gea braţul.

„Romantic”, răspunse Elena, ridicând o sprâncean; şi privind înjur în încăperea mare şi goală, cu coşurile d. Baschet atârnând în fiecare capăt

„încerc”, spuse Damon, cu o urmă de râs în vocea lu seacă. „Dar *tu* ai ales unde să fim. E visul tău.”

„E un vis?” întrebă brusc Elena, întorcându-se să- studieze faţa. „Nu pare să fie vis.”

„Ei bine”, spuse el, „hai să zicem aşa. Noi nu sunten de fapt aici.”

Faţa lui era serioasă şi concentrată când se uită la ea dar apoi îi aruncă unul din zâmbetele alea ale lui bruşte strălucitoare, şi ochii i se îndreptară în altă parte.

„Mă bucur că nu aveam săli de sport ca asta atunci i And am studiat eu”, spuse el

pe un ton nonşalant, în- tinzându-şi picioarele în faţă. „Pare atât de lipsit de demnitate, cu şorturile şi mingile de cauciuc.”

„Dar Ştefan spunea căjucai sporturi pe atunci”, spuse I Jena, distrasă fără să vrea.

Damon se încruntă la auzul numelui lui Ştefan.

„Nu contează”, spuse ea repede. „S-ar putea să nu avem prea mult timp. Te rog, Damon, te rog, ai spus că nu **eşti aici, dar eşti** *undeva?* **Eşti bine? Chiar dacă eşti urnit... vreau să spun mort de-adevăratelea, mort penii 11 totdeauna, eşti** *undeva?*

EI o privi cu atenţie. Gura i se strâmbă puţin când spuse:

„Contează aşa de mult pentru tine, prinţesă?”

„Sigur că da”, răspunse Elena, şocată.

() chii i se umpleau de lacrimi.

I onul lui era detaşat, dar ochii lui, atât de negri încât ni nu-şi dădea seama unde se termina irisul şi unde în- «epea pupila, erau cercetători.

„Toţi ceilalţi — toţi prietenii tăi — oraşul ăsta — Mint cu toţii bine, nu-i aşa? Ţi-ai primit înapoi lumea, întotdeauna există pierderi colaterale la care trebuie să ir aştepţi atunci când primeşti ceea ce vrei.”

Elena îşi dădea seama din expresia lui Damon că lu- «iul pe care avea să-l spună ea acum va avea o importanţă «i n a rşitoare. Şi, în adâncul inimii, oare nu recunoscuse ea în sinea ei doar cu o zi în urmă că, oricât de mult l-ar fi iubit pe Damon, lucrurile stăteau mai bine acum, că totul putea să fie bine din nou, cu oraşul salvat şi ea întoarsă la vechea ei viaţă? Şi că aşa voia să stea lucrurile, chiar dacă asta însemna că Damon e mort? Că Damon era ceea ce spusese chiar el: *pierdere colaterală?*

„Oh, Damon”, spuse ea în cele din urmă, neajutorată. „Mi-e atât de dor de tine!”

Faţa lui Damon se îmblânzi şi el întinse mâna către ea.

„Elena...

„Da?” murmură Elena.

— Elena?

O mână o scutura uşor.

— Elena?

Cineva o mângâia pe păr şi Elena se cuibări somnoroasă sub acea mângâiere.

— Damon? murmură ea, pe jumătate visând încă.

Mâna se opri din mângâiere şi apoi se retrase. Elena deschise ochii.

— Mă tem că sunt doar eu, spuse Ştefan.

Stătea lângă ea pe pat, cu gura o linie dreaptă, încordată, ferindu-şi privirea.

— Oh, Ştefan, spuse Elena, ridicându-se în capul oa- selor şi arancându-şi braţele

înjurai lui. N-am vrut să...

— E-n regulă, spuse Ştefan pe un ton lipsit de expresie, întorcând capul într-o parte. Ştiu ce a-nsemnat el pentru tine.

Elena îl trase către ea şi îl privi în ochi.

Ştefan, *Ştefan.*

Ochii lui verzi aveau o expresie distantă.

Îmi pare rău, spuse ea rugător.

N-ai de ce să-ţi ceri scuze, Elena, spuse el.

Ştefan, îl visam pe Damon, mărturisi ea. Ai drep- i. U «\ Damon a fost important pentru mine şi eu... eu îi iimt lipsa.

I În muşchi zvâcni în maxilarul lui Ştefan şi Elena îl mângâie pe obraz.

N-o să iubesc niciodată pe nimeni mai mult decât ir **iubesc pe tine, Ştefan. Ar fi imposibil.** *Ştefan,* **spuse ea, iiinţind că-i vine să plângă, tu eşti adevărata mea dra-** H"sir, **ştii bine.**

1) acă ar putea să ajungă la el, să-i arate cu mintea ei, *uU Jacâ* **să înţeleagă ce simte pentru el. Ea nu îşi explo- i.. Sr niciodată pe deplin celelalte Puteri ale sale, nicio- il. Tiă nu îe folosise complet, dar pierderea legăturii trirpatice era ucigătoare.**

Expresia lui Ştefan se îmblânzi.

Oh, Elena, spuse el încet şi o cuprinse în braţe. Şi mir mi-e dor de Damon. Îşi îngropă faţa în părul ei şi ui mătoarele lui cuvinte se auziră înăbuşit. Am petrecut mir de ani luptându-mă cu singurul meu frate, urân- «lu-ne unul pe celălalt. Ne-am *omorât* **unul pe altul când ri. Un oameni, şi nu crede că vreunul dintre noi a trecut peste sentimentul de vinovăţie şi şocul, oroarea acelui moment.**

Un fior prelung îi scutură trupul.

Oftă, un sunet încet şi trist.

— Şi când în cele din urmă am început să redevenim fraţi, asta s-a întâmplat datorită ţie. Cu fruntea încă pe umărul ei, Ştefan luă mâna Elenei şi o ţinu între mâinile lui, întorcând-o cu palma în sus şi mângâind-o gânditor. A murit atât de brusc! Cred că nu m-am aşteptat niciodată... Nu m-am aşteptat niciodată ca Damon să moară înaintea mea. Întotdeauna el a fost cel puternic, cel care iubea cu adevărat viaţa. Mă simt... Zâmbi uşor, doar o arcuire tristă a buzelor. Mă simt... surprinzător de sin- gur fără el.

Elena îşi împleti degetele cu cele ale lui Ştefan şi îi strânse mâna. El îşi întoarse faţa către ea, şi ea se trase puţin în spate ca să-l vadă mai bine. În ochii lui era durere, şi suferinţă, dar şi o duritate pe care ea n-o mai văzuse niciodată acolo.

Il sărută, încercând să şteargă acea asprime. El i se împotrivi o jumătate de secundă, apoi îi răspunse la sărut.

— Oh, Elena, spuse el cu o voce răguşită, şi o sărută din nou.

Pe când sărutul devenea mai profund, Elena se simţi copleşită de sentimentul că aşa era bine, aşa era cum trebuia să fie. Întotdeauna se întâmpla la fel: dacă se simţea îndepărtată de Ştefan, atingerea buzelor lor îi unea. Simţi un val minunat de dragoste revărsându-se dinspre el, şi se agăţă de acest sentiment, adăugându-i emoţia ei şi trimiţându-i-o înapoi, şi astfel tandreţea dintre ei crescu. Cu Puterile ei dispărute, avea nevoie de asta mai mult ca niciodată.

Îşi întinse mintea şi emoţiile asemenea unor antene, dincolo de tandreţea, de statornica dragoste ce o aşteptau întotdeauna în sărutul lui Ştefan, şi pătrunse mai adânc în mintea lui. Acolo se afla o pasiune aprigă, şi ea i-o întoarse, iar emoţiile lor se îngemănară, aşa cum degetele lor înlănţuite se strângeau mai tare.

Dincolo de pasiune, exista suferinţă, o suferinţă teri- 1.il A, nesfârşită, iar mai adânc, îngropată în profunzimile. -moţiilor lui Ştefan, era o singurătate dureroasă, sin- gurătatea cuiva care a trăit secole la rând fără un tovarăş de viaţă.

Iar în acea singurătate era gustul a ceva nefamiliar. (leva... de neclintit şi rece şi vag metalic, de parcă ea ar li muşcat dintr-o foaie de tablă.

Exista ceva ce Ştefan îi ascundea. Elena era sigură de asta, şi pătrunse mai adânc în mintea lui pe când sărutul Inr devenea mai profund. Avea nevoie de el cu totul... începu să-şi dea deoparte părul, să-i ofere sângele ei. Asta îi aducea întotdeauna pe cât de aproape posibil.

Dar înainte ca el să accepte oferta ei, se auzi brusc un t ioeănit la uşă.

Aproape imediat uşa se deschise şi mătuşa Judith băgă capul înăuntru. Elena clipi nedumerită, căci se trezi singură, cu palmele înţepând-o de Ia viteza cu care Ştefan se desprinsese de ea. Se uită repede în jur, dar el dispăruse.

— Micul dejun e pe masă, Elena, anunţă veselă mătuşa Judith.

— Mm-hm, făcu Elena, neatentă, uitându-se cu interes Ia dulap, întrebându-se unde se ascunsese Ştefan.

— Eşti bine, dragă? spuse mătuşa ei, cu fruntea în- cruntată de grijă.

Elena îşi imagină deodată cum trebuia să arate: cu ochii mari, îmbujorată şi ciufulită, stând în patul ei cu cearşafurile mototolite şi uitându-se agitată prin cameră. Trecuse mult timp de când Ştefan nu mai trebuise să-şi folosească viteza vampirică pentru ceva atât de pământesc — să nu fie prins în dormitorul ei!

Îi zâmbi liniştitor mătuşii Judith.

— Scuze, sunt încă pe jumătate adormită. Cobor imediat, spuse. Ar trebui să mă grăbesc. Ştefan vine în curând să mă ia.

După ce mătuşa Judith plecă în cele din urmă din cameră, Elena îl zări în sfârşit pe Ştefan, facându-i cu mâna de pe peluza de sub geamul ei deschis, şi ea îi răspunse la fel, râzând, îndepărtând pentru moment din gândurile ei ciudata emoţie aflată în adâncul minţii lui

Ştefan. El îi făcu semn că se ducea la uşa de la intrare şi rit se vedeau într-un minut.

Elena râse din nou şi sări în sus pentru a se pregăti pentru picnicul de Ia Hot Springs. Era plăcut să fii genul <le fată care îşi făcea griji că putea fi pedepsită. Era... normal, într-un fel drăguţ.

Câteva minute mai târziu, pe când Elena, acum îmbrăcată în şort şi un tricou bleu, cu părul strâns într-o i oadă de cal, cobora scările, se auzi soneria la intrare.

Trebuie să fie Ştefan, strigă ea când mătuşa Judith. Ipitru în pragul uşii de la bucătărie.

Elena înşfăcă geanta de plajă şi minifrigiderul portabil de pe bancheta din hol.

Elena, o certă mătuşa Judith. Trebuie să mănânci i eva înainte să pleci!

N-am timp, spuse Elena, zâmbind, căci discuţia asia îi era atât de familiară! O să mănânc o brioşă sau alleeva pe drum.

Ea şi mătuşa Judith avuseseră acelaşi dialog, sau unul tuuilar, în majoritatea dimineţilor în anii în care Elena ei a la şcoală.

Oh, Elena, spuse mătuşa Judith, dându-şi ochii {» este cap. Stai pe loc, domnişoară. Mă întorc imediat.

Elena deschise uşa de Ia intrare şi privi zâmbitoare în oi im lui Ştefan.

Hei, bună, străinule, spuse ea încet.

El o sărută, o atingere dulce a buzelor.

Mătuşa Judith se întoarse în grabă în hol şi strecură în mâna Elenei un baton de miisli.

— Ia-l, spuse ea. Cel puţin o să ai ceva în stomac.

Elena o îmbrăţişă repede.

— Mulţumesc, mătuşă Judith, spuse. Ne vedem mai târziu.

— Distraţi-vă, dar te rog nu uita de recitalul de dans al lui Margaret de diseară. E aşa de încântată!

Mătuşa Judith le făcu din prag cu mâna în vreme ce Elena şi Ştefan se îndreptau alene către maşină.

1

— Ne întâlnim cu ceilalţi la pensiune şi plecăm spre Hot Springs, spuse Ştefan. Matt şi Meredith vin cu maşinile lor.

— Oh, bun, n-o să mai stăm aşa de înghesuiţi ca ieri. Nu că m-a deranjat să stau în poala ta, dar am crezut că o s-o strivim pe Celia la mijloc, spuse Elena.

Îşi ridică faţa şi se întinse ca o pisică Ia soare. O adiere de vânt îi flutură coada de cal şi ea închise ochii şi savură senzaţia.

— Eozi superbă pentru picnic, spuse.

Lumea era însufleţită de cântecul păsărilor şi de foşnetul copacilor. Un fuior subţire de nori străbătea albastrul intens al cerului.

— Oare ar însemna să cobesc dacă aş spune că e genul ăla de zi în care nimic rău nu se poate întâmpla? întrebă ea.

— Da, cu siguranţă că ar însemna să cobim dacă am» pune asta, răspunse Ştefan cu o figură serioasă, descuind portiera pentru ea.

Atunci n-o s-o spun, zise Elena. Nici măcar n-o s-o gândesc. Dar mă simt bine. N-am mai fost de secole la I lot Springs.

Zâmbi larg, plină de încântare, şi Ştefan îi zâmbi şi rl, dar Elena văzu iarăşi, cu surprindere, acel ceva nou — ceva tulburător — în ochii lui.

Să fie o zi minunată — perfectă pentru un ••icnic, remarcă Meredith cu o voce calmă. Bonnie o dirijase plină de tact dar cu hotărâre pe Celia în maşina lui Matt în loc de cea a lui Meredith, şi astfel Meredith era singură cu Alaric — în sfârşit! — pentru prima oară de la venirea lui.

O parte din ea nu voia decât să tragă maşina pe marginea drumului, să-l ia de gât pe Alaric şi să-l sărute, şi să-l sărute, căci era atât de bucuroasă să-l vadă în sfârşit aici! Prin toată nebunia din ultimele câteva luni, îşi dorise ca el să fie aici ca să lupte alături de ea, ca să se poată baza pe el.

©

Dar cealaltă parte a ei voia să tragă maşina pe marginea drumului, să-l ia de gât pe Alaric şi să-i ceară să-i explice exact care era relaţia lui cu dr. Celia Connor.

În schimb, iat-o aici, conducând placidă, cu mâinile aşezate regulamentar pe volan, purtând o conversaţie I» anală despre vreme. Se simţea ca o laşă, iar Meredith Stilez nu era laşă. Dar ce putea spune? Şi dacă era doar I taranoică şi se agita în mod ridicol din cauza unei relaţii it iict profesionale?

Aruncă o privire cu coada ochiului către Alaric.

— Deci... spuse ea. Povesteşte-mi mai multe despre cercetările tale din Japonia.

Alaric îşi trecu mâinile prin părul deja ciufulit şi îi /âinbi larg.

Călătoria a fost fascinantă, spuse el. Celia e atât de inteligentă şi are atâta experienţă! Pur şi simplu pune cap la cap toate indiciile astea despre o civilizaţie. A fost cu adevărat extraordinar pentru mine să o privesc cum des- «i Ir cază atât de mult din dovezile găsite în mormintele de iimlo. N-am ştiut niciodată prea multe despre antropologia legistă, dar ea a fost în stare să reconstituie o mulţime de lucruri despre cultura din Unmei no Shima.

Pare a fi pur şi simplu uluitoare, spuse Meredith, fi şi auzi vocea muşcătoare.

1 >ar Alaric nu păru să remarce. Zâmbi uşor.

A durat destul de mult până când a luat în serios i ri mările mele paranormale, spuse el cu tristeţe. Pa- i»» psihologia nu e deosebit de bine privită de experţii din alte discipline ştiinţifice. Ei cred că oamenii ca mine care «ilrg să-şi petreacă viaţa studiind supranaturalul sunt nişte şarlatani sau nişte naivi. Sau sunt puţin cam săriţi de pe fix.

Meredith se forţă să vorbească pe un ton detaşat.

— Dar ai reuşit s-o convingi până la urmă, nu? Asta e bine.

— Într-un fel, răspunse Alaric. Oricum, ne-am împrietenit, aşa că a renunţat să mai creadă că eram un escroc total. Dar sunt convins că totul i se pare mai credibil acum după ziua pe care a petrecut-o aici. Zâmbi crispat. A încercat să o ascundă, dar era terminată ieri când a salvat-o Ştefan. Existenţa unui vampir arată în mod limpede că sunt o mulţime de lucruri despre care ştiinţa convenţională nu ştie nimic. Sunt sigur că o să vrea să-l studieze pe Ştefan dacă el o s-o lase.

— Îmi imaginez, spuse Meredith sec, rezistând tentaţiei de a-l întreba pe Alaric de ce credea că Ştefan avea să coopereze când păruse atât de nemulţumit că Alaric îi spusese Celiei despre el.

Alaric întinse o mână şi îşi trecu încet un deget de-a lungul braţului lui Meredith.

— Am învăţat multe cât am fost plecat, spuse el pe un ton serios, dar de fapt sunt mult mai îngrijorat de ceea ce se întâmplă acum în FeU's Church.

— Vorbeşti de magia asta întunecată care se presupune că ia fiinţă aici? întrebă

Meredith.

— Vorbesc de magia întunecată care pare să vă vizeze pe tine şi pe Gelia, spuse Alaric cu forţă. Nu sunt convins că vreuna dintre voi ia chestia în serios atât cât trebuie.

Eu şi *Celui,* gândi Meredith. *E la fel de îngrijorat pentru ea fw cât e pentru mine. Poate mai mult.*

— Ştiu că ne-am mai confruntat cu pericolele în trecut, dar mă simt responsabil pentru Celia, continuă Alaric, Am adus-o aici şi n-o să mi-o iert niciodată dacă i se intâmplă ceva.

În mod hotărât mai mult, îşi spuse cu amărăciune Mere- <lith. Ce se întâmpla cu ea? Ea nu era aşa. Întotdeauna hiM-.se cea calmă şi raţională. Iar acum se simţea ca... ei, ian prietenă geloasă.

Şi acum te ameninţă şi pe tine, vorbi mai departe Al. Iric. Îi atinse într-o doară genunchiul, şi de data asta Meredith îi lăsă mâna acolo. Meredith, eu ştiu cât de puternică eşti. Dar mă îngrozeşte că ăsta nu pare a fi genul ••le duşman cu care suntem obişnuiţi. Cum putem să luptăm cu ceea ce nici măcar nu vedem?

Tot ce putem face e să fim vigilenţi, îi răspunse Meredith.

Pregătirea ei fusese cuprinzătoare, dar nici măcar ea itu înţelegea acest nou rău ivit. Cu toate astea, ştia cum «a se protejeze mult mai bine decât realiza Alaric. Îi hi nucă o privire cu coada ochiului. Fereastra lui era des- i IiihA de un deget şi vântul îi ciufulea părul nisipiu. Ei doi •• e nnoşteau atât de bine, şi totuşi el încă nu-i ştia cel mai iihtre secret.

Pentru o clipă, se gândi că ar putea să-i spună, dar apoi el se întoarse către ea şi spuse:

— Celia bravează, dar îmi dau seama că e speriată. Ea nu e Ia fel de rezistentă ca tine.

Meredith se crispă. Nu, ăsta nu era momentul potrivit să-i spună lui Alaric că ea era un vânător-asasin. Nu când conducea. Nu când era atât de enervată. Deodată, mâna lui păru grea şi lipicioasă pe genunchiul ei, dar ştia că nu putea să o dea din nou deoparte fără să-şi trădeze sentimentele. În sinea ei însă era furioasă de felul în care conversaţia se întorcea mereu la Celia. Ea fusese prima la care se gândise Alaric. Şi chiar şi când vorbea despre pericol cu Meredith, se referea la ceea ce i se întâmplase Celiei.

Vocea lui Alaric deveni un bâzâit în fundal în vreme ce Meredith strângea volanul atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albiră.

De fapt, de ce era suiprinsă că Alaric avea sentimente pentru Celia? Meredith nu era oarbă. Putea să fie obiectivă. Celia era inteligentă, cultivată, frumoasă. Celia şi Alaric se aflau pe aceeaşi treaptă în viaţă. Meredith nici măcar nu începuse colegiul încă. Era atrăgătoare — ştia asta — şi, cu siguranţă, inteligentă. Dar Celia era toate astea şi încă mai mult: era egala lui Alaric într-un fel în care Meredith nu putea fi încă. Sigur, Meredith era un vânător-asasin. Dar Alaric nu ştia asta. Iar când avea sft afle, oare îi va admira forţa? Sau îi va întoarce spatele, speriat de capacităţile ei, şi se va îndrepta către cineva din mediul academic, precum Celia?

Un vai întunecat de deprimare umplu pieptul lui Meredith.

Încep să cred că ar trebui să o iau de aici pe Celia i Iacă o pot convinge să plece, spuse Alaric şovăitor, dar Meredith nu-l mai auzea.

Se simţea îngheţată, ca şi cum ar fi fost înfăşurată intr-o pătură de negură.

Poate că ar trebui să o duc înapoi la Boston. Cred \ A **şi tu ar trebui să pleci din Fell's Church, Meredith, dai** A **îţi poţi convinge familia să te lase să stai departe tot în sml verii. Ai putea veni cu noi sau, dacă familiei tale nu i ar plăcea asta, poate ai o rudă la care să stai. Sunt în- gi ijurat că nu eşti în siguranţă aici.**

Încă nu mi s-a întâmplat nimic, spuse Meredith, surprinsă de calmul din vocea ei, când în adâncul ei se în- vaiiejcau atâtea emoţii. Şi am o responsabilitate să fiu •• i pentru a proteja oraşul. Dacă tu crezi că Celia ar fi mai în siguranţă departe de locul ăsta, fă ceea ce tu şi ea «i e< leţi că e mai bine. Dar ştii că nu există nicio garanţie. A această ameninţare nu ne va urma şi în altă parte. Şi ••el | iuţin aici există oameni care iau pericolul în serios. Şi pe urmă, adăugă ea gânditoare, e posibil ca ameninţarea ta adresa Celiei să fi luat sfârşit. Poate că odată ce atacul «tic prevenit, trece mai departe Ia altcineva. Numele meu a apărut doar după ce Ştefan a salvat-o pe Celia. Dacă e aşa, atunci pericolul mă pândeşte doar pe mine.

Nu că ţi-arpăsa, **adăugă în sinea ei cu răutate, dar apoi se miră singură. Sigur că lui Alaric îi păsa.**

Doar că părea să-i pese mai mult de ceea ce i se întâmpla Celiei.

Unghiile îi săpau adânc în palme în jurul volanului în vreme ce urma cu grijă maşina lui Ştefan, care ieşea de pe drum şi se îndrepta spre parcarea pentru Hot Springs.

— Opreşte! strigă Alaric, cu panică în voce, şi Meredith apăsă automat pe frâne.

Maşina se opri cu un scârţâit.

— Ce? icni Meredith. Ce e?

Şi apoi o văzu.

1

Dr. Celia Connor ieşise din maşina lui Matt pentru a traversa către cărarea care ducea la izvoare. Meredith se îndreptase în viteză direct către ea. La doar câţiva centimetri de bara de protecţie a maşinii lui Meredith, Celia încremenise, cu faţa ei drăguţă cenuşie de spaimă, cu gura deschisă într-un „o” perfect.

Încă o secundă, şi Meredith ar fi omorât-o.

13

A

t€ mi pare rău. Îmi pare *atât* de rău, spuse Mere- ^ ’HI dith pentru a zecea oară. ~ ^ Faţa ei de obicei atât de calmă era roşie, iar ocliii îi străluceau de lacrimile care se adunaseră în ei. Matt nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată atât de necăjită pentru ceva, mai ales ceva care în final se dovedise a fi lipsit de importanţă. Sigur, Celia ar fi *putut* fi lovită, dar maşina n-o atinsese.

Sunt bine, zău, sunt bine, Meredith, o asigură din nou Celia.

Pur şi simplu nu te-am văzut, nu ştiu cum, dar nu t< -am văzut. Slavă Domnului că a fost Alaric, spuse Me- iedith, aruncând o privire recunoscătoare către Alaric, «are stătea lângă ea şi o freca pe spate.

E-n regulă, Meredith, spuse el. Totul e-n regulă.

Alaric părea mai îngrijorat pentru Meredith decât pentru Celia, şi Matt nu-l condamna. Să se bâlbâie nu era ceva obişnuit pentru Meredith. Alaric o cuprinse strâns în braţe pe Meredith şi ea se reiaxă în mod vizibil.

Celia, pe de altă parte, se încordă vizibil când Meredith se lăsă în voia îmbrăţişării lui Alaric. Matt schimbă cu Bonnie o privire tristă.

Apoi Ştefan întinse mâna şi mângâie absent umărul Elenei, iar Matt fu surprins să simtă şi el o împunsătură de gelozie. Oare nu aveau să-i treacă niciodată sentimentele pentru Elena Gilbert? Trecuse mai bine de un an de când nu mai ieşeau împreună, şi aproape un secol de experienţe.

Bonnie continua să-l privească, acum cu o sclipire gânditoare în ochi, iar Matt îi aruncă un zâmbet priete- nos. Prefera să nu ştie ce văzuse Bonnie pe faţa lui când se uitase la Elena şi Ştefan.

— După cotul ăsta şi în sus pe pantă este Săritoarea, îi spuse el Celiei, conducând-o înainte pe cărare. E ceva drum până acolo, dar e cel mai bun loc de pe aici pentru un picnic.

— Ab-so-/ «/ cel mai bun, spuse veselă Bonnie. Putem sări în jos în cascadă.

Trecu de cealaltă parte a Celiei, ajutându-l pe Matt să o îndepărteze de cele două cupluri, care vorbeau murmurat la ureche, venind încet în urma lor.

— E sigur? întrebă Celia neîncrezătoare.

— Cu desăvârşire, spuse Bonnie. Toată lumea de aici sare în cascadă şi nimeni n-a păţit niciodată nimic.

— De obicei e sigur, spuse Matt, mai prudent. Poate că tu şi Meredith ar trebui să vă gândiţi să nu înotaţi, (¡elia.

— Urăsc asta, spuse Bonnie. Urăsc să trebuiască să lin foarte atentă din cauza unei chestii întunecate despre

< are un ştim nimic. Totul ar trebui să fie *normai*

Normal sau nu, picnicul se dovedi minunat. Îşi întinseră păturile pe stâncile de lângă vârful cascadei. Micile

< "l'» ane de apă cădeau pe faţa abruptă a pereflui de piatră şi se terminau într-un bazin natural adânc cu apă i lo< otitoare, alcătuind un soi de fântână care se revărsa inti-un lac limpede verde-bronz,

I loamna Flowers le pregătise salată şi pâinişoare şi de- ^ert, apoi carne şi porumb pe care să le frigă pe un grătar pe rare Ştefan îl adusese de la pensiune. Aveau mâncare iu, îi mult decât suficientă pentru câteva zile de camping, nu numai pentru un singur prânz. Elena pusese băuturi irri într-un minifrigider şi, după ce urcaseră poteca în i i) N lura verii din Virginia, toată lumea era fericită să des- ••ludă o doză de limonadă sau o apă minerală.

(¡liiar şi Ştefan luă o sticlă de apă şi bău în vreme ce im rpea să pregătească grătarul, deşi toată lumea ştia că «I nu avea să mănânce. Matt considerase întotdeauna puţin cam straniu faptul că nu-l vedea niciodată pe Ste- Itin mâncând, chiar înainte să afle că era vampir.

Fetele îşi scoaseră jeanşii şi tricourile pentru a-şi arăta costumele de baie, asemenea unor omizi care se transformă în fluturi. Meredith era bronzată şi suplă într-un costum întreg negru. Bonnie purta un bikini sumar de un verde de sirenă. Elena avea un sutien auriu care se potrivea cu părul ei. Matt îl văzu pe Ştefan privind-o admirativ şi simţi din nou acea mică strângere de inimă de gelozie.

Elena şi Bonnie îşi traseră aproape imediat tricourile la loc peste costumele lor de baie. Întotdeauna făceau asta: pielea lor albă se ardea în loc să se bronzeze. Celia se întinse pe un prosop, arătând spectaculos într-un costum alb banal, dar cu o croială îndrăzneaţă. Efectul albului imaculat pe pielea de culoarea cafelei era uluitor. Matt observă ochii lui Meredith alunecând peste ea şi apoi privind atent către Alaric.

Dar Alaric era prea ocupat să-şi arunce hainele de pe el şi să rămână într-un şort roşu. Ştefan trecu Ia umbră, rămânând în jeanşii lui negri şi tricoul negru.

Oare nu era şi asta puţin cam straniu? îşi spuse Matt. Inelul lui Ştefan îl proteja de razele soarelui, nu? Tot trebuia să stea la umbră? Şi ce era cu hainele astea negre? Acum pretindea că e Damon? Matt se încruntă la acest gând: un Damon fusese mai mult decât suficient.

Matt clătină din cap, îşi întinse braţele şi picioarele, îşi întoarse faţa către soare şi încercă să îndepărteze gândurile astea din minte. Îl plăcea pe Ştefan. Întotdeauna il plăcuse. Ştefan era un tip de treabă. *Un vampir*, **remarcă**

< > **voce seacă într-un ungher ai minţii lui,** *chiar unul inofensiv, nu prea poate fi descris ca un tip de treabă.*

Matt ignoră vocea.

— Haideţi să sărim! spuse el şi apoi se îndreptă către cascadă.

Meredith nu, spuse Ştefan hotărât. Meredith nu, şi nici Celia. Voi două rămâneţi aici.

Urmă o scurtă tăcere, şi când Ştefan ridică ochii de la gititar, îi văzu pe prietenii lui privindu-l lung. Le întoarse privirea cu o expresie neutră. Asta era o situaţie critică. Acum **era responsabilitatea lui Ştefan să se ocupe de siguranţa lor, fie că Ie plăcea sau nu. Se uită la ei pe rând, fulruntându-le privirea. Nu avea de gând să cedeze.**

Meredith se ridicase în picioare ca să-l urmeze pe Matt către marginea Săritoarei, şi acum ezită pentru o i lipă, în mod clar nesigură de felul în care trebuia să leacţioneze. Apoi faţa îi deveni aspră şi Ştefan văzu că decisese să se opună.

Meredith făcu un pas către el.

Îmi pare rău, Ştefan, spuse cu o voce calmă. Ştiu

< *îi* **eşti îngrijorat, dar am de gând să fac ceea ce** *eu* Ituiai. Ysc **că vreau să fac. Pot să am grijă singură de mine.**

Se **în toane să se ducă din nou lângă Matt, care stătea pe marginea stâncii, dar mâna lui Ştefan ţâşni şi o apucă** de **încheietură, cu degetele tari ca oţelul.**

— Nu, Meredith, spuse el ferm.

Cu coada ochiului, Ştefan văzu că Bonnie rămăsese cu gura deschisă. Toţi se uitau la el cu feţele îngrijorate şi nedumerite, şi Ştefan încercă să-şi îndulcească vocea.

™ încerc doar să fac ce e mai bine pentru voi.

Meredith oftă, un sunet prelung, iritat, şi păru să facă un efort ca să-şi domolească o parte din furie.

— Ştiu asta, Ştefan, spuse ea pe un ton rezonabil, şi îţi mulţumesc. Dar nu pot să trăiesc fără să fac lucrurile pe care Ie fac de obicei, aşteptând pur şi simplu această

chestie, orice ar fi ea, să vină să mă ia.

Încercă să-l ocolească, dar el făcu repede un pas Şi i se puse în cale.

Meredith aruncă o privire către Celia, care îşi ridică braţele şi clătină din cap.

— Nu te uita Ia mine, spuse Celia. *Eu* n-am niciun chef să sar de pe o stâncă. Tot ce am de gând să fac e să mă întind Ia soare şi să vă las pe voi să rezolvaţi treaba asta.

Se rezemă pe spate în mâini şi îşi ridică faţa către soare.

Meredith îşi îngustă ochii şi se răsuci către Ştefan. Când se pregătea să deschidă gura, Elena interveni.

— Ce-ar fi să mergem mai întâi noi ceilalţi? îi sugeră ea împăciuitoare lui Ştefan. Putem să ne asigurăm că nu e nimic periculos acolo jos. Şi o să fim lângă ea acolo. Nimeni n-a păţit niciodată nimic sărind de aici, cel puţin eu n-am auzit. Aşa e?

Matt şi Bonnie încuviinţară din cap.

Ştefan simţi că se înmoaie. Ori de câte ori Elena îşi lolosea vocea ei raţională şi ochii mari, rugători, se trezea acceptând nişte planuri despre care, în adâncul inimii, credea că sunt nesăbuite.

F lena, simţindu-şi avantajul, insistă.

Ai putea sta şi tu chiar lângă apă, jos, spuse. Apoi, tiară apare vreo problemă, te poţi arunca imediat înăuntru. Eşti aşa de rapid, ai ajunge acolo înainte să se întâmple ceva rău!

Ştefan *ştia* că nu era bine. Nu uitase acel val de disperare îngreţoşătoare atunci când realizase că era *prea (met* pentru a salva pe cineva. Din nou, văzu săritura prelungă şi graţioasă a lui Damon către Bonnie care se în- «hriase cu prăbuşirea lui Damon Ia pământ, cu o ■ irangă înfiptă în inima lui. Damon murise pentru că Sirian se mişcase prea încet ca să-l salveze, prea încet ca. A realizeze pericolul şi s-o salveze el însuşi pe Bonnie.

I.a fel, fusese prea încet ca s-o salveze pe Elena când ••ivuse cu maşina de pe Podul Wickery şi se înecase. Faptul că ca era acum din nou în viaţă nu însemna că el nu " i Ic vamăgise atunci. Îşi aduse aminte de părul ei auriu plutind asemenea unor alge în apa îngheţată din pârâul Wickery, cu mâinile încă încleştate pe volan, cu ochii hi< hişi, şi se înfioră. Se scufundase de mai multe ori până t<1 o găsească. Fusese atât de rece şi de albă când o du- trtr pe mal!

Şi totuşi, se trezi încuviinţând din cap. Ceea ce voia Elena, căpăta întotdeauna. El avea să stea în preajmă şi să o protejeze pe Meredith cât mai bine posibil, şi se rugă, atât cât se putea ruga un vampir, că va fi de-ajuns.

Restul prietenilor rămaseră sus în timp ce jos, la poalele cascadei, Ştefan cerceta

lacul de Ia picioarele lui. Stropii ţâşneau în sus exuberanţi de unde cascada lovea suprafaţa apei. Un nisip cald, alburiu, înconjura marginile lacului, alcătuind o mică plajă, iar mijlocul lacului părea întunecat şi adânc.

Matt sări primul, cu un răcnet prelung şi tremurat pe când se prăvălea către Iac. Pleoscăitura care se auzi la impactul lui cu apa fu puternică, şi Matt păru să rămână sub apă mult timp. Ştefan se aplecă înainte pentru a privi apa. Nu vedea aproape nimic prin spuma aruncată în sus de cascadă, şi un fior de nelinişte îi trecu prin stomac.

Tocmai se gândea să se arunce după el, când capul ud şi lucios al lui Matt apăru la suprafaţă.

— Am atins fundul! anunţă el, rânjind, şi scutură din cap ca un căţel, aruncând peste tot stropi strălucitori.

Înotă către Ştefan, cu membrele lui lungi şi bronzate mişcându-se pline de forţă, şi Ştefan se gândi cât de uşor părea totul pentru Matt. Era o creatură solară, necomplicată, în vreme ce Ştefan era prins în umbre, trăind doar o jumătate de viaţă, lungă şi plină de secrete şi singurătate. Sigur, inelul lui de lapislazuli îi îngăduia să umble în soare, dar expunerea îndelungată la lumina soarelui, ca astăzi, era supărătoare, ca şi cum ar fi simţit un soi de mâncărime în adâncul lui. Era mai rău acum, vând revenise la dieta de sânge animal. Senzaţia de stânjeneală era un alt lucru care îi aducea aminte că de fapt el nu aparţinea acestui loc. Nu aşa ca Matt.

Se scutură de gândurile amare, surprins în primul rând de apariţia lor. Matt era un prieten bun. Întotdeauna fusese. Probabil că lumina soarelui îl influenţa.

Apoi sări Bonnie şi ieşi mai repede Ia suprafaţă, tuşind pufnind.

Uff, făcu ea. Mi-a intrat apă în nas! în! Se săltă, ilară din apă şi se cocoţă pe o piatră la picioarele lui Ste- lan. Tu nu înoţi? îl întrebă.

O amintire fulgerătoare se ivi brusc în mintea lui Ştefan. Damon, bronzat şi puternic, stropindu-l şi râzând mir-unul din rarele lui momente de bună dispoziţie. Asta se întâmpla cu sute de ani în urmă. Atunci când fraţii Salvatore trăiseră în lumina soarelui, pe vremea când mei măcar străbunicii prietenilor lui nu se născuseră lueă.

Nu, de foarte multă vreme, răspunse.

Elena sări cu aceeaşi graţie naturală cu care făcea hi ¡ce altceva, dreaptă ca o săgeată către poalele cascadei, eu costumul ei de baie auriu şi părul ei blond strălu- i Hor scânteind în soare. Rămase mai mult decât Bonnie <ub apă, şi din nou Ştefan se încordă, privind cu atenţie lacul. Când apăru la suprafaţa apei, le aruncă un zâmbet

trist.

— N-am putut să ating fundul, spuse. M-am tot In- tins şi m-am întins în jos. Vedeam nisipul, dar apa m-a împins în sus.

— Eu nici măcar n-am încercat, spuse Bonnie. M-am obişnuit cu ideea că sunt prea scundă.

Elena se îndepărtă de locul unde cădea apa cascadei şi urcă pe nisip, aşezându-se lângă Bonnie la picioarele lui Ştefan. Matt ieşi şi el din apă şi rămase în picioare pe mal, privind în sus critic.

— Sari cu picioarele înainte, Meredith, strigă el, necăjind-o. Eşti aşa de fandosită!

Meredith stătea pe marginea stâncii. Îi salută şi apoi se lansă într-o săritură perfectă în stil rândunică, arcuin- du-se rapid către lac, dispărând în adânc cu o mişcare fluidă, abia aruncând câţiva stropi de apă.

— A fost în echipa de înot, spuse Bonnie către Ştefan pe un ton de conversaţie. Are o etajeră plină cu panglici şi trofee, la ea acasă.

Ştefan încuviinţă absent din cap, cu ochii aţintiţi asupra apei. Cu siguranţă, capul lui Meredith avea să apară Ia suprafaţă într-o secundă. Şi celorlalţi le luase cam tot atât să iasă.

— Pot să sar şi eu? strigă Alaric de sus.

— Nu! strigă Elena.

Se ridică în picioare, iar ea şi Ştefan se priviră îngrijoraţi. Meredith era de prea mult timp acolo jos.

Meredith apăru Ia suprafaţă, scuipând şi scutu- rându-şi părul ud din ochi. Ştefan se relaxă. — Am reuşit! strigă ea. Eu...

Ochii i se măriră şi începu să ţipe, dar ţipătul se opri I >t tise când ceva care nu se vedea o trase dintr-odată sub apă. O secundă mai târziu, Meredith dispăruse.

Pentru o clipă, Ştefan rămase holbându-se la locul unde f usese Meredith, incapabil să se mişte. *Prea încet, prea încet,* **u spuse o voce interioară pe un ton batjocoritor, şi el îşi imagină faţa lui Damon, râzând cu cruzime şi spunând** «lin *nou: Atât de fragili Ştefan! Nu* **o putea vedea nicăieri pe Meredith în apa limpede, efervescentă. Era ca şi cum ar** li **lost luată brusc de acolo. Toate aceste gânduri trecură** prin **mintea lui Ştefan în doar durata unei bătăi de inimă, ţi apoi se aruncă în apă după ea.**

Nu vedea nimic. Apa albă din cascadă bolborosea, aiuucând în sus, în faţa lui, spumă şi nisip auriu.

Ştefan îşi canaliză repede Puterea în ochi, ascuţindu-şi \ A/. Ul, dar asta însemna că acum putea vedea limpede lire arc bulă de apă alburie şi fiecare grăunte de nisip.

1

I Hule era însă Meredith?

Apa clocotitoare încerca să-l împingă la suprafaţă.

II **El mia să se chinuiască să înainteze prin apa tulbure, cu** mâinile **întinse, pipăind. Ceva îi atinse degetele şi el înşfăcă acel lucru, dar nu era decât un pumn de alge alunecoase.**

Unde era ea? Timpul se scurgea. Oamenii puteau rezista doar câteva minute fără oxigen, apoi creierul era afectat. Câteva minute mai târziu, nu se mai putea face nimic.

Îşi aminti din nou cum se înecase Elena, revăzu trupul alb şi fragil pe care îl scosese din maşina lui Matt, cu cristale de gheaţă în păr. Apa de aici era caldă, dar tot avea să o omoare pe Meredith. Îşi înghiţi un suspin şi pipăi din nou disperat cu mâinile în umbrele adâncurilor.

Degetele lui găsiră piele, care se mişcă în mâna lui.

Stefân înşfăcă acel membru, oricare ar fi fost el, cu atâta putere, încât ştia că vor rămâne vânătăi, şi ţâşni înainte. În mai puţin de o secundă văzu că era braţul lui Meredith. Era conştientă, cu gura strânsă de spaimă, cu părul plutind în jurul ei în apă.

La început, Ştefan nu înţelese de ce nu ieşise Meredith la suprafaţă. Apoi ea făcu gesturi largi, întinzând mâna ca să tragă de nişte fire lungi de brădiş care se încurcaseră cumva între picioarele ei.

Ştefan se lăsă mai jos, împingându-se în apa albă care venea din cascadă, şi încercă să-şi strecoare mâna sub brădiş ca s-o tragă de pe Meredith. Era înfăşurat atât de strâns în jurul picioarelor ei, încât Ştefan nu putea să-şi bage degetele printre fire. Pielea ei se albise sub strân- soarea lor.

Ştefan se luptă pentru o clipă, apoi se apropie şi îşi adună Puterea în el, ascuţindu-şi şi iungindu-şi caninii. Muşcă, atent să nu zgârie picioarele lui Meredith, şi trase de brădiş, dar acesta rezista.

Câteva momente mai târziu, îşi dădu seama că rezistenţa firelor trebuia să fie supranaturală: Puterea lui era Hulicientă pentru a sparge oase, a tăia metalul, şi n-ar fi trebuit să aibă nicio problemă cu nişte brădiş.

Şi în cele din urmă — atât de *încet,* **se certă singur, întotdeauna atât de blestemat de încet — realiză la ce se** uita. **Ştefan simţi cum ochii i se fac mari de groază.**

Lirele de brădiş strânse cu putere în jurul picioarelor lungi **ale lui Meredith alcătuiau un nume.** *Damon*

1

14

nde erau? Elena privea neliniştită apa. Dacă Meredith sau Ştefan păţise ceva, era doar vina Elenei. *Ea* îl convinsese pe Ştefan să o lase pe Meredith să sară în cascadă.

Obiecţiile lui fuseseră total rezonabile, ea îşi dădea seama de asta acum. Meredith fusese marcată pentru moarte. Pentru numele lui Dumnezeu, Celia aproape că fusese pur şi simplu omorâtă când coborâse dintr-un tren. Oare ce fusese în capul lui Meredith, să sară de pe o stâncă într-un lac atunci când se afla în acelaşi fel de pericol? Ce fusese în capul *Elenei* ca s-o lase? Ar fi trebuit să fie de partea lui Ştefan, să o oprească pe Meredith.

U

Şi *Ştefan*. Elena ştia că el ar trebui să fie bine; partea raţională a creierului ei îi tot amintea că Ştefan era *vam pir.* Nici măcar nu avea nevoie să respire. Putea să stea sub apă zile în şir. Era incredibil de puternic.

Dar nu cu mult timp în urmă, ea crezuse că Ştefan dispăruse pentru totdeauna, răpit de *kitsune.* Lucrurile rele *puteau* să i se întâmple şi lui — vampir sau nu. Dacă il pierdea acum din cauza unei greşeli prosteşti de-a ei, din cauza propriei ei încăpăţânări şi insistenţei ca toată lumea să pretindă că viaţa era la fel ca înainte — că puteau să se distreze fără ca nenorocirile să-i urmeze — Hiena avea să se întindă pe jos şi să moară.

Vezi ceva? întrebă Bonnie, cu un tremur în voce.

Pistruii ei apăreau ca nişte pete întunecate pe faţa sa palidă, iar buclele ei roşcate, de obicei ciufulite, stăteau întinse, lipite de cap.

Nu. De-aici de sus nu văd.

Elena îi aruncă o privire încruntată şi, înainte să fie mnştientă de hotărârea luată, se aruncă în lac.

Sub apă, vederea îi era umbrită de spuma şi nisipul wuncate de cascadă, şi călcă apa preţ de o clipă, încer- i ând să vadă ceva în jur. Zări o pată întunecată care părea să reprezinte nişte siluete omeneşti în mijlocul la- i ului şi o porni într-acolo.

Slavă Domnului, îşi spuse Elena cu fervoare. Când uimise mai aproape, umbra întunecată deveni Meredith! ştefan. Păreau să se lupte cu ceva în apă, cu faţa lui Sirian lângă piciorul lui Meredith, cu mâinile lui Meredith întinse cu disperare către suprafaţa apei. Faţa ei era albăstruie de la lipsa de oxigen, iar ochii-i erau larg dr*rhişi de panică.

Chiar în clipa în care se apropia de ei, Ştefan zvâcni brusc şi Meredith ţâşni în sus. Ca şi cum ar fi privit o filmare în ralanti, Elena văzu braţul lui Meredith ro- tindu-se către ea în vreme ce Meredith se înălţa. O lovitură bruscă o trimise pe Elena înapoi, către stâncile din spatele cascadei, apa care cădea împingând-o mai adânc atunci când Elena trecu pe sub ea.

Asta nu e bine, avu ea timp să-şi spună, apoi capul ei se lovi de o stâncii totul deveni negru.

Când Elena se trezi, era în camera ei de acasă, tot în cos- tumul de baie. Soarele strălucea prin fereastră, dar Elena era udă şi tremura de frig. Apa îi picura din păr şi costum, stropi mici alunecându-i pe braţe şi picioare şi adu- nându-se într-o mică baltă pe covor.

Nu se miră să vadă că Damon era acolo, arătând la fel de suplu şi de întunecat şi de calm ca întotdeauna. Tocmai cercetase raftul ei de cărţi, la fel de în largul lui ca şi cum s-ar fi aflat la el acasă, şi se întoarse ca să se uite lung la ea.

„Damon”, murmură ea cu o voce slabă, nedumerită, dar, ca întotdeauna, fericită

să-l vadă.

„Elena", spuse el, părând încântat pentru o clipă, apoi se încruntă. „Nu", rosti tăios, „Elena, trezeşte

— Elena, trezeşte-te!

Vocea era speriată şi disperată, şi Elena se luptă cu întunericul care părea să o ţină cu putere şi deschise ochii.

Damon? **aproape că spuse, dar îşi înghiţi cuvântul. Pentru că bineînţeles că acela care se uita îngrijorat în ochii ci era Ştefan, şi chiar şi scumpul şi înţelegătorul Ştefan ar putea să obiecteze dacă ea i se adresa cu numele fratelui său mort, pentru a doua oară în aceeaşi zi.**

— Ştefan, spuse ea, amintindu-şi. Meredith e bine?

Ştefan o cuprinse strâns în braţele lui.

— O să fie. Oh, Doamne, Elena, spuse. Am crezut că „să te pierd. A trebuit să te trag pe mal. N-am ştiut...

Vocea i se stinse, iar el o strânse şi mai tare la pieptul tui.

Klena se cercetă rapid. O durea tot trupul. O dureau gâtul şi plămânii, probabil pentru că înghiţise apă şi apoi n dăduse afară scuipând şi tuşind. Avea nisip peste tot, avea braţele şi costumul de baie înfăşurate în nisip, şi în- i cpeau să o mănânce. Dar era în viaţă.

Oh, Ştefan, spuse Elena şi închise ochii pentru o i tipă, rezemându-şi capul de pieptul lui.

Era atât de udă şi de înfrigurată, iar Ştefan era aşa de i ald! îi auzea inima bătând la urechea ei. Mai încet decât n mimă de muritor, dar era acolo, credincioasă şi liniştiţi», tre.

(! ând Elena deschise din nou ochii, îl văzu pe Matt îngenunchind lângă ei.

Eşti bine? o întrebă. Când ea încuviinţă din cap, Matt îşi întoarse privirea către Ştefan. Ar fi trebuit să sar În apă, spuse el cu o voce încărcată de vină. Ar fi trebuit să te ajut să le salvezi. Dar totul s-a întâmplat atât de repede, şi când mi-am dat seama că într-adevăr ceva era în neregulă, tu le scoteai pe amândouă din apă.

Elena se ridică în capul oaselor şi atinse uşor braţul lui Matt, simţind un val cald de afecţiune pentru el. Era atât de ***bun*** **şi se simţea atât de responsabil pentru ei toţi!**

— Toată lumea e bine, Matt, spuse ea. Doar asta contează.

La câţiva metri de ei, Alaric o cerceta pe Meredith, în vreme ce Bonnie se învârtea pe lângă ei. Celia stătea puţin mai departe, cu braţele înfăşurate în jurul ei, şi se uita la Alaric şi Meredith.

Când Alaric se trase puţin deoparte, Meredith prinse privirea Elenei. Faţa ei era albă de durere, dar reuşi să-i arunce un zâmbet de scuză.

— N-am vrut să te lovesc, spuse. Şi, Ştefan, ar fi trebuit să te ascult sau să am mai multă minte şi să rămân pe mal. Se strâmbă. Cred că e posibil să-mi fi scrântit glezna. Alaric o să mă ducă Ia spital ca să mă vadă un doctor.

— Ceea ce vreau eu să ştiu, spuse Bonnie, e dacă asta înseamnă că s-a terminat. Adică, a apărut numele Ce- liei, şi pe urmă ea a fost aproape sugrumată de eşarfa prinsă în uşile trenului. Şi a apărut numele lui Meredith, şi pe urmă ea a fost cât pe ce să se înece. Amândouă au fost salvate — de către Ştefan, bravo, Ştefan — aşa că asta înseamnă că acum sunt în siguranţă? N-am mai văzut alte nume.

Inima Elenei se umplu de speranţă. Dar Matt clătina din cap.

Nu-i aşa de uşor, spuse el cu chipul înnegurat. Niciodată nu e aşa de uşor. Doar pentru că Meredith şi (Ic lia au putut să fie salvate o dată, asta nu înseamnă că arca chestie — orice ar fi ea — nu continuă să le urmărească. Şi chiar dacă numele ei nu a fost pomenit, şi Klena a fost în pericol.

Braţele lui Ştefan continuau să o ţină strâns pe Elena, dar păreau tari şi de neînduplecat. Când ea ridică privi- iea spre chipul lui, văzu că maxilarul îi era încordat şi ochii verzi erau plini de durere.

Mă tem că nu s-a terminat. Un alt nume a apărut, le spuse el. Meredith, nu cred că puteai să vezi, dar plantele în care ai fost prinsă l-au scris pe piciorul tău.

Toată lumea icni, cu răsuflarea tăiată. Elena îl strânse tic braţ, cu o senzaţie de plumb în stomac. Se uită la Matt, la Bonnie, Ia Ştefan. Niciodată nu i se păruse că înseamnă atât de mult pentru ea. Care dintre oamenii pe < are îi iubea era în pericol?

Ei, nu ne ţine în suspans, spuse sec Meredith. Îi revenise ceva culoare în obraji, observă Elena, şi vocea ei suna din nou tăioasă şi competentă, deşi se i rispă atunci când Alaric îi atinse uşor glezna.

AI cui nume era?

Ştefan ezită. Ochii i se îndreptară scurt către Elena, apoi se întoarseră. Îşi linse buzele într-un gest nervos pe care ea nu-l mai văzuse niciodată la el. Trase aer adânc în piept şi în cele din urmă răspunse:

— Numele alcătuit de plantă era Damon.

Bonnie se aşeză cu un bufnet, ca şi cum picioarele îi cedaseră.

— Dar Damon e mort, spuse ea, şi ochii ei căprui se făcură mari.

Dar dintr-un motiv oarecare, vestea nu o şocă pro- fund pe Elena, în schimb, o speranţă puternică, minu- nată, o copleşi. Ar avea sens. Ea nu crezuse niciodată că

Damon putea pur şi simplu să *dispară.*

— Poate că nu e, se auzi spunând gânditoare, în vreme ce îşi amintea de Damon din visele ei.

Atunci când leşinase sub apă, îl văzuse din nou, şi el îi spusese să se trezească. Era asta o purtare specifică viselor? Ar fi putut fi subconştientul ei care o avertiza, presupuse ea cu îndoială, dar *numele* lui apăruse sub apă.

Ar putea el să fie în viaţă? Murise — Elena nu avea nicio îndoială în privinţa asta. Dar Damon era vampir; mai murise şi înainte, şi trăise din nou. Gardienele încercaseră, cel puţin aşa spuseseră, dar nu găsiseră nicio cale de a-l aduce pe Damon înapoi. Era o speranţă fără rost? Oare bătaia nerăbdătoare a inimii ei la gândul că Damon ar putea fi în viaţă era doar felul în care Elena se păcălea singură?

Elena reveni brusc Ia realitate şi văzu că prietenii ei se uitau lung la ea. Urmă o clipă de tăcere totală, ca şi cum până şi păsările ar fi încetat să mai cânte.

Elena, spuse Ştefan cu blândeţe, l-am văzut cu toţii murind.

Elena privi în ochii verzi ai lui Ştefan. Sigur, dacă ar exista vreun motiv de speranţă, el l-ar simţi Ia fel cum îl simţea şi ea. Dar privirea lui era calmă şi tristă. Ştefan, vfizu ea, nu avea nicio îndoială că Damon era mort. Inima ei se strânse dureros.

Cine e Damon? întrebă Celia, dar nimeni nu itispunse.

Alaric se încruntă.

Dacă Damon este cu certitudine mort, spuse el, tim «1 voi sunteţi siguri de asta, atunci cine sau ce produce ••reste accidente s-ar putea să se joace cu suferinţa viustră, încercând să vă lovească acolo unde vă doare «el mai tare. Poate că încearcă să creeze un pericol emoţional în aceeaşi măsură cu unul fizic.

Dacă alcătuirea numelui lui Damon are ca scop să ne tulbure, atunci ţinta o reprezintă Ştefan şi Elena, «I mse Matt. Ei, nu e un secret pentru nimeni că Meredith fi < îi mine nu-l plăceam prea mult. Îşi încrucişă braţele tnti-o atitudine defensivă. Îmi pare rău, Ştefan, dar ăsta r uilevărul.

Eu l-am respectat pe Damon, spuse Meredith, mai ules după ce s-a străduit atât de tare alături de noi în

Dimensiunea întunecată, dar este adevărat că moartea lui nu... nu m-a afectat aşa cum i-a afectat pe Elena şi Stefan. Trebuie să fiu de acord cu Matt.

Elena se uită la Bonnie şi observă că stătea cu maxilarele încleştate şi ochii i se umpluseră de lacrimi furioase.

În vreme ce Elena o privea, ochii strălucitori ai lui Bonnie deveniră fără viaţă şi

sticloşi, rămânând pierduţi în depărtare. Apoi Bonnie rămase ţeapănă şi îşi întoarse faţa către stâncile de deasupra.

— Are o viziune, spuse Elena, sărind în picioare.

Bonnie vorbi cu o voce mai plată şi cu mult mai aspră decât a ei.

— El te vrea, Elena, spuse ea. El te vrea.

Elena îi urmări privirea sus pe stânci. Pentru o clipă nebunească, speranţa aceea puternică, minunată îi izbucni din nou în piept. Era sigură că o să-l vadă pe Damon acolo sus, uitându-se dispreţuitor în jos la ei. Ar fi ceva tipic pentru el, dacă reuşise cumva să supravieţuiască, să apară dintr-odată, să-şi facă o intrare dramatică, şi apoi să încheie subiectul cu o ridicare din umeri şi o glumă sarcastică.

Şi *era* cineva sus în vârful stâncilor. Celia scoase un ţipăt uşor, iar Matt înjură cu voce tare.

Dar nu era Damon. Elena îşi putu da seama imediat. Silueta profilată pe cer era mai solidă decât cea zveltă a lui Damon. Dar soarele strălucea atât de tare, încât ea nu-i putea distinge trăsăturile, şi ridică mâna pentru a-şi umbri ochii.

Părul blond ondulat lucea ca un halo în soare. Elena «••încruntă.

Cred, zise începând să îl recunoască, că e Caleb Smaliwood.

15

e îndată ce Elena rosti numele lui Caleb, per soana de pe stânci dispăru din vedere. Dupâi un moment de ezitare, Matt o luă la fugă în sir pe cărare către locul unde îl văzuseră.

Ar fi trebuit să pară o prostie, îşi spuse Elena, felul îi care au reacţionat cu toţii ca şi cum ar fi fost în pericol Toată lumea avea dreptul să umble pe potecile din Hot Springs, iar Caleb — dacă era Caleb — nu făcuse nimi< doar se uitase la ei de sus, de pe stânci. Şi totuşi, fuses< ceva ameninţător în silueta care stătea atât de atent." deasupra lor, şi ea *simțea* că reacţia lor nu fusese pros tească.

Bonnie icni şi trupul i se relaxă în vreme ce ieşea dti transă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Oh, Doamne, nu *dit nou.*

Nu-ţi aminteşti nimic? o întrebă Elena.

Bonnie clătină din cap tristă.

Ai spus „El te vrea, Elena", spuse Celia, cerce- hmel-o pe Bonnie cu o sclipire entuziastă şi curioasă în ut hi. Nu-ţi aduci aminte despre cine vorbeai?

Bănuiesc că dacă o voia pe Elena, ar fi putut fi *ori-*

— Mr. Răspunse Bonnie, cu ochii îngustaţi.

L'Jcna o privi surprinsă. Simţise oare un ton răutăcios în vocea lui Bonnie, ceva cu

totul neobişnuit pentru ea? I >at Bonnie rânji cu un aer vinovat către ea şi Elena de-» ihe că acel comentariu fusese doar o glumă.

(uite va minute mai târziu, Matt reveni pe potecă, scuti iiâud din cap.

Oricine o fi fost, a dispărut pur şi simplu, spuse, cu hnntca încreţită de nedumerire. N-am văzut pe nimeni |h < ărare, în nicio direcţie.

Crezi că e vârcolac, aşa cum era Tyler? întrebă llniiuic.

Nu eşti prima persoană care mă întreabă asta, «puse Elena, aruncând o privire către Ştefan. Pur şi simplu im ştiu. Şi totuşi nu cred. Caleb pare drăguţ şi complet normal. Vă aduceţi aminte cum era Tyler chiar hhunte să devină vârcolac? Cu dinţii ăia albi mari şi acel

•i \, i animalic pe care îl emana? Caleb nu e aşa.

Atunci de ce să ne spioneze?

Nu ştiu, spuse din nou Elena, frustrată.

Nu se putea gândi acum la asta. Mintea ei încă m; era tulburată de întrebarea: ar putea Damon să fie î viaţă? Ce mai conta Caleb, în comparaţie cu asta?

— Poate că era doar într-o excursie. Nici măcar n sunt sigură că era Caleb. Putea foarte bine să fie un a tip cu păr blond şi ondulat. Doar un excursionist oar< care care s-a speriat când Matt s-a repezit în sus pe de; către el.

Discuţia continuă la fel până când Alaric plecă la sp tal cu Meredith, ca să se uite un doctor la glezna ei. Ce lalţi se întoarseră pe stânci, ca să-şi încheie picnicul.

Ronţăiră cu toţii chipsuri şi prăjituri şi fructe, iar Ma îşi făcu un hot-dog pe grătar, dar bucuria zilei dispăruşi

Când telefonul Elenei sună, fu o uşurare bine-veniti

— Hei, mătuşă Judith, spuse ea, străduindu-se s pună o notă veselă în voce.

— Bună, spuse repede mătuşa Judith. Ascultă, eu tr, buie să mă duc la sală să ajut la pieptănarea şi machi; jul fetelor, iar Robert oricum trebuie să plece de la slujii mai devreme, ca să ajungă la timp la recital. Vrei să-n faci un serviciu şi să iei tu nişte flori pentru Margaret j drum? Ceva dulce, potrivit pentru o balerină, înţelegi t ce vreau să spun.

— Nicio problemă, spuse Elena. Înţeleg perfect < vrei să spui. Ne vedem acolo.

Voia să uite pentru o vreme, să uite de excursii nişti misterioşi şi de sentimentele ei alternând mereu înti speranţă şi disperare în legătură cu apariţia numelui lui Dmnon. Să o privească pe surioara ei făcând piruete lutr-un tutu părea soluţia cea mai bună.

Grozav, spuse mătuşa Judith. Mulţumesc. Ei, dacă

•ţii locmai la Hot Springs, ar fi mai bine să o porneşti

— Urând spre casă.

O.K., mătuşă Judith, spuse Elena, plec acum. Îşi luară la revedere şi Elena închise telefonul şi în- i epu să-şi adune lucrurile*

Ştefan, pot să iau maşina ta? întrebă. Trebuie să <i|ung la recitalul de dans al lui Margaret. Poţi să-l aduci în înapoi, Matt, da? Vă sun mai târziu şi o să continuăm ni discutăm treaba asta. Ştefan se ridică în picioare. Vin cu tine.

Ce? făcu Elena. Nu, trebuie să rămâi cu Celia şi te duci şi la spital să ai grijă de Meredith. Ştefan o apucă de braţ.

Atunci, nu pleca! N-ar trebui să fii singură acum. Nii i unul dintre noi nu e în siguranţă. Ceva — sau cineva e pe urmele noastre şi trebuie să rămânem cu Miţn inipreună. Dacă nu ne scăpăm din ochi, ne putem jhnieja unul pe altul.

< h hii lui verzi ca frunza erau limpezi şi plini de în- NMjnrare şi dragoste, şi Elena simţi o strângere de inimă di legret când îşi trase uşor braţul din încleştarea lui.

— Trebuie să mă duc, spuse ea calmă. Dacă îmi petrec tot timpul speriată şi ascunzându-mă, atunci Gar- dienele puteau la fel de bine să mă lase moartă. Trebuie să fiu cu familia mea şi să trăiesc o viaţă pe cât de normală pot. Il sărută uşor, întârziind o clipă pe dulceaţa buzelor lui. Şi tu ştii că eu încă nu sunt o ţintă. N-a fost pomenit numele meu. Dar îţi promit că o să am grijă.

Ochii lui Ştefan erau duri.

— Şi ce a spus Bonnie? protestă el. Că el te vrea? Şi dacă e vorba de Caleb? Caleb se tot învârte pe lângă casa ta, Elena! Ar putea să te atace oricând!

— Păi, n-o să fiu acolo. O să fiu la un recital de dan» cu familia mea alături de mine, sublinie Elena. Nimic n-o să mi se întâmple azi. Încă nu mi-a venit rândul, nu?

— Elena, nu fi proastă! se răsti Ştefan. Eşti în pericol.

Elena se zbârli. *Proastă?* Ştefan, oricât de stresat sau de tulburat ar fi fost, o tratase întotdeauna cu respect.

— Poftim?

Ştefan întinse mâna spre ea.

— Elena, spuse, lasă-mă să vin cu tine. O să stau cu tine până se lasă întunericul şi apoi, la noapte, o xA rămân de pază în faţa casei tale.

— Nu e nevoie, răspunse Elena. Protejează-le tu schimb pe Celia şi Meredith. Ele sunt cele care au nevoie de tine. Văzu faţa lui Ştefan lungindu-se, şi pe el atât de distrus, încât se înmuie puţin şi adăugă: Te rog, nu-ţi face griji, Ştefan. O să fiu atentă, şi ne vedem cu toţii mâine.

El îşi încleştă dinţii şi nu mai spuse niciun cuvânt, iar Klena se întoarse şi o porni în jos pe cărare, fără să se mai uite înapoi.

(Mată întorşi la pensiune, Ştefan nu se putea relaxa.

Nu-şi putea aminti, din toata lunga lui viaţă, un alt moment în care să se fi simţit atât de iritat şi de stânjenit în **propriul lui trup. Avea mâncărimi şi dureri de ne**linişte. **Era ca şi cum propria lui piele era întinsă mult** prea **tare peste oase, şi se mişca mereu, agitat, pianotând cil degetele pe masă, răsucindu-şi gâtul, ridicându-şi şi iudreptându-şi umerii, foindu-se pe scaun.**

El te vrea, Elena. **Ce dracu' înseamnă asta?** *El te vrea.*

Şi imaginea acelei siluete întunecate, solide, sus pe nanei, o umbră care acoperea soarele, buclele alea blonde **sclipind ca un halo în jurul capului...**

Ştefan ştia că trebuia să fie cu Elena. Tot ce voia să Iar;! era să o protejeze.

I) ar ea îl *respinsese*, **îl mângâiase pe cap — metaforic, i el puţin — şi îi spusese să rămână acolo, ca un câine «tedincios de pază ce era, şi să păzească pe altcineva. Să ai hă grijă ca altcineva să fie în siguranţă. Fără să ţină seama că era în mod clar în primejdie, întrucât cineva — un** *el* **- o voia. Şi totuşi, ea nu voia ca Ştefan să fie cu ea în mit,**

Ce **voia Elena? Acum, că Ştefan îşi punea această întrebare, se părea că Elena voia o mulţime de lucruri incompatibile. Să-l aibă pe Ştefan ca un cavaler loial. Ceea ce el va fi întotdeauna, întotdeauna, îşi spuse el hotărât, încleştându-şi pumnii.**

Dar mai voia şi să păstreze amintirea lui Damon, şi să păstreze acea parte din ea pe care o împărţise cu el — personală şi neîntinată, separată de toată lumea, chiar şi de Ştefan.

Şi mai voia încă atât de multe: să fie salvatoarea prietenilor ei, a oraşului, a lumii ei. Să fie iubită şi admirată. Să deţină controlul.

Şi să fie din nou o fată normală. Ei bine, acea viaţă normală pe care o avusese fusese distrusă pentru totdeauna când îl cunoscuse pe Ştefan, când el alesese să o lase să pătrundă în lumea lui. El ştia că era în întregime vina lui, tot ceea urmase după aceea, dar nu putea să regrete că Elena era acum cu el. O iubea prea mult pentru a mai avea loc de regrete. Ea era centrul lumii lui, dar în acelaşi timp ştia că pentru ea nu era la fel.

Simţi în adâncul sufletului un abis de dor, şi se foi neliniştit în scaun. Caninii i se lungeau în gură. Nici nu-şi mai aducea aminte când se mai simţise atât de... aiurea. Nu-şi putea scoate din cap imaginea lui Caleb privindu-i din vârful stâncilor, ca şi cum voia să verifice dacă actul de violenţă pe care sperase să îl producă avusese loc.

— Mai vrei ceai, Ştefan? îl întrebă încet doamna Flowers, întrerupându-i gândurile pline de furie.

Stătea aplecată peste o măsuţă, cu ceainicul în mână, privindu-l cu ochii ei albaştri mari din spatele ochelarilor. Pe chipul ei se citea atâta compasiune, încât Ştefan se întrebă ce oare vedea ea în el. Femeia asta bătrână şi înţeleaptă părea să perceapă întotdeauna mult mai mult decât oricine altcineva; poate că înţelegea cum se simţea rl acum. Ştefan îşi dădu seama că ea încă mai aştepta politicos un răspuns, cu ceainicul în aer într-o mână, şi (lădu din cap automat.

— Mulţumesc, doamnă Flowers, spuse întinzându-şi «raşca, plină încă pe jumătate cu ceai rece.

De fapt, lui nu-i plăcea gustul băuturilor omeneşti i» 1 >işnuite, nu-i mai plăcea de foarte multă vreme, dar uneori le bea ca să simtă că-şi găseşte locul printre ceilalţi, iar ceilalţi se relaxau puţin mai mult cu el. Când nu mânca sau nu bea deloc, îi simţea pe prietenii Elenei iritaţi, cum li se zbârlea părul pe ceafă, ca şi cum o voce din subconştientul lor observa că el nu era ca ei, adăugând acest fapt la toate celelalte diferenţe pe care el nu Ic putea controla şi concluzionând că era *ciudat.*

Doamna Flowers îi umplu ceaşca şi se aşeză la loc, mulţumită. Luându-şi din nou lucrul de mână — ceva toz şi pufos — zâmbi.

E aşa de plăcut să vă am pe voi toţi, tinerii, adunaţi aici, comentă ea. Un grup aşa de drăguţ de copii!

Aruncând o privire către ceilalţi, Ştefan se întrebă dacă doamna Flowers era uşor sarcastică.

Alaric şi Meredith se întorseseră de Ia spital, unde ei i se pusese diagnosticul de luxaţie uşoară a gleznei şi fusese bandajată de o infirmieră de Ia camera de gardă. Faţa de obicei senină a lui Meredith era crispată, poate că în parte din cauza durerii şi a iritării că trebuia să stea câteva zile fără să pună piciorul jos.

Şi, în parte, bănuia Ştefan, din cauza locului unde stătea. Dintr-un motiv oarecare, când Alaric o ajutase să intre şchiopătând în cameră şi să se aşeze pe canapea, o dusese exact lângă Celia.

Ştefan nu se considera un expert în poveştile de dragoste — în definitiv, el trăise sute de ani şi se îndrăgostise doar de două ori, iar povestea lui de dragoste cu Katherine fusese un dezastru — dar până şi ei percepea tensiunea dintre Meredith şi Celia. Nu era sigur dacă Alaric chiar nu era conştient de ea sau doar se prefăcea că nu ar fi, sperând că situaţia avea să se detensioneze.

Celia se schimbase într-o rochie albă cu bretele, elegantă, şi stătea frunzărind un

jurnal numit *Antropologie le- gistâ>* **cu un aer detaşat şi calm. Spre deosebire de ea, Meredith era neobişnuit de răvăşită şi murdară, cu trăsăturile ei frumoase şi tenul măsliniu neted marcate de oboseală şi durere. Alaric se aşezase pe un scaun lângă canapea.**

Celia, ignorând-o pe Meredith, se aplecă peste ea i fit re Alaric.

Cred că te-ar putea interesa asta, îi spuse. E un ar- Ht ol despre tiparele dentale la trupurile mumificate Hilsiic pe o insulă în apropiere de Unmei no Shima.

Meredith îi aruncă Celiei o privire urâtă.

Oh, da, spuse ea încet. Dinţi, ce fascinant!

(Mira Celiei se strânse într-o linie dreaptă, dar ea nu h plică **nimic.**

Alaric luă revista murmurându-şi politicos interesul, şi Meredith se încruntă.

S „. Fan se încruntă şi el. Toată tensiunea asta care t lin a între Meredith, Celia şi Alaric — iar acum, privind mai atent, îşi dădea seama că Alaric ştia exact ce se pene «ea între cele două fete şi era flatat, iritat şi încordat în Hi.v. Un egale — interfera cu Puterile lui Ştefan.

(iât timp stătuse şi sorbise prima ceaşcă de ceai, su- |Miuâiidu-se fară tragere de inimă comenzii de „rămâi" a I Jenei, **Ştefan trimisese fuioare cercetătoare de Putere,** mm **creând să perceapă dacă Elena ajunsese acasă, dacă ••»** Hprise **ceva pe drum. Dacă o oprise Caleb.**

Dar nu reuşise să o găsească. Nici măcar cu toate ••mţnrile încordate la maximum. O dată sau de două ori pi unesc ceea ce părea o impresie trecătoare a unui sunet, •• unui parfum specific, a aurei care însemna indubitabil / trm, dar apoi îi scăpase.

Dăduse vina pe faptul că nu o putea localiza cu Put< rile lui slăbite, dar acum îi era limpede ce îl împiedica s o găsească. Toate emoţiile din încăperea asta: inimii care băteau cu putere, înflăcărarea furiei, mirosul acru; geloziei.

Ştefan se scutură, încercă să domolească mânia car creştea în el. Oamenii ăştia — *prietenii* **săi, îşi amin sieşi - nu îl tulburau dinadins. Nu se puteau import propriilor emoţii. Luă o gură din ceaiul care se răcea r, pede, încercând să se calmeze înainte să-şi piardă coi trolul, şi se strâmbă simţindu-i gustul. Nu după ce; tânjea el, îşi dădu seama. Trebuia să meargă în pădur curând şi să vâneze. Avea nevoie de sânge.**

Ba nu, avea nevoie să afle exact de ce era în star Caleb Smaliwood. Se ridică în picioare atât de brus< atât de violent, încât scaunul se clătină instabil sub el.

— Ştefan? întrebă Matt cu o voce alarmată.

— Ce e? întrebă şi Bonnie, iar ochii ei se facur enormi.

Ştefan se uită la cercul de feţe confuze care îl privea, acum cu atenţie.

1

— Trebuie să plec, spuse.

Apoi se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă.

16

erse mult, mult timp, deşi părea că peisajul nu se schimba niciodată. Aceeaşi lumină slabă cădea filtrată printr-un nor constant de.. Mi, să. Înaintă încet, anevoios, prin funingine, prin i în îi i >i, prin bălţi de apă întunecată care îi ajungeau până 1. I gleznă.

(:, md şi când, desfăcea pumnul şi se uita din nou Ia. „vivle **de păr. De fiecare dată, lichidul magic le mai - «îi, iţa puţin, schimbând bucăţile de fibră înnegrite în ’I**hii**A şuviţe de păr strălucitor, roşu şi auriu.**

Merse înainte.

I mul îl durea, dar nu se putea opri. Dacă se oprea, ix i, t să se cufunde la loc sub cenuşă şi noroi, înapoi în nuumânt — înapoi în moarte.

Ceva şoptea pe undeva pe la marginea minţii lui. I nu ştia ce i se întâmplase, dar cuvintele şi frazele se r< teau în capul lui.

Cuvinte ca *părăsit*, **cuvinte ca** *singur.*

Îi era foarte frig. Continuă să meargă. După o vrem, îşi dădu seama că bombănea. „M-au lăsat singur. Pe un l-ar fi lăsat niciodată aici.” Nu-şi putea aduce aminl cine era acest 4 dar simţea un soi de satisfacţie bolnăv cioasă din fierbinţeala resentimentului. Se agăţă de el î vreme ce îşi continua marşul.

După ceea ce păru o eternitate imuabilă, ceva se îr tâmplă. În faţa lui apăru poarta pe care şi-o imaginas< cu turnuri ca un castel din poveşti, neagră ca noaptea.

Merse mai repede, târşâindu-şi paşii prin cenuşă. Ş apoi pământul se desfăcu dintr-odată sub picioarele lu Preţ de o bătaie de inimă, se prăbuşi în neant. Cev înăuntrul lui urlă: *Nu acum, nu acum!* **îşi înfipse ghearele î pământ, cu braţele ţinându-l în aer, cu picioarele zbătâr du-se în golul de sub el.**

— Nu, gemu el. Nu, ei nu pot... Nu mă lăsaţi aic Nu mă lăsaţi iar!

Degetele îi fugeau, noroiul şi cenuşa alunecându-i su palme.

— *Damon?* **mugi o voce neîncrezătoare.**

O siluetă mare, musculoasă, stătea deasupra lui, prc filată pe lunile şi planetele din cer, cu pieptul gol, e bucle lungi, spiralate, revărsându-i-se pe umeri. Aceast statuie de bărbat întinse mâinile şi îl apucă de braţe, ri- dicându-l.

Ţipă de durere. Ceva de sub pământ îl prinsese de picioare şi îl trăgea înapoi în jos.

— Ţine-te bine!

Celălalt bărbat icni, cu muşchii jucându-i. Se încordă şi se *luptă* **cu toate puterile**

împotriva a ceea ce se agăţa tic Damon — *Damon*, aşa îi spusese bărbatul, şi cumva, numele părea să se potrivească. Celălalt bărbat trase cu putere şi, în cele din urmă, forţa de dedesubt îi dădu drumul, şi el ţâşni din pământ, ciocnindu-se de salvatorul lui trântindu-l la pământ.

Damon rămase zăcând, gâfâind epuizat.

— Ar trebui să fii mort, îi spuse celălalt bărbat, ridica ndu-se de jos şi întinzând o mână ca să-l liniştească pe I >amon. Îşi dădu deoparte de pe faţă o şuviţă lungă de l'tr şi îl privi pe Damon cu ochi gravi, neliniştiţi. Faptul că nu eşti... ei, nu sunt atât de surprins pe cât ar fi trebuit să fiu.

Damon clipi mărunt către salvatorul lui, care îl privea atent. Îşi umezi buzele şi încercă să vorbească, dar nu îţi găsea vocea.

Totul a fost tulburat aici de când au plecat prietenii tăi, spuse bărbatul. Ceva esenţial s-a modificat în acest univers. Lucrurile nu sunt cum ar trebui să fie. Clătină «lin cap, cu privirea îngrijorată. Dar spune-mi, *mon ckery* cum se face că eşti aici?

În cele din urmă, lui Damon îi reveni glasul. En răguşit şi tremurător.

— Eu... nu ştiu.

Bărbatul deveni amabil imediat.

™ Cred că situaţia necesită nişte Black Magic, *oui!* Şi nişte sânge, poate, şi posibilitatea de a te curăţa. Iar apoi, Damon, trebuie să stăm de vorbă.

Făcu un semn către castelul întunecat de dinaintea lor. Damon ezită preţ de o clipă, uitându-se la pustietatea şi cenuşa din jurul lor, apoi o porni anevoie în urma lui către uşile deschise.

După ce Ştefan se năpustise afară din cameră atât de brusc, toată lumea rămase holbându-se în urma lui, pe când uşa de la intrare se trântea cu putere, un semn e<1 părăsise la fel de repede şi casa. Bonnie se cuprinse cu braţele, străbătută de un fior. O voce mică într-un colţ al minţii îi spunea că un lucru era foarte, foarte în neregulă.

În cele din urmă, Celia sparse tăcerea.

— Interesant, spuse ea. Întotdeauna e aşa de... agitat? Sau e doar o chestie de vampir?

Alaric chicoti sec.

— Vrei sau nu să crezi, mie întotdeauna mi s-a părut foarte reţinut şi practic. Nu-mi amintesc să-l mai fi văzul atât de zbuciumat. Îşi trecu o mână prin părul nisipiu şi, gânditor, adăugă: Poate că de fapt contrastul cii fratele lui îl făcea atât de rezonabil. Damon era foarte imprevizibil.

Meredith se încruntă, meditativ.

Nu, ai dreptate, spuse. Nu aşa se poartă de obicei Sirian. **Poate că e tulburat pentru că Elena e amenin- ţat. V Dar n-are nicio logică... ea a mai fost în pericol pană acum. Chiar şi atunci când ea a** *murit* **— a fost dis**trus, **dar asta I-a făcut mai responsabil, nu mai sălbatic.**

Dar când Elena era moartă, îi aminti Alaric, cel mai rău lucru pe care şi-l putea el imagina se întâmplase «Irja. E posibil ca lucrul care-l face acum aşa de nervos să hr faptul că de data asta nu ştie de unde vine ameninţarea.

Bonnie sorbi din ceai cu un aer distrat, în vreme ce Mrrrciith făcea *hmmm* **gânditoare, iar Celia ridică o i|» ianevană, cu un aer sceptic.**

Eu tot nu înţeleg, spuse ea, cum adică Elena a*» noii.* **Vreţi să ziceţi că ea chiar a înviat din morţi?**

Da, spuse Meredith. A fost transformată în vam- |mi, apoi **a fost expusă la lumina soarelui şi a murit fizic. \u îngropat-o şi tot restul. Mai târziu — luni mai târ- 'hi s-a întors. Dar e din nou fiinţă umană.**

Mi-e foarte greu să cred toate lucrurile astea, spuse t ••ha eu **hotărâre.**

Zău aşa, Celia, exclamă Alaric, ridicându-şi exas- |m nit mâinile, cu tot ce ai văzut de când am ajuns ••l< i eşarfa ta care aproape că te-a sugrumat, apoi a scris un nume, Ştefan practic zburând ca să te salveze — nu ştiu de ce stabileşti aici limita şi spui că nu crezi că o fată se poate întoarce din morţi. Făcu o pauză să respire. Nu vreau să par aspru, dar totuşi.

Meredith zâmbi afectată.

— Fie că o crezi sau nu, e adevărat. Elena s-a întors din morţi.

Bonnie îşi înfăşură o buclă roşie pe un deget. Îşi privi degetul devenind alb şi roşu. Elena. Bineînţeles că vorbeau despre Elena. Toată lumea vorbea mereu despre Elena. Fie că era sau nu cu ei, tot ceea ce faceau sau gândeau se învârtea în jurul Elenei.

Alaric se întoarse ca să se adreseze întregului grup.

— Ştefan pare convins că „el vrea" înseamnă Caleb, dar eu nu sunt sigur că asta înseamnă. Din ceea ce am văzut din viziunile lui Bonnie şi ceea ce mi-aţi spus voi, nu prea sunt despre ceea ce se află în faţa ei. Apariţia lui Caleb — asta dacă *a fost* **Caleb — putea să fie o coincidenţă. Nu crezi asta, Meredith?**

Oh, nu te obosi să mă întrebi pe **mine** *despre viziuni,* **îşi spuse Bonnie cu amărăciune.** *Eu nu sunt decât cea care le are.* **Dar nu era aşa întotdeauna? Ea era cea pe care toată lumea o ignora.**

— Ar *putea* **să fie o coincidenţă, spuse Meredith cu îndoială. Dar dacă nu despre Caleb vorbea ea, atunci despre cine? Cine o vrea pe Elena?**

Bonnie aruncă o privire pe sub gene către Matt, dar el se uita afară pe fereastră, aparent total detaşat de conversaţie. Ea îşi dădea seama că Matt încă o mai iubea pe Elena, chiar dacă nimeni nu mai ştia asta. Era mare păcat, Matt era grozav de frumuşel. Putea să iasă cu ori- i inc, dar îi lua prea mult timp ca să o uite pe Elena.

Dar, de fapt, nimeni nu părea să o uite pe Elena. Jumătate din băieţii de la Liceul „Robert E. Lee" se învârtiseră în jurul ei privind-o cu jind, ca şi cum Elena ar li putut brusc să se întoarcă şi să le cadă în braţe. Cu siguranţă, cei mai mulţi dintre băieţii cu care ieşise lămăseseră puţin îndrăgostiţi de ea, chiar şi după ce Elena aproape că le uita numele.

Nu e drept, **îşi spuse Bonnie, răsucindu-şi mai strâns bucla pe deget.**

Toată lumea a vrut-o întotdeauna pe Elena, pe când Honnie **nu a avut niciodată un prieten mai mult de câteva săptămâni odată. Ce era în neregulă cu** *ea?* **Oame**nii îi **spuneau întotdeauna ce drăguţă era, ce adorabilă, i r nostimă... Şi apoi se uitau pe lângă ea la Elena şi era i a şi cum nici nu mai puteau să o vadă pe Bonnie.**

Şi **deşi Damon, Damon cel uluitor şi sexy, ţinuse Ia ca, uneori, când ea nu încercase să se mintă, ştia că nici el nu o văzuse cu adevărat.**

L (u sunt doar camarada, asta-i problema mea, **îşi spuse mo- limâtă Bonnie. Elena era starul, Meredith era o eroină; Honnie era o camaradă.**

Celia îşi drese glasul.

— Trebuie să mărturisesc că sunt intrigată de apariţii numelor, spuse ea băţoasă. Pare într-adevăr că indică ur soi de ameninţare. Fie că aşa-zisa viziune a lui Bonnie duce la ceva sau nu (aici, Bonnie îi aruncă Celiei cea mai urâtă privire a ei, dar Celia o ignoră), cu siguranţă că ai trebui să investigăm orice fundal sau context pe care îl putem găsi pentru apariţia inexplicabilă a numelor. Ar trebui să aflăm dacă există vreo menţiune scrisă că acest gen de eveniment s-a mai petrecut până acum. Scrisul pe pereţi, dacă vreţi.

Zâmbi cu buzele strânse la propria ei glumă.

— Dar ce să investigăm? întrebă Bonnie, răspunzând fără să vrea la maniera profesorală a Celiei. Nici n-am şti de unde să începem să căutăm aşa ceva. O carte de blesteme, poate? Sau prevestiri rele? Aveţi ceva de genul ăsta aici în bibliotecă, doamnă Flowers?

Doamna Flowers scutură din cap.

— Mă tem că nu, draga mea, biblioteca mea, după cum ştiţi, e în cea mai mare parte despre ierburi. Am câteva cărţi mai specializate, dar nu-mi aduc aminte de niciuna care să poată fi utilă în acest caz.

Când menţionă „câteva cărţi mai specializate”, obrajii lui Bonnie luară foc. Se gândi la grimoarul despre comunicarea cu cei morţi, ascuns încă sub scândurile din dormitorul ei, şi speră că doamna Flowers nu-i observase dispariţia.

Câteva secunde mai târziu, roşeaţa îi dispăruse suficient cât să îndrăznească să se uite înjur, dar numai Me- irdith o privea, ridicând o sprânceană frumos arcuită. I >; t< a Meredith credea că se întâmpla ceva, nu avea să se lase până nu scotea toată povestea de la Bonnie, aşa că iwnie îi aruncă un zâmbet inexpresiv şi îşi încrucişă degetele la spate, pentru noroc. Meredith ridică şi cealaltă sprânceană şi o privi plină de suspiciune.

De fapt, spuse Celia, am o cunoştinţă la universitatea statului Virginia care studiază folclorul şi mitologia, Îşi face specializarea în vrăjitorie, magie populară, blesteme, soiul ăsta de lucruri.

Crezi că am putea s-o sunăm? întrebă Alaric cu speranţă.

(a lia se încruntă.

Cred că ar fi mai bine dacă m-aş duce eu acolo pen- hu câteva zile. Biblioteca ei nu este pe atât de bine organiza tă pe cât ar trebui — bănuiesc că e tipic pentru genul ■ Ir minte care studiază poveştile mai degrabă decât faptele şi ar putea să dureze ceva timp să descopăr dacă i sistă ceva folositor acolo. Oricum, cred că ar fi foarte bine pentru mine să plec o vreme din oraşul ăsta. După iluuA întâlniri cu moartea în două zile — aruncă o privire irtmasă către Meredith, care se înroşi — încep să cred că I ell’s Church nu e cel mai sănătos loc pentru mine. Se uită la Alaric. Ai putea găsi biblioteca ei interesantă dacă ai vrea să vii cu mine. Dr. Beltram este unul dintre cei ma cunoscuţi experţi din domeniu.

— Ăăă... Alaric păru surprins. Mulţumesc, dar ar f mai bine să stau aici şi să o ajut pe Meredith. Cu glezra ei luxată şi restul.

— Mmm-hmmm.

Celia aruncă din nou o privire scurtă spre Meredith Meredith, care arăta tot mai încântată din clipa în can Celia anunţase că pleacă, o ignoră şi îi zâmbi lui Alaric

— Ei, continuă Celia, bănuiesc că ar trebui să o sun şi să-mi strâng lucrurile. E bine să nu amâni ce-ai d< făcut.

Celia se ridică, îşi netezi rochia cu bretele şi se îndreptă spre uşă, cu capul sus. Când trecu pe lângă măsuţa doamnei Flowers, o atinse, trimiţându-i lucrul de mână pe jos.

Bonnie răsuflă adânc după ce Celia ieşi din cameră.

— Ei, zău aşa! facu ea indignată.

1

— Bonnie, spuse Matt pe un ton de avertizare.

— Ştiu, zise Bonnie furioasă. Putea măcar să-şi ceară scuze, nu? Şi ce-a fost asta cu invitaţia lui Alaric să vină cu ea Ia UVA? De-abia a ajuns aici, practic. Nu te-a mai văzut de luni de zile. Sigur că n-o să plece din nou cu ea acum.

— Bonnie, spuse Meredith cu o voce ciudat de sugrumată.

— Ce? întrebă Bonnie, remarcând tonul ei ciudat şi privind înjur. Oh! *Oh!* Oh, nu!

Împletitura doamnei Flowers căzuse de pe masă şi ghemul de lână se rostogolise pe podea, desfăcându-se. Anim, în arabescurile moi de lână roz pal puteau citi cu iuţii, foarte clar, un singur cuvânt scris pe covor: *bonnie*

17

dată ieşit afară, Ştefan îşi aduse aminte că Elena plecase cu maşina lui. Intră în pădure şi începu să alerge, folosindu-şi Puterea pentru a prinde viteză. Sunetul ritmic al paşilor lui părea să spună *Păzeşte-o, păzeşte-o!*

Ştia unde locuise Tyler Smaliwood. După ce Tyler < > atacase pe Elena Ia un dans, fusese normal ca Ştefan să stea cu ochii pe el. Iar acum Ştefan ieşi în fugă din pădure Ia marginea proprietăţii familiei Smaliwood.

După părerea lui Ştefan, casa lor era urâtă. O reproducere nefericită a unui vechi conac din Sud, prea mare pentru terenul pe care era aşezată şi ticsită de coloane total inutile şi ciudate decoraţii rococo. Doar văzând-o, Ştefan îşi dăduse seama că familia Smaliwood avea mai mulţi bani decât bun-gust şi că arhitecţii care o proiectaseră habar nu aveau de adevăratele forme clasice.

Sună la uşa din faţă, apoi îngheţă. Şi dacă domnul sau doamna Smaliwood răspundeau? Va trebui să-i Inii ucnţeze ca să-i dea cât mai multe informaţii despre (ialeb şi apoi să uite că Ştefan fusese acolo. Spera că avea Puterea necesară pentru a o face: nu mâncase suficient, nici măcar sânge de animal.

Dar nu veni nimeni la uşă. După câteva secunde, Ştefan trimise fuioare cercetătoare de Putere prin casă. Era «oală. El nu putea intra acolo, nu putea cerceta camera lui Caleb aşa cum ar fi vrut. Fără invitaţie, nu putea păşi ilineolo de prag.

Se învârti în jurul casei, furişând câte o privire prin Icrestre, dar nu văzu nimic deosebit în afară de prea multe rame aurite şi oglinzi.

În spatele casei găsi o magazie mică şi albă. Trimi- ţamlu-şi Puterea către ea, simţi ceva... uşor ciudat. O mină infimă de întunecime, o senzaţie de frustrare şi gânduri rele.

Magazia era încuiată cu un lacăt, dar lacătul era uşor de spart. Şi cum nimeni nu locuia acolo, nu avea nevoie de invitaţie ca să intre.

1

Primul lucru pe care îl văzu fu chipul Elenei. Tăieturi din ziare şi fotografii erau prinse peste tot pe pereţi: I lena, Bonnie, Meredith, el însuşi. Pe podea era o pentagramă cu şi mai multe desene şi trandafiri.

(Convingerea lui Ştefan că exista ceva în neregulă deveni o certitudine. Elena era în pericol. Trimiţând înaintea lui Putere, căutând disperat orice urmă de-a ei, o luă din nou la fugă.

În vreme ce pleca de la florărie, Elena răsucea pe toate părţile în minte discuţia ei cu Ştefan.

Ce se întâmpla cu el de când se întorseseră în Fell's Church? Avea senzaţia că exista o parte din el pe care o ascundea, pe care nu i-o dezvăluia şi ei. Îşi aminti de senzaţia aceea copleşitoare de singurătate, de izolare pe care o percepuse atunci când îl sărutase. Oare pierderea lui Damon era ceea ce îl schimba pe Ştefan?

Damon. Numai gândul la el, şi era suficient să-i creeze o suferinţă aproape fizică. Impetuosul, dificilul, frumosul Damon. Periculos. Iubitor, în felul lui propriu. Imaginea numelui său scris cu plantele acvatice pe piciorul lui Me- redith îi apăru înaintea ochilor.

Ea nu ştia ce putea însemna asta. Dar nu exista nicio speranţă. Trebuia să înceteze să se mai mintă în legătură cu Damon. Îl văzuse murind. Şi totuşi, părea imposibil ca Damon, cineva atât de complicat şi puternic şi aparent invincibil, să dispară atât de repede şi atât de uşor. Dar asta se întâmplase, nu? Ea ar trebui să ştie că adeseori moartea nu venea cu un spectacol de gală, că de obicei se ivea când te aşteptai cel mai puţin. Ştiuse asta înainte de toată... de toată povestea asta cu vampiri şi vârcolaci şi duşmani malefici misterioşi. Ştiuse totul, de ani de zile, despre felul neaşteptat şi simplu în care apare moartea, încă de pe vremea când era Elena Gilbert cea normală, care nu credea în nimic supranatural, nici măcar în horoscoape şi ghicitul viitorului, cu atât mai puţin în monştri.

Se uită la scaunul de lângă ea, unde se afla un buchet «Ic trandafiri roz pe care îi alesese pentru Margaret. Iar lângă el, un bucheţel simplu de nu-mă-uita. *Ca şi cum aş jmtea vreodată să uit*, îşi spuse ea.

Elena îşi aminti cum se îndrepta cu maşina către casă, impreună cu părinţii ei şi bebeluşul Margaret într-o «lupă-amiază obişnuită de duminică. Era o zi de toamnă frumoasă şi însorită, iar frunzele din copacii de pe marginea drumului abia începuseră să capete nuanţe roşcate) i aurii.

Fuseseră să ia prânzul la un mic han aflat în afara < u aşului. Margaret, căreia tocmai îi dădeau dinţişorii, fusese agitată la restaurant, şi o plimbaseră cu rândul pe

veranda hanului câteva minute în vreme ce mâncau ceilalţi. Dar în maşină stătu liniştită, moţăind, cu genele ei aurii lăsându-i-se pe obraji pentru tot mai mult timp.

Tatăl Elenei fusese cel care condusese, îşi amintea ea, ţi < läduse radioul pe postul local ca să poată asculta şti- iile. Mama ei se întorsese ca să se uite la Elena, aşezată pe bancheta din spate, cu ochii ei de culoarea lapislazu- liului la fel precum cei ai Elenei. Părul ei blond, cu câteva lire cărunte în el, era strâns la spate într-o coadă franţuzească, elegantă şi practică. Zâmbind, spusese: „Ştii ce cred eu că ar fi drăguţ?"

„Ce?" întrebă Elena, zâmbindu-i şi ea. Apoi văzu o scânteiere ciudată în înaltul cerului şi se aplecă înainte fără să aştepte un răspuns. „Tati, ce-i aia?" întrebă şi arătă în sus.

Elena nu mai află niciodată ce crezuse mama ei că ar fi drăguţ. Tatăl ei nu mai răspunse niciodată ce era *aia.*

Ultimele lucruri pe care şi le amintea Elena erau su- netele: icnetul tatălui ei şi scârţâitul cauciucurilor. După aceea totul devenise alb, până ce Elena se trezi în spital. Mătuşa Judith era lângă patul ei, şi ea află că părinţii ei erau morţi. Muriseră înainte chiar ca paramedicii să-i scoată din maşină.

Înainte să refacă Felfs Church, Gardienele îi spuseseră Elenei că ea ar fi trebuit să moară în acel accident şi că părinţii ei ar fi trebuit să trăiască. Scânteierea fusese vehiculul lor ceresc şi Elena îi distrăsese atenţia tatălui ei în cel mai prost moment posibil, astfel că murise cine nu trebuia.

Putea simţi acum povara, vina de a supravieţui, furia ei pe Gardiene. Se uită la ceasul de pe bord. Mai era încă destul timp până la ora când trebuia să ajungă la recitalul lui Margaret. Ieşi de pe autostradă şi opri în parcarea cimitirului.

Ieşi din maşină şi o porni cu pas iute prin partea cea nouă a cimitirului, ducând în mână buchetul de uu-mă-uita. Deasupra capului ei păsările ciripeau vesele. Atât de multe lucruri se întâmplaseră în cimitirul ăsta anul trecut! Bonnie avusese una dintre primele ei viziuni printre pietrele de mormânt. Ştefan o urmărise aici, privind-o în secret pe vremea când ea credea că el era doar noul băiat sexy de la şcoală. Damon aproape că lăsase 1,1 ni sânge un vagabond bătrân sub pod. Katherine o Iţigărisc pe Elena afară din cimitir cu ceaţă şi gheaţă şi un i Au atotputernic. Şi, bineînţeles, Elena ieşise cu maşina de} >e Podul Wickery şi se înecase aici, lângă cimitir, la ilârşitul primei ei vieţi, acea viaţă care acum părea că existase cu atâta timp în urmă.

L'. U-na trecu pe lângă un monument de marmură bogat împodobit dedicat veteranilor din Fell's Church. Ate luptaseră în Războiul Civil şi se îndreptă către vâl-

1

u ana umbrită unde erau înmormântaţi părinţii ei. Buchețelul de fiori de câmp pe care îl lăsaseră ea şi Stelaţi cu două zile în urmă se ofilise şi Elena îl aruncă, apoi aţe/a florile de nu-mă-uita în locul lui. Curăţă puţin muşchi crescut pe numele tatălui ei.

De pe aleea cu pietriş din spatele ei se auzi un uşor -n aiţâit şi Elena se întoarse repede. Nu era nimeni acolo.

Sunt doar nervoasă, murmură ea pentru sine, şi xot ea **ci sună ciudat de tare în liniştea cimitirului. N-am** de ce să**-mi fac griji, spuse pe un ton mai hotărât.**

Se aşeză pe iarbă lângă mormintele părinţilor ei şi trasă cu degetul literele de pe piatra funerară a mamei ei.

— Bună, spuse. A trecut multă vreme de când am stat aici şi am vorbit cu voi, ştiu. Îmi pare rău. De-atunci s-au petrecut o mulţime de lucruri... înghiţi cu greu nodul care i se pusese în gât. Şi îmi pare rău şi că am aflat că voi nu trebuia să muriţi atunci. Le-am cerut Gardienelor să... să vă aducă înapoi, dar au spus că voi aţi ajuns într-un loc mai bun şi că ele nu pot schimba asta... Mă bucur că sunteţi fericiţi acolo unde vă aflaţi, dar tot mi-e dor de voi. Elena oftă, lăsă mâna jos de pe piatră şi o trecu prin iarba de lângă genunchii ei. Ceva mă urmăreşte din nou, continuă ea cu o voce tristă. Ne urmăreşte pe toţi, cred eu, dar Bonnie a spus, când era în transă, că *eu* **l-am adus aici. Iar mai târziu a zis că el mă vrea pe mine. Nu ştiu dacă e vorba de două persoane diferite — sau ce-or fi ele — sau doar de una. Dar întotdeauna eu sunt cea asupra căreia se concentrează lucrurile rele. Răsuci între degete un fir de iarbă. Aş vrea ca lucrurile să fie mai simple pentru mine, aşa cum suni pentru celelalte fete. Uneori... mă bucur atât de mult că îl am pe Ştefan şi mă bucur că pot să protejez Felvs Church, dar... e greu. E tare greu.**

În gâtul ei urca plânsul, şi ea îl înghiţi repede.

— Şi... Ştefan a fost întotdeauna alături de mine, dar simt că nu îl mai ştiu ca până acum, mai ales pentru că nu mai pot să-i citesc gândurile. E aşa de încordat, şi e ca) i vum simte nevoia să deţină tot timpul controlul...

Ceva se mişcă în spatele ei, cea mai slabă urmă de mişcare. Elena simţi o adiere caldă şi umedă, ca o răsu- Ihu e în ceafă.

Întoarse repede capul. Caleb stătea pe vine în spatele vi, atât de aproape, încât obrajii mai că li se atingeau. Klrna ţipă, dar Caleb îi puse repede o mână peste gură, în; lbuşindu-i strigătul.

18

âna lui Caleb era grea şi fierbinte peste buzele ei şi Elena încercă să o îndepărteze cu

unghiile. El o apucă strâns cu cealaltă mân.1 ținând-o nemişcată, cu degetele pătrunzându-i adânc în carnea umărului.

Elena se zbătu cu toată puterea, dând din brațe şi lo- vindu-l cu toată puterea pe Caleb în stomac, muşcând cât putu de tare mâna pe care el o ținea peste gura ci. Caleb făcu un pas înapoi, dându-i repede drumul şi apăsându-se pe piept cu mâna muşcată. De îndată figura îi deveni liberă, Elena țipă.

Caleb se îndepărtă de ea, ridicându-şi mâinile într-un semn de predare.

— Elena! spuse el. Elena, îmi pare atât de rău! N-am vrut să te sperii. Am încercat doar să te împiedic să țipi Elena îl privi prudentă, răsuflând greu.

— Ce cauți aici? îl întrebă. Şi dacă nu vrei să mă speri», de ce te furişezi aşa în spatele meu?

Caleb ridică din umeri şi păru puțin stânjenit.

— Eram îngrijorat pentru tine, mărturisi el, băgân- t lu-şi mâinile în buzunar şi lăsându-şi capul în jos. Mă I» limbam pe la Hot Springs şi te-am văzut pe tine cu prie- H-nii tăi. Te scoteau din apă şi tu arătai de parcă nu mai tespirai.

Îi aruncă o privire atentă printre genele lui lungi şi aurii.

Erai atât de îngrijorat pentru mine, încât te-ai limărât să mă apuci pe neaşteptate şi să-mi acoperi gura t a să nu țip? întrebă Elena.

(laleb îşi lăsă capul şi mai mult în jos şi începu să-şi Imv ceafa cu un aer încurcat.

Nu ştiu unde mi-a fost mintea, spuse, dând din cap, oleum. Arătai aşa de palidă, spuse. Dar ai deschis ochii? i ir-ai ridicat în capul oaselor. Am vrut să cobor şi să v ivi dacă eşti bine, dar prietenul tău m-a văzut şi a porii li - o în goană în sus pe cărare ca şi cum avea de gând să mrt bată, şi cred că pur şi simplu m-am speriat. Zâmbi ••Iiimt-odată. De obicei nu sunt aşa o cârpă, spuse el, dar |*Mira furios.*

Elena se simți pe neaşteptate dezarmată. Umărul de ne <> apucase Caleb încă o mai durea. Dar el părea atât ■lt sincer şi se tot scuza.

Oricum, continuă Caleb, uitându-se la ea cu och lui albaştri nevinovați, mă duceam înapoi către cas mătuşii şi unchiului meu şi ți-am recunoscut maşina îi parcarea cimitirului. Am intrat doar pentru că voiam s vorbesc cu tine şi să mă asigur că eşti bine. Şi pe urmii când m-am apropiat de tine, stăteai jos şi vorbeai, şi crc< că m-am simțit stânjenit. Nu voiam să te întrerup, şi ni< nu voiam să mă bag în ceva personal, aşa că am stat ț am aşteptat. Îşi lăsă din nou capul în jos, ruşinat. Şi îi schimb am ajuns să mă reped la tine şi să te sperii <1 moarte, ceea ce cu siguranță că n-a fost cel mai bun m<>< de a acționa. Îmi pare tare rău, Elena.

Inima Elenei bătea din nou normal. Oricare ar fi fon intențiile lui Caleb, era clar că acum

nu avea să o mu atace.

— E-n regulă, spuse ea. M-am lovit cu capul de < piatră de sub apă. Dar acum sunt bine. Trebuie să I părut destul de ciudat să mă vezi stând aici şi murmii rând. Vin uneori să vorbesc cu părinţii mei, asta-i toi Aici sunt ei îngropaţi.

— Nu e ciudat, spuse el încet. Şi eu mă trezesc uncoi vorbind cu părinţii mei. Când se întâmplă ceva şi c**a**ih îmi doresc să fi fost aici cu mine, încep să le spun de. S|» ti asta şi aşa simt că sunt alături de mine. Înghiţi cu greu Au trecut nişte ani, dar tot îţi mai e dor de ei, aşa-i?

Ultimele rămăşiţe de furie şi teamă dispărură din mm tea Elenei când văzu tristeţea de pe fata lui Caleb.

— Oh, Caleb, spuse ea şi întinse mâna pentru a-l atinge pe braţ.

Cu coada ochiului prinse o mişcare bruscă şi apoi, ca ţi cum ar fi apărut de nicăieri, îl văzu pe Ştefan alergând incredibil de repede direct către ei.

Caleb, mârâi el, apucându-l de cămaşă şi trân- tindu-l la pământ.

(’aleb scoase un icnet de surprindere şi durere.

Ştefan, nu! strigă Elena. Ştefan se răsuci să se uite la ea. Ochii lui erau aspri şi i aninii i se lungiseră.

Nu e ceea ce zice că e, Elena, spuse el cu o voce ’ de calmă. E periculos.

(¡aleb se ridică încet în picioare, sprijinindu-se de o I n» ură de mormânt. Se holba la colţii lui Ştefan.

Ce se-ntâmplă? întrebă el. *Ce* eşti tu? Ştefan se întoarse către el şi, cu o mişcare aproape tmiiţalantă, îl trânti din nou la pământ.

Ştefan, încetează! ţipă Elena, incapabilă să-şi con- thileze nota de isterie din voce. Se întinse să-l prindă de luaţ, dar nu reuşi. O să-i faci rău!

El te *vrea,* Elena, mârâi Ştefan. Înţelegi asta? Nu t»» ţi avea încredere în el.

Ştefan, spuse Elena cu o voce rugătoare. Asculţi mă. Nu facea nimic rău. Tu *ştii* asta. E un om.

Simţea cum i se adună în ochi lacrimi fierbinţi şi clipi, tui rieând să le îndepărteze. Nu era momentul să plângă sau să se jelească. Era momentul să fie calmă şi raţională şi să-i împiedice pe Ştefan să-şi piardă controlul.

Caleb se ridică în picioare clătinându-se, strâm- bându-se de durere, şi de data asta se repezi stângaci la Ştefan, roşu la faţă. Îşi aruncă un braţ pe după gâtul lui şi îl împinse într-o parte, dar apoi Ştefan, fără efort, îl aruncă încă o dată pe Caleb la pământ.

Ştefan rămase lângă el ameninţător, în vreme ce Caleb privea în sus către el din iarbă.

— Tu nu te poţi lupta cu mine, mârâi Ştefan. Sunt mai puternic decât tine. Pot să te

alung uşor din oraşul ăsta sau să te omor la fel de uşor. Şi o să fac oricare din cele două dacă mă determini să cred că e nevoie. N-o să şovăi deloc.

Elena îl apucă pe Ştefan de braț.

— Încetează! încetează! strigă.

Il trase către ea, încercând să-l întoarcă şi să-l privească în ochi, să ajungă la el cumva.

Respiră, îşi spuse disperată. Trebuia să calmeze lucrurile aici, aşa că încercă să-şi păstreze vocea calmă, să vorbească rațional.

— Ştefan, nu ştiu ce crezi tu că se petrece cu Caleb, dar opreşte-te o clipă şi gândeşte.

— Elena, uită-te la mine, spuse Ştefan, şi ochii lui erau întunecați de emoție. Eu ştiu, sunt absolut sigur, că el, Caleb, e rău. E periculos pentru noi. Trebuie să scăpăm de el înainte să aibă şansa să ne distrugă. Nu putem să-i oferim posibilitatea să ne învingă aşteptând pur şi simplu ca el să atace.

— Ştefan.. Spuse Elena.

Vocea îi tremura, şi o parte ciudat de rațională din ea observă că aşa trebuie să te simți atunci când persoana pe care o iubeşti cel mai mult pe lume îşi pierde mințile.

Nu ştia ce avea de gând să spună apoi, dar chiar înainte să deschidă gura, Caleb se ridicase din nou. Pe un obraz avea o zgârietură lungă, iar părul lui blond era ciufulit şi plin de pământ.

Dă-te înapoi, spuse Caleb îndârjit, venind către Sirian. Şchiopăta uşor şi strângea în mâna dreaptă o piatră destul de mare. Nu poți să...

Şi ridică piatra amenințător.

Încetați, amândoi! țipă Elena, încercând să aibă o voce aprigă de general care să le atragă atenția.

I) ar Caleb doar ridică piatra şi o aruncă direct către tața lui Ştefan.

Ştefan se feri de piatră, mişcându-se aproape prea repede ca Elena să-l poată vedea, îl apucă pe Caleb de mijii >e şi, cu o mişcare fluidă, îl aruncă în aer. Pentru o clipă, < 'alei) rămase suspendat, părând la fel de uşor şi lipsit de ••Nise ca o sperietoare aruncată din spatele unei camionete, şi apoi se lovi de latura monumentului în cinstea Itazboiului Civil cu un pocnet îngrozitor. Apoi căzu cu un bufnet pe pământ, la picioarele statuii, şi rămase nemişcat.

— Caleb! țipă îngrozită Elena.

Alergă spre el, croindu-şi drum printre tufişurile şi smocurile de iarbă care înconjurau monumentul.

Caleb avea ochii închişi şi fața albă. Elena vedea venele albăstrii din pleoapele lui. Lângă capul lui, pe pământ, era o baltă de sânge care devenea tot mai mare. O dâră de pământ îi

traversa fața şi dâra aceea şi zgâ- rietura lungă de pe obrazul lui părură dintr-odată unele dintre cele mai tulburătoare lucruri pe care le văzuse vreodată Elena. Era nemişcat. Ea nici nu-şi dădea seama dacă mai respira sau nu.

Elena se lăsă în genunchi şi îi puse mâna pe gât, încercând să-i găsească pulsul. Când simți sub degete zvâc- netul constant al sângelui, răsuflă uşurată.

— Elena. Ştefan o urmase lângă Caleb. Puse o mân.1 pe umărul ei. Te rog, Elena.

Elena scutură din cap, refuzând să-l privească, şi se feri de mâna lui. Căută telefonul în buzunar.

— Doamne, Ştefan, spuse ea, vorbind sacadat şi tăios, ai fi putut să-l omori. Trebuie să pleci de-aici. Pot să spun că l-am găsit aşa. Dar dacă te văd polițiştii, or să-şi dea seama că v-ați bătut.

Înghiți cu greu când realiză că pata de murdărie de pe cămaşa lui Caleb era urma mâinii lui Ştefan.

— Elena, o rugă Ştefan.

Auzind suferința din vocea lui, ea se întoarse în cele din urmă către el.

Elena, tu nu înțelegi. A trebui să-l opresc. Era o nmenințare pentru tine.

() ehii verzi ca frunza ai lui Ştefan o implorau şi Elena tiebui să-şi împietrească inima ca să nu izbucnească în pl.'tns.

Trebuie să pleci, spuse ea. Du-te acasă. O să vorbesc cu tine mai târziu.

Să nu mai faci nimănui rău, spuse ea în gând şi-şi muşcă Im/.a.

Ştefan o privi lung preț de un minut, apoi se dădu în «l. Tişii înapoi.

Te iubesc, Elena.

Se întoarse şi dispăru printre copaci, în partea mai \n lie şi mai sălbatică a cimitirului.

Elena trase adânc aer în piept, ca să se calmeze, îşi fin ne ochii şi formă 911.

A fost un accident, spuse ea, cu o voce panicată, -mmei când răspunse operatorul. Sunt în cimitirul din Irips Church, de pe Şoseaua 23, lângă monumentul M (Vboiului Civil, la marginea secției mai noi a cimitirului Am găsit pe cineva... Pare că s-a lovit cumva şi şi-a juei (lut cunoştința...

19

ău aşa, Elena, spuse mătuşa Judi th, clătinând din cap, în vreme ce aranja oglinda retrovizoare. Nu ştiu de ce ți se tot întâmplă ție genul ăsta de lucruri, dar întotdeauna te afli în cele mai ciudate situații.

— Mie-mi spui, zise Elena, prăbuşindu-se în scaunul pasagerului din maşina mătuşii sale şi lăsându-şi capul în mâini. Mulțumesc că ai venit să mă iei, mătuşăjuditli. Tremuram prea tare ca să mai conduc după ce-am mer* la spital cu Caleb şi tot restul.

Elena îşi înghiţi nodul din gât. Îmi pare rău că am pierdut recitalul de dans al lui Margaret.

Mătuşa Judith o mângâie pe genunchi cu o mână răcoroasă, fără să-şi ia ochii de pe drum.

— I-am spus lui Margaret că, din păcate, Caleb s-a rănit şi tu a trebuit să ai grijă de el. A înţeles. Dar acum ¡M-ntru tine sunt eu îngrijorată. Trebuie să fi fost un şoc să-l găseşti aşa, mai ales când ţi-ai dat seama că era ci- neva cunoscut. De fapt, ce s-a întâmplat?

Klena ridică din umeri şi repetă minciuna pe care le-o ••«I Misc. Se poliţiştilor.

L-am găsit pur şi simplu zăcând acolo când m-am 'I „” şti văd pe mami şi tari. Elena îşi drese vocea şi apoi HHitinuă. N ţin la spital câteva zile. Cred că are o comoţie «Irstul de urâtă şi vor să-l aibă sub observaţie ca să nu Iacă o complicaţie Ia creier. Şi-a revenit puţin în ambulanţă, dar era ameţit şi nu-şi aducea aminte ce s-a întâmplat.

I în adevărat noroc, îşi spuse Elena. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi spus că fusese atacat de prietenul Elenei t-iii >crt, cu ai cărui dinţi se întâmpla ceva ciudat? Şi dacă ■u li spus că prietenul ei era un monstru? Ar fi fost din im tu ca toamna trecută.

Mătuşa Judith se încruntă cu compasiune şi clătină ••lin cap.

Iii, Caleb a avut mare noroc că ai trecut tu pi acolo. Ar fi putut să zacă în acel loc zile la rând fară 1.1 I caute cineva.

I) a, a avut mare noroc, repetă Elena cu o voce **higuşită.**

Răsuci marginea tricoului între degete şi fu surprinsă *it) i dea seama că mai avea încă pe sub haine costumul de baie. Picnicul din acea după-amiază părea să fi avut loc cu un milion de ani în urmă.

Apoi deveni conştientă de ce spusese mătuşa Judith.

— Cum adică, ar fi putut să zacă în acel loc zile Ia rând fără să-l caute cineva? Şi unchiul şi mătuşa lui?

— Am încercat să dau de ei după ce m-ai sunat tu, dar se pare că băiatul şi-a purtat singur de grijă de ceva vreme. Când am reuşit să-i găsesc, erau plecaţi din oraş în vacanţă şi, sincer, nu păreau prea îngrijoraţi pentru nepotul lor, nici măcar când le-am spus ce s-a întâmplat. Oftă adânc. O să mă duc mâine la spital să-l văd şi o să-i duc nişte flori din grădina la care a muncit atât de mult. O să-i placă asta.

— Hm, făcu Elena încet. El mi-a zis că a venit să stea aici cu unchiul şi mătuşa lui pentru că erau aşa **dr** supăraţi că Tyler a plecat.

— E posibil, spuse mătuşa Judith pe un ton sec, dai familia Smaliwood pare să se simtă foarte bine acum. Mi-au spus că, după părerea lor, Tyler o să se întoarcă acasă atunci când o să fie pregătit s-o facă. Băiatul ăla a fost întotdeauna puţin cam scăpat de sub control. Se parr că mai îngrijorat pentru Tyler e Caleb decât ei.

1

Opri maşina pe aleea din fața casei lor şi Elena o urmă înăuntru, unde Robert îşi citea ziarul la masa din bucătărie.

— Elena, pari epuizată, spuse el, împăturind ziarul şi uitându-se la ea îngrijorat. Eşti bine?

— Sunt O.K., răspunse Elena, amorțită. A fost o zi foarte lungă.

Şi îşi spuse că niciodată în toată viața ei nu făcuse o afirmație mai adevărată.

™ Ei bine> Margaret s-a culcat, dar ți-am păstrat ceva <le mâncare, spuse mătuşa Judith, îndreptându-se către frigider. Ai pui, şi e şi salată. Trebuie să fii moartă de foame.

Dar deodată Elena simți că-i e greață. Îşi suprimase mate sentimentele legate de Ştefan şi de atacul lui asupra lui Caleb, îndepărtând din minte toate imaginile ca să I >< >ată să se descurce cu poliția şi cei de la spital şi cu propria ei familie. Dar era obosită şi mâinile îi tremurau. Şi ia că nu mai putea ține totul sub control prea mult limp.

Nu vreau nimic, spuse ea, dându-se în spate. Nu pol... nu mi-e foame, mătuşăjudith. Dar mulțumesc. Vreau doar să fac o baie şi să mă culc.

Se întoarse şi ieşi repede din bucătărie.

Elena! Trebuie să mănânci ceva, o auzi pe mătuşa judith strigând exasperată după ea în vreme ce urca grăbită scările.

Vocea gravă a lui Robert interveni.

Judith, las-o-n pace.

Elena intră repede în baie şi închise uşa în spatele ei.

Ea şi Margaret împărțeau baia de pe coridor, şi Elena sr apucă să scoată din cadă jucăriile lui Margaret, străduindu-se să-şi păstreze mintea golită de orice fel de gânduri: un rățoi roz de cauciuc, un vas de pirați, o mulțime de ceşti de plastic viu colorate. Un cal de mare purpuriu, zâmbitor şi cu un aer nătâng, o privea cu ochii lui vopsiți în albastru.

Odată cada golită, Elena lăsă să curgă apa pe cât de fierbinte putea suporta, apoi turnă o porție generoasă de spumant cu aromă de caise care promitea să-i calmeze spiritul şi să-i împrospăteze pielea. Să calmeze şi să împrospăteze suna bine, deşi Elena avea dubiile ei privind măsura în care se putea aştepta la asta de la o sticlă de spumant de baie.

Când cada era plină şi cu un strat gros de spumă, Elena se dezbrăcă repede şi păşi în apa din care se ridicau aburi. La început i se păru insuportabil, dar se cufundă în ea puțin câte puțin, obişnuindu-se treptat cu fierbințeala ei.

În cele din urmă se întinse în apă, cu părul plutindu-i ca unei sirene, cu sunetele casei înăbuşite de apa care îi acoperea urechile, şi dădu în sfârşit frâu liber gândurilor pe care le tot evitase.

Lacrimile îi umplură ochii şi îi alunecară pe obraji pentru a picura în apa din cadă.

1

Crezuse că totul avea să fie normal acum că se întorseseră acasă, că lucrurile aveau să fie din nou în regulă. Când ea şi prietenii ei le ceruseră Gardienelor să-i trimită înapoi şi să restabilească totul, să anuleze morţile, să repare tot ce fusese distrus, să facă totul să fie ca şi cum nimic periculos nu atinsese micul oraş Fell's Church, crezuse că asta avea -i iacă viaţa simplă şi uşoară. Urma să aibă familia ei, prietenii ei, pe Ştefan al ei.

I) ar nu avea să fie aşa, nu? Nu avea să fie niciodată a sa, nu pentru Elena.

I) e cum se întorsese în oraş, din prima zi în care ieşise ins» >arele văratic din Fell's Church, ceva întunecat şi malefic şi supranatural începuse să-i vâneze pe ea şi pe prietenii ei.

(lât despre Ştefan... Doamne... Ştefan. Ce se întâmpla cu el?

Închise ochii şi îl văzu pe Caleb zburând prin aer şi au/i din nou acea bufnitură cumplită, cu o notă de final, pe «are o făcuse capul lui Caleb când se lovise de marmura monumentului. Şi dacă n-avea să-şi revină pe de- plin / Şi dacă băiatul ăsta drăguţ şi nevinovat, băiatul ăsta ai i ărui părinţi muriseră şi îl lăsaseră singur, aşa cum şi <u ei muriseră şi o lăsaseră singură, era distrus pentru totdeauna din cauza lui Ştefan?

Ştefan. Cum devenise ei genul de persoană care să lac A aşa ceva? Ştefan, care se simţea vinovat pentru animalele de la care lua sânge, turturelele şi iepurii şi «fiprioarele din pădure. Acel Ştefan pe care îl cunoştea pitnă în străfundurile sufletului, despre care credea să nu 11 ascundea nimic — acel Ştefan nu ar fi făcut niciodată i Au unei fiinţe umane în felul ăsta.

Elena rămase în cadă până când apa se răci şi lacri- mile ei se opriră. Apoi ieşi din cadă, o goli, îşi uscă părul, se spălă pe dinţi, îşi puse o cămaşă de noapte, strigă noapte bună către mătuşa Judith şi Robert şi urcă în pat. Nu voia să scrie în jurnal. Nu în seara asta.

Stinse lumina şi rămase întinsă pe spate, cu ochii aţintiţi în întuneric — acelaşi întuneric precum cel din ochii lui Damon, se gândi ea.

Damon fusese un monstru, ştia bine — omorâse, deşi nu cu atâta detaşare pe cât pretinsese; manipulase oameni şi îi făcuse plăcere; îl chinuise şi îl urâse pe Ştefan vreme de sute de ani — dar ea văzuse şi băieţelul pe care îl ţinea ascuns în adâncul lui. El o iubise, ea îl iubise şi el murise.

Şi ea îl iubea pe Ştefan. Cu disperare, cu devotament, mai presus de orice îndoială. Îi iubea sinceritatea din ochi, mândria, purtarea lui curtenitoare, onoarea, inteligenţa. Iubea faptul că îndepărtase monstrul care zăcea în adâncul lui, cel care împinsese atâţia vampiri la acte îngrozitoare. Iubea mâhnirea din sufletul lui — pentru trecutul său, pentru ura şi gelozia pe Damon, pentru lucrurile cumplite pe care Ie văzuse. Şi iubea speranţa care întotdeauna se năştea în el, acea forţă a voinţei pe care o avea Ştefan care îi îngăduia să

1
continue să lupte împotriva întunericului.

Dincolo de toate astea, îl iubea pe Ştefan. Dar îi era frică.

Crezuse că îl cunoştea foarte bine, că putea vedea cu limpezime în cele mai ascunse colţuri ale sufletului său. I) ar asta nu mai era adevărat. Nu de când Gardienele luaseră Puterile Elenei, retezând legătura lor telepatică şi I.Vând-o să fie din nou o fată muritoare obişnuită.

Elena se răsuci în pat şi îşi îngropă faţa în pernă. Acum ştia adevărul. Indiferent ce făcuseră pentru ea (» ardienele, ea nu mai avea să fie niciodată o fată t A >işnuită. Viaţa ei nu va fi niciodată simplă. Tragedia şi în orile aveau să o însoţească mereu.

În final, Elena nu putea face nimic pentru a-şi schimba destinul.

20

— *£^ursecuri, spuse pe un ton grav Alaric. Bon- r 11 nie crede că ar reuşi să înghită câteva fur-

E/ securi. Doar ca să mai prindă ceva putere.

— Am priceput, fursecuri, spuse Meredith, cotrobăind după un castron în dulapul doamnei Flowers.

Scoase cu un clincănit un castron mare de porţelan care avea probabil mai mulţi ani decât avea ea şi îl puse pe blat, apoi se uită în frigider. Ouă, lapte, unt. Făină în congelator. Vanilie şi zahăr în dulap.

— Uită-te la tine, spuse plin de admiraţie Alaric, în vreme ce Meredith desfăcea un pachet de unt. Nici măcar n-ai nevoie de reţetă. Există ceva ce nu poţi face?

— O mulţime de lucruri, răspunse Meredith, încălzită de căldura din ochii lui Alaric.

— Eu cu ce te pot ajuta? întrebă el vesel.

— Poţi să iei alt castron şi să măsori două ceşti de lăină şi o linguriţă de praf de copt, îi spuse Meredith. Eu

i> să bat untul cu celelalte ingrediente în castronul ăsta şi pr urmă le amestecăm.

Am priceput.

Alaric găsi un castron şi ceştile de măsurat şi începu să măsoare ingredientele. Meredith îi privi mâinile puternice şi bronzate cum manevrau pline de încredere făina. Alaric are nişte mâini superbe, îşi spuse. Şi umerii lui n au frumoşi, şi faţa. De fapt, el tot. Îşi dădu seama că se holba la prietenul ei în loc să amestece şi simţi cum se înroşeşte, chiar dacă nu o vedea nimeni.

Să-mi dai şi mie ceştile de măsurat după ce termini

•n ele, da?

El i Ie dădu.

1

Ştiu că se petrece ceva înfricoşător şi vreau şi eu u\ o protejez pe Bonnie, spuse el zâmbind, dar cred că e posibil ca ea să profite un pic de situaţie. Îi place la nebunie că toată lumea o alintă.

Bonnie e foarte curajoasă, spuse Meredith afectai A, apoi îi aruncă un zâmbet. Şi da, e posibil să profite

- le situaţie.

Matt cobori scările şi intră în bucătărie.

Cred că Bonnie ar trebui să bea un ceai după ce-şi

ii i mină baia cu spumă, spuse el. Doamna Flowers pune (Moteeţii pe camera pe care şi-a ales-o Bonnie, dar a zis că are un amestec de muşeţel şi rozmarin care ar fi bun pentru ea, şi să pun şi nişte miere în el.

Meredith se concentră la amestecarea ingredientelor pentru fursecuri în vreme ce Matt puse apa la fiert şi se apucă să măsoare cu grijă plantele uscate şi mierea, pentru a face ceaiul urmând exact indicaţiile doamnei Flowers. Când în sfârşit termină să se agite cu ceaiul, Matt luă cu grijă ceaşca şi farfurioara fragile.

— Ia stai, poate că ar fi mai bine să iau ceainicul sus, spuse el. În vreme ce căuta o tavă pe care să aşeze totul, întrebă: Meredith, eşti sigură că tu şi Bonnie aţi luat de-acasă de Ia ea toate lucrurile de care ar putea să aibă nevoie?

— A stat acolo aproape o jumătate de oră. A luat tot ce voia, răspunse Meredith. Şi dacă am uitat ceva, sunt sigură că doamna Flowers are din toate câte un pic în plus.

— Bun, spuse Matt, cu faţa lui frumoasă concentrat «1 în vreme ce ridica tava cu grijă să nu verse nimic. Voiam doar să mă asigur că Bonnie e bine.

Ieşi din bucătărie, şi Meredith îi ascultă paşii carr urcau scările. Odată îndepărtat suficient, ea şi Alaric izbucniră în râs.

— Da, cu siguranţă, Bonnie profită, spuse Meredith după ce se opri din chicotit.

Alaric o trase către el. Faţa lui era serioasă şi încordat A şi lui Meredith i se tăie răsuflarea. Când feţele lor sr apropiará, ea putu să vadă punctişoarele aurii ascunse din ochii lui căprui, şi i se părură un secret pe care doar Meredith îl ştia.

— Iubesc felul în care ai grijă de prietena ta, îi spuse Alaric, cu vocea joasă. Dar ceea ce iubesc cel mai mult r că tu *ştii* că ea exagerează cât poate în privinţa a ceea ce ai face pentru ea, şi tu râzi, dar tot o să-i dai tot ce are nevoie. Se încruntă puţin. Nu, nu e bine. Iubesc cum tu vezi întotdeauna partea amuzantă a situaţiei, dar ceea re iubesc *cel mai mult* e cât de bine ai tu grijă de oricine \m\l O trase şi mai aproape. Cred că mai mult şi mai mult te iube*setine,* Meredith.

Meredith îl sărută. Cum de fusese îngrijorată că Celia ar putea să intervină între ei? Era

1

ca şi cum se aşternuse < i < eață peste ochii ei, făcând în aşa fel încât ea să nu vadă purul adevăr: că Alaric era nebun după ea.

1) upă un minut, se desprinse din sărut şi se întoarse la aluatul de fursecuri.

Dă-mi o hârtie de copt, te rog, spuse ea.

Alaric rămase nemişcat pentru o clipă.

O.K., spuse apoi.

Închizând ochii, Meredith îşi adună toate puterile. I tebuia să-i spună. Îşi promisese că o va face.

El îi întinse o foaie de copt şi ea îşi făcu de lucru ațezând pe ea cu o lingură grămăjoare de aluat.

Trebuie să-ți spun ceva, Alaric, începu.

Alaric încremeni lângă ea.

Ce e? întrebă, cu o voce prudentă.

— O să pară incredibil.

EI pufni în râs.

— ™ Mai incredibil decât toate lucrurile care s-au întâmplat de când te-am cunoscut?

— Într-un fel, spuse Meredith. Sau, cel puțin, de data asta e ceva legat anume de mine. Eu am fost... îi era greu să rostească vorbele. Eu vin dintr-o familie de vânători de vampiri. Toată viața am fost pregătită să lupt. Cred că a avea grijă de oameni e o trăsătură de familie.

Schiță un zâmbet slab.

Alaric o privea lung.

— Spune ceva, îl îndemnă Meredith după un moment.

El îşi dădu părul din ochi şi se uită în jur fără o țintă anume.

— Nu ştiu ce să spun. Sunt surprins că nu mi-ai vorbit niciodată despre asta. Credeam — făcu o pauză - că ne cunoaştem foarte bine.

— Familia mea... începu Meredith pe un ton jalnic. M-au pus să jur că o să păstrez secretul. N-am spus nimic nimănui, până acum câteva zile.

Alaric închise ochii preț de un minut şi îşi apăsă cu putere palmele pe ei. Când îi deschise din nou, părea mai calm.

— Înțeleg. Zău că înțeleg, spuse.

— Aşteaptă, spuse Meredith. Asta nu e totul.

Foaia de copt era plină, şi ea se uită înjur după altceva ni care să îşi ocupe mâinile şi ochii în timp ce vorbea. Alese un şervet de vase, pe care începu să-l răsucească nervi >s între degete.

1

Ți-aduci aminte că bunicul meu a fost atacat de klaus?

Alaric încuviință din cap.

Ei bine, acum câteva zile am aflat că m-a atacat şi |ic mine şi l-a furat pe fratele meu — fratele pe care nu, mi ştiut niciodată că l-am avut — şi l-a luat cu el şi l-a I.Vut vampir. Iar pe mine m-a lăsat — aveam doar trei ani un soi de vampir pe jumătate. O fată muritoare, il. U una care trebuia să mănânce sângerete şi uneori avea... dinți ascuțiți ca ai unui pisoi.

Oh, Meredith...

Fața lui Alaric era plină de compasiune şi el veni către

i a, cu mâinile întinse. *Către mine*, remarcă Meredith. *Nu itejunie de mine, speriat.*

Aşteaptă, spuse ea din nou. Elena le-a cerut Gar- «henclor să schimbe lucrurile aşa cum ar fi fost ele dacă

ii ar li venit aici Klaus. Puse jos şervetul de vase. Aşa că nu s-a întâmplat nimic.

Cum? întrebă Alaric, holbându-se la ea.

Meredith încuviință din cap, un zâmbet confuz, ne- <i|uiorat apărându-i pe față.

Bunicul meu a murit într-un azil din Florida acum ••Im ani. Am un frate — unul de care nu-mi aduc aminte, din păcate — care a fost trimis Ia un internat când avea doisprezece ani şi cum a împlinit optsprezece ani a intrat în Armată. Se pare că ei e copilul-problemă al familiei. Trase adânc aer în piept. Eu nu sunt vampir. Nici măcar vampir pe jumătate. Nu mai sunt.

Alaric continua să se holbeze la ea.

— Uau, făcu el. Stai puțin! Asta înseamnă că şi Klaus e încă în viață? Şi-ar putea să vină aici, să vină după familia ta?

— M-am gândit Ia asta, spuse Meredith, bucu- rându-se să treacă la lucruri practice. Nu *cred* că e posibil. Elena Ie-a cerut Gardienelor să schimbe Fell'* Church ca să fie ca şi cum Klaus n-ar fi fost niciodată aici. Ea nu le-a cerut să-l schimbe pe *Klaus* şi experiența lui. Căci el, cred eu, în mod logic, a venit aici cu mult timp în urmă, şi acum e mort. Zâmbi tremurat. Cel puțin aşa sper.

™™ Deci tu eşti în siguranță, spuse Alaric, pe cât de în siguranță poate fi un vânător de vampiri. Asta e tot ce voiai să-mi spui? Când Meredith încuviință din cap, Alaric întinse mâna şi o trase Ia loc în brațele lui. Te-aş fi iubit şi cu dinți ascuțiți. Dar mă bucur mult pentru tinr.

Meredith închise ochii. Simțise nevoia să-i spună, să ştie cum ar fi reacționat dacă n-ar fi schimbat Gardic «nele totul. Un val fierbinte de bucurie i se răspândi în trup.

Alaric îşi lipi buzele de părul ei.

— Aşteaptă, spuse ea din nou şi el îi dădu drumul, cu un aer întrebător. Fursecurile.

Meredith râse şi le băgă în cuptor, punând ceasul să sune peste zece minute.

Se sărutară până ce se auzi soneria ceasului.

Eşti sigură că o să te simţi bine singură? întrebă neliniştit Matt, stând în picioare lângă patul lui Bonnie. O h «1 fiu jos dacă ai nevoie de ceva. Sau poate ar trebui să r. Lrnân aici. Aş putea să dorm pe podea. Ştiu că sforăi, dar o să încerc să n-o fac, promit.

Bonnie îi aruncă un zâmbet slab, curajos.

O să fiu bine, Matt. Mulţumesc mult.

Cu o ultimă privire îngrijorată, Matt o mângâie stângaci pe mână, apoi ieşi din cameră. Bonnie ştia că el o să se Ibiască şi răsucească în pat, gândindu-se la modalităţi de a o apăra. Probabil că până la urmă o să doarmă pe 1 «ts în faţa uşii ei, îşi spuse ea, faţâindu-se încântată.

Somn uşor, draga mea, spuse doamna Flowers, venind în locul lui Matt lângă patul lui Bonnie. Am pus în} uml tău toate protecţiile pe care le ştiu. Sper să-ţi placă a< est ceai. E amestecul meu special.

Mulţumesc, doamnă Flowers, spuse Bonnie. Noapte bună.

Te bucuri *prea* mult de toată povestea asta, spuse Meredith, intrând cu o tavă de fursecuri.

Şchiopăta, dar insistase că nu avea nevoie de baston sau cârjă atâta timp cât glezna îi era bandajată.

De fapt... Bonnie se uită mai atent Ia Meredith. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi părul ei de obicei impecabil pieptănat era puţin cam ciufulit. *Cred că se bucură tare mult că Celia a plecat la UVA*, îşi spuse Bonnie cu un zâmbet afectat.

— Încerc doar să-mi păstrez moralul ridicat, replică Bonnie cu un zâmbet poznaş. Şi ştii bine ce se spune: când viaţa îţi dă lămâie, B-ţi limonadă. Limonada mea e încercarea lui Matt de a-mi satisface orice dorinţă. Păcat că nu avem mai mulţi băieţi pe aici.

— Nu uita de Alaric, spuse repede Meredith. A dat o mână de ajutor la fursecuri. Şi e jos, căutând prin cărţi tot ce ar putea avea legătură cu chestia asta,

— Ah, toată lumea la dispoziţia mea, asta e pe gustul meu, glumi Bonnie. Ţi-am spus ce mult mi-a plăcut cina pe care ai pregătit-o? Toate mâncărurile mele preferate... a fost ca şi cum era ziua mea. Sau ultima mea cină, adăugă ea pe un ton mai serios.

Meredith se încruntă.

— Eşti sigură că nu vrei să rămân aici cu tine? Ştiu că am pus protecţii asupra casei pe cât de bine am putut, dar adevărul e că nu ştim cu ce ne confruntăm. Şi doar pentru că ultimele atacuri au avut loc în timpul zilei, când eram cu toţii, nu înseamnă neapărat că aşa trebuie să fie întotdeauna. Şi dacă lucrul ăsta, orice ar fi el, poate să ne străpungă

protecțiile?

— O să fiu bine, spuse Bonnie.

Rațional, ştia că se afla în primejdie, dar, ciudat, nu-i n a frică. Se afla într-o casă cu oameni în care avea încredere, toți fiind concentrați, cu toată inima, pe siguranța ei. În plus, avea un plan pentru noaptea asta — te va ce nu putea face dacă Meredith dormea cu ea în cameră.

— Eşti sigură? o întrebă Meredith agitată.

— Da, spuse Bonnie apăsat. Şi dacă ar urma să mi se în tâmple în noaptea asta ceva rău, aş şti dinainte, nu? Pentru că sunt medium şi primesc avertizări.

Hmmm, făcu Meredith, arcuindu-şi o sprânceană.

Pentru o clipă, păru că avea de gând să protesteze. Il< ainie îşi păstră privirea hotărâtă. În cele din urmă, Me- tedith puse tava cu fursecuri pe măsuța de lângă pat, al.1turi de ceainicul şi ceaşca pe care le adusese mai devreme Matt, trase draperia la fereastră şi se uită îngrijo- tată înjur ca să vadă ce altceva mai era de făcut.

O.K., atunci, spuse ea în cele din urmă. Sunt alături dacă o să ai nevoie de mine.

Mersi, Mer. Noapte bună.

I) e îndată ce uşa se închise, Bonnie se întinse Ia loc în pat şi muşcă dintr-un fursec. Delicios!

I În zâmbet uşor i se înfiripă pe buze. Acum era în tentrul atenției, ca şi cum ar fi fost o eroină victoriană care îndura plină de curaj un soi de boală ce o măcina. Fusese încurajată să-şi aleagă camera preferată dintre multele din pensiune, şi ea o alesese pe asta. Era o cameră încântătoare, cu un tapet crem cu trandafiri şi un pat din lemn de arțar, cu capetele înalte şi rotunjite ca un sul, în afară.

Matt nu plecase toată seara de lângă ea. Doamna Flowers se agitase în jurul ei, umflând pernele şi oferindu-i tonice de plante, iar Alaric căutase conştiincios descântece de protecție în toate grimoarele pe care le putuse găsi. Chiar şi Celia, care până acum fusese doar ironică în privința „viziunilor” ei, promisese înainte să plece că de îndată ce află ceva folositor o s-o anunțe.

Bonnie se întoarse pe o parte, trăgând adânc în piept aroma dulce a ceaiului doamnei Flowers. Aici, în camera asta atât de confortabilă, era imposibil să simtă că avea nevoie de protecție, că putea fi în primejdie în orice se- cundă.

Dar era ea oare? Care era tiparul temporal după ce apărea numele cuiva? După ce apăruse numele Celiei, cu fusese atacată la mai puțin de o oră. După ce apăruse cel al lui Meredith, de-abia a doua zi fusese atacată. Poate că intervalul de timp creştea din ce în ce mai mult. Poate că Bonnie avea să fie în pericol abia mâine sau poimâine. Sau săptămâna

viitoare. Iar numele lui Damon apăruse înainte de cel al lui Bonnie.

Pielea lui Bonnie se înfioră la gândul numelui lui I) amon alcătuit de ierburile din lac. Damon era mort. Fa ti *văzuse* murind — şi de fapt murise pentru ea (deşi toţi ceilalţi, în compasiunea lor pentru Elena, păreau să li uitat asta). Dar apariţia numelui lui trebuia să însemne trva. Iar ea era hotărâtă să descopere ce.

Ascultă cu atenţie. O auzea pe Meredith mişcându-se iu camera de alături cu bufnete ritmice, ceea ce însemna < fi exersa cu bâţul ei de luptă, iar de jos veneau vocile iihia auzite ale lui Matt, Alaric şi doamna Flowers, dis- * utând în bibliotecă.

Bonnie putea aştepta. Îşi turnă o eeaşeă de cea „mai mnţăi un fursec şi îşi mişcă încântată degetele de la pi- i mare sub cearşafurile roz moi. Adevărul era că îi plăcea tfl lie un soi de invalidă supranaturală.

() oră mai târziu, terminase ceaiul şi toate fursecurile, tai casa devenise tăcută. Era vremea.

Se ridică din pat, cu pantalonii ei de pijama de flanel i u buline mult prea lungi şi fluturându-i la glezne, şi îşi i! rw hise geanta în care îşi adusese de acasă lucrurile pen~ tiu noapte. În vreme ce Meredith o aşteptase la parter, Hui mie ridicase scândura de lângă patul ei şi scosese de •• «>l< > *Cum să treci hotarul dintre lumea viilor şi cea a morţilor*, o nit ie de chibrituri, un cuţit de argint şi cele patru lumânări de care avea nevoie pentru ritual. Acum le în i» ase din geanta ei şi strânse covoraşul de lângă pat, ca te poată ghemui pe podea.

În noaptea asta, nimic nu avea s-o oprească. Trebuia să ajungă la Damon. Poate că el îi va spune ce se întâmplă. Sau poate că Damon era într-un soi de primejdie, în planul acela al existenţei în care se afla el, unde ajung vampirii morţi, şi trebuia să fie avertizat.

În orice caz, îi era dor de el. Bonnie îşi băgă capul între umeri şi se cuprinse cu braţele preţ de câteva clipe, Moartea lui Damon o făcuse să *sufere,* nu că ar fi observat cineva. Atenţia tuturor, compasiunea lor fusese îndreptată către Elena. Ca de obicei.

Bonnie trecu la treabă. Aprinse repede prima lumânare şi, lăsând să cadă câteva picături de ceară pe podea pentru a o fixa dreaptă, o aşeză către nord.

— Foc din Nord, apără-mă, şopti ea.

Aprinse şi restul lumânărilor în ordine inversă acelor ceasului: negru la nord, alb Ia vest, negru la sud, alb la est. Când cercul de protecţie era complet în jurul ei, închise ochii şi rămase liniştită câteva momente, concen- trându-se, încercând să găsească puterea din miezul fiinţei sale.

Când deschise ochii, trase adânc aer în piept, luă de jos cuţitul de argint şi repede, fără să-şi lase timp să scâncească măcar, îşi făcu o tăietură în palma stângă.

1

— Au, murmură, şi întoarse palma în jos, pentru a lăsa picăturile de sânge să cadă pe podeaua din fața ei.

Apoi îşi înmuie degetele mâinii drepte în sânge şi mânji puțin fiecare lumânare.

Bonnie simți cum o furnică pielea în vreme ce magia k- năştea în jurul ei. Simțurile îi vibrau şi vedea mişcări mărunte în aer, ca şi cum fulgerări luminoase apăreau şi dispăreau întruna.

Prin întuneric strig către tine, intonă ea. Nu avea nevoie să se uite în carte; învățase pe de rost partea asta. (ai sângele meu strig către tine; cu foc şi argint strig către inie. Auzi-mă prin răceala de dincolo de mormânt. Auzi-mă prin umbrele de dincolo de noapte. Te invoc. Am nevoie de tine. Auzi-mă şi vino!

Aerul din încăpere rămase nemişcat. Era nemişcarea aşteptării, ca şi cum o creatură uriaşă îşi ținea răsuflarea. Honnie avea senzația că în jurul ei se afla o întreagă audiență, încremenită în nerăbdare. Vălul dintre lumi era pe < ale de a se ridica. Nu avea nicio îndoială.

Damon Salvatore, spuse ea cu o voce limpede. Vino la mine!

Nu se întâmplă nimic.

Damon Salvatore, repetă Bonnie, mai puțin în- i lezftioare, vino la mine!

I ensiunea, senzația de magie din încăpere începea să iv destrame, ca şi cum audiența ei invizibilă începea să se îndepărteze pe furiş.

Şi totuşi, Bonnie *ştia* că vraja funcționase. Avea un «nliment ciudat, de gol, de punct terminal. Ca atunci» And vorbea la telefon cu cineva şi persoana de la capătul liiuiui încheia brusc convorbirea. Apelul ei ajunsese unde trebuia, era sigură de asta, dar la capătul celălalt nu era nimeni. Dar ce însemna asta? Oare sufletul lui Damon pur şi simplu... nu mai era?

Deodată, Bonnie auzi ceva. O răsuflare uşoară, doar cu o fracțiune de secundă în contratimp cu a ei.

Cineva se afla chiar în spatele său.

Părul de pe ceafa lui Bonnie se ridică. Ea nu rupsese cercul de protecție. Nimic n-ar trebui să pătrundă în acel cerc, cu siguranță nu un spirit, dar cine se afla în spatele ei era în *interiorul* cercului, atât de aproape de Bonnie încât aproape că o atingea.

Bonnie încremeni. Apoi încet, cu grijă, lăsă mâna în jos şi căută pe pipăite cuțitul.

— Damon? şopti nesigură.

Auzi din spate un râs subțirel, ca un clopoțel, urmai de o voce joasă.

— Damon nu vrea să stea de vorbă cu tine.

Vocea era dulce ca mierea, dar cumva şi cu o noi A

veninoasă, insinuantă şi ciudat de familiară.

— De ce nu? întrebă Bonnie cu un glas tremurat.

— El nu te iubeşte, spuse vocea pe un ton moale, persuasiv. Niciodată nu observa că erai acolo, doar dacă nu cumva voia ceva de la tine. Sau poate dacă voia să o fac A pe Elena geloasă. Ştii bine.

Bonnie înghiți nodul din gât, prea speriată ca să se întoarcă, prea speriată ca să vadă cui îi aparținea vocea.

— Damon nu o vedea decât pe Elena. Damon nu o iubea decât pe Elena. Chiar şi acum când e mort şi pierdut pentru ea, nu vrea să-ți audă chemarea, spuse cântat vocea. Nimeni nu te iubeşte, Bonnie. Toți o iubesc! >e Elena, şi aşa îi place ei. Elena îi ține pe toți pentru ea.

(3 senzație de arsură se ivi în spatele pleoapelor lui Bonnie, şi o singură lacrimă fierbinte îi alunecă pe obraz.

Nimeni n-o să te iubească niciodată, şopti vocea. Nu câtă vreme stai lângă Elena. De ce crezi că nimeni nu le-a văzut altfel decât ca pe prietena Elenei? în toți anii < le şcoală ea a stat în plină lumină şi tu ai fost ascunsă în umbra ei. Bena a avut grijă să fie aşa. Nu putea suporta <fi împartă luminile reflectoarelor.

Cuvintele răpăiră în mintea lui Bonnie, şi deodată t eva în adâncul ei se schimbă. Teroarea de gheață pe «are o simțise cu câteva clipe în urmă se topi, făcând loc utiei mânii arzătoare.

Vocea avea dreptate. De ce nu-şi dăduse seama de a» ta niciodată? Elena era prietena lui Bonnie pentru că llonnie nu făcea decât să scoată în evidență, prin con- ttast, propria ei frumusețe, propria ei strălucire. Se folosite de ea ani în şir fără să-i pese absolut deloc cum se mutea Bonnie.

Nu-i pasă decât de ea însăşi, spuse Bonnie, pe jumătate plângând. De ce nu poate nimeni să vadă asta?

Împinse cartea într-o parte, şi tomul gros răsturnă lumânarea neagră dinspre nord, rupând cercul. Fitilul fumegă şi ceara se scurse, şi apoi toate patru lumânării* se stinseră.

— Ahhh, spuse satisfăcută vocea, şi fuioare de neguri întunecată începură să se furişeze dinspre colțurile ca merei.

Pe cât de repede îi dispăruse înainte teama, pe atât d< repede îi umplu acum din nou inima. Bonnie se răsuci cu cuțitul în mână, gata să înfrunte vocea, dar nu era ni meni acolo — doar o ceață întunecată, fără formă.

Simțind cum urcă în ea isteria, se ridică în picioare ş o porni împiedicat către uşă. Dar ceața se mişcă iute ş curând Bonnie era înfăşurată în ea. Ceva căzu cu ui zăngănit. Nu

vedea la mai mult de o palmă în faţă. Des chise gura şi încercă să ţipe, dar ceaţa alunecă pe buzei* ei şi ţipătul deveni doar un geamăt înăbuşit. Simţi cum se desfac degetele de pe cuţit şi îi dădu drumul pe pode; cu un clincănit surd. Privirea i se înceţoşă. Bonnie în cercă să ridice un picior, dar nu se mai putea mişca.

Apoi, orbită de ceaţă, îşi pierdu echilibrul şi căzt înainte în întuneric.

21

C

ând deschise ochii, Elena se trezi într-o mansardă, Scândurile late ale podelei şi căpriorii joşi erau acoperiţi cu un strat gros de praf, iar încăperea îngustă şi lungă era plină de diverse obiecte: un hamac, sănii, schiuri, cutii pe care scria *Crăciun* sau *urnirii de bebe* sau *haine de iarnă pentru B* cu marker negru. Muşamale erau întinse peste obiecte mai mari care pu- u au li mobilier, scaune şi mese după formă.

Iu capătul îndepărtat al mansardei, pe podea, se \ <■< lea o saltea veche, cu o bucată de muşama mototolită la un capăt, ca şi cum cineva ar fi dormit acolo şi ar fi în|nsit-o ca pătură improvizată şi, când se ridicase, o ♦ tohusc deoparte.

Î: rme palide de lumină se vedeau pe la marginea unei mu i ferestre oblonite în capătul mai apropiat al rrian- <ai<lei. Se auzea un foşnet uşor, ca şi cum nişte şoareci îşi vedeau de treburile lor la adăpostul mobilei adunate acolo.

Totul era ciudat de familiar.

Elena se uită din nou către capătul îndepărtat al mansardei şi văzu, fără nici cea mai mică urmă de surprindere, că pe vechea saltea stătea acum Damon, cu picioarele lui lungi îmbrăcate în negru trase la piept, cu coatele pe genunchi. Reuşea să pară aşezat graţios, în ciuda poziţiei chinuite.

„Locurile în care ne întâlnim devin din ce în ce mai puţin elegante”, îi spuse ea sec.

Damon râse şi îşi ridică mâinile în semn de protest.

„Tu alegi locul, prinţesă”, spuse. „Ăsta e show-ul tău. Eu doar mă las purtat de tine.” Făcu o pauză, gânditor. „O.K., asta nu e total adevărat”, mărturisi el. „Dar lu eşti cea care alegi locul. Oricum, unde ne aflăm?”

„Nu ştii?” exclamă Elena cu o indignare prefăcută. „Ăsta e un loc foarte special pentru noi, Damon! Plin dr amintiri! Tu m-ai adus aici imediat după ce am devenit vampir, ţi-aduci aminte?”

El îşi roti privirea înjur.

„Oh, da. Mansarda casei unde stătea profesorul. Convenabil în acel moment, dar ai dreptate — un decor cir gant ni se potriveşte amândurora mult mai bine. Pot sugerez pentru data viitoare un palat drăguţ?”

1

Bătu uşor salteaua lângă el.

Elena, traversând podeaua către el, se minună pentru o clipă cât de realist şi detaliat era visul său. Fiecare pas al ei trimitea în aer un nor mic de praf. Se simţea un miros vag de mucegai. Nu-şi amintea să mai fi mirosit i rva într-un vis înainte de viziunile astea pe care le avea i u Damon.

Când se aşeză, mirosul de mucegai deveni mai puternic. Se cuibări totuşi lângă Damon, punându-şi capul pe umărul lui, iar jacheta lui de piele foşni când el o cuprinse cu braţul pe după umeri. Elena închise ochii şi uită. Se simţea în siguranţă şi apărată în braţele lui, sentimente pe care nu le mai asociase niciodată cu Damon, ilar erau nişte sentimente plăcute.

„Mi-e dor de tine, Damon", spuse ea. „Te rog, în- maree-te la mine."

I) amon îşi rezemă obrazul de capul ei şi ea îi simţi mi- iimul. Piele şi săpun şi acel parfum ciudat dar plăcut al lui, de pădure.

„Sunt aici", spuse el.

„Nu chiar", răspunse Elena, şi ochii i se umplură din im în de lacrimi. Le şterse repede cu dosul mâinilor. „Mă «îmi de parcă n-aş fi făcut nimic altceva în ultimul timp drt ât să plâng", spuse ea. „Cu toate astea, când sunt aici «u tine mă simt mai în siguranţă. Dar nu e decât un vis. N h să dureze, sentimentul ăsta."

I) amon se crispă.

„Mai în siguranţă?" spuse el, şi se simţea o notă de încordare în vocea lui. „Nu eşti în siguranţă când nu eşti în mine? Nu are grijă de tine cum trebuie frăţiorul meu?"

„Oh, Damon, nici nu-ţi poţi închipui", spuse Elena. „Ştefan..."

Răsuflă adânc, îşi cuprinse capul în mâini şi începu să plângă.

„Ce e? Ce s-a întâmplat?" întrebă Damon tăios. Când Elena nu răspunse şi doar continuă să plângă, îi luă mâinile şi le trase cu blândeţe dar hotărât de pe faţa ei. „Elena", spuse. „Uită-te la mine. S-a întâmplat ceva cu Ştefan?"

„Nu", răspunse Elena printre lacrimi. „Adică, da, într-un fel... Nu ştiu de fapt ce s-a întâmplat cu el, dar s-a schimbat."

Damon o privea cu atenţie, cu ochii lui întunecaţi ca noaptea fixaţi asupra ei, şi Elena făcu un efort să se adune. Ura să se poarte în felul ăsta, să pară atât de slabă şi patetică, plângând pe umerii cuiva în loc să formuleze calmă o soluţie la problema ivită. Nu voia ca Damon, chiar şi un Damon din vis care doar făcea parte din subconştientul ei, să o vadă aşa. Îşi trase nasul şi îşi şterse ochii cu dosul palmei.

Damon băgă mâna într-un buzunar interior aljache*| tei lui de piele şi îi întinse o batistă albă frumos împătu*! rită. Elena o privi lung, apoi se uită la el, şi Damon ridica din

1
umeri. 1

„Uneori sunt un gentleman de modă veche”, spuse el, cu o expresie serioasă. „Sute de ani de batiste de pânză. Uneori e greu să te dezveți de unele obiceiuri.”

Elena își suflă nasul și își șterse obrajii. Nu prea știa unde să pună batista udă — părea nepoliticos să i-o dea înapoi lui Damon — așa că o păstră în mână, răsucind-o între degete în vreme ce se gândea.

„Acum spune-mi ce se petrece. Ce s-a-ntâmplat cu Ștefan?” îi ceru Damon.

„Păi...”, începu Elena încet. „Nu știu ce e cu Ștefan, nu știu dacă s-a întâmplat ceva ce tu nu știi, care să-l schimbe. Poate că e doar reacția lui la... știi tu.”

Dintr-odată i se părea straniu să se refere la moartea lui Damon când el stătea lângă ea într-un fel, era nepoliticos — dar Damon dădu din cap, îndemnând-o să i ontinue.

„A fost greu pentru el. Iar în ultimele zile a fost și mai încordat, și mai ciudat. Apoi, ceva mai devreme în ilupă-masa asta, m-am dus la părinții mei Ia cimitir...” ti spuse lui Damon cum îl atacase Ștefan pe Caleb. „Cel m. Îi rău e că nici măcar nu bănuiam că exista și această la tură a lui Ștefan”, încheie ea. „Nu mă pot gândi Ia niciun motiv pentru care a trebuit să-l atace pe Caleb a îi is doar că el mă dorea și că era periculos, dar Caleb nu IA< usc nimic — și Ștefan părea atât de irațional, și așa tle violent! Parcă era o altă persoană.”

Ochii Elenei se umplură din nou de lacrimi, și Damon o trase mai aproape de el, mângâind-o pe păr și presă- rându-i fața cu sărutări ușoare. Elena închise ochii și încet-încet se relaxă în brațele lui. Damon o ținu mai strâns și sărutările lui deveniră mai încete și mai adânci. Apoi îi cuprinse capul între mâinile lui puternice și blânde și o sărută pe gură.

„Oh, Damon”, murmură ea.

Ceea ce se întâmpla acum era mai intens decât orice alt vis avut. Buzele lui erau moi și calde, cu doar o urmă de duritate, și i se părea că se prăbușește în el.

„Stai”, spuse ea.

El o sărută mai insistent dar, când ea se trase în spate, îi dădu drumul.

„Stai”, repetă Elena, îndreptându-și umerii. Cumva, se lăsase pe spate până când ajunsese pe jumătate întinsă pe salteaua veche și mucegăită alături de Damon, cu picioarele încurcate cu ale lui. Se dădu deoparte de lângă el, către marginea saltelei. „Damon, ceea ce se petrece cu Ștefan mă sperie. Dar asta nu înseamnă... Damon, eu încă îl mai iubesc pe Ștefan.”

„Mă iubești și pe mine, știi bine”, spuse pe un ton vesel Damon, apoi miji ochii. „Nu scapi așa ușor de mine, prințesă.”

„Sigur că te iubesc”, răspunse Elena.

1

Ochii ei erau uscați acum. Se gândi că rămăsese fără lacrimi, cel puțin deocamdată. Vocea ei era destul de calmă când adăugă:

„Cred că o să te iubesc întotdeauna. Dar tu eşti mort."

Iar Ştefan este adevărata mea dragoste, dacă ar trebui să aleg între voi doi, gândi ea, dar nu o spuse cu voce tare. Ce rost avea?

„îmi pare rău, Damon", continuă ea, „dar tu nu mai eşti. Şi o să-l iubesc mereu pe Ştefan, dar dintr-odată mi-e frică de el, de ceea ce ar putea face. Nu ştiu ce-o să ne întâmple cu noi. Am crezut că lucrurile aveau să fie mai uşoare acum, că ne-am întors acasă, dar încă se mai întâmplă lucruri îngrozitoare."

Damon oftă şi se lăsă pe spate pe saltea. Se uită la lavan în tăcere preț de un minut.

„Ascultă", spuse în cele din urmă, încrucişându-şi degetele pe piept. „Tu întotdeauna ai subestimat potențialul de violență al lui Ştefan."

„El *nu* e violent", replică Elena aprins. „Nici măcar nu bea sânge omenesc."

„Nu bea sânge omenesc pentru că nu *vrea* să fie violent. El nu *vrea* să facă rău nimănui. Dar, Elena" — I >amon se întinse şi o apucă de mână — „frățiorul meu r iute la mânie. Dacă e cineva care să ştie asta, eu sunt «ti ela."

l ilena se înfioră. Ştia că atunci când fuseseră oameni, Sirian şi Damon se omorâseră unul pe celălalt într-un moment de furie pentru ceea ce crezuseră că era moartea lui Katherine. Sângele lui Katherine fusese în venele amândurora, şi în acea noapte ei reveniseră la viață ca vampiri. Furia şi gelozia lor pentru o iubire pierdută îi distrusese pe amândoi.

„Oricum", continuă Damon, „oricât m-ar durea s-o recunosc, Ştefan nu ți-ar face niciodată rău, şi n-ar fac- nimănui rău fără un motiv întemeiat. Nu fără genul de motiv pe care tu l-ai aproba. Nu în prezent. Poate că îi sare repede țandăra, dar are şi conştiință." Zâmbi uşor afectat şi adăugă: „Evident, un soi de conştiință enervantă, sigură de sine, dar ea există. Şi Ştefan te iubeşte, Elena. Tu eşti lumea întreagă pentru el."

„Poate că ai dreptate", spuse Elena. „Dar sunt speriată. Şi aş vrea să fii aici cu mine." Se uită la el, acum somnoroasă şi încrezătoare ca un copil obosit. „Damon, tare aş vrea să nu fii mort. Te rog, întoarce-te la mine."

Damon zâmbi şi o sărută uşor. Dar apoi se trase de- parte de ea şi Elena simți cum visul se schimba. Încercă să se agațe de clipă, dar clipa se duse şi îl pierdu din nou pe Damon.

— Te rog, ai grijă, Damon, spuse Sage, cute de îngrijorare adâncindu-se pe fruntea lui de bronz.

Nu se întâmpla prea des ca musculosul Paznic al Porților să pară îngrijorat — sau să vorbească o singur A limbă odată — dar de când Damon se întorsese, cu paşi mpleticiți,

din moarte şi cenuşă, Sage îi vorbise încet şi iar în engleză, purtându-se cu vampirul ca şi cum în» rice cupă ar fi putut să se spulbere.

— De obicei sunt atent, spuse Damon, rezemându-se Ir peretele pe care îl numeau, în lipsa unui termen mai» otrivit, ascensorul mistic. Doar dacă nu sunt uluitor de urajos, evident.

Cuvintele erau potrivite, dar în urechile lui Damon ifcea lui suna ciudat: răguşită şi şovăitoare,

Sage păru să audă şi el felul ciudat în care suna, căci iţa lui frumoasă se încruntă.

Poţi să mai rămâi dacă vrei.

Damon se rezemă din nou de peretele alb.

Trebuie să plec, spuse el obosit, pentru ceea ce i ••părea a fi a mia oară. Ea e-n pericol. Dar mulţumesc mtru tot, Sage.

N-ar fi fost aici fără Sage. Vampirul cel puternic îl ui ăţase pe Damon, îi dăduse haine — haine negre ele- iintc în măsura potrivită — şi îl hrănise cu sânge şi vin» lack Magic până când Damon fusese tras de pe margini abisului morţii şi îşi dăduse din nou seama cine era.

I) ar… Damon nu se *simţea* el însuşi. Exista o durere u<lă înlăuntrul lui, de gol, ca şi cum lăsase ceva în urmă, igropat adânc sub stratul de cenuşă.

Sage continua să se încrunte, privindu-l lung, îngrijo- h. I) amon se adună şi îi aruncă brusc lui Sage un zâm- H strălucitor.

— Urează-mi noroc, spuse.

Zâmbetul se dovedi folositor: faţa celuilalt vampir s< destinse.

— *Bonne chance, mon ami*, spuse el. Îţi doresc tot norocul din lume.

Din nou bilingv, gândi Damon. *Probabil că arăt mai bine,*

— Felts Church, spuse el către aerul din faţa lui. Sta- tele Unite, tărâmul muritorilor. Într-un loc unde să mă ascund.

Ridică o mână în chip de salut solemn pentru Sage şi apăsă pe unicul buton al ascensorului.

Elena se trezi în întuneric. Făcu automat o verificare mentală rapidă: cearşafuri moi, cu parfum de balsam de rufe, o lumină stinsă dinspre fereastra de la capătul patului ei, în dreapta, sunetul slab al sforăitului lui Roberi în dormitorul lui şi al mătuşii Judith, în celălalt capăt al coridorului. Vechea ei cameră familiară. Din nou acasă

Scoase un oftat adânc. Nu se mai simţea atât de disperată ca atunci când se urcase în pat; lucrurile stăteau prost, şi totuşi putea să admită că exista o posibilitate ca să se îmbunătăţească la un moment dat. Dar o dureau ochii) i gâtul de la atâta plâns. Îi era aşa

de dor de Damon!

O scândură din podea scârțâi. Elena încremeni Cunoştea acel scârțâit. Era un geamăt ascuțit şi prelung pe care îl scotea scândura de lângă fereastră dacă păşeai exact pe mijlocul ei. În camera ei era cineva.

Elena rămase nemişcată, gândindu-se la toate posibilitățile. Ştefan şi-ar fi anunțat prezența imediat ce ar fi auzit oftatul ei. Era oare Margaret, intrând abia auzită ca sil se cuibărească în pat lângă Elena?

— Margaret? întrebă ea încet.

Nu primi niciun răspuns. Cu auzul încordat, Elenei i sr păru că deslușește sunetul unei respirații încete, grele.

Deodată, lampa de pe biroul ei se aprinse şi pentru o iiipă Elena fu orbită de lumina strălucitoare. Nu vedea «lecât o siluetă întunecată.

Apoi vederea i se limpezi. Şi la picioarele patului ei, cu o umbră de surâs pe fața lui ca sculptată în piatră, cu o expresie prudentă în ochii întunecați, ca şi cum nu ar fi În, st sigur cât de bine-venit era, stătea cineva îmbrăcat ili 11 cap până-n picioare în negru.

I) amon.

22

lena nu putea să respire. Îşi simțea într-un fel vag gura deschizându-se şi închizându-se, dai descoperi că nu era în stare să rostească nimic. Mâinile şi picioarele îi amorțiseră.

Damon îi zâmbi aproape sfios — ceea ce era caraghios, pentru că Damon nu era de felul lui sfios — şi ridică din umeri.

— Ei bine, prințesă? Voiai să fiu aici cu tine, nu? Ca şi cum o bandă de cauciuc care o ținea în loc ar li pocnit brusc, Elena sări din pat şi se aruncă în brațele lui Damon.

— Eşti real? întrebă ea, pe jumătate plângând.

Îl sărută cu violență, şi el îi răspunse la sărutări cu o fervoare egală. Ea îl *simțea* adevărat, cu pielea lui şi pielea jachetei Ia fel de reci, surprinzătoarea moliciune familiară a buzelor lui lipite de ale ei.

— Iată-mă, murmură el în părul ei, trăgând-o lângă pieptul lui. Sunt real, crede-mă.

Elena făcu un pas înapoi şi îl Iovi cu putere peste față. I) amon o privi furios şi îşi ridică o mână pentru a-şi freca obrazul.

— Au, făcu el, apoi zâmbi fară chef, un zâmbet subțire, enervant. Nu pot să spun că asta a fost total neaşteptat — primesc palme de la femei mult mai des decât ai crede că e posibil — dar nu e un bun-venit prea drăguț pentru o iubire de mult pierdută, scumpo.

— Cum ai putut? spuse Elena, cu ochii uscați acum şi furioasă. Cum ai *putut*> Damon? Te-am plâns cu toții. Ştefan e distrus. Bonnie se învinovățeşte. Eu... eu... O bucată din

inima mea *a murit.* Câtă vreme ai stat şi ne-ai privit? Nu ţi-a păsat deloc? A fost asta un soi de glumă

< le-a ta? Ai râs în vreme ce noi plângeam?

Damon se înfioră.

Iubito, spuse ei. Prinţesa mea. Nu te bucuri totuşi iă mă vezi?

Sigur că mă bucur! răspunse Elena pe un ton indignat. Răsuflă adânc şi se mai calmă puţin. Dar, Damon,

< c-ai avut în cap? Am crezut cu toţii că erai mort. Mort de genul *permanent*, nu mort de genul apari-din-nou-în-dor- i u i t < >rui-meu-câteva-ziie-mai-târziu-părând-perfect-sănătos! *Ce se-ntâmplă?* Gardienele au făcut asta? Atunci când le-am implorat, mi-au spus că nu pot, că moartea e permanentă pentru un vampir odată ce se petrece.

Damon îi oferi un zâmbet adevărat, plin de veselie.

™ Păi, dintre toţi oamenii, tu ar trebui să ştii că moar- tea nu e întotdeauna permanentă.

Elena ridică din umeri şi se cuprinse cu braţele.

— Mi-au spus că atunci când eu m-am întors, a fost diferit, spuse ea cu o voce mititică, şi emoţiile ei umpleau aerul.

Pentru că eşti în stare de şoc, spuse cu înţelepciune o voce minusculă dintr-un colţ al minţii ei.

— Chestii mistice, ştii tu. Nu mi se terminase înefl timpul. Hei! îl împunse cu un deget, înviorându-se. Acum eşti om? Eu eram om când m-am întors.

Damon se cutremură prelung, teatral.

— Doamne fereşte! Mi-a ajuns când *kitsune*-le ăla băgăcios m-a transformat în muritor. Slavă cerurilor - sau, mă rog, cui o fi — de data asta nu trebuie să caut o prinţesă-vampir amabilă care să mă transforme la loc. Rânji viclean către Elena. Şi apropo de asta, mi-e cant foame…

Elena îi trase din nou o palmă, deşi mai blând de data asta.

— Termină, Damon.

— Acum pot să mă aşez? întrebă Damon şi, când ea încuviinţă din cap, se aşeză la picioarele patului ei şi o trase şi pe ea în jos să stea lângă el.

Elena se uită cercetător în ochii lui, apoi îşi trecu încet mâna peste pomeţii lui înalţi, peste gura lui bine conturată, peste părul moale, negru ca pana corbului.

Ai fost mort, Damon, spuse ea încet. Ştiu bine. Tv-am văzut murind.

™ Da, spuse el şi oftă. M-am simţit murind. A fost îngrozitor de dureros şi mi s-a părut că durează la nesfârşit V în acelaşi timp se termină în câteva clipe. Se cutremură. I) ar

chiar şi atunci a mai rămas o bucăţică din mine — aici, Elena dădu din cap — şi Ştefan mi-a spus — i-a tpus — să zboare. Şi tu ai ţinut-o în braţe — m-ai ţinut şi mi-ai spus să închid ochii. Şi apoi acea ultimă bucăţică din mine s-a dus şi ea şi chiar şi durerea a ilispărut. Şi pe urmă... m-am întors.

() chii lui Damon erau larg deschişi de minunea amintirii.

Dar cum? întrebă Elena.

Ţi-aduci aminte de mingea-stea?

Cum aş putea să uit? De la ea au plecat toate problemele noastre cu *kitsune*-le. S-a vaporizat atunci când tu... Oh, Damon, mi-am folosit *Aripile Distrugerii* pe copacul de pe luna din Lumea de Dincolo. Dar ele au distins şi mingea-stea a vulpii, şi eu a trebuit să mă duc la < îardiene ca să salvez Fell’s Church. *Aripile Distrugerii* au loxt... Aşa cum nu mai simţisem şi nici nu mai văzusem pană atunci.

Elena se înfioră.

— ~~ Am văzut ce i-ai făcut acelei luni, spuse Damon, zâmbind uşor. Te-ai simţi mai bine, îngerul meu frumos, dacă ai şti că tocmai faptul că ţi-ai folosit aşa Puterile şi ai distrus mingea-stea a fost ceea ce m-a salvat?

— Nu’mi spune aşa, îi ceru Elena, încruntându-se.

Gardienele erau creaturile care se apropiau cel mai mult, din câte văzuse ea, de îngerii adevăraţi, şi ea nu avea amintiri prea plăcute despre ele.

— Cum te-a salvat? îl întrebă.

— În şcolile de azi se explică felul în care funcţio- nează condensarea? întrebă Damon, cu acea expresie îngâmfată pe care o avea întotdeauna când critica în glumit lumea ei în comparaţie cu cea în care crescuse el. Acum se vorbeşte doar despre educaţie sexuală, empatie şi romane de doi bani, sau chiar li se spune copiilor şi câic ceva despre ştiinţă? Ştiu că au renunţat la latină şi greacA în favoarea teatrului şi a dezvoltării conştiinţei de sine, încheie el plin de dispreţ.

Elena îşi spuse că nu trebuie să-i facă jocul. În schimb, îşi strânse mâinile în poală.

— Cred că s-ar putea să fi rămas cu câteva decenii în urmă. Dar te rog, o, prea-înţeleptule, spuse ea, consideră că educaţia mea nu a inclus legătura dintre condensare şi învierea din morţi şi luminează-mă.

— Drăguţ, zâmbi superior Damon. Îmi place să văd o tânără care are respect pentru cei mai în vârstă şi mai buni decât ea.

Elena ridică o sprânceană, în chip de avertizare.

— Oricum, continuă el, lichidul *din* mingea-stea, magia pură, nu a dispărut. Nu e chiar aşa uşor să scapi tic magia adevărată, plină de forţă. Pe măsură ce atmos- Icra s-a răcit,

magia s-a transformat la loc din vapori în lichid şi a picurat peste mine, odată cu ploaia de cenuşă. Am fost scăldat ore în şir în Putere pură, şi treptat am renăscut.

Flena rămăsese cu gura căscată.

— *Nemernicele* alea, spuse ea indignată. Gardienele mi-au spus că erai dus pentru totdeauna, şi au luat şi luate comorile cu care le-am mituit.

Medită pentru o clipă la ultima comoară pe care o mai păstrase, o sticlă plină cu apă din Fântâna Tinereţii) i Vieţii Veşnice, ascunsă pe raftul de sus din dulapul ei, apoi goni gândul. Nu putea nici măcar să recunoască în sinea ci pentru mai mult de o clipă prezenţa acelei comori ascunse, de teamă ca nu cumva Gardienele să îşi ilca scama că o avea, şi ea nu o putea *folosi*... nu încă, poale niciodată.

I) amon ridică dintr-un umăr.

Din câte am auzit, într-adevăr, mai înşală câteo- ilaiâ. Dar mai degrabă cred că de data asta erau con- v inse că spun adevărul. Ele nu ştiu chiar totul, deşi se pielind atotştiutoare. Iar *kitsune-\e* şi vampirii sunt puţin - mu în afara ariei lor de competenţă.

Îi povesti cum se trezise, îngropat adânc în cenuşă şi noroi, îşi croise drum cu unghiile la suprafaţă şi o pornise pe luna pustie, fără să ştie cine era sau ce i se întâmplase, şi cum fusese cât pe ce să moară din nou şi că Sage îl salvase.

— Şi pe urmă? întrebă Elena nerăbdătoare. Cum ţi-ai amintit totul? Cum te-ai întors înapoi pe Pământ?

— Ei bine, spuse Damon, zâmbindu-i uşor, cu afecţiune, asta e o poveste ciudată.

Căută într-un buzunar interior al jachetei lui de piele şi scoase o batistă albă de pânză, frumos împăturită. Elena clipi nedumerită. Arăta exact la fel ca batista pe care i-o dăduse el în vis. Damon îi observă expresia şi zâmbi mai larg, ca şi cum ar fi ştiut de unde o recunoscuse ea. O desfăcu şi i-o întinse Elenei ca s-o privească.

Cuibărite în batistă se aflau două şuviţe de păr. Un păr foarte familiar, îşi dădu seama Elena. Ea şi Bonnie îşi tăiaseră câte o şuviţă şi le aşezaseră pe trupul lui Damon, vrând să-i lase o parte din ele, de vreme ce nu puteau sfl ia trupul lui cu ele, departe de luna pustie. În faţa ei se aflau acum o buclă roşcată şi o şuviţă ondulată aurie, cu o culoare la fel de vie şi la fel de strălucitoare de pan .1 atunci fuseseră tăiate de pe nişte capete proaspăt spălate, şi nu lăsate într-o lume peste care se prăvălea o ploaie fie cenuşă.

Damon se uită lung la şuviţele de păr cu o expresie în care se amestecau tandreţea, teama şi uimirea. Elena se gândi că nu mai văzuse niciodată în ochii lui o asemenea pi ivire deschisă, aproape plină de speranţă.

— Puterea din mingea-stea Ie-a salvat şi pe ele, spuse. Mai întâi au fost îngropate în cenuşă, dar apoi au reînviat. Le-am ţinut şi le-am cercetat şi le-am preţuit, şi pe urmă mi-

ai revenit în minte. Sage îmi spusese numele iucu, şi mi se părea că sună aşa cum trebuie, dar nu-mi puteam aduce aminte nimic despre mine. Însă ţinând în mână şuviţele astea de păr, mi-am amintit treptat cine n ai tu, şi prin ce trecusem împreună, şi toate lucrurile pe
•iire cu… Făcu o pauză, apoi continuă. Ce ştiam şi ni iuţeam pentru tine, şi pe urmă mi-am adus aminte şi
• Ir păsăruica roşcată, şi apoi totul mi-a năvălit în minte ţi am fost din nou eu însumi.

Îşi întoarse ochii şi privirea sentimentală îi dispăru, un faţa îi reveni la expresia ei detaşată obişnuită, ca şi
•uni ar fi fost stânjenit, apoi împături la loc batista peste « «le două şuviţe de păr şi, cu grijă, o băgă înapoi în ja-
•lină.

Ei bine, spuse el repede, pe urmă Sage mi-a împrumutat nişte haine, mi-a povestit tot ce nu ştiam şi m-a nins inapoi în Fell's Church. Şi acum iată-mă aici.

Pun pariu că a fost uluit, spuse Elena, şi extaziat. Păzitorul vampir al Porţilor Dintre Lumi era un pneten drag al lui Damon, singurul lui *prieten,* din câte tttn Elena, în afară de ea însăşi. Cunoştinţele lui Damon tindeau să fie mai degrabă duşmani sau admiratori decât prieteni.

— A fost foarte încântat, recunoscu Damon.

— Aşadar, abia acum ai ajuns pe Pământ?

Damon încuviinţă din cap.

— Ei bine, ai pierdut o mulţime de lucruri aici, spuse Elena şi se apucă să-i dea un raport al ultimelor zile, începând cu numele Celiei scris cu sânge şi sfârşind cu internarea lui Caleb în spital.

— Uau, facu Damon, fluierând uşor. Dar trebuie sA presupun că problema e mai complicată decât doar purtarea de nebun a fraţiorului meu faţă de Caleb, nu? Pentru că, ştii, asta ar putea fi pur şi simplu gelozie. Gelozia a fost întotdeauna marele păcat al lui Ştefan.

Rosti cuvântul *păcat* cu o arcuire îngâmfată a buzelor, şi Elena îi trase uşor un cot în coaste.

— Nu-l critica pe Ştefan, spuse ea cu reproş, şi zâmbi în sinea ei.

Era atât de *bine* să-l certe din nou pe Damon! Era din nou aceiaşi Damon enervant, schimbător, minunat clin totdeauna. Damon se *întorsese.*

Stai puţin! Oh, nu!

— Dar şi tu eşti în pericol! icni Elena, amintindu-l) i dintr-odată că ei încă mai putea fi luat de lângă ea. Nu mele tău a apărut mai devreme, scris în brădişui care n ţinea pe

1

Meredith sub apă. N-am ştiut ce putea să însemne, pentru că noi credeam că eşti mort. Dar, peni ni i A eşti în viaţă, se pare că tu eşti următoarea ţintă. Făcu «> | >auză, apoi adăugă: Asta dacă nu cumva căderea prin suprafaţa lunii a reprezentat atacul asupra ta.

— Nu-ţi face griji pentru mine, Elena. Probabil că ai dreptate, că atacul de pe lună a fost „accidentul” meu. Dar încercările nu prea au avut succes, nu? spuse I >amon gânditor. Aproape ca şi cum ce sau cine face asta nu se străduieşte prea mult să ne ucidă. Am o vagă idee despre ce ar putea cauza asta.

Ai? întrebă Elena. Spune-miî l) amon clătină din cap.

E doar o pâlpâire acum, spuse. Lasă-mă să găsesc vreun soi de confirmare.

Dar, Damon, îl rugă Elena, chiar şi o pâlpâire e mult mai mult decât am reuşit noi ceilalţi să găsim. Vino i îi mine mâine-dimineaţă şi spune-le tuturor despre asta, ţi putem rezolva totul împreună.

Oh, da, spuse Damon, prefacându-se că se inima că. Tu şi cu mine şi Mutt şi vânătoriţa de vampiri, un grup de prieteni buni. Plus fratele meu cei virtuos şi miea vrăjitoare roşcată. Şi vrăjitoarea cea bătrână şi pro- lemrul. Nu, am de gând să fac nişte săpături de unul sin-tţur. Şi, mai e ceva, Elena, spuse el, fixând-o cu o privire întunecată, nu trebuie să spui nimănui că sunt în viaţă. Mai ales lui Ştefan.

— Damon! protestă Elena. Tu nu ştii cât de distrus r Ştefan, convins că eşti mort. Trebuie să-i spunem că eşti bine.

Damon zâmbi ironic.

— Cred că există probabil o parte din Ştefan care sr bucură destul de mult că am ieşit din peisaj. N-are nic un motiv pentru care să mă vrea aici. Deşi Elena clătint din cap furioasă, el continuă imperturbabil. Ăsta < adevărul. Dar poate că e timpul ca lucrurile să fie diferi «între noi. Şi în acest scop, trebuie să-i arăt că mă poi schimba. În orice caz, nu pot investiga asta cum trebuit dacă toată lumea ştie că sunt prin preajmă. Deocamdati păstrează tăcerea, Elena.

Ea vru să obiecteze din nou, dar el îi închise gura ci un sărut rapid şi apăsat. Când buzele lor se desprinscr. L Damon spuse:

— Promite-mi că o faci deocamdată, iar eu o să-ţ promit că, de îndată ce-mi dau seama despre ce e vorba poţi să anunţi lumii întregi învierea mea.

Elena încuviinţă din cap cu îndoială.

— Dacă asta e ceea ce vrei tu cu adevărat, Damon, ş dacă eşti convins că e cu adevărat necesar, spuse ea. Da nu-mi place deloc.

Damon se ridică în picioare şi o mângâie pe umăr.

— Lucrurile au să fie diferite acum, spuse el. Îşi lâxi privirea către ea, cu o expresie

serioasă. Nu mai sun cum eram, Elena.

Elena încuviință din nou din cap, de data asta mai hotărât.

— O să-ți păstrez secretul, Damon, promise ea.

Damon îi zâmbi uşor, scurt, apoi făcu trei paşi către fereastra ei deschisă. Într-o clipă dispăru, şi o cioară mare şi întunecată zbură în noapte.

23

A

n dimineața următoare, Elena se simți uşoară şi veselă, ca şi cum ar fi avut un secret al ei, imens şi minunat. Damon era încă în viață. Fusese în camera ei în noaptea trecută.

Aşa-i?

Trecuse prin aşa de multe, încât cu greu îi venea să creadă. Se ridică din pat şi observă că norii de afară erau încă trandafirii şi aurii de la lumina răsăritului, aşadai trebuia să fie foarte devreme. Se apropie cu grijă de Ir reastră. Nu ştia sigur ce căuta, dar se lăsă în patru labe şi cercetă cu atenție podeaua.

Iată! O bucățică minusculă de noroi pe scândura cat < scârțâia, căzută de pe pantofii cuiva. Iar acolo, pe pervaz, zgârieturile prelungi ale unor gheare de pasăre. Asira erau o dovadă suficientă pentru Elena.

Se ridică şi făcu o săritură, caraghios, de bucurie, bătând din palme o dată, în vreme ce pe față îi apăru un zâmbet larg, de neoprit. Damon era în viață!

Apoi trase adânc aer în piept şi rămase nemişcată, încercând să-şi şteargă orice expresie de pe față. Dacă avea (le gând să păstreze cu adevărat secretul — şi bănuia că va trebui s-o facă; promisese, nu? — trebuia să se poarte t a şi cum nimic nu se schimbase. Şi adevărul e că lucrurile încă stăteau foarte prost, îşi spuse ea. Dacă se gândea la tot ce se întâmpla, n-ar fi trebuit să sărbătorească încă.

Întoarcerea lui Damon nu schimbase faptul că exista t eva care îi urmărea pe Elena şi prietenii ei, sau că Sirian se purta într-un fel irațional şi violent. Inima i se şi rânse puțin când se gândi la Ştefan, dar valul de fericire lui îi mai umplea pieptul. Damon era în viață!

Şi, mai mult, avea o idee despre ceea ce se putea pe- iircr. Era tipic pentru Damon în cele mai enervante momente ale lui să păstreze pentru el ideile şi să nu-i spună ■jt ri ce gândeşte, dar totuşi bănuiala lui era o speranță, mai mult decât putuse oferi vreunul dintre ei până acum. Poale că până Ia urmă exista o luminiță la capătul tunelului.

(> pietricică se lovi de fereastra Elenei.

Se uită afară şi îl văzu pe Ştefan, cu umerii cocârjați, ••u mâinile în buzunare, privind-o din iarbă. Elena îi l. L< u semn să rămână acolo, îşi aruncă pe ea jeanşii şi un tricou alb de dantelă, îşi puse pantofii şi coborî să se vadă cu el. Iarba era acoperită cu rouă, şi paşii

Elenei lăsară urme. Răcoarea zorilor era deja înlocuită de soarele fierbinte, orbitor. Avea să fie o altă zi de vară arzătoare, tipică pentru Virginia.

Pe când se apropia de Ştefan, Elena încetini pasul. Nu prea ştia ce să-i spună. Din noaptea trecută, de fiecare dată când se gândea la Ştefan vedea fără să vrea trupul lui Caleb zburând prin aer, auzea scrâşnetul înfiorător când el se lovea de monumentul de marmură. Şi nu putea să nu vadă furia sălbatică a lui Ştefan când îl atacase, deşi Damon fusese sigur că trebuia să existe un motiv. *Damon.* Cum va putea să-l împiedice pe Ştefan să ghicească adevărul despre fratele lui?

Din expresia îndurerată de pe chipul lui Ştefan, era limpede pentru Elena că el îi simțea teama. Îi întinse o mână.

— Ştiu că nu înțelegi de ce am făcut ce am făcut ieri, spuse el, dar există ceva ce trebuie să vezi.

Elena se opri, dar nu îl apucă de mâna întinsă. Fața lui se întristă şi mai mult.

— Spune-mi unde mergem, îi ceru ea.

— Trebuie să-ți arăt ceva ce am descoperit, spuse Ştefan răbdător. O să înțelegi când ajungem acolo. Te rog, Elena. Nu ți-aş face niciodată rău.

Elena îl privi lung. Ştia fără nicio urmă de îndoială cft acesta era adevărul — Ştefan nu i-ar face niciodată rău.

— O.K., spuse ea, hotărându-se. Aşteaptă aici un minut. Mă întorc imediat.

ÎI lăsă pe Ştefan pe iarbă, în lumina soarelui în zori,) i se întoarse în penumbra cufundată în tăcere a casei. Toată lumea dormea. O privire rapidă către ceasul din bucătărie îi spuse că nu era decât şase dimineața. Mâzgăli un bilețel pentru mătuşajudith în care-i spunea că s-a dus să mănânce ceva cu Ştefan şi se întoarce puțin mai târziu. Se uită în geanta ei şi se asigură că mai avea acolo o crenguță uscată de verbină. Nu că s-ar fi gândit că Ştefan i-ar face ceva... dar nu strica niciodată să fii pregătit.

Când ieşi din casă, Ştefan o conduse la maşina lui par- i ată lângă bordură, îi deschise portiera şi rămase lângă ea în timp ce-şi prindea centura.

Cât de departe e? întrebă Elena.

Nu e departe, răspunse simplu Ştefan.

Privindu-l în timp ce conducea, Elena remarcă ridu- iile de îngrijorare din jurul ochilor lui, colțurile căzute ule gurii, într-o expresie de tristețe, umerii lui încordați, |i i^i dori să poată să-l cuprindă în brațe şi să-l aline, să în lire mâna şi să-i şteargă cutele acelea de la ochi. Dar amintirea furiei de pe chipul lui cu o zi în urmă o opri. Li era imposibil să întindă mâna către el.

Nu merseseră prea mult, când Ştefan intră într-o hntdătură cu case elegante.

1

Elena se aplecă în faţă. Tocmai opreau în faţa unei case mari albe, cu o verandă spaţioasă cu coloane. Cunoştea veranda aceea. După balul bobocilor, ea şi Matt stătuseră pe trepte şi priviseră răsăritul soarelui, îmbrăcaţi încă în hainele de la dans. Ea îşi aruncase din picioare sandalele de satin şi îşi lăsase capul pe umărul lui Matt, îmbrăcat în smoching, şi ascultaseră visători la muzica şi vocile care ajungeau până Ia ei de Ia petrecerea ţinută după bal în casa din spatele lor. Fusese o noapte frumoasă, dintr-o altă viaţă.

Se uită la Ştefan acuzator.

Asta a fost casa lui Tyler Smaliwood, Ştefan. Nu ştiu ce ai de gând, dar Galeb nu e aici. E la spital.

Ştefan oftă.

— Ştiu că nu e aici, Elena. Nici unchiul şi mătuşa lui nu sunt aici, de cel puţin câteva zile.

— Sunt plecaţi din oraş, spuse Elena în mod mecanic. Mătuşa Judi th a vorbit cu ei ieri.

— Asta-i bine, spuse Ştefan mohorât. Atunci sunt în siguranţă. Aruncă o privire îngrijorată în susul şi-n josul străzii. Eşti sigură că n-o să iasă din spital azi?

— Da, spuse Elena tăioasă. Era prea rănit. Îl ţin sub observaţie.

Elena ieşi din maşină, trânti portiera şi o porni către casa familiei Smaliwood, fără să se uite înapoi să vad.1 dacă Ştefan venea după ea.

El o ajunse din urmă într-o secundă. Ea blestemă în minte viteza lui de vampir şi merse mai repede.

— Elena, spuse el, trecând în faţa ei şi forţând-o să se oprească. Eşti furioasă că vreau să fii în siguranţă?

— Nu, spuse ea pe un ton usturător, sunt furioasă că ai fost cât pe ce să-l omori pe Caleb Smaliwood.

Faţa lui Ştefan, epuizată şi tristă, păli şi mai mult, şi 1 Jena se simţi imediat vinovată. Indiferent ce se întâmpla cu Ştefan, el tot mai avea nevoie de ea. Dar ea nu ştia cum să facă faţă violenţei lui. Se îndrăgostise de Ştefan pentru sufletul lui plin de poezie, pentru blândeţea lui. *Damon* era cel periculos. *Pericolul i se potriveşte mai bine (ui Damon decât lui Ştefan*, observă o voce seacă dintr-un colţ al minţii ei, şi Elena nu putu să nege adevărul acestor cuvinte.

Arată-mi ce voiai să văd, spuse ea în cele din urmă.

Ştefan oftă, apoi se întoarse şi o porni pe aleea care ducea la casa Smaliwood. Elena se aşteptase ca el să se îndrepte către uşa de intrare, dar Ştefan o coti pe o latură a rasei şi se duse către o mică magazie aflată în curtea din spate.

1

— Magazia de unelte? întrebă Elena surprinsă. Avem o urgență privind tunderea ierbii, de care trebuie să ne ocupăm înainte de micul dejun?

Ştefan îi ignoră gluma şi se apropie de uşa magaziei. Elena observă că lacătul care ținuse închisă uşa dublă **fusese rupt. O jumătate de inel de metal atârna inutil de ochi. Era clar că Ştefan spărsese uşa mai devreme.**

Elena îl urmă înăuntru. La început, după lumina puternică de-afară a dimineţii, nu văzu nimic în întunericul din magazie. Incet-încet, îşi dădu seama că pereţii erau acoperiţi cu pagini de ziar. Ştefan întinse mâna şi deschise mai larg uşa, lăsând lumina să pătrundă în spaţiul îngust.

Elena se uită cu atenţie la ziarele de pe pereţi şi apoi se dădu înapoi cu un icnet: primul lucru pe care reuşise să-l desluşească fusese o imagine a propriei sale fețr. Smulse hârtia de pe perete şi o privi mai atent. Era o tăietură din ziarul local, înfăţişând-o pe ea îmbrăcat A într-o rochie lungă aurie, dansând în braţele lui Ştefan. Legenda de sub fotografie era: „Elena Gilbert, regina ba lului de absolvire de la Liceul «Robert E. Lee», şi Ştefan Salvatore, regele balului."

Regim balului? **în ciuda gravităţii momentului, pe Im- zele Elenei apăru un zâmbet. Chiar terminase liceul în glorie, nu?**

Trase o altă tăietură de pe perete şi zâmbetul h dispăru. Aceasta arăta un sicriu purtat prin ploaie de nun mulţi oameni, înconjuraţi de persoane îndoliate cu fețe **triste. În mulţime, Elena îi recunoscu pe mătuşa Judith, Robert, Margaret, Meredith şi Bonnie, cu buzele** strânse, **cu obrajii uzi de lacrimi. Aici, legenda spunea: „Oraşul jeleşte dispariţia Elenei Gilbert, elevă la liceul local."**

Degetele Elenei se strânseră involuntar, mototolind hârtia. Se întoarse să se uite la Ştefan.

— Asta n-ar trebui să fie aici, spuse ea, cu o notă de isterie în voce. Gardienele au schimbat trecutul. N-ar trebui să existe niciun articol de ziar sau nimic altceva rămas.

Ştefan o privi lung.

— Ştiu, răspunse. M-am tot gândit Ia asta, şi cea mai bună concluzie la care am ajuns a fost că poate Gardienele au schimbat doar *minţile* **oamenilor. N-ar putea să vadă nicio dovadă din ceea ce le-am cerut Gardienelor. A şteargă. Ei nu văd decât ceea ce Ie susţine noua memorie, memoria unui orăşel obişnuit şi a unui grup de adolescenţi obişnuiţi. Doar un alt an şcolar.**

Elena flutură hârtia.

Dar atunci de ce e asta aici?

Ştefan îşi coborî vocea.

Poate că nu funcţionează cu toată lumea. Caleb are **nişte însemnări mâzgălite într-un caiet pe care l-am** găsit, **şi din ele pare să-şi amintească două rânduri de evenimente diferite. Ascultă aici. Ştefan căută printre** hărt**iile care umpleau podeaua şi scoase un caiet. Uite ce «ric: „Există acum fete în oraş despre care ştiu că sunt im» arte. Au fost nişte monştri aici. Oraşul a fost distrus şi noi am plecat înainte să pună mâna şi pe noi. Dar acum eu m-am întors şi noi nu am plecat niciodată, deşi nimeni în afară de mine nu-şi aminteşte. Totul este normal: fără monştri, fără moarte.”**

— Hm, făcu Elena şi apoi luă caietul din mâinile lui Ştefan.

Frunzări paginile. Caleb avea liste: Vickie Bennett, Caroline, ea însăşi. Toate fetele. Oricine era diferit în această lume faţă de cealaltă. Erau notiţe despre cum îşi aducea aminte de ele — cum crezuse că Elena era moartă şi ce se petrecea acum. Mai întoarse câteva pagini şi făcu ochii mari.

— Ştefan, ascultă! Tyler i-a spus despre noi. „Lui Tyler îi era frică de Ştefan Salvatore. Credea că el îi omorâse pe domnul Tanner şi că mai era ceva ciudat cu el, ceva nenatural. Şi credea că Elena Gilbert şi prietenii ei erau amestecaţi în ceea ce se petrecea.” Şi e un asterisc despre cum domnul Tanner era mort într-un set de amintiri şi în viaţă în celălalt set. Elena trecu repede peste alte câteva pagini. Se pare că s-a concentrat asupra *noastră* **ca fiind cauza schimbărilor. Şi-a dat seama că noi eram în centrul a tot. Pentru că noi suntem cei care s-au schimbat cel mai mult — în afară de victimele vampirilor şi fo&wn^-lor — şi pentru că ştia că Tyler ne privea cu suspiciune, Caleb ne învinovăţeşte pentru dispariţia lui Tyler.**

— Două seturi de amintiri, repetă Ştefan, încrun- tându-se. Şi dacă nu e singurul Caleb care-şi aduce aminte de ambele realităţi? Şi dacă nişte creaturi supranaturale, sau oameni conştienţi de supranatural, nu au fost afectaţi de vrajă?

Elena încremeni.

Margaret ™ m-am întrebat dacă îşi amintea ceva. IM rea atât de necăjită când m-a văzut prima oară! Ţi-aduci aminte că-i era frică să nu plec din nou? Crezi că-şi aduce aminte că am murit, împreună cu amintirile pe care i le-au dat Gardienele?

Ştefan clătină din cap.

— Nu ştiu, Elena. Ai vreun motiv să crezi că Marga- Kl e altceva în afară de o fetiţă perfect normală? Copiii „ „. F, foarte dramatici fără motiv. Margaret are o ima- gi naţie bogată.

Nu ştiu, răspunse Elena cu un sentiment de frus- trarc. Dacă însă Gardienele doar au acoperit vechile amintiri cu unele noi, asta ar explica de ce vechiul meu) iii **nai era**

ascuns tot în dormitorul meu, acolo unde îl lăsasem, cu tot ce se întâmplase până când am plecat de a. A să scris în el. Deci tu crezi despre Caleb că bănuieşte i A se petrece ceva pentru că de fapt el *este* vârcolac?

Uită-te, spuse Ştefan, arătând înjur.

Pentru prima oară, Elena înţelese tot ce vedea şi implicaţiile sale. Poze de-ale ei. Poze cu Bonnie şi Mere- iliili. Chiar imagini cu biata Caroline, de la debutanta i le I ml cu ochi verzi şi aer superior Ia o creatură sălbatică p «' jumătate monstru, însărcinată vizibil cu... copilul lui I vier? Puiul lui? Elena îşi dădu seama, şocată, că nu se mai gândise de mult la Caroline. Mai era oare însărcinată? Se mai transforma în vârcolac pentru că purta în pântec copilul lui Tyler? Existau, îşi aduse aminte Elena, o mulţime de vârcolaci în Fell's Church. Vârcolaci puternici, importanţi, şi dacă asta nu s-a schimbat, şi dac A haita îşi aducea aminte de tot, sau de suficient de mult din tot, atunci probabil că îşi aşteptau doar momentul.

Nu erau doar tăieturi de ziar, ci şi fotografii originale în toată încăperea. Elena văzu o fotografie făcută prin fereastra pensiunii cu ea aplecată înainte nerăbdătoare şi vorbind cu Meredith, care îşi mângâia băţul ucigător de luptă. După îmbrăcăminte, fusese făcută chiar după ce îi luaseră pe Alaric şi Celia de la gară. Caleb nu numai că analizase cele două seturi de amintiri în ultimele câteva luni, dar îi şi spionase pe Elena şi prietenii ei.

Apoi observă altceva. În colţul îndepărtat al magaziei era un buchet imens de trandafiri.

— Ce...? spuse Elena, în tinzând mâna către ei.

Şi apoi văzu. O pentagramă era desenată în jurul trandafirilor. Iar pentagrama era înconjurată de foto- grafii: ea, Bonnie, Meredith, Matt, Ştefan, Damon.

— Trandafirii ăştia sunt la fel ca acela pe care ţi l-a dat Caleb, nu-i aşa? întrebă încet Ştefan.

Elena încuviinţă din cap. Erau perfecţi, flori delicate de un roşu întunecat opulent, care o făceau să-şi dorească să Ie atingă.

Trandafirul de la care a pornit totul, şopti ea. EI a înţepat-o pe Bonnie în deget, iar sângele ei a scris numele Celiei. Trebuie să fi venit de aici.

— Caleb nu e doar vârcolac, spuse Ştefan. Nu ştiu exact ce a făcut aici, dar mie mi se pare o magie destul tic întunecată. Se uită la ea cu o privire imploratoare. Am descoperit totul ieri, continuă el. Trebuia să mă lupt cu ci, Elena. Ştiu că te-am speriat, dar trebuia să te apăr — şi să-i apăr şi pe ceilalţi de el.

Klena dădu din cap, prea uluită ca să mai poată vorbi. Anim înţelegea de ce Ştefan

1

se purtase aşa. Crezuse că» ■a era în pericol. Şi totuşi... nu putea să nu i se facă rău ••ând îşi amintea arcul descris de trupul lui Caleb arun-» ai în aer. Poate că-i atacase cu magie primejdioasă, dar însemnările lui păreau confuze şi speriate. Elena şi prietenii ei îi schimbaseră lumea şi acum el nu-şi putea da teama care era realitatea.

Ar trebui să strângem toate astea şi să le ducem Ia pensiune, spuse ea repede. Mai există caiete de în- tenmări? îl întrebă pe Ştefan şi acesta încuviinţă din cap. Atunci ar trebui să le citim cu atenţie, spuse Elena. Dacă a lăcut vreo vrajă asupra noastră — vreun soi de blestem ar putea să fie încă activă, deşi el e deocamdată tu spital. Vraja folosită ar putea fi în vreun caiet sau măcar am putea găsi vreun indiciu despre ce e şi cum u ţionează exact. Şi, să sperăm, şi despre felul în care o putem anula.

Ştefan părea puţin pierdut, cu ochii lui verzi întrebători. Braţele lui erau întinse uşor înainte, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să-l îmbrăţişeze, şi nu Ie lăsase jos atunci când ea nu o făcuse. Dar dintr-un motiv pe care nu şi-l putea lămuri, Elena nu se hotăra să-l ia în braţe, în schimb, întoarse privirea şi spuse:

™Ai în maşină nişte pungi de plastic sau altceva în care putem băga toate astea?

24

lena închise telefonul mobil chiar în momentul în care Ştefan oprea maşina în faţa pensiunii. Sora medicală spune despre Caleb că încă mi şi-a recăpătat cunoştinţa, îl anunţă ea.

Bun, răspunse Ştefan. Când ea îi aruncă o privire plină de reproş, el se uită la ea exasperat. Dacă e incon- liimt, îi spuse, o să avem mai mult timp să ne dăm seama i r vrajă a făcut asupra noastră.

I Impluseră trei saci mari negri de gunoi cu hârtiile, în ivi urile din ziare şi cărţile pe care le găsiseră în magazia din grădina familiei Smaliwood. Elena se temuse să luirv pentagrama cu trandafirii şi fotografiile din jurul «$ de pe podeaua magaziei, de teamă să nu afecteze «umva vraja, dar făcuse câteva fotografii cu telefonul ei mubil.

Matt ieşi afară şi ridică unul din saci.

— Aţi adus aici nişte gunoi? întrebă.

— Ceva de genui ăsta, răspunse încruntată Elena şi îi povesti ce găsiseră acasă la familia Smaliwood.

Matt făcu o grimasă.

— Uau! Dar poate că acum o să putem în sfârşit facc ceva în legătură cu tot ce se întâmplă.

— Cum de-ai ajuns aici aşa devreme? întrebă Elena, urmându-l către casă. Credeam că de-abia la zece era rândul tău la gardă.

Ştefan venea în spatele lor.

— Am rămas aici azi-noapte, îi spuse Matt. După ce a apărut numele lui Bonnie, n-am vrut s-o mai scap din ochi.

— A apărut numele lui Bonnie? Elena se întoarse către Ştefan, cu o privire acuzatoare. De ce nu mi-ai spus?

Ştefan ridică din umeri, stânjenit.

— N-am ştiut, mărturisi şovăitor.

— Ştefan, ţi-am spus să le protejezi pe Celia şi Mere- dith, se răsti Elena la el. Trebuia să fii *aici.* **Chiar înainte să apară numele lui Bonnie, Meredith şi Celia erau în pericol. Mă bazam pe tine să ai grijă de ele.**

Ştefan se uită furios la ea.

— Eu nu sunt căţeluşul tău, Elena, răspunse el încel, Am văzut o ameninţare misterioasă pe care am considerat că trebuia să o investighez. Am acţionat pentru protecţia ta. Şi nu m-am înşelat. Pericolul era imediat pentru line spre deosebire de ceilalţi. Iar acum avem şansa să punem vraja cap la cap.

Elena clipi, oarecum şocată să audă tonul pe care îi vorbea, dar nu putea nega adevărul din cuvintele lui.

— Îmi pare rău, spuse ea plină de remuşcări. Ai dreptate. Mă bucur că am descoperit magazia lui Caleb.

Matt deschise uşa de la intrare. Lăsară sacii pe podea şi se duseră în bucătărie, unde doamna Flowers, Alaric şi Meredith se delectau cu un mic dejun alcătuit din croa- xanţi, gem, fructe şi cârnaţi.

— Ceha a plecat, spuse Meredith de îndată ce Elena intră în încăpere.

Tonul ei era nonşalant, pur informativ, dar ochii ei gri de obicei calmi scânteiau, şi Elena schimbă un zâmbet tainic cu prietena ei.

— Unde-a plecat? întrebă Elena, pe un ton la fel de nonşalant, întinzându-se după un croasant.

Fusese o dimineaţă lungă, şi ea murea de foame.

Universitatea statului Virginia, răspunse Alaric. Speră că găsească nişte indicii studiind blestemele şi magia populară.

S-ar putea să avem acum mai multe informaţii, luiunţă Elena în vreme ce mesteca un croasant delicios uns eu unt. Le povesti ce găsiseră în magazie. Am adus «u noi toate hârtiile şi caietele de însemnări ale lui Caleb.

Uite ce era pe podea.

Îşi scoase telefonul, găsi poza şi i-l întinse doamnei Flowers.

— Dumnezeule, exclamă bătrâna. Asta, cu siguranţă, arată a magie neagră. Mă întreb ce credea copilul ăla că face.

Ştefan pufni dispreţuitor.

— Nu e copil, doamnă Flowers. Am o bănuială foarte serioasă că e vârcolac şi un practicant al magiei negre.

Doamna Flowers îi aruncă o privire severă.

— A luat-o pe o cale greşită pentru a-şi găsi vărul, asta e sigur. Dar magia asta mie mi se pare cam amatorism. Dacă a funcţionat, asta s-a întâmplat mai degrabă din întâmplare decât din intenţie.

— *Dacă* a funcţionat? exclamă Meredith. Eu cred că faptele dovedesc că orice a făcut el a funcţionat.

— Cu siguranţă, ar fi o coincidenţă mult prea manca el să încerce să facă o vrajă asupra noastră şi *în acelaşi timp* un blestem de-a dreptul inexplicabil să ne afecteze, remarcă Alaric.

— Unde e acum Caleb? întrebă Matt, încruntân- du-se. Ştie că aţi descoperit toate lucrurile astea? Tic- buie să-l găsim şi să stăm cu ochii pe el?

Ştefan îşi încrucişă braţele.

— E Ia spital, spuse el.

Urmă o scurtă pauză în care ceilalţi se priviră şi den seră, pe baza atitudinii impasibile a lui Ştefan, să nu sape mai adânc. Meredith o privi întrebător pe Elena, iar aceasta dădu uşor din cap, adică *0 să-ţi explic mai târziu.*

Elena se întoarse către doamna Flowers.

— Vă daţi seama ce vrajă folosea Caleb? Ce încerca să facă?

Doamna Flowers privea gânditoare poza.

Eo întrebare interesantă, răspunse ea. Trandafirii sunt de obicei folosiţi în vrăjile de dragoste, dar pentagrama şi multele imagini din jurul ei sugerează aici o intenţie mai întunecată. Culoarea stacojie neobişnuită a trandafirilor le măreşte probabil eficacitatea. Ar putea fi i< dosiţi pentru a trezi şi alte sentimente. Bănuiala mea e că ol încerca să-ţi controleze în vreun fel emoţiile.

Elena aruncă brusc o privire către Ştefan şi-i văzu expresia prudentă şi umerii încordaţi.

Dar asta-i tot ce pot să spun pentru moment, continuă doamna Flowers. Dacă voi vreţi să căutaţi nişte indicii prin caietele lui Caleb, eu şi cu Bonnie putem. M-eta proprietăţile magice ale trandafirilor şi în ce vrăji put li folosiţi.

Unde e Bonnie? întrebă Elena.

1) cşi avusese senzaţia că lipsea ceva, abia acum realiza în mod conştient că micuţa roşcată nu se afla în grupul ilm bucătărie.

Încă mai doarme, răspunse Meredith. Ştii cât îi place să doarmă până târziu. Zâmbi. Cu siguranţă, s-a simţit grozav aseară să facă pe domniţa ia ananghie şi toată lumea să se învârtească în jurul ei.

— Eu cred că a fost cu adevărat curajoasă, spuse pe neaşteptate Matt.

Elena îl privi. Oare începea să aibă sentimente romantice pentru Bonnie? S-ar potrivi amândoi, îşi spuse ea, şi fu surprinsă să simtă o urmă de furie posesivă în vreme ce plănuia acest aranjament.

Înfond, Matt a fost întotdeauna al tău, **îi şopti o voce aspră.**

— Mă duc să o trezesc, spuse veselă Meredith. Vrăjitoarele nu trebuie să se odihnească.

Se ridică în picioare şi se îndreptă către scări, şchiopătând uşor.

— Ce-ţi face glezna? întrebă Elena. Arăţi mult mai bine.

— Mă vindec repede, răspunse Meredith. Bănuiesc că asta e o chestie tipică vânătorilor de vampiri. Aseară, când m-am dus la culcare, n-am avut nevoie de baston, iar azi-dimineaţă glezna mea părea aproape normală.

— Eşti o norocoasă, spuse Elena.

— Sunt o norocoasă, o aprobă Meredith, zâmbin- du-i larg lui Alaric, care îi răspunse tot cu un zâmbet, admirativ.

Meredith sprintă uşor către scări, pentru a face pe grozava, sprijinindu-se doar puţin de balustradă.

Elena mai luă un croasant şi îl unse cu gem.

— Noi ceilalţi ar trebui să cercetăm toate hârtiile şi restul lucrurilor pe care le-am luat din magazia lui Caleb. Alaric, cum tu eşti singurul în afară de doamna Flowers şi Bonnie care ştie destule despre magie, poţi să-i iei carnetele de însemnări şi eu o să...

Se întrerupse când de sus se auzi un ţipăt.

— Meredith! strigă Alaric.

Mai târziu, Elena nici nu-şi mai aminti cum ajunsese la etaj. Avea doar o imagine neclară a mai multor picioare şi a nebuniei în care toată lumea încerca să urce în acelaşi timp şi cât mai repede posibil pe scara îngustă, în uşa dormitorului mic, tapetat cu crem şi roz, de la capătul culoarului, stătea Meredith, albă la faţă, îngrozită. Îşi întoarse spre ei ochii cenuşii, mari acum de panică, şi şopti: Bonnie.

În cameră, trupul micuţ al lui Bonnie zăcea nemişcat pr podea, cu faţa în jos, cu un braţ întins către uşă. I -umânări albe şi negre stinse erau aşezate în cerc în spatele ei,

iar una era răsturnată. În interiorul cercului de lumânări se vedea o pată de ceea ce părea sânge uscat, iar lângă ea era o carte zdrenţuită deschisă.

Elena o dădu deoparte pe Meredith şi îngenunche lângă trupul încă nemişcat, căutându-i pulsul la gât. Răsuflă adânc când simţi zvâcnetul sângelui, ritmic şi puternic, sub degetele ei.

— Bonnie, spuse ea, scuturând-o de umăr, apoi răsu- cind-o cu mişcări blânde.

Bonnie căzu moale pe spate. Respira regulat, dar ochii ei rămâneau închişi, cu genele întunecate tremurând pe obrajii plini de pistrui.

— Să cheme cineva o ambulanţă, spuse Elena repede.

— Sun eu, se oferi Meredith, ieşind din starea ei de încremenire.

— N-avem nevoie de ambulanţă, spuse calmă doamnă Flowers, privind în jos către Bonnie cu o expre- sie tristă pe chip.

— Ce tot spuneţi? se răsti Meredith. Şi-a pierdui cunoştinţa. Trebuie să chemăm ajutor.

Privirea doamnei Flowers era gravă.

— Doctorii şi infirmierele de la spital n-au cum s-< > ajute pe Bonnie, spuse ea. S-ar putea chiar să-i facă rău dacă vin cu soluţii medicale ineficiente într-o problemă ne-medicală. Lui Bonnie nu îi e rău; e sub o vrajă. Siml aerul încărcat de magie. Cel mai bun lucru pe care îl putem face e să o aşezăm cât mai comod aici în vreme ce căutăm un remediu.

Matt făcu un pas în cameră. Chipul îi era înspăimân tat, dar nu se uita la trupul nemişcat al lui Bonnie de pe podea. Ridică o mână şi arătă.

— Priviţi, spuse.

Lângă pat, tava pe care se aflaseră un ceainic, o ceaşcă şi o farfurioară căzuse pe jos. Ceaşca se spărsese şi ceainicul zăcea pe-o parte, iar frunzele de ceai erau presărate într-o linie şerpuitoare pe podea. O linie şerpuitoare care alcătuia un nume.

Elena

25

att îşi plimbă privirea îngrozită de la trupul nemişcat al lui Bonnie, la numele de pe podea, şi apoi la faţa palidă a Elenei. După câteva mi- nute de şoc, Elena se răsuci şi ieşi din cameră. Ştefan şi Matt o urmară, în vreme ce Meredith şi ceilalţi se dusei A lângă Bonnie. Pe hol, Elena se năpusti asupra lui Ştefan.

— Trebuia să ai grijă de ele. Dacă tu ai fi fost aici, Bonnie ar fi fost protejată.

Matt, care îl urmase pe Ştefan afară din camera lui Bonnie, se opri brusc. Elena îşi dezgolise dinţii, ochii ei albaştri scânteiau, şi atât ea cât şi Ştefan păreau furioşi

— N-a fost vina lui Ştefan, Elena, protestă blând Matt. Alaric şi doamna Flowers au pus protecţii magice peste tot. Nimic nu ar fi trebuit să poată pătrunde în casă. Chiar dacă Ştefan ar fi fost aici, n-ar fi rămas toaiA noaptea în camera lui Bonnie.

— Ar fi trebuit să rămână, dacă asta însemna să o >rotejeze, spuse Elena cu amărăciune.

Faţa ei era crispată de furie când se uită la Ştefan.

Chiar dacă Matt îi luă apărarea lui Ştefan, nu-şi putu ităpâni o tresărire de satisfacţie văzând că apar în sfârşit H'ubleme între Elena şi Ştefan. *E timpul ca Elena să-fi dea i fama că Ştefan nu e perfect,* spuse acea parte răutăcioasă din ••, încântată.

Doamna Flowers şi Alaric ieşiră repede din cameră, Minând capăt tensiunii dintre Elena şi Ştefan. Doamna I I< >wers clătină din cap.

Se pare că Bonnie încerca, într-un fel prostesc, să 1.1 legătura cu morţii, dar nu văd cum ar fi putut să-şi liică asta singură. Trebuie să fie rezultatul a ceea ce vă nneninţă. Meredith o să rămână deocamdată lângă Bonnie în vreme ce noi investigăm.

Matt se uită la Ştefan şi Elena.

Parcă aţi spus despre Caleb că a ieşit din peisaj, mişc.

Aşa am crezut! răspunse Ştefan în vreme ce cobo- mu grăbiţi scările. Poate că e o vrajă pe care a declan- |iil-o înainte să ne batem.

Alaric se încruntă.

Dacă aşa e şi încă mai continuă, e posibil nici să nu Mini poată s-o oprească. Chiar dacă ar muri, asta nu ar întrerupe o vrajă care se perpetuează singură.

Elena se opri în vestibul şi sfâşie unul din sacii dr gunoi, hotărâtă.

— Trebuie să ne dăm seama ce-a făcut, spuse. Scoase un teanc de caiete de însemnări şi îl puse în mâinile celorlalţi. Căutaţi etapele efective ale unei vrăji. Dacă aflăm *cum* a făcut-o, poate că Alaric sau doamna Flowers put să-şi dea seama cum s-o anuleze.

— Cartea de vrăji pe care a folosit-o Bonnie este a mea, spuse doamna Flowers. Nimic din ea n-ar fi trebuit să aibă un asemenea efect, dar o s-o cercetez, pentru orice eventualitate.

Fiecare luă câte un carnet de însemnări şi un team de hârtii şi se aşeză la masa din bucătărie.

— La mine sunt diagrame, spuse Ştefan după un minut. E şi o pentagramă, dar nu cred că e aceeaşi eu cea pe care am văzut-o pe podea.

Alaric îşi luă carnetul şi se uită prin el, apoi clăti u A din cap.

1

— Eu nu sunt un expert, dar asta arată ca o par.. - dintr-o vrajă standard de protecţie.

Caietul din faţa lui Matt conţinea în cea mai mare parte însemnări mâzgălite. *Prima moarte a lui Tanner?* seria acolo. *Halbween? Elena, Bonnie, Meredith, Matt, Tyler, Str fan, toţi prezenţi.* Auzea paşii lui Meredith Ia etaj, măsu rând încăperea unde zăcea Bonnie, şi cuvintele în înceţoşară înaintea ochilor lui. Îşi frecă ochii cu pumnii înainte să se facă de râs izbucnind în plâns. Tot ce făceau ri era inutil. Şi chiar dacă exista ceva care îi putea ajuta, el tot nu avea cum să-şi dea seama.

— Nu vi se pare ciudat, întrebă Elena, că Celia a fost prima afectată de răul ăsta, orice ar fi el? Nu exista nimic despre ea în magazie. Şi ea nu i-a cunoscut niciodată pe 1 'yler, ca să nu mai vorbim de Caleb. Dacă încerca să se rA/bune pe noi pentru dispariţia lui Tyler, de ce ar ataca-o Caleb mai întâi pe Celia? De fapt, de ce ar alaca-o pur şi simplu?

Asta chiar că e o întrebare bună, se gândi Matt, şi se pregătea s-o spună cu voce tare, când o văzu pe doamna Elowers. Stătea dreaptă, nemişcată, privind pe lângă ure- i Iţea lui stângă şi dând uşor din cap.

Chiar crezi aşa ceva? întrebă ea încet. Oh, asta < 1. Iar că schimbă lucrurile. Da, înţeleg. Mulţumesc.

Până să termine şi să-şi îndrepte din nou ochii către. Npii, ceilalţi observaseră şi ei conversaţia ciudată şi IA (tiseră, privind-o.

Ştie mama dumneavoastră ce s-a întâmplat cu Bonnie? întrebă Matt nerăbdător.

El rămăsese în Fell's Church şi luptase alături de doamna Flowers împotriva *fritsune-lor,* în vreme ce prietenii lui călătoriseră în Dimensiunea întunecată, şi în timpul cât fuseseră tovarăşi de arme se obişnuise cu diw uţiile purtate de doamna Flowers cu tărâmul spiritelor. Dacă mama doamnei Flowers Ie întrerupsese discuţia, piobabil că avea ceva folositor şi important de spus.

— Da, răspunse doamna Flowers, zâmbindu-i. Du, într-adevăr, Ma*ma* a fost de mare ajutor.

Faţa ei deveni serioasă pe când îşi rotea privirile în jurul mesei.

— Ma*ma* a putut să perceapă lucrul care a luat spi. I tul lui Bonnie. Odată ce a intrat în casă, a reuşit *A I observe, deşi ea însăşi a fost incapabilă să lupte împo triva lui. E foarte supărată că nu a putut s-o salveze, „Bonnie. Ţine foarte mult Ia ea.

— Bonnie o să fie bine? întrebă Matt, acoperindu i pe ceilalţi, care întrebaseră „Deci, *ce* e?" şi „Aşadar, r un demon sau altceva, nu o vrajă?"

Doamna Flowers se uită mai întâi Ia Matt.

— E*posibil* să o putem salva pe Bonnie. Cu siguranţă, vom încerca. Dar va trebui să înfrângem lucrul carr a luat-o. Iar voi, ceilalţi, sunteţi încă în mare pericol. S, **uită la fiecare pe rând. E o fantomă, spuse ea.**

Urmă un moment de tăcere.

— Ce-i o fantomă? întrebă Elena. Adică, o stafie?

— Desigur, o fantomă, spuse încet Ştefan, clătinând din cap ca şi cum nu-şi dădea seama cum de nu se gau di se la asta mai devreme. A existat un oraş în Italia <i< **care am auzit, cu mulţi ani în urmă, unde se spune « «că o fantomă pândea pe străzile din Umbria. Nu era** <**i stafie, ci o creatură născută din emoţii puternice. Se pu vestea că un om fusese atât de furios pe iubita lui nerir dincioasă, încât îi omorâse pe ea şi pe curtezanul ei, apui te sinucisese. Iar acţiunile astea declanşaseră ceva, o creatură alcătuită din emoţiile lor. Unul câte unul, oamenii care locuiau în preajmă înnebuniseră. Au făcut nişte lu- «i un cumplite, spuse Ştefan, părând profund zguduit.**

Cu asta ne confruntăm? Un soi de demon creat «lin furie care-i va face pe oameni să-şi piardă minţile? întrebă Elena, întorcându-se către doamna Flowers cu o privire imploratoare. Pentru că, sincer, eu cred că oraşul ăsta a avut parte din plin de aşa ceva.

Nu se poate întâmpla din nou, spuse Matt.

Şi el se uita la doamna Flowers. Ea era singura care văzuse alături de el Felps Church în pragul distrugerii totale. Ceilalţi fuseseră aici la început, sigur, dar când Iuti urile se înrăutăţiseră cu adevărat, fetele şi vampirii se allaseră în Dimensiunea întunecată, purtându-şi propriile bătălii pentru a îndrepta lucrurile.

I toamna Flowers îi întâlni privirea şi dădu din cap cu hotărâre, ca şi cum facea o promisiune.

N-o să se întâmple, spuse. Ştefan, ceea ce descrii tu era probabil o fantomă a furiei, dar relatarea pe care ai auzit**-o cu privire la ceea ce se întâmplase nu pare foarte exactă. Ma***ma* **spune că fantomele se hrănesc cu emoţii la** fel mm **fac vampirii cu sânge. Cu cât este mai puternică i** > **emoţie, cu atât sunt mai bine hrănite şi mai active. Sunt atrase către oameni sau comunităţi care au deja aceste** emoţii **puternice, şi creează aproape o buclă de icetl-hack, încurajând şi alimentând gânduri care să facă emoţiile mai puternice, astfel încât ele să poată continua să se hrănească. Sunt foarte puternice din punct de vedere psihic, dar pot supravieţui doar atâta timp cât vic timele lor continuă să ie hrănească.**

Elena asculta cu atenţie.

— Dar ce-i cu Bonnie? Se uită la Ştefan. În oraşul ăsta din Umbria, oamenii intrau

în comă din cauza fantomelor?

Ştefan clătină din cap.

— N-am auzit de-aşa ceva, spuse el. Poate că aici intră în scenă Caleb.

— O s-o sun pe Celia, spuse Alaric. Asta o să restrângă aria cercetărilor sale. Dacă există cineva care are materiale despre chestia asta, atunci e dr. Beitram.

— A putut mama dumneavoastră să-şi dea seama, r fel de fantomă e? o întrebă Ştefan pe doamna Flowctx Dacă am şti cu ce fel de emoţie se hrăneşte, am putea să-i oprim alimentarea.

— Nu ştia, răspunse ea. Şi nici nu ştie cum poate li înfrântă o fantomă. Şi mai e un lucru de care ar trebui sA ţinem seama: Bonnie are foarte multă putere psihică pr< >••prie. Dacă fantoma a luat-o, probabil că se hrăneşte eu asta.

Matt dădu din cap, urmându-i şirul gândurilor.

— Şi dacă aşa e, încheie el pe un ton sumbru, atum i creatura asta nu va face decât să devină mai puternică şt mai periculoasă.

iua se scurse cu multe cercetări, dar cu prea puţine rezultate încurajatoare, iar Elena se simţea tot mai îngrijorată pentru prietena ei aflată în romă. Când se lăsă seara şi mătuşajudith sună ca să afle ilacă familia Elenei avea să o mai vadă în acea zi, sortaseră deja primul sac, iar Alaric frunzărise ceea ce părea sA lâc **cel de-al treilea carnet de însemnări al lui Caleb în i arc ţinea evidenţa experimentelor lui magice, bombănind întruna despre scrisul îngrozitor al lui Caleb.**

Ƶ

Elena se încrunta în vreme ce frunzărea un alt teanc «Ic hârtii. Uitându-se pe poze şi tăieturi din ziare, se con- iutilase că Celia nu se numărase printre victimele pre- înnizate ale lui Caleb. Dacă fantoma o alesese pe ea prima, asta trebuia să fie pentru că avea din plin o anumită emoţie, cea cu care se hrănea fantoma.

— Răutatea, sugeră Meredith, dar avu grijă să nu fie auzită de Alaric.

Tăieturile şi paginile xeroxate arătau de asemenea cât de obsedat era Caleb de dispariţia lui Tyler, şi că avea evidenţe şi amintiri din două timpuri diferite ale aceleiaşi perioade — unul când Fell's Church se dezintegra şi Elena Gilbert era moartă, şi unul când totul fusese *grozav, mulțumesc de întrebare* **în micul orăşel din Virginia, inclusiv continuarea domniei fetei cu păr de aur din ultimul an de liceu, Elena. În afară de propriile amintiri duble ale lui Caleb, care acopereau doar perioada verii, se părea că Tyler vorbise cu el Ia telefon în toamna şi iarna prece- dente despre evenimentele misterioase legate de moartea domnului Tanner şi tot ce urmase. Deşi din notele lui Caleb nu reieşea că Tyler îi pomenise de propria lui transformare în vârcolac şi de conspiraţia lui cu Klaus, ci doar de suspiciunea lui tot mai mare în ceea ce-l privea pe Ştefan.**

— *Tyler*, **gemu Elena. Deşi a plecat de mult de aici, tot mai reuşeşte să creeze probleme.**

Până acum, tot ce găsise Alaric în caiet le confirma convingerea lor despre Caleb că folosea magia şi că avea de gând să-şi folosească puterea magică pentru a se răzbuna pe ei şi în acelaşi timp pentru a încerca să-l localizeze pe Tyler. Dar nu spunea nimic despre felul în care invocase fantoma.

Şi deşi Alaric îi arătase doamnei Flowers orice însemnare, incantaţie sau desen, încă nu reuşiseră să descopere ce fel de vrajă folosise Caleb sau care era rostul trandafirilor.

Ştefan o conduse pe Elena acasă pentru cină, apoi se în toarse să-i ajute pe ceilalţi. Voise să rămână cu Elena,

< iar ea era sigură că mătuşa ei n-o să fie prea încântată de un musafir de ultim minut la cină.

În clipa în care Elena intră în casă, simţi urma prezenţei lui Damon şi îşi aduse aminte cum, doar cu câteva ore în urmă, stătuseră în camera ei îmbrăţişaţi. În tot timpul cinei, în vreme ce îi spunea o poveste de cul-
< are lui Margaret, şi apoi în vreme ce vorbea cu Meredith la telefon pentru a vedea ce progrese mai făcuseră i eilalţi, se gândise cu dor Ia el, întrebându-se dacă îl putea vedea în acea noapte. Iar asta declanşă un sentiment de vinovăţie pentru Ştefan şi Bonnie. Era atât de egoistă, ascunzându-i lui Ştefan întoarcerea fratelui lui fi gândindu-se la ea însăşi, când Bonnie era în pericol, întregul ciclu era epuizant, dar tot nu-şi putea stăpâni bucuria că Damon era în viaţă.

Singură în camera ei în cele din urmă, Elena îşi trecu peria prin părul auriu mătăsos şi îşi puse cămaşa de noapte simplă şi răcoroasă pe care o purtase şi cu o noapte în urmă. Era cald şi umed afară, şi prin fereastră «u/ea greierii ţârâind agitaţi. Stelele străluceau şi semiluna plutea deasupra copacilor. Strigă „noapte bună” către mătuşa Judith şi Robert şi se sui în pat, umflând pernele din jurul ei.

Bănuia oarecum că o să fie o aşteptare lungă. Lut Damon îi plăcea s-o necăjească şi îi mai plăcea şi să-şi facă o intrare spectaculoasă, aşa că probabil avea să aştepte până era convins că ea doarme şi apoi o s.1 pătrundă în camera ei. Dar abia stinsese lumina când < t fâşie de întuneric păru să se desprindă din noaptea de afară. Se auzi un pas uşor pe podea, şi apoi salteaua ei gemu când Damon se instală Ia picioarele patului.

— Bună, iubire, spuse el încet.

— Bună, îi răspunse ea, zâmbindu-i.

Ochii lui negri scânteiau din umbre şi Elena, în ciud. T a tot, se simţi deodată învăluită în căldură şi fericire.

— Care-s ultimele veşti? întrebă el. Am văzut oman vânzoleală la pensiune. I-a pus ceva pe jar pe prietenii tăi?

Ca de obicei, tonul lui era sarcastic, dar privirea îi ei a intensă şi Elena ştiu că era îngrijorat.

— Dacă mă laşi să le spun şi celorlalţi că eşti în viaţii, ai putea fi cu noi şi atunci ai şti direct de la sursă tot <» se întâmplă, îl necăji ea, dar pe urmă expresia ei deveni serioasă. Damon, avem nevoie de ajutorul tău. S-a în tâmplat ceva îngrozitor.

Îi spuse despre Bonnie şi despre ce descoperiseră iu magazia din grădina familiei Smaliwood.

Ochii lui Damon se aprinseră.

— O fantomă a luat păsăruica roşcată?

— Asta a spus mama doamnei Flowers, răspunse l’. Ivna. **Ştefan ne-a povestit despre o fantomă a furiei de i** are **auzise în Italia.**

Damon scoase un mic *pjiii!*

Mi-aduc aminte de ea. La vremea aia a fost ceva amuzant, dar nu semăna deloc cu ceea ce descrii tu. (amn explică teoria asta a lui Ştefan faptul că Bonnie a Imi luată? Sau apariţia numelor când cineva este în primejdie?

Dar e şi teoria doamnei Flowers, spuse Elena indignată. Sau a mamei ei, cred. Şi e singura care are o h >giră.

Simţea cum Damon o mângâia pe braţ cu cea mai njoară atingere posibilă, şi senzaţia *era plăcută.* **Părul de!» ••braţe i se ridică şi ea se înfioră de plăcere, fară să vrea.** *Hurtează*, **gândi ea cu asprime.** *Asta e o treabă serioasă.* **Îşi uane braţul departe de mâna lui Damon.**

I) amon spuse, pe un ton lenevos şi amuzat:

Ei, nu le pot învinui pe vrăjitoarea bătrână şi stafia ile maică-sa. Oamenii rămân de obicei în propria lor dimensiune; ei află doar o infimă parte din ceea ce se în- hunplă, chiar şi cei mai cu har dintre ei. Dar dacă Ştefan 1 a$ li purtat ca orice vampir care se respectă şi nu ar fi în- ••«M al deloc să fie *om,* **ar fi înţeles mai bine toată situaţia. Nu i măcar n-a călătorit în Dimensiunea întunecată, cu «\i epţia situaţiilor când a fost târât acolo ca să zacă într-o celulă sau ca s-o salveze pe Bonnie. Poate că dacă ar fi făcu t-o, ar înţelege ce se întâmplă acum şi ar putea să-şi protejeze mai bine oamenii lui de companie.**

Elena se zbârli.

— Oameni de companie? Ca în „animale de companie”? Şi eu sunt unul dintre ei.

Damon chicoti şi Elena îşi dădu seama că o spusese dinadins, ca să o necăjească.

— Un animal de companie? Tu, prinţesă? Niciodată. Un tigru, poate. Ceva sălbatic şi periculos.

Elena îşi dădu ochii peste cap. Apoi realiză brusc im- plicaţia cuvintelor lui Damon.

— Stai puţin, vrei să zici că asta *nuc o* **fantomă? Şi e.1 tu ştii ce e de fapt? E ceva care vine din Dimensiunea întunecată?**

Damon se trase din nou mai aproape de ea.

— Ai vrea să ştii ce ştiu eu? spuse el, şi vocea lui suna ca o mângâiere. Sunt o mulţime de lucruri pe care ţi le-aş putea spune.

— Damon, spuse Elena hotărâtă. Încetează vu flirtul şi fâi atent. E important. Dacă

ştii ceva, te rog, spune-mi. Dacă nu ştii, te rog, nu te mai juca aşa eu mine. E în joc viaţa lui Bonnie. Şi suntem cu toţii în pe ricol. Şi tu eşti în pericol, Damon. Nu uita, numele Mu a fost şi el scris, şi nu ştim cu siguranţă dacă lucrul caic s-a întâmplat pe Luna întunecată a fost atacul asupra tu pe care îl anunţa scrisul.

Nu sunt prea îngrijorat, spuse Damon, flutu- rându-şi o mână cu un aer dispreţuitor. E nevoie de ceva mai mult de o fantomă ca să-mi facă rău, prinţesă. Dar, *da,* **ştiu puţin mai mult decât ştie** *Ştefan,* **îi întoarse mâna şi îi trasă liniile din palmă cu degetele lui reci. E o fantomă, spuse. Dar nu e la fel precum cea din Italia, cu mult timp în urmă. Ţi-aduci aminte de Klaus, că era dintre Cei Vechi, Cei Originari? Nu fusese creat aşa cum fuseserăm eu şi Ştefan şi Katherine; el nu a fost niciodată om. Vampirii precum Klaus ne consideră pe noi, vam- „irii care la început am fost oameni, doar nişte corcituri lără putere. EI era mult mai puternic decât noi şi mult mai greu de ucis. Şi fantomele sunt de mai multe feluri, lanternele care se nasc din emoţiile omeneşti de pe l'ământ sunt capabile să crească şi să fie stimulate de. Urste emoţii cu care se hrănesc. Dar ele nu prea au o conştiinţă proprie şi niciodată nu devin prea puternice. Sunt doar nişte paraziţi. Dacă nu mai au acces Ia emoţiile de care au nevoie pentru a supravieţui, dispar «lestul de repede.**

Elena se încruntă.

— Dar tu crezi că e vorba de un alt fel de fantomă, mai puternic? zise ea. De ce? Ce ţi-a zis Sage?

Damon o bătu uşor pe mână cu un deget în vreme ce număra.

Unu: numele. Asta depăşeşte puterea unei fantome obişnuite. Doi: a luat-o pe Bonnie. O fantomă normală n-ar fi în stare să facă aşa ceva şi n-ar obţine nimic din asta dacă ar face-o. Dar o fantomă Originară poate să-i fure spiritul şi să-l ducă în Dimensiunea întunecată. Poate să-i sece forţa vitală şi emoţiile pentru a deveni ea însăşi mai puternică.

— Stai puţin! exclamă Elena, alarmată. Bonnie s-a întors în Dimensiunea întunecată? Acolo i se poate întâmpla orice! Ar putea deveni din nou sclavă!

Lacrimile i se iviră în colţul ochilor când se gândi cum erau trataţi oamenii în Dimensiunea întunecată.

Damon o strânse de mână.

— Nu, nu-ţi face griji pentru ea. E acolo doar cu spiritul — fantoma o ţine probabil într-un soi de celulă; o vrea în siguranţă. Cred că lucrul cel mai rău care i se poate întâmpla e să se plictisească. Damon se încruntă. Dar o să-i stoarcă forţa vitală şi asta o s-o slăbească în cele din urmă.

— Tu crezi că să se plictisească e cel mai rău lucru care i se poate întâmpla... oh, cel puţin până îi stoarce toată forţa vitală? Asta nu e bine, Damon. Trebuie să u ajutăm. Elena se gândi puţin. Deci fantomele trăiesc în Dimensiunea întunecată?

Damon ezită.

— Nu de Ia început. Fantomele Originare au fost exilate pe Luna întunecată de către Gardiene.

— Unde ai murit tu.

— Da, spuse Damon pe un ton caustic. Apoi îi frecă dosul mâinii ca o scuză tăcută pentru tonul lui. Fantomele Originare sunt ţinute într-un soi de temniţă pe Luna întunecată, şi abia aşteaptă o şansă să iasă de acolo. La fel ca un djinn într-o sticlă. Dacă ar sparge ceva pereţii temniţei, scopul lor suprem ar fi să ajungă pe Pământ pentru a se hrăni cu emoţiile omeneşti. După ce (’opacul Lunii a fost distrus, Sage a spus că lucrurile s-au schimbat, ceea ar avea logică dacă o fantomă Originară a reuşit să scape atunci când lucrurile s-au mişcat după distrugere.

— Dar de ce să vină tocmai pe Pământ? întrebă Klena. În Dimensiunea întunecată sunt toţi demonii şi vampirii ăia.

II văzu pe Damon zâmbind în întuneric.

— Bănuiesc că emoţiile umane sunt mult mai deli- i ioase. La fel cum e sângele omenesc. Şi nu există suficienţi oameni în Dimensiunea întunecată care să ofere o masă cu adevărat bună. Pe Pământ sunt atâţia oameni, incât o fantomă Originară poate pur şi simplu să se îmbuibe cu emoţii şi să devină tot mai puternică.

Aşadar a venit după noi de pe Luna întunecată? întrebă Elena.

Probabil că a urcat cu voi atunci când v-aţi întors pe **Pământ. Probabil că voia să ajungă cât mai departe** posibil **de temniţa ei, aşa că o deschidere între dimen**siuni **trebuie să-i fi părut irezistibilă.**

— Şi a fost eliberată din temniţă atunci când mi-am folosit eu *Aripile Distrugerii* **şi am aruncat în aer luna?**

Damon ridică din umeri.

— Asta pare să fie cea mai probabilă explicaţie.

Elena simţi cum i se strânge inima.

— Deci Bonnie a avut dreptate în viziunea ei. Eu am adus asta. E vina mea.

El îi dădu părul deoparte şi o sărută pe gât.

— Nu te gândi aşa, spuse Damon. Cum ai fi putut s-o opreşti? Nici nu ştiai. Şi sunt recunoscător că ai folosit *Aripile Distrugerii:* **în definitiv, asta m-a salvat. Ceea ce e important acum e să înfrângem fantoma. Trebuie să o trimitem înapoi înainte să**

devină prea puternică. Dacă prinde rădăcini aici, poate să înceapă să influenţeze tot mai mulţi oameni. Întreaga lume ar putea fi în pericol.

Aproape fără să-şi dea seama, Elena îşi arcui gâtul într-o parte pentru ca Damon să poată ajunge mai bine, şi el trasă încet cu buzele vena de pe latura gâtului ei înainte ca ea să realizeze ce făceau şi să-l împingă deoparte.

— Dar tot nu înţeleg, spuse ea. De ce să ne spună pe cine are de gând să atace în continuare? De ce ne divulgă numele?

— Oh, nu face asta de bunăvoie, spuse Damon şi o sărută pe umăr. Chiar şi cea mai puternică fantomă trebuie să respecte regulile. Face parte din vraja pe care au aruncat-o Gardienele asupra fantomelor Originare, când le-au exilat pe Luna întunecată. O precauţie în caz că I) riginarele ar scăpa vreodată. În felul acesta, prada lor «tic că ele vin şi încearcă să le reziste.

— Gardienele au întemniţat-o, spuse Elena. Or să ne linie să o trimitem înapoi?

Nu ştiu, răspunse scurt Damon. Dar nu le-aş în- reba dacă pot să evit asta. Nu am încredere în ele, tu ai?

Elena se gândi la eficienţa rece a Gardienelor, la felul u care ignoraseră moartea lui Damon ca fiind irele- antă. La felul în care provocaseră moartea părinţilor ei.

Nu, spuse ea, înfiorându-se. Hai să Ie lăsăm deoparte dacă putem.

O s-o înfrângem chiar noi, Elena, spuse Damon, şi i mângâie obrazul cu mâna.

Încetează, spuse Elena. Trebuie să ne concentrăm. Damon îşi trase mâna şi rămase pe gânduri.

Spune-mi despre micii noştri prieteni. Au fost în- " «laţi? S-au certat? S-au purtat într-un fel neobişnuit iriitru ei?

Da, spuse imediat Elena. Toată lumea s-a purtat tndat. Nu pot să spun exact cum, dar totul a fost aiurea} «••când ne-am întors. I) amon încuviinţă din cap.

Pentru că a venit probabil cu voi, e logic să vă aleagă în \ i >i şi pe cei care au legătură cu voi ca prime victime.

Dar cum o *oprim*? întrebă Elena. Ce spun poveştile care le-ai auzit despre fantomele Originare despre cum pot fi capturate din nou odată ce au scăpat din temniţa lor?

Damon oftă şi umerii i se lăsară puţin,

— Nimic, răspunse. Nu mai ştiu nimic în plus. Va trv bui să mă întorc în Dimensiunea întunecată şi să văd < <••pot să aflu sau dacă pot lupta împotriva fantomei de acoh >.

Elena se crispă.

— E prea periculos, Damon, spuse.

1

Damon chicoti, un sunet sec în întuneric, şi Elena it simţi degetele trecându-i prin păr, netezind şuviţe 1< mătăsoase, apoi răsucindu-le şi trăgând uşor de ele.

— Nu şi pentru mine, spuse. Dimensiunea întunecată e un loc grozav pentru vampiri.

— Doar că tu ai *murit* acolo, îi aminti Elena. Damon, te rog. Nu suport să te mai pierd o dată.

Mâna lui Damon se opri, iar în clipa următoare el «. Săruta uşor, ridicând cealaltă mână pentru a-i atingi gâtul.

— Elena, spuse el, întrerupând (ară tragere de inimă sărutul, n-ai să mă pierzi.

— Trebuie să mai existe şi o altă cale, insistă ea.

— Ei bine, atunci ar fi bine să o găsim, şi asta repe<1< răspunse Damon încruntat. Altfel, întreaga lume va fi în primejdie.

Damon era plin de Elena. Parfumul ei dulce şi îmbătăhu îi stăruia în nări, bătăile ritmice ale inimii ei îi vibrau iit urechi, mătasea părului şi moliciunea ca de satin a pielii ei îi mângâiau degetele. Voia să o sărute, să o ţină în braţe, să-şi cufunde colţii în ea şi să soarbă nectarul ameţitor al sângelui ei, acel sânge plin de viaţă al cărui gust nu semăna cu al nimănui.

Dar ea îi ceruse să plece, deşi el ştia că nu voia cu adevărat să-l vadă plecând.

Nu spusese că era din cauza frăţiorului lui că îl respingea, dar el oricum ştia. Ştefan, întotdeauna era vorba de Ştefan.

Când o părăsi, se transformă cu graţie din nou într-o i ioară mare şi întunecată şi zbură de la fereastra came- tei ei în gutuiul de alături. Acolo, îşi strânse aripile şi se mută de pe un picior pe altul, aşezându-se mai bine ca

— O privească. O simţea prin fereastră, încordată la început, cu gândurile învârtejite, dar curând pulsul ei intetini, răsuflarea îi deveni mai adâncă, şi el ştiu că I Jena adormise. Avea să stea acolo şi s-o păzească.

Nu exista nicio îndoială: trebuia să o salveze. Dacă I Jena voia un cavaler în armură strălucitoare, cineva

•are să o apere într-un fel plin de nobleţe, Damon putea t. L o iacă. De ce să se bucure molâul de Ştefan de toată tţluria?

Dar Damon nu ştia prea bine ce urma. În ciuda Htgăminţilor Elenei de a nu pleca, întoarcerea în Dimensiunea întunecată părea pasul următor logic în lupta împotriva acestei fantome. Dar cum să ajungă acolo? Nu existau căi uşoare. Nu avea timp să călătorească din nou până la una din porţi, şi nici nu voia să o părăsească pe Elena suficient de mult timp pentru a ajunge acolo. Şi nu se putea aştepta să găsească din

nou, din întâmplare, ceva la fel de folositor ca o minge-stea.

Plus că, dacă ajungea acolo, să se afle în Dimensiu nea întunecată era acum foarte periculos pentru el. Nu credea despre Gardiene că prinseseră de veste că reve nise din morţi, şi nu ştia cum ar putea reacţiona când aflau. Gardienelor nu le păsa prea mult de vampiri şi ic plăcea ca lucrurile să rămână aşa cum trebuiau să fie. Dovadă, felul în care îi luaseră Puterile Elenei atunci când îşi îndreptaseră atenţia către ea.

Lui Damon îi căzură umerii şi îşi umflă iritat penele cu reflexe irizante. Trebuia să existe o altă cale.

Sub el se auzi un foşnet aproape imperceptibil. Doai nişte urechi sensibile de vampir l-ar fi putut auzi, căci ora atât de prudent, dar Damon îl prinse. Deveni brusc ateul şi se uită în jur încordat. Nimeni nu avea să ajungă 1, i prinţesa lui.

Oh! Damon se relaxă din nou şi pocni din cioc enei vat. *Ştefan.* Lângă copac se vedea silueta întunecată .1 frăţiorului său, cu capul dat pe spate, privind devotai către fereastra întunecată a Elenei. Sigur că era aici, stând de strajă pentru a o apăra de toate ororile nopţii.

Şi în acea clipă, Damon ştiu ce trebuia să facă: dacă voia să afle mai multe despre fantomă, va trebui să se lase în voia ei.

Închise ochii, lăsând toate gândurile negative pe care Ic avusese vreodată pentru Ştefan să îl inunde. Cum Ste- lan luase întotdeauna tot ce voise Damon, cum furase, dacă fusese nevoie.

Blestemat fie Ştefan, îşi spuse cu amărăciune. Dacă f ratele lui n-ar fi venit înaintea lui în oraş, Damon ar fi avut o şansă să o facă pe Elena să se îndrăgostească de rl primul, să fie el cel care primea acea privire plină de devotament din ochii Elenei atunci când ea se uita la Ştefan.

În schimb, iată-l aici, pe locul al doilea. Nici pentru Katherine el nu fusese de ajuns; ea îl voise şi pe fratele lui. Elena, un tigru faţă de pisicuţa care fusese Katherine, ar fi fost tovarăşa perfectă pentru Damon. Frumoasă, puternică, şireată, capabilă de o iubire profundă, ei doi ar fi domnit împreună asupra întunericului.

Dar ea se îndrăgostise de laşul şi molâul de frăţior. (* licărele lui Damon se înfipseră cu putere în creanga pe i are stătea.

Nu e trist, spuse o voce calmă lângă el, cum încerci ţi iar încerci, dar nu eşti niciodată de-ajuns pentru femeile pe care le iubeşti?

Un fuior rece de ceaţă îi atinse aripa. Damon se îndreptă şi se uită înjur. O negură întunecată se răsucea în jurul gutuiului, exact în dreptul lui Damon. Jos, Ştefan stătea liniştit, iară să vadă nimic. Ceaţa venise doar pentru Damon.

1

Zâmbind în sinea lui, Damon simţi cum ceaţa îl învăluie, şi apoi totul deveni doar întuneric.

27

imineaţa următoare era din nou una fierbinte. Aerul era atât de încărcat şi umed, încât simpla plimbare pe străzi era neplăcută, ca şi cum ir «ar fi pocnit un prosop cald şi ud. Chiar şi în maşina cu. U i condiţionat, Elena îşi simţea părul de obicei neted mi< reţindu-i-se de la umiditate.

Ştefan apăruse acasă la ea imediat după micul dejun, < Ir (lata asta cu o listă cu plante medicinale şi tot felul de i il Hecte magice pe care doamna Flowers voia ca ei să le în din oraş pentru alte vrăji de protecţie.

D

În vreme ce mergeau, Elena se uită pe fereastră la ca- irir albe îngrijite şi la gazonul bine tuns din zona rezidenţială, care erau treptat înlocuite de clădirile de -Aiămidă şi vitrinele aranjate cu bun-gust din cartierul «nincrcial aflat în centrul oraşului.

Ştefan parcă pe strada principală, în faţa unei cafenele cochete unde băuseră cappuccino împreună în toamna trecută, la scurt timp după ce ea aflase ce era el. Aşezaţi la una din mesele micuţe, Ştefan îi spusese cum se face un cappuccino tradiţional, şi asta îl dusese cu gândul la marile petreceri din vremea tinereţii lui din timpul Renaşterii: supe aromate presărate cu seminţe de rodie, carne friptă stropită cu apă de trandafiri, aluaturi cu flori de soc şi castane. Nenumărate feluri de mâncăruri grele, dulci, bogat condimentate, pe care un italian de azi nu le-ar recunoaşte niciodată ca făcând parte din bucătăria ţării lui.

Elena fusese uimită să descopere cât de diferită era lumea atunci când Ştefan mâncase ultima dată hrană pentru oameni. Menţionase în treacăt că, atunci când era el adolescent, tocmai ajunseseră la modă furculiţele şi că tatăl lui îşi bătuse joc de ele numindu-le un capriciu de filfizon. Înainte să vină Katherine şi să aducă în casa lor o influenţă modernă şi elegantă, mâncaseră doar cu linguri şi cuţite ascuţite cu care tăiau mâncarea.

— Era totuşi elegant, spusese el, râzând de expresia de pe faţa ei. Aveam cu toţii nişte maniere alese la masă Aproape că nici n-ai fi observat.

Atunci, Elena crezuse că felul în care se deosebea el dr băieţii pe care îi cunoscuse ea — dimensiunile istoriei la care fusese martor — era romantic.

Acum... ei bine, acum nu ştia ce mai credea.

— Cred că aici e, spuse Ştefan, luând-o de mână şi aducând-o din nou în prezent. Doamna Flowers a spus că s-a deschis un nou magazin New Age şi că ar trebui să aibă cea mai mare parte a lucrurilor de care avem noi nevoie.

Magazinul se numea Spirit şi Suflet, şi era mic, dar Pulsa de viaţă, plin de cristale şi figurine cu unicorni, cărţi de tarot şi plase de vise. Totul era pictat în nuanţe de purpuriu şi argintiu, şi pânze mătăsoase care atârnau pe pereţi se mişcau în adierea produsă de un mic aparat de aer condiţionat aşezat pe pervaz. Aparatul nu era însă suficient de puternic pentru a reduce căldura intensă a zilei, şi femeia micuţă, ca o pasăre, cu păr lung şi creţ şi mărgele zornăitoare care apăra din fondul magazinului părea obosită şi transpirată.

— Cu ce vă pot ajuta? spuse ea cu o voce joasă, muzicală, pe care Elena bănuia că o adaptase pentru a se potrivi cu atmosfera magazinului.

Ştefan scoase hârtiuţa acoperită cu scrisul îmbârligat al doamnei Flowers şi o privi lung. Fie că aveai sau nu ochi de vampiri, să descifrezi scrisul doamnei Flowers n a o adevărată provocare.

Oh, Ştefani **Era sincer, şi dulce, şi nobil. Sufletul lui de poet se oglindea în ochii**

aceia verzi minunaţi. Elena nu i egreta că îl iubea pe Ştefan. Dar uneori îşi dorea în taină tă-l fi găsit pe Ştefan într-o formă mai puţin complicată, t a sufletul şi inteligenţa, iubirea şi pasiunea, sofisticarea şi blândeţea să fi fost cumva posibile în forma unui băiat adevărat de optsprezece ani; ca el să fi fost ceea ce prelinsese că era atunci când se cunoscuseră: misterios, străin, dar o fiinţă omenească.

— Aveţi ceva făcut din hematit? întreba el acum. Bijuterii sau poate un bibelou? Şi tămâie cu... Se încruntă privind hârtia. Nalbă în ea? E bine ce-am spus, nalbă?

— Sigur, spuse proprietara magazinului, entuziastă. Nalba e bună pentru protecţie şi securitate. Şi miroase grozav. Aici sunt diferite tipuri de tămâie.

Ştefan o urmă în adâncul magazinului, dar Elena rămase lângă uşă. Se simţea epuizată, deşi ziua abia începuse.

Lângă vitrină era un stativ cu haine, şi ea trecu distrată cu mâinile printre ele, mişcând umeraşele înainte şi înapoi. Văzu o tunică subţire roz, pe care erau prinse bucăţele mici de oglindă, puţin cam hippy dar nostimă. *Lui Bonnie i-ar plăcea asta*, **îşi spuse automat Elena, apoi se crispă.**

Prin vitrină, zări o faţă cunoscută şi se întoarse, uitând de tunica pe care o ţinea în mână.

Căută în minte un nume. Tom Parker, ăsta era. Ieşise de câteva ori cu el când era într-a noua, înainte ca ea şi Matt să devină o pereche. Părea să fi trecut mult mai mult de atunci decât doar un an şi jumătate. Tom fusese un băiat plăcut şi destul de chipeş, iar întâlnirile cu el îi plăcuseră, dar nu simţise acea scânteie între ei şi, aşa cum spusese Meredith, „exersase prinderea şi eliberarea" cu el, „lăsându-l liber să înoate din nou în apele întâlnirilor".

Dar *el* **fusese înnebunit după ea. Chiar şi după ce îl „eliberase", rămăsese să se învârtească pe lângă ea, privind-o cu ochi de căţeluş amărât, implorând-o să-l accepte din nou.**

Dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă ea ar fi simţit ceva pentru Tom, n-ar fi fost mult mai simplă viaţa ei?

Îl urmări cu privirea pe Tom. Mergea agale pe stradă, zâmbind, mână în mână cu Melissa Peterson, fata cu care începuse să iasă spre sfârşitul anului trecut. Tom era înalt, şi îşi aplecă spre Melissa capul ciufulit ca să audă ce spunea ea. Îşi zâmbiră unul altuia, şi el îşi ridică mâna liberă pentru a o trage uşor, jucăuş, de părul ei lung. Păreau fericiţi împreună.

Ei, bravo lor! Era uşor să fie fericiţi când erau îndrăgostiţi într-un fel necomplicat, când cel mai greu lucru din viaţa lor era să-şi petreacă vara cu prietenii în- ainte de a

pleca la facultate. Era uşor să fie fericiţi când nici măcar nu-şi puteau aminti de haosul în care se aflase oraşul lor înainte ca *Elena* **să-i salveze. Nici măcar nu simţeau recunoştinţă. Erau mult prea norocoşi: nu ştiau nimic de întunericul care pândea în preajma vieţilor lor sigure, pline de lumină.**

Elena simţi cum i se strânge stomacul. Vampiri, demoni, fantome, iubiri nefericite. De ce trebuia să fie *ea* rea **care se confrunta cu toate astea?**

Ascultă pentru o clipă. Ştefan continua să discute cu vânzătoarea, şi îl auzi întrebând îngrijorat:

— Dar or să aibă acelaşi efect şi rămurelele de scoruş? — şi pe femeie murmurând ceva pe un ton liniştitor.

Prin urmare, avea să fie ocupat o vreme. Nu rezol- vase decât o treime din lunga listă pe care Ie-o dăduse doamna Flowers.

Elena puse cămaşa Ia loc pe stativ şi ieşi din magazin.

Având grijă să nu fie observată de cuplul aflat pe cea- laltă parte a străzii, îi urmări de la distanţă, privind-o mai bine pe Marissa. Era slabă, cu pistrui şi un nas mic şi cârn. Destul de drăguţă, presupuse Elena, cu păr negru, lung şi drept, şi o gură mare, dar nu frapantă. Nici la şcoală nu se remarcase. Poate în echipa de volei. În anuar. Note bunişoare, dar nu strălucite. Avea prieteni, dar nu era foarte populară. Când şi când câte-o întâlnire cu un băiat, dar nu o fată pe care s-o remarce băieţii. O slujbă part-time într-un magazin sau poate Ia bibliotecă. O fată obişnuită. Nimic special.

Şi atunci, de ce obişnuita, cu-nimic-speciala Marissa putea să aibă viaţa asta necomplicată, luminoasă, în vreme ce Elena trecuse prin iad — ad litteram — ca s «1 obţină ceea ce Marissa părea să aibă cu Tom şi totuşi *toi nu reuşea s-o aibă?*

O adiere de vânt rece atinse pielea Elenei şi ea tremură uşor, în ciuda dimineţii calde. Ridică privirea.

Fuioare întunecate şi reci de negură pluteau în jurul ci, şi totuşi restul străzii era la fel de însorită cum fusese şi cu câteva minute în urmă. Inima Elenei începu să bată cu putere înainte chiar ca propriul ei creier să realizeze ce se intâmplă. *FugU* **urlă un glas dinăuntrul ei, dar era prea târziu. Dintr-odată îşi simţi membrele grele ca plumbul.**

O voce rece, seacă, vorbi chiar din spatele ei, o voce rare suna într-un fel straniu precum cea iscoditoare din propriul ei cap, cea care îi spunea adevărurile incomode pe care nu voia să Ie recunoască.

De ce oare, spunea vocea, tu nu poţi iubi decât monştri?

Flena nu se putu forţa să se întoarcă.

1

Sau poate că doar monştrii te pot iubi pe tine cu adevărat, Elena? continuă vocea, căpătând accente tri- umlătoare. Toţi băieţii ăia din liceu nu te voiau decât ca pe un trofeu. Îţi vedeau părul auriu şi ochii albaştri şi ti, "is. Lturile perfecte şi se gândeau cât de bine le va sta cu tine la braţul lor.

Făcându-şi curaj şi pregătindu-se pentru a-şi înfrunta duşmanul, Elena se răsuci încet. Nu era nimeni acolo, ••Iar negura se îndesea. O femeie care împingea un căru- i tor trecu pe lângă ea cu o privire placidă. Nu vedea că I Jena era înfăşurată în propria ei negură? Elena deschise ițura să strige, dar cuvintele îi rămaseră înfipte în gâtlej.

Negura era mai rece acum, şi părea aproape solidă, ca ţl nun o ţinea pe Elena în spate. Cu un mare efort de voinţă, ea se forţă să păşească înainte, dar nu putu decât să ajungă cu paşi împiedicaţi până la o bancă aflată în faţa unui magazin din apropiere. Vocea vorbi din nou, şoptindu-i în ureche:

— Băieţii ăia nu te-au văzut niciodată. Fete ca Marissa, ca Meredith, pot găsi dragostea şi pot fi fericite. Doar monştrii îşi bat capul să o găsească pe adevărata Elena. Biata, biata Elena, tu n-o să fii niciodată normală, nu-i aşa? Nu precum celelalte fete.

Şi vocea râse încet, cu răutate.

Negura se strângea mai mult în jurul ei, devenea mai groasă. Acum Elena nu mai putea să vadă restul străzii, nu mai desluşea nimic dincolo de întunecime. Încercă să se ridice în picioare, să înainteze câţiva paşi, să se elibereze de ceaţă. Dar nu se putea clinti. Negura era ca o pătură grea care o ţinea nemişcată, iar ea n-o putea atinge, nu i se putea împotrivi.

Elena intră în panică, încercă din nou să se ridice în picioare, deschise gura să strige *Ştefan!* Dar negura se în- vârteji în ea, prin ea, pătrunzând, umedă, prin fiecare por. Incapabilă să i se împotrivească sau să strige, Elena se prăbuşi.

Încă era îngrozitor de frig.

— Cel puţin de data asta am haine, murmur «1 Damon, lovind cu piciorul o bucată de lemn carbonizat pe când înainta cu greu pe suprafaţa pustie a Lunii întunecate.

Trebuia să recunoască, locul ăsta începea să-l enerveze. Rătăcea prin peisajul ăsta dezolant de ceea ce i se păreau a fi zile întregi, deşi întunericul permanent <le aici nu îi îngăduia să ştie cu siguranţă cât timp trecuse.

Când se trezise, Damon presupusese că o s-o găsească pe mica păsăruică roşcată lângă el, dornică să-i primească protecţia şi compania. Dar se văzuse singur, întins pe pământul gol. Nu tu fantomă, nu tu fată recunoscătoare.

Se încruntă şi pipăi cu piciorul o grămadă de cenuşă care putea ascunde un trup,

dar nu se miră când găsi «loar noroi pe sub cenuşă, murdărindu-şi şi mai mult «betele negre, odinioară impecabil lustruite. După ce ajunsese aici şi începuse să o caute pe Bonnie, se aşteptase ca dintr-o clipă în alta să dea peste trupul ei inconştient. Avea în faţa ochilor o imagine clară a felului în care avea să arate, palidă şi tăcută în întuneric, cu noroi întărit în buclele ei roşcate. Dar acum începea să lic convins că locul în care o dusese fantoma pe Bonnie nu era aici.

Venise aici ca să fie un erou: să înfrângă fantoma, să talveze fata şi în cele din urmă să o salveze pe fata *lui. Ce* ulurt, gândi, strâmbându-se de propria-i prostie.

Fantoma nu-l adusese acolo unde o ţinea pe Bonnie. Singur pe grămada asta de cenuşă a lunii, se simţea respins într-un fel ciudat. Nu-l voia fantoma?

O pală bruscă de vânt, puternică, îl lovi din faţă, şi Damon se clătină înapoi câţiva paşi, înainte de a-şi recăpăta echilibrul. Vântul aduse cu el un sunet: oare era un suspin? Damon îşi schimbă diurnul, băgându-şi capul între umeri şi îndreptându-se înspre locul de unde i se părea că venise sunetul.

Apoi îl auzi din nou, un geamăt trist, suspinat, răsunând din spatele lui.

Se întoarse, dar paşii lui erau mai mărunţi şi mai lipsiţi de încredere decât de obicei. Şi dacă se înşela şi micuţa vrăjitoare era rănită şi singură undeva pe luna asta pustie?

Îi era cumplit de foame. Îşi trecu limba peste caninii dureroşi, şi ei se alungiră, tăioşi. Gura îi era uscată; îşi închipui curgerea sângelui dulce, bogat, îşi închipui viaţa pulsând pe buzele lui. Geamătul se auzi încă o dată, din stânga lui de data asta, şi din nou o coti spre el. Vântul îl lovea în faţă, rece şi umed.

Toate astea erau din vina Elenei.

El era un monstru. *Trebuia* să fie un monstru, care îţi sânge fără să ezite, care omora fără să se gândească sau să-i pese. Dar Elena schimbase toate astea. Îl făcuse s<1-|i dorească să o protejeze. Apoi el începuse să aibă grijă de prietenii ei, şi în cele din urmă chiar îi salvase orăşelul provincial, când orice vampir care se respectă fie ar fi plecat de mult atunci când apăruseră *kitsun*e-le, fie s-ar fi bucurat de distrugere cu sânge cald pe buze.

Făcuse toate lucrurile astea — se schimbase pentru *ta* — şi ea tot nu-l iubea.

Sau, oricum, nu suficient de mult. Când o sărutase pe gât şi o mângâiase pe păr cu o noapte în urmă, la cine se gândea ea? La molâul ăla de Ştefan.

— E întotdeauna Ştefan, nu-i aşa? se auzi o voce rece şi limpede în spatele lui.

Damon încremeni, simţind cum i se ridică firişoarele de păr de pe ceafă.

— Orice ai încercat să iei de la el, continuă vocea, tu luptai doar pentru

echilibrarea balanţei, pentru că adevărul e că el a primit totul, iar tu nu aveai nimic. Tu nu voiai decât ca lucrurile să fie *corecte.*

Damon se cutremură, dar nu se întoarse în spate. Nimeni nu înţelesese asta niciodată. El nu voia decât ca lu- 11 urile să fie *corecte.*

Tatăl tău ţinea Ia el mult mai mult decât ţinea Ia tine. Întotdeauna ai ştiut asta, continuă vocea. Tu erai i el mai mare, moştenitorul, dar Ştefan era cel pe care-l iubea tatăl tău. Iar în privinţa dragostei, întotdeauna ai Inst cu doi paşi în urma lui Ştefan. Katherine deja îl iubea în momentul în care ai cunoscut-o tu; apoi acelaşi lucru s-a întâmplat din nou cu Elena. Ele spun că te iu- Iiese, fetele astea ale tale, dar niciodată nu te-au iubit cel mai mult, sau numai pe tine, nici măcar atunci când Ie-a dăruit cu totul inima ta.

Damon se cutremură din nou. Simţi o lacrimă alune- cându-i pe obraz şi, înfuriat, şi-o şterse.

— Şi tu ştii de ce se întâmplă asta, nu-i aşa, Damon r spuse mai departe creatura, cu o voce dulceagă. Ştefan Ştefan a luat întotdeauna orice ai vrut tu. A primit lucrurile pe care ţi le doreai înainte chiar să Ie vezi, şi ţie nt ţi-a mai lăsat nimic. Elena nu te iubeşte. Nu te-a iubit niciodată, şi nici n-o s-o facă vreodată.

Ceva se frânse în inima lui Damon Ia cuvintele creaturii, dar imediat se certă singur. Cum îndrăznea fantoma să-l facă să se îndoiască de dragostea Elenei? Era singurul lucru adevărat pe care îl cunoştea.

O pală de vânt rece făcu să-i fluture hainele lui Damon. Acum nu mai auzea geamătul. Şi apoi totul rămase nemişcat.

— Ştiu ce faci, mârâi Damon. Crezi că mă poţi păcăli? Crezi că mă poţi întoarce împotriva Elenei?

Din spatele lui se auzi un pas uşor, lipăit.

— Oh, micule vampir, spuse vocea, batjocoritoare.

— O, mică fantomă, replică Damon, imitând tonul creaturii. Habar n-ai tu ce greşeală ai făcut.

Încordându-se pentru a sări, se răsuci, cu caninii alungiţi. Dar înainte să se repeadă, nişte mâini reci şi puternice îl înşfăcară de gât şi îl ridicară în aer.

* * *

— Ţi-aş recomanda şi să îngropi nişte bucăţi de fier în jurul a ceea ce încerci să protejezi, sugeră femeia. În mod tradiţional se folosesc potcoavele, dar sunt de ajuns orice obiecte de fier, mai ales ceva rotund sau curb.

Trecuse prin diferite etape de uimire şi neîncredere pe măsură ce Ştefan încerca să

cumpere ceea ce părea a li orice obiect, plantă sau amuletă legată de protecţie. Are se găsea în magazin, iar acum trecuse Ia polul opus, neştiind ce să-i mai ofere pentru a-i fi de folos.

— Cred că acum am tot ce-mi trebuie, spuse politicos Ştefan. Mulţumesc foarte mult pentru ajutor.

Femeia zâmbi, arătându-şi gropiţele din obraji, în vreme ce înregistra toate cumpărăturile Ia casa de măreai din metal, demodată, şi el îi răspunse tot cu un zâmbet. Se gândea că reuşise să descifreze fiecare obiect de pe lista doamnei Flowers şi se simţea destul de mândru «le sine.

Cineva deschise uşa şi intră în magazin şi o adiere reee de vânt pătrunse înăuntru, făcând să se mişte obiectele şi pânzele agăţate pe pereţi.

— Ai simţit, întrebă femeia. Cred că vine furtuna.

Părul ei, prins de vânt, se răsfiră în aer.

Ştefan, gata să dea o replică amabilă, rămase privind-o îngrozit. Buclele ei lungi, suspendate în aer pentru o clipă, se răsuceau într-un fir lung, care alcătuia, clar ţi şocant, cuvântul *matt*

Dar dacă fantoma găsise o nouă ţintă, asta însemna că Elena...

Ştefan se răsuci, uitându-se disperat către partea din faţă a magazinului. Elena nu era acolo.

— Te simţi bine? întrebă vânzătoarea, văzându-l pe Ştefan cum priveşte îngrozit înjur.

Ignorând-o, o porni repede către uşa magazinului, ui- tându-se în toate părţile, pe fiecare culoar şi în fiecare colţ.

Ştefan îşi lăsă Puterea să se întindă, căutând o urmă a prezenţei Elenei. Nimic. Nu era în magazin. Cum dr nu o observase plecând?

Îşi apăsă pumnii pe ochi, până când în spatele pleoapelor izbucniră mici steluţe. Era vina lui. Nu se hrănise cu sânge omenesc şi puterile lui scădeau simţitor. De ce **se lăsase să devină atât de neputincios? Dacă ar fi avut puteri depline, şi-ar fi dat imediat seama că ea plecase Nu-şi putea permite să fie neatent când avea oameni de protejat.**

— Te simţi bine? întrebă din nou femeia.

Venise după el pe culoarul magazinului, întinzându-i punga cu lucrurile cumpărate, şi acum îl privea neliniştită.

Ştefan luă punga.

— Fata cu care am venit, spuse el repede. Aţi văzut unde s-a dus?

— Oh, răspunse femeia, încruntându-se. A ieşit afară rând noi ne duceam către secţia cu tămâie.

Cu atâta timp în urmă! **Până şi vânzătoarea o observase pe Elena când plecase.**

Ştefan dădu scurt din cap în chip de mulţumire înainte să iasă cu paşi mari în lumina orbitoare a soarelui. Se uită disperat în stânga şi-n dreapta pe Main Street.

Simţi un val de uşurare când o zări stând pe o bancă în faţa unei drogherii, câteva magazine mai departe. Dar apoi remarcă poziţia ei prăbuşită, frumosul ei păr blond. Azându-i moale pe un umăr.

Ştefan ajunse lângă ea într-o clipă, fericit să o găsească i expirând cu greu dar regulat, cu pulsul zvâcnind tare. Işi pierduse însă cunoştinţa.

Elena, spuse el, mângâind-o uşor pe obraz. Elena, tiezeşte-te! Intoarce-te la mine!

Ka nu se mişcă. El îi scutură braţul ceva mai tare.

Elena!

Trupul ei alunecă pe bancă, dar nici răsuflarea, nici bataia regulată a inimii nu se schimbară deloc.

Kxact la fel ca Bonnie. Fantoma o luase pe Elena, şi Melan simţi cum ceva se sfâşie înăuntrul lui. Nu reuşise ni <) protejeze, nu reuşise să o protejeze pe niciuna dinţi r ele.

Ştefan strecură uşor o mână sub trupul Elenei, ţinân- «lit-i cu grijă capul cu cealaltă mână, şi o ridică în braţe.

O strânse lângă ei şi, canalizându-şi în picioare bruma de Putere rămasă, o luă la fugă.

Meredith se uită pentru a suta oară ia ceas, întrebându-se de ce nu se întorseseră încă Ştefan şi Elena.

— Nu reuşesc să descifrez cuvântul ăsta, se plânse Matt. Zău aşa, şi eu care crezusem că scrisul *meu* **e urât. Caleb trebuie să fi scris chestiile astea cu ochii închişi.**

Îşi tot trecuse frustrat degetele prin păr, şi acum avea nişte ţepi ciufuliţi, iar sub ochi se vedeau urme de cearcăne vineţii.

Meredith luă o gură de cafea şi întinse mâna. Matt îi dădu caietul pe care îl studia. Descoperiseră că ea se pricepea cel mai bine să descifreze scrisul mărunt şi ascuţii al lui Caleb.

— Cred că ăsta e un O, spuse ea. Există vreun cuvânt *dextrogir?*

— Da, răspunse Alaric, îndreptându-se pe scaun. În seamnă în direcţia acelor ceasornicului. Reprezint A mişcarea energiei spirituale în forme fizice. Ar putea fie

ceva acolo. Pot să văd?

Meredith îi întinse caietul. O dureau ochii şi îşi simţea muşchii înţepeniţi după ce stătuse toată dimineaţa pe scaun trecând prin caietele, tăieturile din ziare şi pozele lui Caleb. Îşi mişcă umerii şi se întinse.

— Nu, spuse Alaric după câteva minute de citit. Nu-i nimic de folos. E doar ceva despre cum se face un cerc magic.

Meredith voia să-i răspundă când Ştefan apăru în uşă, palid şi cu o privire disperată, ducând-o în braţe pe Elena, inconştientă. Meredith scăpă din mână ceaşca de cafea.

— Ştefan! strigă ea, uitându-se la el îngrozită. Ce s-a-ntâmplat?

— Fantoma a prins-o, spuse Ştefan cu o voce răguşită. Nu ştiu cum.

Meredith simţi că se prăbuşeşte.

— Oh, nu, oh, nu, se auzi spunând cu o vocea abia auzită, şocată. Nu şi Elena.

Matt se ridică în picioare, cu chipul furios.

— De ce n-ai oprit-o? spuse el pe un ton acuzator.

— N-avem vreme de-aşa ceva, răspunse Ştefan cu o voi e rece, şi trecu cu paşi mari pe lângă ei, îndrep- lându-se spre scară şi strângând-o protector Ia piept pe Elena.

Într-o înţelegere tacită, Matt, Alaric şi Meredith îl urmară sus în camera unde Bonnie zăcea dormind.

Doamna Flowers tricota la căpătâiul ei, şi gura ei se deschise într-un O îngrozit când văzu ce ducea Ştefan în braţe. Ştefan o aşeză cu grijă pe Elena pe cealaltă parte a patului dublu, alături de trupul micuţ şi palid al lui Honnie.

— Îmi pare rău, spuse încet Matt. N-ar fi trebuit să dau vina pe tine. Dar... ce s-a-ntâmplat?

Ştefan doar ridică din umeri, cu o privire îndurerată.

Meredith simţi cum i se strânge inima văzându-şi cele mai bune prietene zăcând Ia fel ca nişte păpuşi de câipă. Erau atât de nemişcate! Chiar şi când dormea, Elena fusese întotdeauna mai mobilă, mai expresivă de-atât. Petrecuseră o mie de nopţi împreună, încă de când erau micuţe, şi Meredith o văzuse pe Elena zâmbind în somn, învârtindu-se în pături, băgându-şi faţa în perne. Acum, căldura roz şi aurie şi crem emanată de Elena părea ştearsă şi rece.

Iar *Bonnie*, Bonnie care era atât de plină de viaţă şi fără astâmpăr, cu greu stătuse locului mai mult de câteva clipe în toată viaţa ei. Acum era nemişcată, încremenită, aproape lipsită de culoare, cu excepţia pistruii»! mai întunecaţi pe obrajii ei palizi şi a părului roşeai strălucitor răsfirat pe pernă. Dacă nu era mişcarea uşoară de ridicare şi

coborâre a piepturilor lor, cele două fete ar fi putut fi nişte manechine.

— Nu ştiu, spuse din nou Ştefan, iar cuvintele sunară de data asta mai încărcate de panică, iar el ridică privirea pentru a întâlni ochii lui Meredith. Nu ştiu ce să fa

Meredith îşi drese vocea.

— Cât aţi fost voi plecaţi, am sunat Ia spital să vedem ce face Caleb, spuse ea cu grijă, ştiind ce efect urmau hA **aibă cuvintele ei. I s-a dat drumul să plece.**

Ochii lui Ştefan fulgerară ucigător.

— Cred, spuse el, cu vocea tăioasă ca un cuţit, că ar trebui să-i facem o vizită lui Caleb.

Klena era suspendată în întuneric. Dar nu era speriată. Se simţea ca şi cum ar fi plutit încet pe sub o apă caldă, săltând uşor purtată de curent, şi o parte din ea se întrebă vag şi fără teamă dacă era posibil să nu mai fi ieşit niciodată din iazul cascadei de la Hot Springs. Oare plutise şi visase în tot acest timp?

Apoi brusc se trezi izbucnind în sus, şi deschise ochii într-o lumină solară orbitoare şi trase lacom şi tremurător în piept o gură zdravănă de aer.

Nişte ochi întunecaţi calzi şi îngrijoraţi o priveau de pe o faţă palidă care plutea deasupra ei.

— Bonnie? exclamă surprinsă Elena.

— Elena! Slavă Domnului! strigă Bonnie, prinzând-o de braţe într-o strânsoare de menghină. Am stat aici singură zile în şir, sau cel puţin aşa mi s-a părut, pentru că lumina nu se schimbă niciodată, aşa că nu-mi pot da teama după soare. Şi nu e nimic de *Jăcut* **în locul ăsta. Nu-mi dau seama cum să ies de aici, şi nu e nimic de mâncare, deşi, într-un mod ciudat, nu mi-e foame, aşa că probabil nici nu contează. Am încercat să dorm ca să-mi mai treacă timpul, dar nici nu mă simţeam obosită. Şi deodată ai apărut tu aici, şi am fost aşa de fericită să te văd, dar tot nu voiai să te trezeşti, şi chiar începusem să fiu foarte îngrijorată. Ce** *sc-ntâmpla?*

Nu ştiu, răspunse Elena ameţită. Ultimul lucru de care mi-aduc aminte e că eram pe o bancă. Cred că am fost învăluită de un soi de ceaţă stranie.

™ La fel ca şi mine! strigă Bonnie. Nu chestia cu banca, dar aia cu ceaţa. Eram în camera mea la pen- siune, şi ceaţa asta ciudată m-a prins. Se infioră drama- tic. Nu mă puteam mişca deloc. Şi mi-era aşa de frig!

Deodată, ochii i se măriră, cu o expresie de vinovăţie.

— Făceam o vrajă specială când s-a întâmplat, şi ceva a venit în spatele meu şi a spus nişte chestii. Nişte lucruri urâte.

Elena se cutremură.

— Şi eu am auzit o voce, spuse ea.

— Crezi că... am eliberat vreo creatură? Când făceam vraja? Mi-am tot făcut probleme că e posibil să fi făcut asta în mod întâmplător, spuse Bonnie, şi faţa ci era albă.

— N-a fost vina ta, o linişti Elena. Credem că fantoma — chestia care a provocat accidentele — e cea care ţi-a furat spiritul ca să-ţi poată folosi puterea pentru ea. Iar acum bănuiesc că m-a luat pe mine.

Îi spuse repede lui Bonnie despre fantomă, apoi se împinse în sus în coate şi se uită înjur pentru prima oară.

— Nu pot să cred că suntem din nou aici, spuse.

— Unde? întrebă Bonnie neliniştită. Unde suntem?

Era miezul zilei şi un cer albastru luminat de soare se arcuia strălucitor deasupra capetelor lor. Elena era aproape sigură că aici era întotdeauna miezul zilei. Cu siguranţă, aşa fusese ultima oară când se aflase ea aici. Se găseau pe un câmp lat, lung, care părea să se întindă la nesfârşit. Cât vedea Elena cu ochii, creşteau tufe înalte — tufe de trandafiri cu flori negre catifelate, absolut perfecte.

Trandafirii miezului de noapte. Trandafiri încărcaţi de magie, cultivaţi pentru a primi în ei vrăji pe care numai *kitsun*e-le le puteau aşeza acolo. Un *kitsune* îi trimisese odată lui Ştefan un asemenea trandafir, cu o vrajă t are să-l transforme în om, dar Damon îl interceptase din întâmplare, spre disperarea ambilor fraţi.

— Suntem în câmpul trandafirilor magici ai *kitsune-\or,* cel în care se deschide Poarta Celor Şapte Comori, îi spuse Elena lui Bonnie.

— Oh, făcu Bonnie. Medită câteva clipe, apoi întrebă neajutorată: Ce căutăm aici? Fantoma e un *kitsune?*

— Nu cred, răspunse Elena. Poate că e doar un loc convenabil în care să fim păstrate.

Elena răsuflă adânc. Era bine să fii cu Bonnie într-un moment de criză. Nu bine în felul în care era cu Meredith — stilul lui Meredith era planificarea-şi-reali- /area-lucrurilor-propuse — ci bine pentru că Bonnie o privea pe Elena cu ochi mari şi nevinovaţi şi punea întrebări, încrezătoare că Elena avea să ştie răspunsurile.

Iar Elena se simţea imediat competentă şi protectoare, ca şi cum ar fi putut rezolva orice situaţie în care se trezeau implicate. Exact ca acum. Cu Bonnie bazându-se pe ea, mintea Elenei funcţiona mult mai limpede decât o făcuse de multe zile. În orice clipă avea să vină cu un plan care să le scoată de aici. În orice clipă, era convinsă de asta.

1

Degetele mici şi reci ale lui Bonnie se strecurară în mâna Elenei.

— Elena, noi suntem moarte? întrebă ea cu o voce mititică şi tremurătoare.

Erau **moarte? se întrebă Elena. Nu credea aşa ceva. Bonnie rămăsese în viaţă după ce fantoma o luase, dai nu putuse să fie trezită. Era mai probabil ca spiritele lor să fi călătorit aici pe un plan astral, în vreme ce trupurile lor rămăseseră în Fell's Church.**

— Elena? repetă Bonnie îngrijorată. Crezi că suntem moarte?

Elena deschise gura să răspundă, când un zgomot pâ- râit, apăsat, o întrerupse. Tufele de trandafiri din apropierea lor începură să se zbată sălbatic, şi se auzi un şuierat puternic ce părea să vină în acelaşi timp din toate direcţiile. În jurul lor, ramurile pline de spini ale tufeloi de trandafiri se legănau violent înainte şi-napoi, deşi nu era nicio pală de vânt. Elena scânci când una dintre ramurile unduitoare o lovi peste braţ, zgâriind-o până la sânge.

Bonnie scoase un strigăt de jale şi inima Elenei bătu de două ori mai repede în pieptul ei. Se răsuci pe călcâie, împingând-o pe Bonnie în spatele ei. Îşi strânse pumnii şi se ghemui, încercând să-şi aducă aminte cum o învăţase Meredith că trebuie să lupte împotriva unui atacator. Dar când se uită înjur, tot ce putea vedea pe kilometri întregi erau doar trandafiri. Trandafiri negri, perfecţi.

Bonnie scoase un scâncet abia auzit şi se lipi mai tare de spatele Elenei.

Deodată, Elena simţi o durere ascuţită, ca şi cum ceva era smuls încet dar hotărât din pieptul ei. Icni şi se împletici, încleştându-şi mâinile pe abdomen. *Asta e,* **îşi spuse amorţită, simţindu-se ca şi cum fiecare oscior din trupul ei era strivit, măcinat**. *O să mor.*

28

vl^^k imeni nu răspunse ia uşă acasă la familia ^"^f Smaliwood. Aleea din faţa casei era pustie, ¿J/ jaluzelele trase.

— Poate că nu e aici Caleb, spuse agitat Matt. Ar li putut să se ducă în altă parte după ce a ieşit din spital?

— Îi simt *mirosul.* **Îl aud respirând, mârâi Ştefan. K acolo, fiţi siguri. Se ascunde.**

Matt nu-l văzuse niciodată pe Ştefan atât de mânios. Ochii lui verzi de obicei liniştiţi ardeau furioşi, iar colţii păreau să se fi lungit în mod involuntar, două vârfuri ascuţite care se vedeau de câte ori deschidea gura. Ştefan îl surprinse pe Matt privindu-i şi se încruntă, apoi îşi trecu stânjenit limba peste canini.

Matt se uită la Alaric, pe care 0 crezuse singura persoană normală rămasă din grupul lor, dar Alaric îl urmărea pe Ştefan cu ceea ce părea în mod clar mai degrabă fascinaţie decât panică. *Deci nici el nu e cu totul normal* **îşi zise Matt.**

— Putem intra, spuse Meredith calmă. Se uită la Ala- ric. Anunţă-mă dacă vine cineva.

El încuviinţă din cap şi se aşeză în aşa fel încât să o ascundă privirii oricui ar fi trecut pe trotuar. Calmă şi eficientă, Meredith băgă un capăt al băţului ei de luptă în deschizătura uşii şi începu să o forţeze pentru a o deschide.

Uşa era făcută din lemn masiv de stejar şi avea două broaşte care erau încuiate şi un lanţ de siguranţă pus pe dinăuntru, rezistând la forţa pârghiei lui Meredith. Meredith înjură şi murmură „Haide, haide”, şi îşi spori efortul. Deodată, broaştele şi lanţul cedară în faţa forţei ei, şi uşa se deschise larg, lovindu-se de peretele din spatele ei.

— S-a zis cu intrarea în tăcere, spuse Ştefan, foindu-se neliniştit în pragul uşii pe când topi ceilalţi treceau pe lângă el.

Eşti invitat înăuntru, spuse Meredith, dar Ştefan clătină din cap.

— Nu pot, replică el. Funcţionează doar când locuieşti aici.

Meredith îşi strânse buzele, apoi se răsuci şi o luă la lugă în sus pe scări. Se auzi un strigăt scurt de surprindere şi nişte buşituri înfundate. Alaric se uită la Matt îngrijorat şi apoi în susul scărilor.

— Să o ajutăm? întrebă.

Înainte ca Matt să-i poată răspunde — şi era foarte sigur că nu Meredith avea nevoie de ajutor — ea se întorcea, împingându-i pe Caleb în jos pe scări înaintea ei, răsucindu-i un braţ la spate.

— Invită-l înăuntru, ordonă ea când Caleb ajunse cu paşi împiedicaţi la picioarele scării.

Caleb clătină din cap şi ea îi trase braţul mai sus, Bcându-l să scâncească de durere.

— Nu vreau, spuse el cu încăpăţânare. Nu poţi să intri.

Meredith îl împinse către Ştefan, oprindu-l chiar în pragul uşii de Ia intrare.

— Uită-te la mine, spuse încet Ştefan şi ochii lui Caleb se îndreptară spre ai lui.

Pupilele lui Ştefan se măriră, înghiţindu-i irisurile vezi în întunecimea lor, şi Caleb scutură din cap disperat, dar părea că nu poate să-şi ia privirea de la el.

— *Inviiâ-mă în casă,* **ordonă Ştefan.**

— Intră, atunci, spuse Caleb ursuz.

Meredith îi dădu drumul şi ochii lui se limpeziră. Se răsuci şi se năpusti în sus pe scări.

Ştefan izbucni prin uşă ca din puşcă şi apoi o porni în sus pe scări. Mişcările lui

fluide, furişate, îi aminteau lui Matt de cele ale unui animal prădător — un leu sau un rechin. Matt se înfioră. Uneori uita cât de periculos era de fapt Ştefan.

— Mai bine mă duc cu el, spuse Meredith. Nu vrem ca Ştefan să facă vreun lucru pe care să-l regrete mai târziu. Făcu o pauză, apoi continuă: Oricum, nu înainte să aflăm ceea ce trebuie să ştim. Alaric, tu eşti cel care ştie cele mai multe lucruri despre magie, aşa că vino tu cu mine. Matt, stai de pază şi anunţă-ne dacă familia Smaliwood îşi face apariţia.

Matt aşteptă să înceapă ţipetele, dar la etaj se înstăpânise o tăcere prevestitoare de rău. Stând cu un ochi pe fereastră Ia aleea din faţa casei, Matt începu să se învârtă prin living. El şi Tyler fuseseră prieteni cândva, sau cel puţin îşi petrecuseră mult timp împreună, pentru că erau amândoi membri titulari ai echipei de fotbal. Se ştiau din gimnaziu.

Tyler bea prea mult, umbla prea des pe la petreceri, era vulgar şi sexist cu fetele, dar avusese ceva care uneori îi plăcuse lui Matt. Era felul plin de energie şi entuziasm cu care făcea lucrurile, fie că era vorba de placarea spontană a unui adversar pe teren sau organizarea celei mai nebuneşti petreceri pe care o văzuse cineva vreodată. Sau când erau în clasa a şaptea şi Tyler devenise obsedat să câştige la *Street Fighter* **pe Playstation 2. În fiecare zi îi aducea pe Matt şi restul băieţilor la el acasă şi petreceau t u toţii ore în şir stând pe jos în camera lui Tyler, mâncând chipsuri şi vorbind porcării şi răsucind butoanele t ontroller-ului până când Tyler învăţase cum să câştige tiecare luptă.**

Matt oftă adânc şi se uită din nou pe fereastra din faţă,

Se auzi o buşitură scurtă, înfundată, de sus, şi Matt încremeni. Tăcere.

Când se întoarse ca să străbată din nou livingul, Matt observă o anume fotografie printre cele înrămate de pe pian. Traversă încăperea şi o luă.

Trebuie să fi fost banchetul echipei de fotbal din clasa a noua. În poză, braţul lui Matt era în jurul Elenei, eu care ieşea pe atunci, şi ea îşi ridicase privirea către el şi zâmbea. Lângă ei stătea Tyler, mână în mână cu o fat. L al cărei nume Matt nu şi-l mai amintea. Alison, poate, sau Alicia. Fusese mai mare ca ei, într-a douăsprezecea, şi terminase în acel an şi plecase din oraş. Erau cu toţii la patru ace, el şi Taylor cu sacouri şi cravate, fetele cu rochii de petrecere. Elena purtase o rochie albă scurtă, aparent simplă, şi era atât de frumoasă, încât lui Matt i xe tăiase răsuflarea.

Pe atunci lucrurile fuseseră atât de simple! Căpitanul echipei de fotbal şi cea mai drăguţă fată din şcoală, f useseră cuplul perfect.

Şi apoi Ştefan a venit în oraş, **îi şopti o voce rece, mecanică,** *şi a distrus totul.*

1

Ştefan, care prelinsese că e prietenul lui Matt. Ştefan, care prelinsese că e ființă umană.

Ştefan, care n-o lăsase în pace pe prietena lui Matt, singura fată de care fusese vreodată Matt îndrăgostit cu adevărat. Probabil că singura fată pentru care avea nfl aibă vreodată asemenea sentimente. Sigur, ei doi se despărţiseră înainte ca Elena să-l cunoască pe Ştefan, dar Matt ar fi putut să o recâştige dacă nu era el.

Gura lui Matt se strâmbă, şi el aruncă fotografia pe podea. Sticla nu se sparse, şi poza rămase acolo, Matt şi 1 ilena şi Tyler şi fata al cărei nume nu şi-l amintea zâmbind inocent către tavan, fără să ştie ce îi aştepta, fără să ştie de haosul care avea să se dezlănţuie la mai puţin de un an mai târziu. Din cauza lui Ştefan.

Ştefan. Faţa lui Matt ardea de furie. Auzea un bâzâit în cap. Ştefan, trădătorul. Ştefan, monstrul. Ştefan care < > furase pe iubita lui Matt.

Matt călcă deliberat pe fotografie şi o strivi sub călcâi. Rama de lemn crăpă. Senzaţia sticlei care se spărgea fărâme sub piciorul lui era ciudat de satisfăcătoare.

Fără să se uite înapoi, Matt traversă livingul cu paşi mari şi apăsaţi şi se îndreptă către scară. Era timpul să se u< upe de monstrul care îi distrusese viaţa.

Mărturiseşte! mârâi Ştefan, chinuindu-se să-l supună pr Caleb.

Dar puterile lui erau atât de slabe şi Caleb continua să t irrze blocaje mentale. Nu mai era nicio îndoială — băiatul avea acces la Putere.

Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Caleb, împin- KAndu-se cu spatele în perete ca şi cum ar fi putut să intre Iu ci.

Ochii lui fulgerau nervos de la faţa furioasă a lui Ştefan Ia Meredith, care îşi ţinea în mâini bâţul de luptă, gata să lovească, şi apoi din nou la Ştefan.

— Dacă mă lăsaţi în pace, n-o să mă duc la poliţie. Nu vreau necazuri.

Caleb părea mai palid şi mai scund decât îşi amintea Ştefan. Avea vânătăi pe faţă, şi un braţ era în ghips şi prins într-o eşarfă. Fără să vrea, Ştefan simţi o strângere de inimă vinovată când se uită la el.

Mi e om, îşi reaminti el.

Deşi... Caleb, ca vârcolac, n-avea nimic de lup în el. N-ar trebui să aibă totuşi nişte trăsături animalice? Ştefan nu văzuse prea mulţi vârcolaci, dar Tyler avusese dinţi albi mari şi cu greu îşi reprima firea agresivă.

Lângă el, Alaric îl privea pe băiatul rănit. Cu capul lăsat pe o parte, îl cerceta şi se făcu ecoul gândurilor lui Ştefan, întrebându-l sceptic:

— Eşti sigur că e vârcolac?

— *Vârcolac?* exclamă Caleb. Sunteţi nebuni?

Dar Ştefan îl privea atent pe Caleb, şi văzu o pâlpâire imperceptibilă în ochii lui.

— Minţi, spuse Ştefan cu o voce rece, întinzându-şi din nou firele cercetătoare ale minţii şi găsind în cele din urmă o fisură în apărarea lui Caleb. Tu nu crezi că suntem nebuni. Eşti doar surprins că ştim despre tine.

Caleb oftă. Faţa lui era tot palidă şi încordată, dar la cuvintele lui Ştefan, expresia falsă de pe ea dispăru.

Umerii îi căzură şi se îndepărtă puţin de perete, cu capul în jos, într-un gest obosit.

Când Caleb făcu un pas înainte, Meredith se încordă, gata să ţâşnească. EI se opri şi ridică mâinile.

— N-o să încerc nimic. Şi nu sunt vârcolac. Dar da, ştiu că Tyler este, şi bănuiesc că ştiţi şi voi asta.

— Ai gena de vârcolac, îi spuse Ştefan. Ai putea fi foarte uşor şi tu vârcolac.

Caleb ridică din umeri şi îl privi pe Ştefan direct în ochi.

— Probabil. Dar nu mie mi s-a întâmplat; i s-a întâmplat lui Tyler.

— I s-a *întâmplat***? întrebă Meredith, şi vocea ei crescu indignată. Ştii ce-a făcut Tyler ca să devină vârcolac?**

Caleb o privi prudent.

— Ce-a făcut? Caleb n-a făcut nimic. Blestemul familiei l-a ajuns din urmă, asta-i tot.

Chipul lui era încruntat şi neliniştit.

Ştefan îşi îmblânzi tonul fără să vrea.

— Caleb, ca să devii vârcolac trebuie să omori pe cineva, chiar dacă porţi în tine gena. Dacă nu eşti muşcat chiar tu de un vârcolac, există anumite ritualuri pe care trebuie să Ie duci la îndeplinire. Ritualuri de *sânge.* **Tyler, t omorât o fată nevinovată.**

Genunchii lui Caleb părură să se înmoaie, şi el se lăsă pe podea cu un bufnet înfundat. Părea să-i fie greaţă.

— Tyler n-ar face asta, spuse el, dar vocea îi era şovăitoare. Tyler a fost ca un frate pentru mine după ce părinţii mei au murit. N-ar putea să omoare pe nimeni. Nu vă cred.

— A făcu t-o, confirmă Meredith. Tyler a omorât-o pe Sue Garson. Am negociat revenirea ei la viaţă, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că el a omorât-o.

În vocea ei se auzea fără nicio îndoială sinceritatea, şi Caleb păru să renunţe Ia orice urmă de împotrivire. Se ghemui şi mai mult şi îşi aşeză fruntea pe genunchi.

— Ce vreţi de Ia mine? întrebă.

Părea atât de slab şi de răvăşit încât, în ciuda urgenţei misiunii lor, Ştefan fu

distras.

— Nu erai mai înalt? îl întrebă el. Mai solid? Mai... bine făcut? Adică ultima dată când te-am văzut.

Caleb murmură ceva în genunchi, prea înăbuşit şi distorsionat ca să fie auzit chiar de către un vampir.

— Ce? întrebă Ştefan.

Caleb ridică privirea, şi faţa lui era plină de lacrimi.

— Era strălucirea, O.K.? spuse el cu o voce înecată de amărăciune. M-am făcut mai frumos pentru că voiam ca Elena să mă dorească.

Ştefan se gândi la faţa strălucitoare, sănătoasă a lui Caleb, la trupul lui înalt, la aura de bucle blonde. Nu era de mirare că îi trezise suspiciunea; în subconştientul lui, Ştefan trebuie să fi ştiut cât de puţin probabil era ca un om obişnuit să semene atât de mult cu un arhanghel.

De-aceea a părut mult mai uşor decât mă aşteptam atunci când l-am aruncat la pământ în cimitir, **îşi spuse Ştefan.**

— ~~ Aşadar, eşti un utilizator al magiei, chiar dacă nu eşti vârcolac, spuse repede Meredith.

Caleb ridică din umeri.

— Deja ştiaţi asta, spuse el. Am văzut ce-aţi făcut în camera mea de lucru din magazie. Ce mai vreţi de la mine?

Meredith facu un pas înainte ameninţător, cu băţul de luptă pregătit, cu privirea limpede şi nemiloasă, şi Caleb se crispă şi se trase în spate.

Ce vrem noi, spuse ea, rostind fiecare cuvânt clar, este să ne spui cum ai invocat fantoma şi cum putem scăpa de ea. Ne vrem înapoi prietenele.

Caleb se holbă la ea.

— Jur că nu ştiu despre ce vorbeşti.

Ştefan o porni către Caleb din cealaltă parte, fecân- du-l să-şi piardă cumpătul şi să privească întruna neivos de Ia Meredith la Ştefan.

Apoi Ştefan se opri. Îşi dădea seama că băiatul părea sincer nedumerit. Era oare posibil să spună adevărul? Ştefan îngenunche pentru a-l privi în ochi pe Caleb şi încercă pe un ton mai blând.

— Caleb? spuse el, folosindu-şi ultimele urme de Putere **pentru a-l determina pe băiat să vorbească. Poţi să** ne **spui ce fel de magie ai folosit? Ceva cu trandafiri, da? (! e trebuia să facă vraja?**

Caleb înghiţi cu dificultate, şi mărul lui Adam îi zvâcni vizibil.

— Trebuia să aflu ce s-a întâmplat cu Tyler, spuse el. Aşa că am venit aici să-mi petrec vara. Nimeni nu părea îngrijorat, dar eu ştiam că Tyler nu avea cum să dispară pur şi simplu. Tyler vorbise despre voi, despre voi toţi, şi despre Elena Gilbert. Tyler te ura, Ştefan, şi Ia început o plăcuse pe Elena, însă pe urmă a urât-o chiar şi pe ea. Dar când am ajuns aici, toată lumea ştia că Elena murise. Familia ei încă o mai jelea. Iar tu nu mai erai, Ste- fan, plecaseşi din oraş. Am încercat să înţeleg ce s-a întâmplat — erau nişte poveşti tare ciudate — şi pe urmă au început să se petreacă în oraş o mulţime de alte chestii stranii. Violenţă, şi fete care au înnebunit, şi copii care îşi atacau părinţii. Şi pe urmă, dintr-odată, totul s-a terminat; pur şi simplu s-a oprit şi eu păream să fiu sin- gurul care îşi amintea ce se întâmplase. Dar îmi amin- team şi de o vară absolut normală. Elena Gilbert fusese aici tot timpul, şi nimănui nu i se părea ciudat, pentru cât nu-şi aminteau ca ea să fi murit. Doar eu păream să am două rânduri de amintiri. Oameni pe care îi văzusem răniţi — se înfioră când îşi aduse aminte — sau chiar omorâţi erau din nou bine mersi. Simţeam că-mi pierd minţile.

Caleb îşi dădu părul blond deoparte de pe faţă, îşi frecă nasul şi respiră adânc. Apoi continuă:

— Indiferent ce se petrecea, ştiam că tu şi Elena vă aflaţi în centrul a tot. Asta mi-o spuneau diferenţele dintre amintiri. Şi mi-am închipuit că voi trebuie să aveţi legătură şi cu dispariţia lui Tyler. Fie că i-aţi făcut ceva, lie că ştiaţi ceva despre ceea ce i s-a întâmplat. M-am gândit că dacă vă despart pe tine şi prietenii tăi, o să aflu ceva. Odată aţâţaţi unul împotriva altuia, o să reuşesc să pătrund între voi şi să aflu ce se petrece. Poate că aş reuşi să o fac pe Elena să se îndrăgostească de mine dacă îmi puri o strălucire, sau pe una dintre celelalte fete. Pur şi simplu trebuia să ştiu. Caleb se uită de la unul la altul şi explică: Vraja trandafirului trebuia să vă facă iraţionali, să vă întoarcă pe unul împotriva celorlalţi.

Alaric se încruntă.

— Vrei să spui că n-ai invocat nimic?

Caleb clătină din cap.

— Uitaţi, spuse el, trăgând de sub patul lui un tom gros, legat în piele. Vraja pe care am folosit-o e aici. Asta-i tot ce-am făcut, sincer.

Alaric luă cartea şi frunzări paginile până ce găsi vraja căutată. O studie, cu fruntea încruntată, apoi zise:

— Spune adevărul. Nu e nimic în cartea asta despre invocarea unei fantome. Iar vraja de aici se potriveşte cu ce am văzut în magazie şi cu ce am citit în caietele lui. Vraja asta a trandafirului e o vrajă de discordie de un nivel relativ inferior; intensifică

puţin orice sentimente negative am avea — ură, furie, gelozie, teamă, regret — şi înclinăm mai mult să dăm vina pe altul pentru tot ev n-a mers bine.

— Dar când se combină cu puterile vreunei fantome care se întâmplă să umble pe aici, vraja devine o buclă dr feedback, exact aşa cum a zis doamna Flowers că s-ai putea întâmpla, intensificându-ne emoţiile şi făcând fantoma mai puternică, spuse încet Ştefan.

— Gelozie, murmură Meredith gânditoare. Ştiţi, trebuie să recunosc, dar am fost oribil de geloasă pe Celia când era aici.

Se uită cu o privire plină de scuze la Alaric, care se întinse şi o atinse cu blândeţe pe mână.

— Şi ea era geloasă pe tine, spuse Ştefan ca şi cum ai fi fost o chestie de la sine înţeleasă. Am simţit-o. Oftă. Şi eu am fost gelos.

— Deci să fie vorba poate de o fantomă a geloziei' întrebă Alaric. Bun, asta o să ne ofere o bază pentru a cerceta vrăjile de alungare. Deşi eu nu m-am simţit de iot gelos.

— Sigur că nu, spuse Meredith apăsat. Tu erai vel pentru care se luptau două fete.

Deodată, Ştefan se simţi atât de epuizat, încât picioa rele începură să-i tremure. Trebuia să se hrănească,) i imediat. Dădu din cap cu stângăcie către Caleb.

— Îmi pare rău... pentru ceea ce s-a întâmplat.

Caleb ridică privirea către el.

Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat cu Tyler, îl imploră. Trebuie să ştiu. O să vă las în pace dacă-mi spuneţi adevărul, vă promit.

Meredith şi Ştefan se priviră, şi Ştefan îşi ridică uşor sprâncenele.

— Tyler era în viaţă când a părăsit oraşul iarna tre-, ută, spuse încet Meredith. Asta-i tot ce ştim despre el, jur.

Caleb o privi lung preţ de un minut, apoi dădu din cap.

— Mulţumesc, spuse el simplu.

Dădu şi ea scurt din cap către el, ca un general care salută trupele, şi ieşi din camera lui.

În aceeaşi clipă, un strigăt înăbuşit, brusc întrerupt, se au/i de la parter, urmat de un bufnet. Ştefan şi Alaric o luară la fugă în urma lui Meredith în jos pe scări, aproape hA se ciocnească de ea, când Meredith se opri brusc.

— Ce-i? întrebă Ştefan.

Meredith se trase într-o parte.

Matt zăcea cu faţa în jos la picioarele scării, cu braţele aruncate în lături, ca şi cum ar fi vrut să se sprijine. Me- înlith cobori şi ultimele trepte până la el şi îl răsuci cu

1
grijă.

Avea ochii închişi, faţa albă. Respira, încet dar regulai. Meredith îi luă pulsul, apoi îl scutură încet de umăr.

Matt, strigă ea. Matt! Ridică privirea către Ştefan) t Alaric. La fel ca fetele, spuse ea pe un ton sumbru. Fantoma l-a luat.

29

— *O să mor — nu din nou,* **își spuse Elena furioas.1 în vreme ce se zvârcolea de durere, menghina invizibilă strângând-o cu tot mai mult A putere.**

Bonnie căzu pe iarbă, mai palidă chiar decât înainte, strângându-şi stomacul ia fel cum făcuse şi Elena.

Nu poate să mă ia!

Şi apoi, la fel de brusc pe cât începuse, zgomotul asm zitor încetă şi durerea zdrobitoare dispăru. Elena se **prăbuşi ia pământ, trăgând cu zgomot din nou aer iu plămâni.** *A terminat de măcinat oase pentru a-şiface pâinea,* **i) i spuse Elena în pragul isteriei şi aproape chicoti.**

Bonnie icnea zgomotos şi scoase un scâncet.

— Ce-a fost asta? o întrebă Elena.

Bonnie clătină din cap.

— Era ca şi cum ni se smulgea ceva dinlăuntrul nostru, spuse ea, gâfâind. Am mai simţit asta până acum, chiar înainte să apari tu.

— Senzaţia aia de smulgere, se strâmbă Elena, pe când gândurile i se învârtejeau. Cred că trebuie să fie fantoma. Damon zice că vrea să ne golească de putere. Probabil că aşa o face.

Bonnie se holba la ea, cu gura uşor deschisă. Îşi trecu limba peste buze.

— *Damon* **zice? spuse ea şi se încruntă neliniştită. Damon a murit, Elena.**

— Nu, trăieşte. Mingea-stea l-a adus înapoi la viaţă după ce noi am plecat de pe Luna întunecată. Am aflat asta după ce te-a luat pe tine fantoma.

Bonnie scoase un sunet mic, un soi de *iup!* **care îi aminti Elenei de un iepuraş, de ceva mic şi moale şi sur-** Prins. **Tot sângele îi dispăru din obraji, lăsându-i pistruii, de obicei abia vizibili, ca nişte pete întunecate pe albul feţei sale. Îşi apăsă pe gură mâinile tremurânde, privind-o pe Elena cu nişte ochi întunecaţi uriaşi.**

— Ascultă, Bonnie, spuse Elena cu o voce intensă, hotărâtă. Nimeni nu mai ştie despre asta. Doar tu şi cu mine, Bonnie. Damon voia să rămână un secret până când găsea cea mai bună cale de a reveni. Aşa că nu trebuie să spunem nimănui.

Bonnie încuviinţă din cap, încă uluită. Culoarea îi revenea încet în obraji, şi ea părea că ezită între bucurie şi confuzie totală.

Privind apoi peste umăr, Elena observă că dincolo de Bonnie, sub o tufa de trandafiri, în iarbă, zăcea ceva alb şi nemişcat. Când îşi aminti de trupul lui Caleb la picioarele monumentului din cimitir, o străbătu un fior de gheaţă.

— Ce-i acolo? întrebă ea pe un ton tăios.

Expresia lui Bonnie deveni cât se poate de confuză.

Elena trecu pe lângă ea şi se îndreptă către tufă, mijind ochii din cauza luminii puternice a soarelui.

Când ajunse suficient de aproape, văzu cu uimire că era Matt, zăcând nemişcat şi tăcut sub trandafiri. Pe pieptul lui căzuseră câteva petale negre. Pe când se apropia de el, pleoapele lui Matt tresăriră — Elena îi vedea ochii mişcându-se repede pe sub pleoape, ca şi cum ar fi avut un vis agitat — şi apoi se deschiseră iar el trase adânc în piept, cu zgomot, o gură de aer. Ochii lui albaştri îi întâlniră pe-ai ei.

— Elena! icni Matt. Se ridică în coate şi se uită în spatele Elenei. Bonnie! Slavă Domnului! Eşti bine? Unde suntem?

— Fantoma ne-a prins, ne-a adus în Lumea de Dincolo şi ne foloseşte pentru a deveni mai puternică, spuse succint Elena. Cum te simţi?

— Puţin surprins, glumi Matt cu o voce slabă. Se uită înjur şi îşi trecu limba peste buze, agitat. Hm, deci asta e

Lumea de Dincolo? E mai drăguţă decât mi-am închipuit-o din descrierile voastre. N-ar trebui să fie cerul roşu? Şi unde sunt toţi vampirii şi demonii? Se uită cu asprime la Elena şi Bonnie. Mi-aţi spus adevărul despre tot ce vi s-a întâmplat aici? Pentru că locul ăsta pare mult prea drăguţ pentru o dimensiune a Iadului, cu toţi trandafirii ăştia.

Elena se uită lung la el. *Poate că ni s-au întâmplat prea multe lucruri ciudate.*

Apoi percepu panica de pe chipul lui Matt. Nu era ciudat de blazat pentru ceea ce se întâmpla: doar încerca să fie curajos, străduindu-se să le facă să-şi păstreze buna dispoziţie în acest nou pericol.

— Ei, voiam să te impresionăm, glumi şi ea cu un zâmbet tremurat, apoi reveni repede la chestiuni serioase. Ce se întâmpla acasă? îl întrebă ea.

— Âăă, spuse Matt, Ştefan şi Meredith tocmai îl luau la întrebări pe Caleb despre felul în care a invocat fantoma.

— Nu Caleb e de vină, spuse Elena pe un ton hotărât. Fantoma ne-a urmat acasă când am fost aici înainte. Trebuie să ajungem acasă imediat ca să le spunem că avem de-a face cu una dintre creaturile Originare. Va fi mult mai greu să scăpăm de ea decât de una obişnuită.

Matt se uită la Bonnie întrebător.

— De unde ştie ea asta?

— Ei bine, spuse Bonnie, cu o urmă din încântarea ci dintotdeauna de a bârfi, se

pare că *Damon* i-a spus. E în viaţă, şi ea l-a văzut!

S-a zis cu păstrarea secretului lui Damon, Bonnie, îşi spuse Elena, ridicându-şi ochii. Oricum, nu conta dacă ştia şi Matt. Nu el era cel de care se ascundea Damon, şi nu avea cum să-i spună prea curând lui Ştefan.

Elena ignoră exclamaţiile de surprindere ale lui Matt şi explicaţiile lui Bonnie, în vreme ce cerceta locul în care se găseau. Soare puternic. Tufe de trandafiri. Tufe de trandafiri. Soare puternic. Iarbă. Cer albastru senin. Acelaşi lucru, în orice direcţie. Oriunde privea, flori negre catifelate şi perfecte se mişcau uşor sub un soare in- tens de miez al zilei. Tufele erau toate identice, până la numărul şi poziţia florilor din fiecare şi la distanţele din- tre ele. Chiar şi firele de iarbă erau uniforme - toate aveau exact aceeaşi înălţime. Soarele nu se mişcase de când sosise ea acolo.

Totul părea că ar trebui să fie frumos şi relaxant, dar după câteva minute monotonia devenea enervantă.

— Exista o poartă, le spuse ea lui Bonnie şi Matt. Când ne-am uitat la câmpul ăsta din Poarta Celor Şapte Comori. Există o cale de a ajunge *aici* de-acolo, aşadar trebuie să existe o cale de a ajunge *acolo* de-aici. Trebuie doar să o găsim.

Tocmai se ridicau în picioare când, pe neaşteptate, durerea aceea ascuţită, de smulgere, îi lovi din nou. Elena îşi încleştă mâinile pe abdomen. Bonnie îşi pierdu echilibrul şi căzu din nou în şezut pe iarbă, cu ochii strâns închişi. Matt scoase o exclamaţie înăbuşită şi icni.

— Ce-i asta?

Elena aşteptă ca durerea să se stingă din nou înainte să-i răspundă. Genunchii îi tremurau. Se simţea ameţită şi îi era greaţă.

— Un alt motiv pentru care trebuie să ieşim de-aici, spuse. Fantoma ne foloseşte pentru a-şi mări puterea. (Ired că are nevoie de noi aici pentru a face asta. Şi dacă nu găsim mai repede poarta, s-ar putea să fim prea lipsiţi de forţă ca să mai ajungem acasă.

Se uită din nou în jur, la uniformitatea aproape ameţitoare. Fiecare tufă de trandafiri se afla în centrul unui mic strat circular de pământ nisipos întunecat. Între aceste cercuri, iarba era moale, ca de catifea, la fel ca pajiştea unui conac englezesc sau ca un teren de golf cu adevărat bun.

— O.K., spuse Elena şi trase adânc aer în piept pentru a se calma. Haideţi să se despărţim şi să privim cu grijă. O să stăm la vreo trei metri depărtare unul de celălalt şi o să mergem dintr-un capăt într-altul al acestei grădini de trandafiri şi o să căutăm. Uitaţi-vă cu atenţie — orice pare cât de cât diferit de restul grădinii ar putea

fi indiciul de care avem nevoie pentru a găsi calea de ieşire.

O să cercetăm tot câmpul? întrebă Bonnie, părând îngrozită. E imens.

— O s-o luăm încet, spuse Elena încurajator.

O porniră răsfiraţi, privind cu atenţie înainte şi-na- poi, în sus şi-n jos. La început, se concentrară în tăcere, căutând. Nu se vedea nici urmă de poartă. Pas cu pas prin câmpul de trandafiri, acelaşi lucru mereu. Şiruri nesfârşite de tufe de trandafiri identice întinzându-se în toate direcţiile, la un metru depărtare una de alta, cu suficient loc pentru ca să treacă printre ele cineva.

Eternul soare al miezului de zi strălucea nemilos deasupra capetelor lor, şi Elena îşi şterse o picătură de sudoare de pe frunte. Mirosul trandafirilor umplea greu aerul fierbinte. La început, Elenei i se păruse plăcut, dar acum devenise îngreţoşător, ca un parfum mult prea dulce. Firele perfecte de iarbă se aplecau sub paşii ei, apoi ţâşneau din nou în sus, nestrivite, ca şi cum Elena nici n-ar fi trecut peste ele.

— Aş vrea să adie puţin vântul, se plânse Bonnie. Dat nu cred că bate vreodată vântul pe-aici.

— Câmpul ăsta trebuie să se termine la un moment dat, spuse pe un ton disperat Elena. Nu poate să se în tindă la nesfârşit.

Avea un sentiment groaznic, care îi înnoda stomacul, că *era posibil* totuşi să se întindă Ia nesfârşit. În definitiv, asta nu era lumea ei. Regulile erau altele aici.

— Şi unde e Damon acum? se interesă dintr-odaM Bonnie.

Nu se uita la Elena. Păstra acelaşi pas regulat, aceea ţi privire atentă. Dar în vocea ei se simţea o urmă d< încordare, şi Elena îşi întrerupse căutarea pentru a se uita repede la ea.

Apoi, un posibil răspuns la întrebarea lui Bonnie apăru în mintea Elenei şi ea se opri brusc.

— Asta-i! exclamă ea. Bonnie, Matt, eu cred că I) amon s-ar putea să fie *aici.* Sau nu aici, în grădina asta cu trandafiri, dar undeva în Lumea de Dincolo, în Dimensiunea întunecată.

Cei doi o priviră nedumeriţi.

— Damon avea de gând să încerce să vină aici ca să caute fantoma, le explică ea. Credea că ea ne urmase acasă atunci când ne-am întors de aici în lumea noastră, aşa că probabil ăsta e locul unde ar trebui să înceapă să-i caute trupul fizic. Ultima dată când l-am văzut, mi-a spus că se gândeşte că o să-i fie mai uşor să lupte impo- triva ei de aici, din locul de unde a venit. Dacă Damon e aici, poate că ar reuşi să ne ajute să ne întoarcem în i'Vlps Church.

Damon, te rog, fii pe aici pe undeva! Te rog, qjută-ne, imploră ca în tăcere.

În aceeaşi clipă, ceva îi atrase atenţia. În faţa lor, între <!<>uă tufe de trandafiri care arătau exact la fel ca oricare alte două tufe de trandafiri din grădină, văzu o mişcare aproape imperceptibilă, o distorsiune uşoară a aerului. I'. Ra la fel ca aerul fierbinte care apare uneori tremurând deasupra şoselei în cele mai toride şi fără vânt zile de vară, când razele soarelui ricoşează de asfalt.

Aici nu exista asfalt care să radieze căldura soarelui. Dar ceva provoca probabil acea pâlpâire.

Asta dacă nu era cumva doar imaginaţia ei. Oare ti jucau ochii feste, arătându-i un miraj printre tufele de trandafiri?

— Vedeţi şi voi? îi întrebă pe ceilalţi. Acolo, puţin spre dreapta?

Se opriră şi priviră cu atenţie.

— Poate? zise Bonnie şovăitoare.

— Cred că da, spuse Matt. E ca nişte aer fierbinte care se ridică, nu?

— Exact, răspunse Elena.

Se încruntă, calculând distanţa. Poate mai puţin de cinci metri.

— Ar trebui să intrăm în fugă, spuse. Asta în cazul < A avem probleme să trecem. Ar putea să existe vreun soi de barieră pe care trebuie să o rupem ca să ieşim. Nu cred că ne-ar ajuta să ezităm.

— Haideţi să ne ţinem de mână, sugeră Bonnie agi tată. Nu vreau să mă pierd de voi.

Elena nu-şi lua ochii de la aerul tremurat. Dacă II pierdea, nu avea să-l mai găsească iar, nu când totul în jurul ei era atât de asemănător. Dacă se răsuceau în alt A direcţie, nu aveau cum să mai distingă locul acela de tui restul.

Se prinseră toţi trei de mâini, privind ţintă acea tmţ care imperceptibilă care sperau să fie o poartă. Bomm era în mijloc, şi strânse mâna stângă a Elenei cu dege- „le ei subţiri şi calde.

— Unu, doi, trei, pornim, spuse Bonnie, şi în clipa următoare alergau.

Se împiedicară pe iarbă, se răsuciră printre tufele de trandafiri. Spaţiul dintre tufe nu era suficient de mare ca să alerge toţi trei umăr la umăr, şi o ramură cu spini se agăţă în părul Elenei. Nu avea cum să-i dea drumul lui Bonnie, şi nici nu se putea opri, aşa că pur şi simplu îşi smulse capul mai departe în ciuda durerii care îi aduse lacrimi în ochi, şi continuă să alerge, lăsând în urmă o ţfiiviţă subţire de păr agăţată de o tufă.

Şi ajunseră la strălucirea dintre tufe. De aproape era j. Mai greu de văzut, şi Elena

ar fi avut îndoieli că se aflau în locul potrivit, dacă n-ar fi fost schimbarea temperatu-ni. Poate că de departe arăta ca o coloană de aer încins i arc tremura, dar era la fel de rece şi de înviorător ca un lac de munte, în ciuda soarelui fierbinte de deasupra ca-peiclor lor.

Nu vă opriţi! strigă Elena.

Şi se aruncară în răceală.

Într-o fracţiune de secundă totul deveni negru, ca şi» uni cineva ar fi stins brusc soarele.

Elena simţi că se prăbuşeşte şi se agăţă disperată de mâna lui Bonnie.

Damon! strigă ea în gând. *Ajută-mă!*

30

tefan conduse ca un nebun tot drumul înapoi către pensiune.

— Nu pot să cred că am uitat să-i spun că i-. I fost rostit numele, spuse el pentru a suta oară. Nu pot sA cred că l-am lăsat singur.

— Mergi mai încet, îi spuse Meredith, încercând ţină nemişcat trupul adormit al lui Matt pe bancheta din spate, când Ştefan luă o curbă făcând cauciucurile >A scârţâie. E mult prea repede.

— Ne grăbim, mârâi Ştefan, trăgând de volan pen tru a coti strâns la dreapta.

Alaric se întoarse din scaunul de lângă el şi îi aram A lui Meredith o privire panicată în clipa în care Stela n rată cu puţin un camion de gunoi. Meredith oftă. Ştia <, 1 Ştefan încerca să-şi repare greşeala, şi anume că nu l< spusese imediat că numele lui Matt apăruse în prăvălia cu ierburi, dar să-i omoare în goana către casă nu era chiar cea mai bună soluţie. Şi pe urmă, deşi poate că ar fi procedat altfel dacă ar fi ştiut, e posibil ca nimic să nu fi schimbat situaţia lui Matt. Pentru că în ciuda precauţiilor lor, nimic nu le salvase nici pe Bonnie, nici pe Elena.

Cel puţin ai reflexe de vampir, spuse ea, mai mult va să-l liniştească pe Alaric decât datorită încrederii ei nestrămutate în priceperea de şofer a lui Ştefan.

Meredith insistase să fie cea care stătea pe bancheta din spate cu Matt, şi acum îşi îndreptă atenţia către el. Puse o mână pe pieptul lui, ca să nu se rostogolească pe podea dacă Ştefan punea vreo frână bruscă sau lua o curbă prea strâns.

Matt era atât de nemişcat! Nu tresărea, şi nici pleoapele nu-i tremurau aşa cum se întâmplă de obicei în somn, doar pieptul i se ridica şi-i cobora uşor când respira. Nici măcar nu sforăia. Şi ştia din excursiile cu cor-

• ui, încă din clasa a şasea, că Matt sforăia ca un ferăstrău electric. Întotdeauna.

Meredith nu plângea niciodată. Nici măcar când se întâmplau cele mai rele lucruri.

Şi nu avea de gând să înceapă ai i un, nu când prietenii ei aveau nevoie de ea calmă şi con-

•entrată să găsească o cale de a-i salva. Dar dacă *arfi fost* **pe un! de fată care plânge, în loc să fie genul de fată care t antă strategii, ar fi izbucnit în hohote de plâns. Şi chiar şi >n uni, răsuflarea i se opri puţin în gât, dureros, până când Meredith se forţă să redevină calmă şi impasibilă.**

Era singura rămasă. Din cei patru vechi prieteni care trecuseră împreună prin şcoală şi veri şi adolescenţă şi toate ororile pe care supranaturalul le putea arunca spre ei, ea era singura pe care fantoma n-o capturase. Încă.

Meredith îşi încleştă dinţii şi îl ţinu cu grijă pe Matt.

Ştefan trase în faţa pensiunii şi opri maşina, după ce reuşise cumva să evite coliziunea cu alte maşini sau pietoni pe drumul până acolo. Alaric şi Meredith începură să îl scoată cu grijă pe Matt din maşină, aşezându-i braţele în jurul gâturilor lor şi trăgându-l încet în picioare. Dar Ştefan pur şi simplu îl smuci pe Matt din mâinile lor şi îl aruncă peste umărul său.

— Hai să mergem, spuse el şi pomi către pensiune, sprijinindu-l cu uşurinţă pe Matt cu o mână şi fără să se uite înapoi.

— A devenit cam ciudat, comentă Alaric, urmări n- du-l cu atenţie pe Ştefan.

Soarele străluci pe bărbia nerasă a lui Alaric şi firele sclipiră aurii. Se întoarse către Meredith şi îi aruncă un zâmbet trist, dezarmant.

— Încă unul... spuse.

Meredith îl luă de mână, caldă şi tare între degetele ci

— Haide, îi spuse.

Odată intraţi în pensiune, Ştefan urcă direct la etiij pentru a-l aşeza pe Matt alături de celelalte trupuri ceilalţi *adormiţi***, se corectă repede Meredith.**

Meredith şi Alaric, mână în mână, se întoarseră către bucătărie. Când dădu să deschidă uşa, Meredith auzi vocea doamnei Flowers.

— Foarte folositor într-adevăr, draga mea, spunea ea, şi în vocea ei se auzea o notă caldă de aprobare. Te-ai descurcat foarte bine. Îţi sunt aşa de recunoscătoare!

Meredith rămase cu gura căscată. La masa din bucătărie, alături de doamna Flowers, stătea dr. Celia Conner, calmă şi nonşalantă, într-o rochie albastră de în, sorbind dintr-o ceaşcă de ceai.

— Bună, Alaric. Bună, Meredith, spuse Celia.

Ochii ei întunecaţi priviră cu răceală în ochii lui Meredith.

— N-o să credeţi ce-am găsit.

— Ce? întrebă repede Alaric, dând drumul mâinii lui Meredith.

Inima lui Meredith se strânse dureros.

Celia băgă mâna într-o geantă mare aşezată lângă scaunul ei şi scoase o carte groasă cu coperţi de piele rupte. Zâmbi triumfător şi anunţă:

— E o carte despre fantome. Dr. Beltram m-a trimis până la urmă la Colegiul Dalerest, care are o colecţie loarte cuprinzătoare de texte despre paranormal.

— Vă propun să mergem în living, spuse doamna Flowers, unde putem sta mai comod şi să-i cercetăm împreună conţinutul.

Se mutară în living, dar Ştefan, când li se alătură, nu părea deloc să se simtă mai comod.

— Diferite tipuri de fantome, spuse el, luând cartea de la Celia şi frunzărind-o rapid. Istoria fantomelor în dimensiunea noastră. Unde e ritualul de alungare? De ce nu are chestia asta un index?

Celia ridică din umeri.

— E foarte veche şi rară, spuse ea. A fost greu de găsit, şi e singura carte pe acest subiect pe care o să putem pune mâna, poate singura care există, aşa că trebuie să trecem peste astfel de lucruri. La textele astea mai vechi, autorii voiau să fie parcurse de cititori de la înce- put până la sfârşit, ca să afle totul despre acest subiect, sil înţeleagă ce voiau ei să le spună, nu doar să găsească imediat pagina de care aveau nevoie. Ai putea însă încerca să te uiţi mai spre sfârşit.

Alaric privea cu o expresie chinuită cum Ştefan trecea rapid peste pagini.

— E o carte rară, Ştefan, spuse el. Te rog, umblă cu ea mai cu grijă. Vrei să mă uit eu? Eu sunt obişnuit sA caut ce-mi trebuie în genul ăsta de cărţi.

Ştefan mârâi, efectiv mârâi la el, şi Meredith simţi cum i se ridică firişoarele de păr de pe ceafă.

— Mă descurc şi singur, *profesore.* **Mă grăbesc.**

Se uită cu ochii mijiţi la text.

— De ce trebuie să fie nişte litere atât de ornate? se plânse el. Nu-mi spuneţi că deoarece e veche. Eu am mai mulţi ani decât cartea asta şi de-abia o pot citi. Ha! „Fantomele care se hrănesc asemenea vampirilor dintr-un anume sentiment, fie el vinovăţie, sau disperare, sau duşmănie; sau lăcomie la mâncare, sau rom diavolesc, sau femei căzute. Cu cât e mai puternic sentimentul, cu atât mai rele urmările fantomei create.” Cred că puteam să ne dăm seama şi singuri de treaba asta, comentă el.

Doamna Flowers stătea în picioare, puţin mai departe de grup, cu privirea aţintită

în spaţiu, părând să murmure ceva pentru sine în vreme ce comunica din nou cu mama ei.

— Ştiu, zise ea. O să le spun.

Ochii ei se întoarseră către ceilalţi care stăteau adunaţi în jurul lui Ştefan, uitându-se peste umărul lui.

— Mama spune că nu prea mai e timp, îi avertiză ea.

Ştefan sări în picioare şi explodă.

— Că nu mai e timp, urlă el, direct în faţa doam- nei Flowers, care era surprinsă. Nu ne poate spune măcar *o dată* **ceva folositor mama dumneavoastră?**

Doamna Flowers se trase înapoi din faţa lui, clăti- nându-se, şi întinse mâna către spătarul unui scaun pen- (i u a-şi recăpăta echilibrul. Se albise Ia faţă şi deodată păru mai bătrână şi mai fragilă ca niciodată.

Ochii lui Ştefan se făcură mari — iar verdele lor de frunză se întunecă şi căpătă nuanţa unei mări în furtună— şi-şi întinse mâinile în faţă cu o expresie îngrozită.

— Îmi pare rău, spuse. Doamnă Flowers, iertaţi-mă. N-am vrut să vă sperii. Nu ştiu ce m-a apucat... sunt atât de îngrijorat pentru Elena şi ceilalţi!

— Ştiu, Ştefan, răspunse doamna Flowers pe un ton grav. Îşi recăpătase echilibrul şi părea din nou mai calmă, mai puternică şi mai înţeleaptă. O să-i *aducem* **înapoi, ştii bine. Trebuie să ai încredere. Mama are.**

Ştefan se aşeză la ioc, întorcându-se la carte, cu buzele adunate într-o linie severă.

Simţind cum pielea o furnică de teamă, Meredith îşi strânse mai tare bâţul de luptă, privindu-l pe Ştefan. Când Ie dezvăluise celorlalţi că membrii familiei ei erau vânători ereditari de vampiri şi că acum era rândul ei sil preia sarcina, le spusese Elenei şi lui Ştefan că n-o să-i facă niciodată rău lui Ştefan, că înţelegea că el nu era la fel ca alţi vampiri, răi, că el era bun: inofensiv şi blând, „oamenii.

Nu promisese însă nimic pentru Damon, iar Elena şi Ştefan nu-i ceruseră s-o facă. Exista o înţelegere tacită între ei că Damon nu putea fi de fapt caracterizat ca blân< I şi inofensiv, nici măcar atunci când acţiona împreună cu ei, deşi împotriva voinţei lui, şi că Meredith va trebui să decidă singură atunci când avea să fie vorba de el.

Dar Ştefan... nu se gândise niciodată că s-ar putea întâmpla aşa ceva, dar acum Meredith era îngrijorată că într-o bună zi exista posibilitatea ca să nu-şi poată ţine promisiunea legată de Ştefan. Nu-l mai văzuse niciodată purtându-se aşa cum fusese în ultimul timp: iraţional, fu- rios, violent, imprevizibil. Ştia că purtarea lui era probabil cauzată de fantomă, dar devenea oare Ştefan mult prea periculos? Putea ea să-l omoare dacă trebuia? Era prietenul ei.

1

Inima lui Meredith bătea nebuneşte. Îşi dădu seama < a încheieturile degetelor i se albiseră strângând băţul de luptă şi că o durea mâna. *Da*, înţelese ea, s-ar lupta cu Ştefan şi ar încerca să-l omoare dacă ar trebui s-o facă. Era adevărat că el era prietenul ei, dar datoria era pe primul loc.

Respiră adânc şi îşi relaxă în mod conştient mâinile. *Fii calmă*, îşi spuse. *Respiră.* Ştefan îşi păstra mai mult sau mai puţin controlul. Nu era o decizie pe care ea trebuia să o ia. *Cel puțin, nu încă.*

(lâteva minute mai târziu, Ştefan se opri din frunzărit.

— Aici, spuse. Cred că asta e.

Îi întinse cartea doamnei Flowers, care trecu repede i u privirea peste pagină şi încuviinţă din cap.

— Ăsta pare să fie ritualul de care avem nevoie, spuse ra pe un ton grav. Ar trebui să am tot ce ne trebuie ca să-l facem chiar aici în casă.

Alaric se întinse după carte. Citi şi el vraja, încruntat.

— Trebuie să fie o vrajă de sânge? o întrebă pe doamna Flowers. Dacă dă greş, e posibil ca fantoma să u îndrepte spre noi.

— Mă tem că va trebui să fie o vrajă de sânge, răspunse doamna Flowers. Am avea nevoie de mai mult timp pentru a experimenta schimbarea vrăjii, şi timpul este ceea ce nu avem. Dacă fantoma poate să se folosească de captivii ei în felul în care credem noi că o face, atunci o să devină din ce în ce mai puternică.

Alaric dădu să mai spună ceva, dar Celia îl întrerupse,

— Stai, spuse ea, cu o notă uşor ascuţită în vocea ei de obicei răguşită. O vrajă de *sânge?* Ce înseamnă asta? Nu vreau să fiu implicată în nimic — căută un cuvânt potrivit — dezgustător.

Se întinse după carte, dar Ştefan îşi puse palma peste ea.

— Dezgustător sau nu, asta o să facem, spuse el calm, dar cu o voce dură ca oţelul. Iar tu eşti implicată. E prea târziu ca să te retragi. N-o să te las.

Celia se cutremură convulsiv şi apoi se ghemui în scaunul ei.

— Să nu îndrăzneşti să mă ameninţi, spuse ea cu o voce tremurătoare.

— Caimaţi-vă cu toţii, interveni tăios Meredith Celia, nimeni n-o să te oblige să faci nimic din ceea ce în «vrei tu să faci. O să te apăr chiar eu dacă e nevoie.

Ochii lui Meredith se îndreptară repede către Alarit, care se uita de la una la alta, cu o expresie îngrijorată.

— Dar avem nevoie de ajutorul tău, continuă Mere dith. Te rog. E posibil să ne fi salvat prin găsirea vrăjii, şi îţi suntem recunoscători, dar Ştefan are dreptate) t tu

faci parte din povestea asta. Nu ştiu dacă ar funcţiona Iară tine. Meredith ezită o fracţiune de secundă. Sau, dacă funcţionează, ai putea rămâne singura ţintă a fantomei, adăugă ea vicleană.

Celia se înfioră din nou şi îşi cuprinse trupul cu braţele.

— Nu sunt o laşă, spuse ea pe un ton jalnic. Sunt om de ştiinţă şi... şi misticismul ăsta iraţional mă îngrijorează. Dar sunt alături de voi. O să ajut în orice fel pot.

Pentru prima oară, Meredith simţi o urmă de simpatie pentru ea. Înţelese cât de greu trebuia să fie pentru (lelia să continue să se considere o persoană logică în timp ce hotarele a ceea ce întotdeauna acceptase ca realitate dispăreau în jurul ei.

— Mulţumesc, Celia, spuse Meredith şi se uită înjur la ceilalţi. Avem ritualul. Avem ingredientele. Trebuie doar să adunăm totul şi să începem să urzim vraja. Suntem pregătiţi?

Toţi îşi îndreptară spatele, cu o expresie de hotărâre de neînduplecat pe chipuri. Oricât ar fi fost de înfricoşător, era bine ca în cele din urmă să aibă un scop şi nu plan.

Ştefan respiră adânc şi îşi domină emoţiile, relaxându-şi linierii şi renunţând cât de cât la poziţia de prădător.

— O.K., Meredith, spuse el, şi ochii lui verzi ca marea în furtună întâlniră ochii ei cenuşii calmi, într-un acord perfect. Hai s-o facem!

1

31

tünd că nu putea face ritualul pe stomacul gol, Ştefan prinse câteva veveriţe în curtea din spate a doamnei Flowers, apoi se întoarse în garajul pensiunii. Meredith scosese anticul Ford al doam nei Flowers pe aleea din faţa casei, şi acum era suficicni spaţiu ca să pregătească totul pentru ritualul de alungare

Ştefan îşi lăsă capul pe o parte când auzi un foşnet în umbrele din colţuri şi identifică bătăile rapide de inimă ale unui şoricel. Poate că atmosfera nu era una conloi tabilă, dar spaţiul larg al încăperii şi pardoseala de < i ment făceau din garaj un loc excelent pentru realizaren ritualului.

— Dă-mi te rog ruleta, spuse Alaric, întins pe jos în **mijlocul garajului. Trebuie să măsor exact linia asta.**

Doamna Flowers găsise pe undeva în pensiune o euhi cu cretă colorată, şi Alaric îşi proptise cartea deschisă hi **faţa lui şi copia cu atenţie pe cimentul neted cercurile, simbolurile obscure, parabolele şi elipsele din paginile ei.**

Ştefan îi întinse ruleta şi-l privi cum măsoară cu grijă din cercul aflat chiar în centru până la un şir de rune ciudate plasate către marginea desenelor.

— £ important ca totul să fie făcut cu precizie, spuse el, încruntându-se şi verificând din nou capetele ruletei. Cea mai mică greşeală ar putea duce Ia eliberarea creaturii în Felps Church.

— Dar nu e deja liberă? întrebă Ştefan.

— Nu, explică Alaric. Ritualul ăsta va face ca fantoma să apară în forma ei materială, ceea ce e mult mai periculos decât creatura lipsită de substanţă care e acum.

Atunci ar fi bine să faci totul cum trebuie, încuviinţă Ştefan posac.

— Dacă totul merge aşa cum am plănuit, spuse Alaric, arătând cu degetul, fantoma o să fie prinsă în cercul interior. Noi o să fim pe margine, acolo, dincolo de rune. Ar trebui să fim în siguranţă. Ridică privirea şi-i zâmbi trist lui Ştefan. Sper. Mă tem că n-am mai făcut niciodată o invocare, deşi am citit multe lucruri despre asta.

Grozav, **îşi spuse Ştefan, dar îi zâmbi şi el lui Alaric I Ară niciun comentariu. Omul se străduia cât putea. Tot ce le rămânea de făcut era să spere că va fi de ajuns pentru a o salva pe Elena şi pe ceilalţi.**

Meredith şi doamna Flowers intrară în garaj, fiecare ducând o pungă de plastic de cumpărături. Celia venea încet în urma lor.

— APă sfinţită, spuse Meredith, scoţând din punga ci un pulverizator pentru plante

şi arătându-i-l.

— Nu are efect asupra vampirilor, îi aminti Ştefan.

— Nu invocăm un vampir, replică ea şi începu să stropească spaţiile exterioare ale diagramei, atentă să nu strice liniile trasate cu cretă.

Alaric se ridică şi începu să sară cu grijă afară din diagrama multicoloră, strângând cartea într-o mână.

— Cred că suntem aproape gata, spuse el.

Doamna Flowers se uită la Ştefan.

— Avem nevoie de ceilalţi, spuse ea. Toţi cei afectaţi de puterile fantomei trebuie să se afle aici.

— Vă ajut să-i aducem jos, se oferi Alaric.

— Nu-i nevoie, îi spuse Ştefan şi se duse în pensiune, unde o luă pe scări în sus, singur.

Stând în picioare lângă pat în micul dormitor roz şi crem, se uită în jos Ia Elena, Bonnie şi Matt. Niciunul dintre ei nu se mişcase de când îl aşezase pe Matt acolo.

Oftă şi o luă mai întâi pe Elena în braţe. Apoi îi luă şi perna şi o pătură. Cei puţin putea să încerce să o aşeze cât mai confortabil.

Câteva minute mai târziu, cei trei adormiţi stăteau întinşi în partea din faţă a garajului, mult în afara dia gramei, cu capetele sprijinite pe perne.

— Şi acum? întrebă Ştefan.

— Acum alegem fiecare o lumânare, spuse doamna Flowers, deschizându-şi punga de plastic. Una a cărei culoare simţiţi voi că vă reprezintă. Conform cărţii, lumânările ar trebui să fie făcute manual şi parfumate în mod special, dar va trebui să ne mulţumim cu ce avem. Eu n-o să iau niciuna, spuse ea, întinzându-i sacoşa lui Ştefan. Fantoma nu şi-a concentrat puterile asupra mea şi nu-mi aduc aminte să mai fi fost geloasă pe cineva din 1943.

— Ce s-a întâmplat în 1943? întrebă Meredith curioasă.

— Am pierdut coroniţa de Little Miss Fell’s Church în faţa lui Nancy Sue Baker, răspunse doamna Flowers. Când Meredith se holbă la ea surprinsă, bătrâna îşi ridică mâinile în aer. Chiar şi eu am fost odată copil, ştii. Eram cu adevărat adorabilă, cu bucle a la Shirley Temple, iar mamei mele îi plăcea să mă îmbrace cu o mulţime de zorzoane şi să fie mândră de mine.

Alungând din minte imaginea surprinzătoare a doamnei Flowers cu bucle a la Shirley Temple, Ştefan căută prin grămada de lumânări şi alese una albastru-închis. Într-un fel, i se părea potrivită pentru ei.

1

— Avem nevoie de lumânări şi pentru ceilalţi, spuse.

Alese cu grijă una aurie pentru Elena şi una roz pentru Bonnie.

— Le alegi doar după culoarea părului lor? întrebă Meredith. Chestie tipică pentru un *băiat*

— ~~ Dar ştii că astea sunt culorile potrivite pentru ele, replică Ştefan. Şi pe urmă, părul lui Bonnie este roşcat, nu roz.

Meredith încuviinţă, fără voie.

— Cred că ai dreptate, spuse. Dar albă pentru Matt.

— Zău? întrebă Ştefan.

Nu ştia ce ar fi ales el pentru Matt. Poate ceva cu desenul steagului american, dacă ar fi existat aşa ceva.

— E cea mai pură persoană pe care o cunosc, spuse încet Meredith.

Alaric ridică o sprânceană către ea şi Meredith îi trase un ghiont şi adăugă:

— Vreau să spun, pură în spirit. Ce-i în guşă, şi-n căpuşă cu Matt, şi e bun şi sincer cât cuprinde.

™ Cred că ai dreptate, spuse Ştefan şi, fără să co- menteze nimic, privi cum Meredith alege o lumânare maro-închis pentru ea.

Alaric scotoci în pungă şi alese o lumânare verde-în- chis, iar Celia se hotărî pentru una de culoarea levănţicii. Doamna Flowers luă punga cu lumânările rămase şi o aşeză pe o etajeră de sus lângă uşa garajului, între un sac cu pământ de ghiveci şi ceea ce arăta ca un felinar demodat cu petrol.

Se aşezară cu toţii pe podeaua garajului în semicerc, în afara diagramei, cu faţa către cercul interior gol, cu lumânările neaprinse. Adormiţii zăceau în spatele lor, iar Meredith ţinea lumânarea lui Bonnie în poală alături de a ei; Ştefan o luă pe a Elenei, iar Alaric pe a lui Matt.

— Acum le ungem cu sângele nostru, spuse Alaric.

Se uitară cu toţii la el şi Alaric ridică din umeri, apărându-se:

— Aşa zice cartea.

Meredith scoase din punga ei un mic briceag, îşi crestă degetul şi desenă repede, calmă, o dungă de sânge dintr-un capăt în altul al lumânării sale maro, apoi îi întinse cuţitul lui Alaric împreună cu o sticluţă de dezinfectant. Unul câte unul, ceilalţi îi repetară mişcările.

— Asta chiar că e neigienic, murmură Celia, strâm- bându-se, dar făcu şi ea gestul.

Ştefan era pe deplin conştient de mirosul de sânge omenesc într-un spaţiu atât de închis. Deşi tocmai se hrănise, caninii lui se alungiră într-o reacţie automată.

1

Meredith luă lumânările şi se apropie de prietenii lor adormiţi, pentru a le ridica o mână şi a face o mică lăietură ca să traseze o dungă pe lumânările lor cu propriul lor sânge. Niciunul dintre ei nu se mişcă. După ce termină, Meredith le reîmpărţi celorlalţi lumânările celor adormiţi şi se întoarse Ia locul ei.

Alaric începu să citească, în latină, primele cuvinte ale vrăjii. După câteva propoziţii, ezită la un cuvânt, şi Ştefan luă în tăcere grimoarul de la el. Reluă imediat de tinde se oprise Alaric. Cuvintele i se revărsau lin din gură, iar senzaţia latinei pe buze îi amintea de orele petrecute cu preceptorul lui din copilărie cu sute de ani în urmă, Şi de o perioadă când locuise într-o mănăstire din Anglia la începuturile luptei lui împotriva condiţiei de vampir.

Când veni momentul, pocni din degete şi, cu un strop de Putere, lumânarea lui se aprinse singură. I-o întinse lui Meredith, care picură puţină ceară topită pe podeaua garajului, la marginea diagramei, şi înfipse lumânarea acolo. Una câte una, în momentele potrivite ale ritualului, Ştefan aprinse lumânările şi ea Ie aşeză, până când apăru un şir multicolor de lumânări arzând îndrăzni între ei şi desenele în cretă ale diagramei.

Ştefan continuă să citească. Deodată, paginile gri- moarului începură să fluture. Un vânt rece, nefiresc, se stârni înăuntrul garajului închis, iar flăcările lumânăriloi pâlpâiră nebuneşte şi apoi se stinseră. Două lumânări se răsturnară. Părul lung al lui Meredith o lovi peste faţă,

— Asta nu trebuia să se întâmple, strigă Alaric.

Dar Ştefan doar îşi miji ochii în vânt şi apoi conţinu A să citească.

Întunericul deplin şi senzaţia neplăcută de prăbuşire dură doar un moment, după care Elena ateriză în picioare şi se clătină în faţă, strângând cu putere mâinile lut Bonnie şi Matt.

Se aflau într-o încăpere octogonală slab luminată, cu mai multe uşi. O singură piesă de mobilier se afla în centrul încăperii, un birou. Iar în spatele lui stătea tolănit un vampir bronzat, frumos, uluitor de musculos şi cu pieptul gol, cu o coamă de păr lung, ondulat, de culoarea bronzului, care îi cădea pe umeri.

Imediat, Elena ştiu unde se afla.

— Am ajuns, şopti ea cu răsuflarea tăiată. Poarta!

Sage sări în picioare de cealaltă parte a biroului, cu o expresie de surprindere aproape comică pe faţă.

— Elena? exclamă el. Bonnie? Matt? Ce se-ntâmplă? *Qu'est-ce qui arrive?*

În mod normal, Elena ar fi fost uşurată să-l vadă pe Sage, care întotdeauna se

purtase frumos cu ea şi o ajutase, dar acum trebuia să ajungă la Damon. Ştia unde trebuia să fie el. Aproape că îl auzea strigând-o.

Străbătu cu paşi mari încăperea goală, fără să arunce nici măcar o privire către portarul uluit, trăgându-i pe Matt şi Bonnie după ea.

— Scuze, Sage, spuse ea când ajunse la uşa pe care o voia. Trebuie să-l găsim pe Damon.

— *Damon?* strigă el. S-a întors din nou?

Dar ei trecură dincolo de uşă, ignorând strigătele lui Sage de „Opriţi-vă!” şi „*Arrêtez-vous!*”

Uşa se închise în urma lor şi se treziră într-un peisaj <le cenuşă. Nimic nu creştea aici, şi nu exista niciun reper. Vânturi aspre spulberaseră cenuşa neagră fină, clădind dealuri şi văi mereu mişcătoare. Pe când priveau, o pală puternică de vânt prinse stratul de cenuşă de la suprafaţă şi îl ridică într-un nor care se aşeză curând la loc, alcătuind noi forme. Sub cenuşa uşoară de deasupra, se vedeau smârcuri de cenuşă udă amestecată cu noroi. În apropiere eni o baltă cu apă nemişcată plină de cenuşă. Nimic altceva decât cenuşă şi noroi, doar când şi când o bucată de lemn negru, carbonizat.

Deasupra lor se vedea un cer crepuscular în care atâr- nau o planetă uriaşă şi două luni mari, una de un alb-albăs- trui cu ape, cealaltă argintie.

— Unde suntem? întrebă Matt, uitându-se uluit la cer.

— Cândva, asta a fost o lume — practic, o lună care era umbrită de un copac uriaş, îi spuse Elena, păşind hotărâtă înainte. Până când eu am distrus-o. Aici a murit Damon.

Simţi, mai degrabă decât văzu, că Bonnie şi Matt se priviră.

— Dar... ăăă... pe urmă el a venit înapoi, nu? Tu l-ai văzut în Fell’s Church acum câteva nopţi, aşa-i? spuse Matt şovăitor. De ce suntem aici *acum?*

— Ştiu că Damon e undeva pe-aproape, spuse Elena nerăbdătoare. Îl simt. S-a întors aici. Poate că ăsta e locul unde a început să caute fantoma.

Merseră mai departe. Curând, nu mai mergeau, cât înotau prin cenuşa neagră care li se lipea de picioare în cocoloaşe groase supărătoare. Noroiul de sub cenuşă li se prindea de pantofi, făcându-i să scoată la fiecare pas un iipăit zgomotos.

Aproape ajunseseră. Elena o simţea. Acceleră ritmul, iar ceilalţi, continuând s-o ţină de mână, merseră mai repede pentru a ţine pasul cu ea. Cenuşa era mai groasă şi mai adâncă aici pentru că se apropiau de locul unde fusese copacul, însuşi centrul acestei lumi. Elena îşi aduse aminte cum explodase, ţâşnind în sus ca o rachetă, de-

zintegrându-se pe măsură ce urca spre cer. Trupul lui Damon zăcuse dedesubt şi fusese îngropat cu totul sub cenuşa care cădea.

Elena se opri. Era o grămadă mare, mişcătoare de cenuşă care pe alocuri părea să-i ajungă până la mijloc. Se gândi că poate vedea locul unde se trezise Damon — cenuşa era adâncită, ca şi cum cineva îşi săpase din adâncurile ei un tunel către lumină. Dar nu era nimeni acolo în afară de ei. Un vânt rece suflă spre ei un val de cenuşă şi Bonnie începu să tuşească. Elena, cufundată până la genunchi în cenuşa rece şi lipicioasă, dădu drumul mâinii lui Bonnie şi îşi înfăşură braţele în jurul trupului.

— Nu-i aici, spuse ea, cu privirea pierdută în gol. L a am atât de sigură că o să fie aici!

— Atunci trebuie să fie în altă parte, spuse Matt, logic. Sunt sigur că se luptă cu fantoma, aşa cum ziceai iu că avea de gând să facă. Dimensiunea întunecată e un spaţiu larg.

Bonnie se înfioră şi se strânse mai aproape de Matt, cu ochii ei căprui mari şi plini de jale, ca ai unui căţeluş flămând.

— ’ Acum putem să mergem acasă? Te rog? Sage ne poate trimite înapoi, nu-i aşa?

— Pur şi simplu nu înţeleg, spuse Elena, privind lung către spaţiul gol unde se aflase înainte marele trunchi al copacului. *Ştiam* că o să fie aici. Practic, îl auzeam che- mându-mă.

În aceeaşi clipă, un râset jos, muzical, sparse tăcerea. Era un sunet frumos, dar avea ceva rece şi nefiresc în el, ceva care o făcu pe Elena să se înfioare.

— Elena, şopti Bonnie, cu ochii larg deschişi. Asta e ce-am auzit eu înainte să mă ia ceaţa.

Se întoarseră.

În spatele lor stătea o femeie. Sau, mă rog, o creatui .1 având forma unei femei, se corectă repede Elena. Asta nu era o femeie. Şi, la fel ca şi râsul ei, creatura asta eu forma unei femei era frumoasă, dar înspăimântătoare. Ea — creatura — era uriaşă, mai bine de o dată 91 jumătate înălţimea unui om, dar perfect proporţional, şi părea să fie făcută din gheaţă şi ceaţă cu nuanţe de al bastru şi verde — precum cel mai pur gheţar, iar ochii ei erau limpezi, cu o urmă uşoară de verde pal. Pe când <••priveau, şoldurile şi picioarele ei solide, având tranxpa renţa gheţii, se mişcară şi îşi pierdură contururile, tram formându-se într-un vârtej de ceaţă.

Un val lung de păr verde-albăstrui plutea în urma ei, căpătând treptat forma unui nor tulburat. Creatura zâmbi către Elena, şi dinţii ei ascuţiţi sclipiră ca nişte ţurţuri argintii. Avea însă ceva la piept care nu era gheaţă, ceva solid şi rotund şi roşu

întunecat, întunecat.

Elena văzu toate astea într-o clipă, înainte ca atenţia ei să se concentreze pe ceea ce atârna de mâna întinsă a femeii de gheaţă.

— Damon, şopti ea cu răsuflarea tăiată.

Femeia de gheaţă îl ţinea indiferentă de gât şi atâr- nând în aer, ignorându-i zbaterile. II ţinea atât de uşor, încât el părea doar o jucărie. Vampirul îmbrăcat în „egru întinse un pieior şi o lovi în coaste pe femeia de gheaţă, dar piciorul lui pur şi simplu trecu prin ceaţă.

— Elena, spuse Damon cu o voce subţire, sugrumată.

Femeia de gheaţă — fantoma — îşi lăsă capul pe o parte şi se uită la Damon, apoi îl strânse ceva mai tare de gât.

— Eu n-am nevoie să respir... fantomă idioată, icni el sfidător.

Zâmbetul fantomei deveni mai larg şi ea rosti cu o voce dulce şi rece, ca nişte cristale care se lovesc unul de altul şi clincăne:

— Dar capul poate să ţi se desprindă, nu? E suficient şi asta.

II scutură puţin şi apoi îşi întoarse zâmbetul către Hiena, Bonnie şi Matt. Elena făcu instinctiv un pas în spate când ochii de gheţar o găsiră.

— Bine aţi venit, spuse fantoma pe un ton încântat, ca şi cum erau prieteni vechi. Mi-aţi părut, tu şi prietenii tăi, atât de înviorători, cu toate micile voastre gelozii! Fiecare dintre voi cu propria lui invidie. Aveţi o mulţime de probleme, nu-i aşa? Nu m-am mai simţit atât de puternică şi atât de bine hrănită de milenn.

Chipul ei deveni gânditor şi începu să-l scuture încet pe Damon în sus şi-n jos. El scoase un sunet gutural de sufocare, şi pe obraji prinseră să-i alunece lacrimi de durere.

— Dar ar fi trebuit să rămâneţi unde v-am pus, continuă fantoma, cu vocea ceva mai rece, şi îl roti pe Damon în aer într-un arc larg, cu o mişcare nonşalantă.

El horcăi şi trase de mâna ei uriaşă. Era oare adevărat că nu avea nevoie să respire? Elena nu ştia. Damon putea foarte bine să mintă în privinţa asta dacă avea un motiv întemeiat sau pur şi simplu doar pentru a-şi enerva duşmanul.

— Încetează! strigă Elena.

Fantoma râse din nou, sincer amuzată.

— Haide, fă-mă tu să încetez, micuţo.

Strânsoarea i se înteţi în jurul gâtului şi Damon se cu- tremură. Apoi ochii i se dădură peste cap, iar Elena nu mai văzu decât albul lor înfiorător, străbătut de vinişoare roşii, şi Damon deveni moale în mâna de gheaţă.

1

Att văzu cu groază cum fantoma îl scutura pe Damon ca pe o păpuşă de cârpă. Elena se răsuci şi îi privi pe Bonnie şi Matt.

— Trebuie să-l salvăm, şopti ea, cu o hotărâre îndârjită pe faţă, şi imediat o luă Ia fugă, croindu-şi drum prin grămada de cenuşă.

Matt se gândi că dacă Damon, cu toată puterea lui de vampir şi priceperea de a lupta şlefuită de-a lungul secolelor, era atât de total neputincios în mâinile acestei fantome — şi, Doamne, în felul în care îl scutura acum înainte şi-napoi, cu siguranţă o să i se desprindă capul — atunci Matt, Bonnie şi Elena aveau tot atâtea şanse în lupta asta ca un bulgăre de zăpadă în iad. Singura întrebare ar fi de fapt dacă fantoma i-ar omorî şi pe ei.

Şi adevărul era că lui Matt nici măcar nu-i plăcea de Damon, absolut deloc. Sigur, Damon îi ajutase să salveze Feâl's Church de Katherine şi Klaus, şi de demonii *kitsune,* **dar era un** *vampir* — **criminal, sarcastic, care nu se căia pentru nimic, înfumurat, arogant, răutăcios şi de obicei nesuferit. Fără îndoială, Damon făcuse rău mai multor oameni decât ajutase pe parcursul lungii sale vieţi, chiar dacă i-ar fi atribuit, cu generozitate, salvarea tuturor locuitorilor din Fell's Church. Şi întotdeauna îi spunea lui Matt „Mutt", pretinzând că nu-şi amintea numele lui real, ceea ce era total enervant, întocmai cum voia să fie Damon.**

Şi totuşi, Elena ÎI iubea pe Damon. Dintr-un motiv oarecare. Probabil acelaşi motiv inexplicabil pentru care fetele de treabă iubeau băieţii răi. El fiind un băiat cu desăvârşire bun, nu le văzuse niciodată farmecul.

Dar Elena văzuse.

Iar Damon făcea, oarecum, parte din echipă, şi nu-ţi Iaşi colegii de echipă să fie decapitaţi de femei de gheaţă demoniţe pe o lună acoperită cu cenuşă din alte dimensiuni fără să încerci cel puţin să lupţi.

Nici măcar dacă nu-ţi plac absolut deloc colegii ăştia.

Matt o porni Ia fugă după Elena, şi Bonnie îl urmă. Când ajunseră lângă fantomă, Elena deja zgâria mân, albastră de gheaţă încleştată în jurul gâtului lui Damon, încercând să desfacă degetele pentru a-şi strecura ea mâna dedesubt. Fantoma abia se uita la ea. Matt oftă în sinea lui pentru inutilitatea a tot ce făceau ei, şi, luându-şi avânt, lovi cu latura braţului în stomacul fantomei.

Înainte ca pumnul lui să o atingă, ţinta lui se trans- formă din gheaţă într-o ceaţă intangibilă, rotitoare, şi lovitura lui trecu prin fantomă. Pierzându-şi echilibrul, Matt se clătină şi căzu în torsul acum vaporos al fantomei.

Era ca şi cum ar fi căzut în apa rece ca gheaţa dintr-un canal colector. Un frig

amorţitor şi o duhoare oribilă, scârboasă, îl copleşiră pe Matt. Se trase înapoi din ceaţă, îngreţoşat şi tremurând, dar pe picioarele lui. Clipi ameţit, uitându-se înjur.

Elena se chinuia cu degetele fantomei, zgâriind şi trăgând, iar fantoma o privea cu un soi de amuzament detaşat, câtuşi de puţin speriată sau deranjată de efortu- rile fetei. Apoi se mişcă, atât de repede încât Matt nu văzu decât o învârtejire de verde-albăstrui, şi Elena zbură prin aer şi se prăbuşi, dând din mâini şi din picioare, într-o grămadă de cenuşă. Se ridică imediat, cu sânge curgându-i de pe frunte, lăsând urme roşii prin cenuşa care acum îi acoperea pielea.

Bonnie încerca şi ea: se furişase în spatele fantomei şi o lovea cu pumnii şi picioarele. În mare parte, picioarele şi pumnii treceau direct prin ceaţa fantomei, dar când şi când câte o lovitură nimerea în gheaţă solidă. Loviturile astea păreau însă total ineficiente: Matt nu-şi dădea seama dacă fantoma chiar observase că Bonnie o ataca.

Venele se umflaseră pe faţa şi gâtul lui Damon, aşa cum atârna de mâna creaturii. Carnea de pe gâtul lui era albă în jurul tendoanelor întinse. Deşi era un vampir vechi şi puternic, cu o super-forţă, Damon suferea. Matt aruncă o rugăciune către orice sfânt care proteja oamenii ce urmau cauze pierdute şi se aruncă din nou în luptă.

Era întuneric. Şi apoi era durere, şi întunericul deveni roşu, apoi se limpezi, şi Damon vedea din nou.

Fantoma — *ticăloasa* **aia de fantomă — îl ţinea de gât, iar pielea ei era atât de rece, atât de rece, încât ardea oriunde îl atingea. Nu se putea mişca.**

Dar o vedea pe Elena stând sub el. Elena cea frumoasă, acoperită cu cenuşă din cap până-n picioare, cu dâre de sânge pe obraji, cu dinţii dezgoliţi şi cu ochii arzători ca ai unei zeiţe războinice. Inima lui se umplu de dragoste şi teamă. Păsăruica roşcată şi curajoasă şi băiatul Mutt luptau alături de ea.

*Te rog***, voia el să spună.** *Nu încerca să mă sahezi Fugi, Elena, trebuie să Jugi.*

Dar nu se putea mişca, nu putea vorbi.

Apoi fantoma îşi schimbă poziţia şi Damon văzu cum Elena se opreşte din atacul ei şi îşi încleştează mâinile pe stomac, strâmbându-se de durere. Matt şi Bonnie stăteau şi ei îndoiţi în faţă, cu chipurile palide şi trase, cu gurile deschise în ţipete. Cu un urlet, Bonnie se prăbuşi Iu pământ.

Oh, nu, **îşi spuse Damon cu o fulgerare de groază**. *Nu Elena. Nu păsăruica roşcată. Nu pentru mine.*

Şi apoi, dintr-odată, o rafală de vânt îl învălui şi îl aruncă din strânsoarea fantomei. În urechi auzi un muget şi ochii îl înţepară. Căutând cu privirea împrejur, le văzu pe

Bonnie şi Elena, cu părul lor lung fluturând sălbatic în jurul lor; pe Matt, rotindu-şi braţele; şi fantoma, cu faţa ei verde ca sticla surprinsă de data asta, în loc să fie atotştiutoare.

Tornadă, **îi trecu vag prin minte lui Damon, apoi** *Poarta,* **şi realiză că era aruncat în sus, înapoi în întuneric.**

Vântul şuiera acum cu un urlet asurzitor, şi Ştefan trebui să ridice vocea până la strigăt pentru a se auzi peste zgomotul lui. Trebuia să strângă bine cu amândouă mâinile cartea — îi era trasă dintre degete ca şi cum cineva viu şi foarte puternic încerca să i-o ia.

— *Mihi adi Te voco. Necesse est tibi părere*, **rosti Ştefan. Vino la mine. Te invoc. Trebuie să te supui.**

Acesta era sfârşitul vrăjii de invocare în limba latină. I Jrmătoarea parte era vraja de alungare, care avea să fie ¡11 engleză. Desigur, fantoma ar fi trebuit să fie acolo pen- tru ca acea parte a vrăjii să fie eficientă.

Vântul care şuiera prin garaj devenea tot mai puternic. Afară se auzi bubuind tunetul.

Ştefan privea atent cercul interior, cufundat în um- I >r ele din garaj, dar nu era nimic acolo. Vântul nefiresc începea să se domolească. Panica îi strânse inima. Oare dăduseră greş? Se uită îngrijorat către Alaric şi Meredith, apoi Ia doamna Flowers, dar niciunul nu-l privea, toţi se holbau încremeniţi la cerc.

Ştefan îşi întoarse iar privirea către cerc, sperând încă. Dar nu era nimic acolo.

Stai!

Exista o mişcare imperceptibilă a «m, exact în mijlo- cui cercului, o fulgerare abia văzută de lumină verde-al- băstruie şi, odată cu ea, veni şi un aer foarte rece. Nu ca vântul cel rece care se rotise prin garaj, ci mai degrabă ca o răsuflare glacială — respiră, expiră, respiră, expiră înceată şi constantă şi *îngheţată*, **exact din acel loc.**

Scânteierea deveni mai mare, se adânci, se întuncc.1 şi dintr-odată acel *ceva* **la care se uita Ştefan se mişcă şi sv schimbă dintr-o scânteiere amorfă într-o femeie. O femeie uriaşă, alcătuită din ceţuri şi gheaţă, în nuanţe de verde şi albastru. În pieptul ei era un trandafir de un roşu intens, cu tulpina o masă solidă de spini.**

Meredith şi Celia icniră cu putere. Doamna Flowrit privea calmă, în vreme ce Alaric rămase cu gura căscată

Asta trebuia să fie fantoma geloziei. Ştefan se gândi* «întotdeauna Ia gelozie ca la ceva arzător. Sărutări de 1<», furie de foc. Dar furia, dorinţa, invidia, toate lucrurih care alcătuiesc gelozia, pot fi şi reci ca gheaţa, şi el nu *< îndoia că în faţa lor era

fantoma potrivită.

Ştefan observă toate lucrurile astea despre fantomă ^ le uită din nou într-o fracţiune de secundă, pentru că im doar femeia de gheaţă prinse formă în centrul cercului

Năuci, plângând, clătinându-se pe picioare, plini de cenuşă şi noroi, trei oameni apăruseră şi ei acolo.

Frumoasa şi eleganta lui Elenă, murdară din cap până-n picioare, cu părul ei auriu încâlcit şi năclăit, cu dâre de sânge pe obraji. Mica şi delicata Bonnie, albă ca varul, cu faţa mânjită de lacrimi, dar plină de furie pe când dădea cu piciorul în fantomă şi o zgâria. Şi Matt, americanul perfect, întotdeauna demn de încredere, ciufulit şi plin de noroi, întorcându-se să se uite Ia ei cu o privire lipsită de expresie, ca şi cum pur şi simplu s-ar fi întrebat în ce alt iad aterizase de data asta.

Şi apoi încă o persoană, o a patra siluetă clătinându-se şi icnind, ultima care prinse formă pâlpâind. Pentru o clipă, Ştefan nu-l recunoscu — nu putea să-l recunoască, pentru că el nu trebuia să mai existe. În schimb, i se păru că vede un străin ciudat de familiar. Străinul îşi duse mâinile la gât protector şi se uită în afara cercului, direct la Ştefan. Pe buzele umflate, pline de sânge, şi în ochii învineţiţi care nu mai erau decât două crăpături pe faţa lui, apăru umbra unui zâmbet, iar rotiţele din mintea lui Ste-lan se aşezară la locul lor şi prinseră să se învârtească în cele din urmă.

Damon.

Ştefan era atât de uluit, încât Ia început nici nu ştiu ce trebuia să simtă. Apoi, în adâncul lui, o căldură prinse să crească încet, pe măsură ce realiza că fratele lui *u> întorsese.* Ultima piesă din puzzle-ul care era ciudata lui istorie era din nou aici. Ştefan nu era singur. Ştefan făcu un pas înainte către marginea diagramei, ţinându-şi răsuflarea.

— Damon? spuse el încet, întrebător.

Gelozia îşi întoarse repede capul spre el şi Ştefan se trezi ţintuit locului de privirea ei rece şi sticloasă.

— Ştii, s-a întors mai înainte, spuse pe un ton nonşalant, de conversaţie, şi vocea ei îl îngheţă pe Ştefan ca şi cum nişte apă rece ca gheaţa i-ar fi fost aruncată în faţă. Dar n-a vrut să afli, ca s-o aibă pe Elena doar pentru el. A stat ascuns pe-aici, pândind, făcându-şi jocul ca de obicei.

Gelozia era fără îndoială feminină, şi tonul ei rece şi detaşat îi aminti lui Ştefan de acea voce micuţă care uneori îi vorbea dintr-un colţ al minţii, rostind cele mai întunecate şi mai ruşinoase gânduri ale lui. Oare ceilalţi o puteau auzi? Sau vorbea

direct în mintea lui?

Riscă o privire în jur. Toţi — Meredith, Celia, Ala- ric, doamna Flowers — stăteau nemişcaţi ca nişte statui, holbându-se la Gelozie. În spatele lor, paturile improvizate erau goale. Gând formele astrale ale celor trei adormiţi intraseră în cerc împreună cu fantoma, trupurile lor fi se alăturaseră cumva, făcându-le materiale în mijlocul cercului interior.

— El a venit la *Elena*, continuă fantoma să-l ia peste picior. Şi-a păstrat secretă învierea faţă de tine, ca sil poată să fie cu ea. Damon nu s-a gândit nicio clipă cum sufereai *tu* pentru moartea lui. Şi în vreme ce tu îţi pe- treceai timpul jelindu-l, el îşi petrecea timpul vizitând dormitorul Elenei.

Ştefan făcu un pas înapoi.

— El întotdeauna vrea ceea ce ai tu, şi ştii bine asta, continuă fantoma, iar buzele ei translucide se arcuiră într-un zâmbet. Asta se întâmplă de când eraţi muritori. Ţi-aduci aminte cum s-a întors de la universitate şi ţi-a furat-o pe Katherine? Şi-a folosit tot farmecul asupra ei, doar pentru că ştia că tu o iubeai. Chiar şi cu lucrurile mărunte făcea la fel: dacă tu aveai o jucărie, ţi-o lua. Dacă voiai un cal, îl călărea el. Dacă pe platoul din faţa ta era o bucată de carne, o lua chiar dacă nu-i era foame, doar ca să n-o iei tu.

Ştefan clătină încet din cap, simţindu-se din nou *depăşit de timp,* ca şi cum din nou ar fi ratat un moment important. Damon o vizitase pe Elena? Când el plânsese pe umărul ei pentru fratele pierdut, Elena ştiuse că Damon era în viaţă?

— Dar credeai că poţi avea încredere în Elena, nu-i uşa, Ştefan?

Elena se întoarse să-l privească, cu obrajii palizi sub stratul de cenuşă. Părea temătoare, gata să verse.

— Nu, Ştefan... începu Elena să spună, dar fantoma continuă repede, iar vorbele ei erau otravă picurată cu o voce dulce.

Ştefan *ştia* ce făcea fantoma. Nu era prost. Şi totuşi se trezi încuviinţând din cap, arătându-se de acord, simţind cum în el se adună încet o furie arzătoare, în ciuda părţii sale raţionale care i se împotrivea.

— Elena ţi-a ascuns secretul, Ştefan. Ştia că sufereai şi că vestea că Damon era viu ţi-ar fi alinat suferinţa aceea, dar a tăcut, pentru că aşa i-a cerut Damon, şi ce voia Damon era mai important decât să te ajute pe tine. Elena i-a vrut întotdeauna pe amândoi fraţii Salvatore. Chiar e ciudat, Ştefan, cum niciodată nu eşti suficient pentru femeile pe care le iubeşti. Asta nu e prima dat.1 când Elena l-a ales pe Damon în locul tău, nu-i aşa?

1

Elena clătină din cap, dar Ştefan n-o mai vedea prin valul de furie şi durere care creştea în el.

— Secrete şi minciuni, şi prostul de Ştefan Salvatore întotdeauna cu câţiva paşi în urmă, spuse mai departe fantoma pe un ton vesel, cu un râs clincănit de gheaţă. Ai ştiut mereu că există ceva între Elena şi Damon la care tu nu ai acces, Ştefan, şi totuşi n-ai fi bănuit niciodată <, 1 ea te-ar trăda pentru el.

Damon păru să se trezească din uluire, de parcă abm acum ar fi auzit-o pe fantomă pentru prima oară. Sprâncenele i se încruntară adânc şi el întoarse încet capul < a s-o privească.

Deschise gura să vorbească, dar în acea clipă ceva se rupse în Ştefan şi înainte ca Damon să poată rosti vreo vorbă — tăgăduirea sau ironia care îi stătea pe vârful limbii — Ştefan se năpusti înainte cu un urlet de furie, trecând direct prin diagrama desenată cu cretă. Mai iute decât putea percepe ochiul omenesc, Ştefan îl împinse pe Damon în afara cercului şi îl aruncă în peretele îndepărtat al garajului.

33

preşte-te! ţipă Elena. Ştefan! Opreşte-te! îl omori!

Chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte îşi dădu seama că moartea lui Damon era probabil exaci ceea ce-şi dorea Ştefan. Ştefan îl sfâşie cu dinţii şi mâinile, nu lovindu-l cu pumnii, ci sfârtecând sălbatic, cu colţii şi ghearele. Ştefan, cu trupul ghemuit ca o fiară, cu caninii alungiţi, cu faţa schimonosită într-un mârâit de furie animalică, arăta mai mult ca niciodată ca un vampir însetat de sânge.

0

Iar în spatele Elenei, care privea îngrozită, vocea aceea îngheţată, seducătoare, vorbea mai departe, spu- nându-i lui Ştefan că avea să piardă totul, la fel cum pierdea întotdeauna totul. Că Damon îi lua totul şi apoi arunca nepăsător, cu cruzime, tot ce luase, pentru < «1

1

Damon pur şi simplu nu voia decât să distrugă tot ce avea Stefan.

Elena se întoarse şi, prea speriată de ceea ce îi făcea Stefan lui Damon pentru a se mai teme câtuşi de puţin de fantomă, începu să dea în ea cu pumnii. O clipă mai târziu, Matt şi Bonnie i se alăturară.

Ca şi mai înainte, de cele mai multe ori mâinile lor doar alunecau prin ceţurile fantomei. Dar pieptul fantomei era solid şi Elena îşi concentră furia asupra lui, lovind gheaţa tare de acolo cu toată puterea de care era în stare.

Sub gheaţa care alcătuia pieptul creaturii, strălucea un trandafir de un roşu întunecat. Era o floare frumoasă, dar părea letală, culoarea ei ducând-o cu gândul pe Elena la sânge otrăvit. Tulpina plină de spini părea umflată, mai groasă decât cea a unei flori normale. În vreme ce Elena îl privea, strălucirea trandafirului deveni mai intensă şi petalele lui se deschiseră mai mult, iar acum era în plină floare. *Aia săße oare inima ei?* **se întrebă Elena.** *Oare gelozia, lui Stefan o hrăneşte?* **Lovi din nou cu pumnul în pieptul fantomei, chiar deasupra trandafirului, şi, pentru o clipă, fantoma îşi coborî ochii spre ea.**

— Încetează, spuse Elena cu sălbăticie. Lasă-l în pace pe Stefan!

Fantoma se uita acum Ia ea cu atenţie, şi zâmbetul ei deveni mai larg, lăsând să se vadă dinţii ca de sticlă, ascuţiţi şi strălucitori sub buzele ei ceţoase. În adâncurile glaciale ale ochilor ei, Elenei i se păru că desluşeşte o scăpărare, rece, dar reală, şi inima Elenei îngheţă.

Apoi fantoma îşi întoarse din nou atenţia către Ştefan şi Damon şi, deşi Elena n-ar fi crezut vreodată că e posibil, lucrurile se înrăutăţiră şi mai mult.

™ Damon, spuse fantoma cu o voce răguşită.

Şi Damon, care devenise moale de epuizare, cu ochii strâns închişi, pasiv sub atacul lui Ştefan, ferindu-şi faţa dar fără să riposteze, deschise ochii.

— Damon, spuse ea din nou, cu ochii scânteindu-i, ce drept are Ştefan să te atace? Chiar dacă ai încercat să-i iei ceva, tu nu făceai decât să lupţi împotriva faptu- lui că el avea totul dragostea tatălui tău, fetele pe care le voiai — iar tu nu aveai nimic. El nu e decât un puşti feţarnic, un neputincios căruia îi e scârbă de el însuşi, dar care *capătă totul.*

Ochii lui Damon se făcură mari, ca şi cum ar fi rect»- noscut că aude rostite cele mai profunde suferinţe al. - sale, şi faţa i se crispă de sentimentele stârnite în el. Ştefan continua să-l zgârie cu unghiile şi să muşte din el, dat se trase în spate când Damon intră brusc în acţiune, înşfacându-l de braţ şi smulgându-i-l. Elena se cutremură îngrozită când auzi pocnind ceva — oh, Doamne! ceva din umărul sau

braţul lui Ştefan, care se rupea.

Nepotolit, Ştefan doar se strâmbă şi apoi se aruncă din nou asupra lui Damon, cu braţul rănit atârnându-i neputincios. Damon era mai puternic, remarcă Elena amorţită, dar epuizat; cu siguranţă, nu avea să-şi poată menţine prea mult timp avantajul. Deocamdată, păreau doi adversari pe măsură. Erau amândoi furioşi, amândoi luptau fără oprelişti. Un mârâit bestial plin de răutate veni dinspre unul din ei, un râs tremurat, răutăcios de la celălalt, şi Elena îşi dădu seama cu groază că nu ştia de la cine venea fiecare dintre sunete.

Fantoma şuieră încântată. Elena se îndepărtă de ea şi, cu coada ochiului, văzu că şi Bonnie şi Matt se trăseseră în spate.

— Nu întrerupeţi liniile! strigă Alaric din cealaltă parte a... dar unde erau ei acum?

Oh, în garajul doamnei Flowers — garajul. Alaric părea disperat, şi Elena se întrebă dacă mai strigase şi înainte la ei. Percepuse un oarecare zgomot de fond, dar nu avusese o clipă răgaz să asculte.

— Elena! Bonnie! Matt! Nu întrerupeţi liniile! strigă din nou Alaric. Puteţi ieşi, dar păşiţi cu grijă peste linii!

Elena privi în jos. Sub picioarele lor era trasat în cretă un desen elaborat, alcătuit din linii de diferite culori, iar ea, Bonnie, Matt şi fantoma erau cu toţii într-un mic cerc aflat chiar în interiorul acestui desen.

Bonnie înţelese prima limpede ce spunea Alaric.

— Haideţi, munnură ea, smucindu-i de braţ pe Elena şi Matt.

Apoi îşi croi drum cu grijă, dar repede, pe podea, departe de fantomă şi către prietenii lor. Matt o urmă.

Trebui să se oprească într-un picior într-o mică secţiune şi să întindă celălalt picior, şi pentru un moment se clătină, iar unul dintre adidaşii lui aproape că atinse o dungă albastră de cretă. Dar se redresă şi merse mai departe.

Elenei, concentrată încă asupra trupurilor încleştate cu disperare ale lui Ştefan şi Damon, avu nevoie de ceva mai multe secunde pentru a înţelege că şi ea trebuia să se mişte. Era aproape prea târziu. Pe când se pregătea să păşească în afara cercului interior, fantoma îşi întoarse privirea sticloasă către ea.

Elena îşi luă avânt şi sări repede din cerc, oprindu-se cu greu să nu alunece peste diagramă. Fantoma încercă s-o lovească, dar mâna ei se opri înainte de a trece pe deasupra unei linii de cretă, şi ea mârâi frustrată.

Alaric îşi dădu deoparte, cu degete tremurătoare, părul din ochi.

™ Nu eram convins că asta avea s-o oprească, recunoscu el, dar se pare că

funcţionează. Acum, cu grijă, Elena, uită-te pe unde mergi şi vino încoace.

Matt şi Bonnie ajunseseră deja lângă peretele garajului, departe de locul unde Damon şi Ştefan erau încleştaţi în luptă, şi Meredith îi cuprinsese în braţe, şi îşi îngm pase capul în umărul lui Matt, având-o pe Bonnie cuibărită lângă ea, cu ochii mari şi rotunzi ca ai unui pisoi speriat.

Elena se uită în jos la desenul complicat schiţat pe podea şi începu să păşească atentă printre Unii, îndrep- tându-se însă nu spre prietenii ei, ci către cei doi vampiri care se luptau.

— Elena! Nu! Pe-aici! strigă Alaric, dar Elena îl ignoră.

Trebuia să ajungă la Damon şi Ştefan.

— Vă rog, spuse ea, cu vocea înecată în lacrimi, când ajunse lângă ei. Damon, Ştefan, trebuie să încetaţi. Fantoma e cea care vă face asta. Voi nu vreţi de fapt să vă faceţi rău. Voi nu sunteţi aşa. Vă rog!

Niciunul dintre ei nu îi dădu atenţie. Ea nici măcar nu era sigură că o auzeau. Cei doi erau acum aproape nemişcaţi, fiecare cu muşchii încordaţi în strânsoarea celuilalt în vreme ce încercau să atace şi în acelaşi timp să se ferească de atac. Încet, Elena văzu că Damon începe să fie mai puternic decât Ştefan, împingându-i treptat braţele deoparte, apropiindu-se tot mai mult de gâtul lui, e u dinţii albi sclipind.

— *Damon! Mu!* **ţipă Elena.**

Se întinse să-l apuce de braţ, să-l tragă de pe Ştefan. I ară să-i arunce nici măcar o privire, el o împinse la o parte cu răutate, trântind-o la pământ.

Elena ateriză pe spate şi alunecă pe podea, şi o *duru,* **impactul făcându-i dinţii să clănţănească, lovindu-se cu capul de ciment, iar şocul o făcu să vadă în spatele pleoapelor străfulgerări albe. Pe când se chinuia să se ridice, văzu cu groază că Damon înfrânsese şi ultimele rămăşiţe de rezistenţă ale lui Ştefan şi acum îşi cufunda colţii în gâtul fratelui său.**

— Nu! ţipă ea din nou. Damon, nu!

— Elena, ai grijă, strigă Alaric. Eşti în diagramă. Te rog, orice ai vrea să faci, nu mai şterge şi alte linii!

Elena se uită în jur. Gând aterizase pe podea, alunecase peste mai multe linii de cretă, care erau acum întinse ca nişte pete de culoare în jurul ei. Încremeni, îngrozită, şi-şi stăpâni un scâncet. Acum fantoma era liberă? O eliberase ea?

Cu un efort de voinţă, îşi întoarse privirea către cercul interior.

Fantoma pipăia în jurul ei cu braţele sale lungi, plin, - bându-şi palmele în sus şi-

njos pe un perete invizibil car, - mărginea cercul în care era închisă. Elena văzu cum, de efort, gura fantomei devine o linie subţire şi fantoma îşi uneşte mâinile într-un loc anume şi *împinge.*

Aerul din cameră se văluri.

Dar fantoma nu reuşi să străpungă cercul, iar dup.1 un moment încetă să mai împingă şi sâsâi dezamăgită.

Apoi privirea îi căzu pe Elena şi zâmbi din nou.

— Oh, Elena, spuse ea, şi vocea îi era moale, plină de prefăcută compasiune. Fata drăguţă, cea pe care toaiA lumea o vrea, cea pentru care se bat băieţii. E atât de greu să fii Elena! Fantoma îşi schimbă vocea, şi acum tonul era încărcat cu o batjocură crudă. Dar ei nu se gândesc de fapt la tine, nu? Cei doi pe care-i vrei tu, pentru ei nu tu eşti fata dorită. Tu ştii bine de ce au fost atraşi de tine. Katherine. Întotdeauna Katherine. Te vor pentru că semeni cu ea, dar nu eşti ea. Fata pe care au iubit-o cu atâta timp în urmă era bună şi dulce şi blândă. Un suflet nevinovat, o victimă, o tentaţie pentru fanteziile lor. Tu nu eşti nici pe departe ca ea. Or să descopere şi ei asta, ştii bine. Odată ce ţi se va schimba forma muritoare — şi se va schimba. Ei vor fi la fel de-a pururi, dar tu te schimbi şi îmbătrâneşti cu fiecare zi; peste câţiva ani vei arăta mult mai bătrână decât ei — şi atunci or să-şi dea seama că tu nu eşti deloc cea pe care o iubesc. Tu nu eşti Katherine, şi n-o să fii niciodată.

Elena simţi înţepătura lacrimilor în ochi.

— Katherine era un monstru, scuipă ea printre dinţi.

— A *devenit* **un monstru. La început a fost o fată dulce şi bună, o corectă fantoma. Damon şi Ştefan au distrus-o. Aşa cum or să te distrugă şi pe tine. N-o să ai niciodată o viaţă normală. Tu nu eşti ca Meredith sau Bonnie sau Celia. Ele or să aibă o şansă la noinmalitate atunci când or să fie pregătite, în ciuda felului în care le-ai târât tu în bătăliile tale. Dar tu, tu n-o să fii niciodată normală. Şi ştii bine a cui este vina pentru asta, nu-i aşa?**

Elena, fără să se gândească, se uită la Damon şi Ştefan, chiar în clipa în care Ştefan reuşi să-l împingă pe Damon departe de el. Damon se clătină în spate, către grupul de oameni strânşi lângă peretele garajului. Din gură îi curgea sânge, iar pe gâtul lui Ştefan se prelingea sânge dintr-o rană îngrozitoare.

— Te-au condamnat, aşa cum au condamnat-o şi pe cea pe care au iubit-o *cu adevărat***, spuse încet fantoma.**

Elena se ridică în picioare, cu inima bătându-i cu putere, grea de durere şi furie.

— Elena, opreşte-te! strigă o voce puternică de con- tralto, cu atâta autoritate,

încât Elena se întoarse de la Damon şi Ştefan şi, clipind ca şi cum ar fi fost trezită dintr-un vis, privi din diagramă către ceilalţi.

Doamna Flowers stătea la marginea liniilor de cretă, cu mâinile în şolduri, cu picioarele înfipte bine în podea. Buzele ei erau o linie dreaptă furioasă, dar ochii îi erau limpezi şi atenţi. Întâlni privirea Elenei, şi Elena se simţi liniştită şi întărită. Apoi doamna Flowers se uită la ceilalţi adunaţi în jurul ei.

— Trebuie să facem vraja de alungare *acum,* **declară ea. Înainte ca fantoma să reuşească să ne distrugă pe toţi. Elena! Mă auzi?**

Simţind cum în ea se naşte hotărârea, Elena încuviinţă din cap şi ieşi alături de ceilalţi.

Doamna Flowers îşi uni brusc mâinile, şi aerul se văluri din nou. Vocea fantomei se stinse şi ea scoase un ţipăt plin de furie, lovind aerul din jurul ei, şi mâinile ci întâlniră repede rezistenţă, căci închisoarea ei invizibilă devenise mai mică.

* * *

Meredith pipăi repede pe etajera de sus de lângă uşa garajului, atingând şi împingând deoparte diferite obiecte. Unde pusese doamna Flowers lumânările? Pensule, nu. Lanterne, nu. Un spray antic pentru insecte, nu. O pungă cu pământ de ghiveci, nu. Un obiect ciudat de metal de care, pipăindu-l, nu-şi dădea seama ce era, nu.

Pungă cu lumânări. Da.

— Am găsit-o, spuse ea, trăgând-o de pe etajeră şi pu- nându-şi în cap o grămadă de praf adunat acolo probabil de un deceniu. În, scuipă ea.

Era o dovadă a gravităţii situaţiei, îşi spuse Meredith, că Bonnie şi Elena se uitară Ia ea, aşa cum era cu capul şi umerii acoperiţi cu un strat gros de praf şi pânze de păianjen, şi niciuna nu chicoti şi nici nu se repezi să o cureţe. Aveau cu toţii lucruri mult mai importante pentru care să-şi facă griji, decât puţin praf.

— O.K., spuse ea. Mai întâi, trebuie să ne gândim ce culoare ar avea lumânarea lui Damon.

Doamna Flowers remarcase că în mod clar Damon era şi eî o victimă a fantomei geloziei, aşa că trebuia să ia parte la ritualul de alungare pentru ca acesta să funcţioneze pe deplin.

Uitându-se la cei doi fraţi vampiri care continuau să încerce să se distrugă reciproc, Meredith se îndoia serios că Damon avea să participe. Ca şi Ştefan, de altfel. Ei erau concentraţi doar asupra modalităţilor în care să-şi tacă amândoi cât mai mult rău posibil. Şi totuşi, cei doi vampiri trebuiau aduşi lângă ei pentru ca ritualul să aibă

efect.

Aduşi cumva.

Meredith se trezi întrebându-se, detaşată, dacă, în cazul în care şi Ştefan şi Damon mureau, puteau să fie excluşi din ritual. Ar fi reuşit restul prietenilor să înfrângă atunci fantoma? Şi dacă ei doi nu se omorau unul pe celălalt, ci pur şi simplu continuau să lupte, punându-i pe toţi în pericol, va reuşi ea să-i omoare? Alungă acest gând. Ştefan era *prietenul* ei.

Apoi, hotărâtă, se forţă să se gândească la posibilitatea de a-l omori totuşi. Asta era *datoria* ei. Iar datoria era mai importantă decât prietenia; trebuia să fie.

Da, îi putea omorî azi, chiar în următoarele câteva minute, dacă era necesar, îşi dădu ea seama. Avea să o regrete de-a pururi dacă trebuia s-o facă, dar putea.

Şi apoi — remarcă o parte a minţii ei cu răceală dacă lucrurile mai continuau aşa cum se prezentau acum, Damon şi Ştefan aveau să se omoare unul p< celălalt şi să o scutească pe ea de sarcină.

Elena se gândise bine — sau poate că se detaşase <l<- ce se petrecea în încăpere şi se concentra pe ceea ce îi spusese fantoma, Meredith nu era sigură — şi acum vorbi.

— Roşu, spuse. Există o lumânare roşie pentru Dam< >t i'

Exista o lumânare roşu-închis, şi mai era şi una nea gră. Meredith le scoase pe amândouă şi i le arătă Elenei

— Roşie, spuse Elena.

— Pentru sânge? întrebă Meredith, privindu-i pe cei care se luptau, acum la doar vreo trei metri depărtare de ei.

Doamne, acum amândoi erau *acoperiţi* cu sânge. Văzu cum Damon urlă ca un animal şi îl loveşte de mai multe ori pe Ştefan cu capul de peretele garajului. Meredith se crispă la auzul sunetului înfundat pe care îl scoase ţeasta lui Ştefan izbită de lemnul şi ipsosul peretelui. Damon avea o mână în jurul gâtului lui Ştefan, iar cu cealaltă încerca să-i sfâşie pieptul, de parcă ar fi vrut să-i smulgă inima.

O voce moale, sinistră, continua să vină dinspre fan- tomă. Meredith nu reuşea să desluşească nimic din ce spunea, dar ochii ei erau aţintiţi asupra celor doi fraţi, şi zâmbea în vreme ce vorbea. Părea satisfăcută.

— Pentru patimă, spuse Elena şi smulse lumânarea din mâna lui Meredith şi se duse, cu spatele drept şi ţinân- du-şi capul sus ca un soldat, către şirul de lumânări pe t are Alaric le aprindea din nou la marginea diagramei.

Meredith o privi cum aprinde lumânarea şi picură puţină ceară pentru a o fixa dreaptă pe podea.

Ştefan îl împinse înapoi pe Damon, mai aproape de ceilalţi şi de şirul de lumânări. Ghetele lui Damon scrijeliră podeaua în vreme ce el se încorda împotriva lui Ştefan.

— O.K., spuse Alaric, uitându-se temător la lumânări, apoi coborându-şi privirea în carte. Fiecare dintre noi va declara geloziile care îl macină — slăbiciunile pe care fantoma le poate specula — şi le va îndepărta. Dacă suntem sinceri, dacă reuşim, cel puţin pentru un moment, să ne alungăm cu adevărat gelozia, lumânările ni se vor stinge şi fantoma îşi va pierde puterile. Tot secretul e să reuşim într-adevăr să ne alungăm din inimă gelozia şi să încetăm să mai hrănim fantoma, şi dacă putem s-o facem cu toţii în acelaşi timp, fantoma ar trebui să dispară sau poate chiar să moară.

— Şi dacă nu putem? Şi dacă încercăm să ne alungăm gelozia, dar ea nu dispare cu totul? întrebă Bonnie, cu fruntea încreţită de îngrijorare.

— Atunci vraja nu funcţionează şi fantoma rămâne, spuse simplu Alaric. Cine vrea să înceapă?

Ştefan îl trânti pe Damon pe podeaua de ciment, cu un urlet de furie. Se aflau la doar vreun metru de lumânări, şi Alaric trecu între ei şi şirul de flăcări micuţe, încercând să le apere cu trupul lui. Celia se cutremură când Ştefan scoase un mârâit grav, furios, şi-şi lăsă capul în jos ca să-şi înfigă colţii în umărul lui Damon. Gelozia continua să sporovăiască întruna, scuipând cuvinte veninoase, cu ochii sclipindu-i.

Doamna Flowers bătu din palme pentru a atrage atenţia tuturor, şi chipul ei era hotărât şi încurajator.

— Copii, va trebui să fiţi cu toţii sinceri şi curajoşi, spuse ea. Trebuie să recunoaşteţi *cu sinceritate* **cele mai urâte simţăminte ale voastre în faţa prietenilor voştri, ce va fi greu. Iar pe urmă va trebui să fiţi suficient cfiC uternici pentru a alunga din inima voastră aceste ^^inte urâte, ceea ce s-ar putea să fie încă şi mai slIÂ1 p^ voi ţineţi unul la altul, şi ştiu sigur că vom trece peste asta.**

Vn bufnet şi un strigăt înfundat de furie veni din apro- lor, şi Alaric se uită peste umăr, agitat, la bătălia 0ierea *

v se purta în spatele lui.

— _ jviomentul ales este esenţial, spuse brusc doamna flower* Cine e primul?

Eredith se pregătea să facă un pas înainte, strân-

’ riduri în mână băţul de luptă pentru un sentiment de

„, lf1tâ, când Bonnie vorbi, sigurain»

— ____ spuse ea cu o voce tremurată. Aăă... Am fost loasâ Pe Meredith şi Elena. Întotdeauna... înghiţi ^odul care 1 se Pusese în gât şi apoi vorbi mai hotărât, yneori simt că sunt doar o camaradă atunci când sunt cu j gje sunt mai curajoase decât

mine, şi mai bune tâţoare, şi mai deştepte şi mai drăguţe, şi... şi mai ^j/tf ^geât mine. Sunt geloasă pentru că am impresia că în y nu mă respectă ia fel de mult ca pe ele şi nu mă adevărat în serios aşa cum fac cu Elena şi Mere- iaii cu

¿ith S^nt geloasă pentru că uneon stau în umbra lor, şi, lor e foarte mare... metaforic vorbind, adică. Şi ymur»

sunt geloasă şi pentru că eu n-am avut niciodată un bit adevârat' Meredith îl are pe Alaric, şi Elena îl are e stef» 11' şi pentru că Elena îl are şi pe Damon, care mi se pare un tip uluitor, dar care n-o să mă remarce niciodată atunci când stau lângă Elena, pentru că n-o poate vedea decât pe ea.

Urmă o pauză, când Bonnie se uită Ia Elena, cu ochi mari şi strălucitori. Apoi continuă.

— Dar eu Ie iubesc pe Elena şi Meredith. Ştiu că trebuie să încetez să mă tot compar cu ele. Eu nu sunt doar o camaradă; sunt şi folositoare, şi talentată. Şi — repetă cuvintele pe care Alaric spusese că trebuiau să Ie rostească toţi — am hrănit fantoma geloziei. Dar acum îmi alung gelozia din inimă.

În semicercul de lumânări, flacăra lumânării roz a lui Bonnie pâlpâi şi se stinse. Bonnie scoase un icnet scurt şi zâmbi, pe jumătate ruşinată, pe jumătate mândră, către Elena şi Meredith. Din diagramă, fantoma geloziei ridică brusc capul şi se uită furioasă Ia Bonnie.

— Bonnie... începu Meredith, vrând să-i spună prietenei sale că bineînţeles că *nu era* o camaradă.

Bonnie nu ştia cât de uluitoare era?

Dar atunci, Elena făcu un pas către lumânări şi-şi aruncă părul pe spate, cu capul sus.

— Eu am fost geloasă pe alte persoane din Fell'x Church, declară ea. Am văzut cât de uşor era pentru alte cupluri să fie împreună, şi după toate cele prin care am trecut Ştefan şi cu mine — şi Damon, şi restul prietenilor mei — şi chiar şi după ce am salvat Fell's Church şi l-am adus din nou la normal, totul continua să fie atat de *greu* şi de *ciudat* şi supranatural! Cred că am înţeles că lucrurile pur şi simplu n-au să fie niciodată uşoare şi normale pentru mine, şi asta e greu de acceptat. Când am văzut alţi oameni şi am fost geloasă pe ei, am hrănit fantoma geloziei. Acum îmi alung gelozia din inimă.

Elena zâmbi uşor. Era un soi ciudat şi trist de zâm- bet, şi Meredith, privind-o, se gândi că, deşi Elena îşi alungase gelozia, încă mai era chinuită de regrete pentru viaţa uşoară şi plăcută care o aşteptase cândva şi care acum îi fusese luată pentru

totdeauna.

Lumânarea ei încă mai ardea. Elena ezită. Meredith îi urmări privirea dincolo de şirul de lumânări, către locul unde Ştefan şi Damon se băteau. Chiar atunci, Damon îl ridică şi-l rostogoli pe Ştefan sub el, lăsând o dâră lungă de sânge pe podeaua garajului. Piciorul lui Ştefan atinse lumânarea roşie aflată Ia capătul şirului, şi Alaric se repezi să o îndrepte.

— Şi am fost geloasă şi pe Katherine, mai spuse Elena. Damon şi Ştefan au iubit-o întâi pe ea, şi ea îi ştia dinainte să se-ntâmple atâtea lucruri care să-i schimbe, să-i... îndepărteze de ceea ce ar fi trebuit să fie. Şi deşi sunt conştientă că amândoi ştiu că eu nu sunt Katherine şi că mă iubesc pentru ceea ce sunt, n-am reuşit să uit că la început m-au remarcat pentru că semăn cu ea. Am hrănit fantoma geloziei din cauza lui Katherine, şi acum alung gelozia din inima mea.

Flacăra lumânării pâlpâi, dar nu se stinse. Gelozia zâmbi triumfătoare, dar Elena continuă. ^ fost geloasă şi pe Bonnie.

Bonnie ridică brusc capul şi se uită lung la Elena, fară să-i vină să creadă.

— Eram obişnuită să fiu singura fiinţă omenească de care îi păsa lui Damon, spuse Elena, singura pe care ar vrea s-o salveze. Se uită la Bonnie cu ochii înecaţi în lacrimi. Mă bucur atât de tare că Bonnie e în viaţă! Dar am fost geloasă că Damon ţinea Ia ea suficient cât să moară pentru ea. Când am fost geloasă pe Bonnie, am hrănit fantoma geloziei. Dar acum alung gelozia din inima mea.

Lumânarea aurie se stinse. Elena se uită aproape cu timiditate către Bonnie şi Bonnie îi zâmbi, un zâmbet luminos şi plin de iubire, şi îşi deschise larg braţele. Elena o îmbrăţişă strâns.

În afară de compasiunea pentru moartea părinţilor Elenei, lui Meredith nu-i mai păruse niciodată rău pentru Elena. De ce i-ar fi părut? Elena era frumoasă, deşteaptă, era o învingătoare, era iubită cu pasiune... dar acum Meredith nu-şi putu reţine un val de părere de rău pentru ea. Uneori probabil că e mai uşor să duci o viaţă obişnuită decât să fii o eroină.

Meredith aruncă o privire către fantomă. Părea să fiarbă de mânie, şi acum se concentrase cu totul asupra oamenilor.

Alaric ocoli lumânările şi veni către ceilalţi, aruncând o privire înapoi către Damon şi Ştefan. Damon îl ţintuise cu putere pe Ştefan de peretele din spatele lui Alaric. Faţa lui Ştefan era contorsionată într-o grimasă de durere, şi auzeau zgomotul făcut de trupul lui frecat de suprafaţa tare. Dar cel puţin Ştefan şi Damon nu mai puneau acum lumânările în pericol.

Meredith îşi îndreptă atenţia către iubitul ei. Pentru ce ar putea Alaric să fie gelos? De fapt, el fusese *obiectul* geloziei săptămâna trecută.

Alaric luă mâna lui Meredith.

— Am fost gelos, spuse el, privind-o în ochi. Pe tine, Meredith. Şi pe prietenii tăi.

Meredith ridică întrebătoare o sprânceană către el. Ce voia să spună?

— Doamne! Alaric aproape că scoase un hohot de râs. Iată-mă, absolvent de parapsihologic. Toată viaţa mi-am dorit să-mi dovedesc că în lume se petrec mai multe lucruri decât ştim noi, că unele dintre lucrurile pe care le credem supranaturale sunt reale. Şi pe urmă vin în orăşelul ăsta din Virginia pentru că există zvonuri, zvonuri pe care de fapt nu Ie cred, că ar putea să fie vampiri aici, şi când ajung aici o găsesc pe fata asta uimitoare, frumoasă, încrezătoare, şi se dovedeşte că face parte dintr-o familie care vânează vampiri. Iar prietenii ei sunt vampiri şi vrăjitoare şi mediumuri şi fete care s-au întors din lumea morţilor pentru a lupta împotriva răului. Cu toţii de-abia au terminat liceul, dar au văzut lucruri pe care eu nu mi le imaginasem niciodată. Au înfrânt monştri, au salvat oraşe, au călătorit în alte dimensiuni. Şi, ştii, eu sunt doar un tip obişnuit, şi deodată jumătate dintre oamenii pe care îi cunosc — şi fata pe care o iubesc — sunt practic nişte super-eroi. Alaric clătină din cap, uitându-se cu admiraţie la Meredith. Am hrănit fantoma geloziei. Dar acum alung din inima mea gelozia. Va trebui doar să accept faptul că sunt iubitul unei super-eroine.

În aceeaşi clipă, lumânarea verde-închis se stinse, închisă în cercul interior, fantoma şuieră şi se învârti furioasă în spaţiul restrâns, ca o tigroaică închisă într-o cuşcă.

Apoi vorbi Celia. Chipul ei era obosit, dar calm. — Eu am hrănit fantoma geloziei, declară ea. Am fost geloasă pe Meredith Sulez. Celia nu spuse de ce. Dar acum îmi dau seama că nu are niciun rost. Am hrănit fantoma geloziei, dar acum alung gelozia din inima mea.

Vorbi ca şi cum ar fi aruncat ceva la coşul de gunoi. Dar lumânarea de culoarea levănţicii se stinse.

Meredith deschise gura să vorbească — îi era foarte limpede ce trebuia să spună, şi nu avea să fie prea greu, pentru că ea *câştigase*, nu? Asta dacă existase vreodată o luptă în altă parte decât în mintea ei — dar Matt îşi drese glasul şi vorbi primul.

— Eu am... Se împiedică în propriile-i cuvinte. Cred... nu, ştiu că am hrănit fantoma geloziei. Întotdeauna am fost înnebunit după Elena Gilbert, de când o ştiu. Şi am fost gelos pe Ştefan. Mereu. Chiar şi acum, când Gelozia l-a împins în această

luptă sângeroasă, pentru că el o are pe Elena. Ea îl iubeşte pe el, nu pe mine. Dar, asta e, nu mai contează... ştiu de multă vreme că eu şi Elena nu putem fi împreună, cel puţin aşa crede ea, şi asta nu e vina lui Ştefan. Am hrănit fantoma geloziei, dar acum alung gelozia din inima mea.

Se înroşi şi îşi feri cu grijă privirea de Elena. Lumâ- narea albă se stinse, aruncând către tavan o dâră lungă de fum.

Au mai rămas trei lumânări, **îşi spuse Meredith, ui- tându-se către cele trei flăcări care mai ardeau. Cea albas tru-închis a lui Ştefan, cea roşie a lui Damon şi cea maronie a ei. Era oare fantoma mai slăbită de puteri? Din cuşca ei invizibilă, fantoma mârâi. Dimpotrivă chiar, părea să-şi fi mărit din nou spaţiul din jurul ei, şi acum împingea iarăşi în pereţii invizibili, pipăind în căutarea unui punct mai slab.**

Meredith ştia că trebuia să continue mărturisirile.

— Am hrănit fantoma geloziei, spuse ea cu o voce limpede, calmă. Am fost geloasă pe dr. Celia Connor. Îl iubesc pe Alaric, dar ştiu că sunt mult mai tânără decât el, nici măcar nu sunt la colegiu încă, şi n-am fost nicăieri şi nici n-am văzut nimic din lume — cel puţin din lumea omenească — în afară de locul în care am crescut, Celia are atâtea lucruri în comun cu el — experienţă, educaţie, interese - şi ştiam că o place foarte mult. Şi e frumoasă şi foarte deşteaptă şi echilibrată. Am fost geloasă pentru că mi-era frică să nu mi-l ia. Dar dacă ar fi putut să mi-l ia, asta ar fi însemnat că nu-mi era menit mie. Nu poţi fura o persoană. Zâmbi şovăitor către Celia şi, o clipă mai târziu, Celia îi răspunse tot cu un zâmbet uşor. Alung...

— Atenţie! strigă Alaric. Damon! Ştefan! Opriţi-vă!

Meredith ridică privirea. Damon şi Ştefan se clătinau pe podeaua garajului, dincolo de şirul de lumânări, dincolo de Alaric, care încercă să-i apuce. Se desprinseră uşor din mâinile lui, fără să pară să-i observe atingerea, impingându-se unul în celălalt cu disperare, luptându-se îndârjit. Nemaipăsându-le de nimic în afară de încleştarea lor, se apropiau tot mai mult de fantomă.

— Nu! strigă Elena.

Damon a împinse pe Ştefan în spate, şi tocul ghetei lui Ştefan se frecă de conturul de cretă al cercului în care se găsea fantoma — se frecă de linia de cretă şi o şterse, şi cercul nu mai era complet.

Cu un urlet de triumf, fantoma se eliberă.

1

34

— Am slăbit-o, nu îndeajuns! strigă Meredith către prietenii ei, peste urletele Geloziei.

Din contră, fantoma păru mai puternică în vreme ce traversa garajul dintr-o singură săritură şi o lovi pe Me- redith peste faţă cu dosul palmei. Meredith simţi durerea arzătoare, văzu o fulgerare strălucitoare de lumină şi simţi că se izbeşte de perete. Ameţită, se clătină, reuşind să rămână în picioare.

Fantoma venea din nou către ea. De data asta mai încet, cu un zâmbet încântat.

Vraja trebuie să acționeze totuşi cumva, îşi spuse Meredith ameţită, *altfel nu i-ar păsa dacă îmi spun şi eu sau nu replica.*

M

Meredith strânse cu putere băţul de luptă. N-avea de gând să se lase prea uşor înfrântă, nu dacă putea să se împotrivească. Alaric o numise super-eroină, Super-eroii continuă să lupte chiar şi când sorţii le sunt potrivnici.

Lovi cu putere, expert, cu capătul băţului de luptă. Toate orele alea de antrenament îşi arătau acum roadele, pentru că fantoma nu părea să se aştepte la lovitură, şi, în loc ca băţul să treacă într-un fel inofensiv prin ceaţă, Meredith o izbi pe fantomă în forma ei solidă, chiar deasupra trandafirului din piept. Lama de la capătul băţului deschise o rană adâncă în pieptul fantomei şi, când Meredith o trase înapoi pentru o a doua lovitură, un fluid verde vâscos picura de la capătul armei sale.

Când îşi luă avânt pentru a doua oară, norocul nu-i mai surâse. Fantoma îşi întinse mâna către ea, mişcând- «> atât de repede, încât Meredith nici n-o văzu înainte ca fantoma să apuce celălalt capăt al băţului. Deşi băţul era ascuţit, iar vârfurile de argint şi lemn şi fier erau înmuiate în otravă, fantoma îl ţinu cu uşurinţă şi *trase.*

Meredith alunecă pe podeaua garajului către fantomă, repede şi neputincioasă, iar fantoma întinse cealaltă mână, într-un gest leneş, pentru a o prinde pe Meredith, cu un rânjet dispreţuitor şi furios pe chipul ci sticlos. *Oh, nu*, bolborosi vocea interioară a lui Meredith, *nu aşa. Nu se poate termina totul aşa.*

Dar chiar înainte să o atingă pe Meredith, chipul fantomei se schimbă, şi pe el apăru o expresie confuză. Dădu drumul băţului şi Meredith se smuci înapoi şi-şi recăpăta echilibrul, clătinându-se disperată şi trăgând gâfâit aer în piept.

Fantoma se holba la ceva aflat în spatele ei, uitând de Meredith, cel puţin pentru moment. Dinţii ei de gheaţă erau dezgoliţi şi pe faţa ei cu nuanţe verzui apăruse o expresie de furie cumplită. Meredith văzu cum muşchii din braţele sale de gheaţă par să se încordeze, apoi să se dizolve în volburi de ceaţă în formă de braţ, apoi să se

solidifice din nou, în aceeaşi nemişcare tensionată. *Nu se poate mişca,* îşi dădu seama Meredith. Se întoarse să se uite în spatele ei.

Doamna Flowers stătea dreaptă, cât era de înaltă, cu ochii ei albaştri strălucitori aţintiţi asupra fantomei. Îşi ţinea mâinile întinse în faţă, iar pe chipul ei încordat trăsăturile îi erau hotărâte. Câteva şuviţe de păr cărunt îi scăpaseră din coc şi stăteau ridicate în toate direcţiile, ca şi cum ar fi fost încărcate cu electricitate statică.

Buzele doamnei Flowers se mişcau în tăcere şi, când fantoma se încordă încercând să se mişte, doamna Flowers se încordă şi ea, părând să se chinuiască să sprijine ceva îngrozitor de greu. Privirile lor — albastru intens şi rece, şi verde cu limpezimea gheţarilor — se încleştaseră într-o bătălie tăcută.

Ochii doamnei Flowers erau nemişcaţi, dar braţele îi tremurau violent, şi Elena nu ştia cât va mai putea bătrâna să reziste şi să ţină fantoma sub control. Nu prea mult, bănuia ea. Lupta cu *fdtsune-*le o epuizase pe doamna Flowers şi încă nu-şi revenise pe deplin. Nu era gata pentru o nouă bătălie.

Elenei îi bătea nebuneşte inima, şi nu suporta să se uite Ia siluetele însângerate ale lui Damon şi Ştefan, aflate în cealaltă parte a garajului, pentru că singurul lucru pe care ştia că nu trebuia să-l facă acum era să intre în panică. Trebuia să fie capabilă să *gândească.*

Meredith, spuse Elena pe un ton clar, cu o asemenea autoritate, încât toţi prietenii ei îşi întoarseră privirea de la bătălia dintre doamna Flowers şi fantomă ca să se uite la ea. Termină-ţi partea de ritual!

Pentru o clipă, Meredith se uită la Elena cu o privire goală apoi reveni la realitate. Ăsta era unul dintre multele lucruri minunate legate de Meredith: puteai să te bazezi întotdeauna, indiferent în ce situaţie, că avea să se adune şi să ducă la îndeplinire ce avea de făcut.

— Am hrănit fantoma geloziei, spuse Meredith, ui- tându-se în jos pe podea, acolo unde mai ardea lumâna- rea ei maronie, dar acum îmi alung din inimă gelozia.

În cuvintele lui Meredith se auzea adevărul, şi lumânarea se stinse.

Fantoma tresări şi se strâmbă, flexându-şi furioasă degetele. Roşul intens al trandafirului din pieptul ei păli pentru o clipă până la un roz pal, pentru ca apoi să-şi recapete culoarea puternică. Dar... fantoma nu părea învinsă, ci doar iritată. Ochii ei continuau să fie aţintiţi în ochii doamnei Flowers, iar muşchii săi sculptaţi în gheaţă încă se mai încordau înainte.

Aproape toate lumânările erau stinse. Doar două flăcări mai pâlpâiau, de la cea

albastră şi cea roşie, doar două victime care hrăneau fantoma cu gelozia lor.

Şi aşa, cu aproape toate victimele desprinse de ea, n-ar fi trebuit fantoma să fie mai *slăbită?* **N-ar fi trebuit să-i fie rău, n-ar fi trebuit să se zbată?**

Elena se întoarse către Alaric.

— Alaric, şopti ea. Ce spunea cartea? N-ar fi trebuit ca vraja să înceapă deja să o omoare pe fantomă?

Alaric privea din nou înfruntarea tăcută dintre doamna Flowers şi fantomă, cu pumnii încleştaţi şi tot trupul încordat, ca şi cum ar fi putut cumva să-i dea doamnei Flowers puterea lui, şi dură ceva timp — *timp pe care nu-l avem*, **îşi spuse furioasă Elena — până când atenţia lui să se îndrepte spre Elena. Când o făcu şi ea repetă întrebarea, el îşi întoarse o privire mai cercetătoare asupra fantomei, şi în ochi îi apăru o nouă îngrijorare.**

— Nu sunt foarte sigur, spuse el, dar cartea sugera... cartea spunea ceva de genul: „Fiecare cuvânt rostit cu sinceritate de victimele sale, fiecare sentiment întunecat alungat de bunăvoie va aduce înapoi la ele viaţa pe care fantoma a furat-o din gândurile şi faptele lor. Creatura se va prăbuşi odată cu fiecare cuvânt sincer rostit împotriva sa.” Ar putea să fie doar ceva retoric, sau poate că acela care notase vraja auzise despre ritual fără să-i fie martor, dar se pare...

Alaric ezită.

™ Se pare că vraja ar fi trebuit să omoare fantoma până acum, spuse Elena hotărâtă. Se pare că treaba asta nu funcţionează aşa cum ar trebui.

— Nu ştiu de ce n-a mers bine, spuse Alaric deprimat.

Deodată, lumea prinse a se roti în jurul Elenei, apoi totul se linişti şi ea înţelese.

— Eu ştiu, spuse ea. Trebuie să fie aşa pentru că e unul dintre Cei Originari, nu o fantomă obişnuită. Nu am creat-o noi cu sentimentele noastre, aşa că n-o putem distruge doar luându-le înapoi. Cred că va trebui să încercăm altceva.

Ştefan şi Damon continuau să se încleşteze în luptă. Erau amândoi loviţi şi plini de sânge. Cu braţul rupt atârnând într-un unghi nefiresc, Ştefan se mişca de parcă era distrus ceva din interiorul lui, dar continuau să se atace cu răutate, punându-şi amândoi toată forţa în luptă.

Elena se gândi că acum cei doi se luptau probabil din proprie iniţiativă. Fantoma, absorbită de înfruntarea ei cu doamna Flowers, nu le mai murmura încurajări otrăvite. Dacă Damon şi Ştefan nu mai erau seduşi de vocea Geloziei, poate că erau şanse să fie convinşi să asculte vocea altcuiva. Elena, încercând să nu atragă atenţia fantomei, se apropie încet de cei doi.

Damon sângera de la o rană la gât şi o tăietură prelungă de la cap, iar pielea din jurul ochilor începea să se umfle şi să se învineţească. Şchiopăta, dar începea clar să fie în avantaj. Ştefan, învârtindu-se prudent acum la un braţ depărtare, nu numai că stătea aplecat înainte, încercând să mai protejeze ce era rănit înăuntrul lui, dar avea şi o fâşie lungă de piele smulsă de pe obraz şi atâr- nându-i pe faţă.

Damon rânjea sălbatic către el, venind tot mai aproape cu fiecare mişcare a picioarelor. În ochii lui Damon era o vigilenţă care trăda prădătorul din el, bucuria lui de a vâna şi omori. Damon trebuie că uitase în plăcerea luptei cu cine se confrunta, îşi spuse Elena. N-o să şi-o ierte niciodată, odată ce redevenea *el însuşi,* **dacă îl rănea serios pe Ştefan sau chiar îl omora.** *Deşi,* **şopti o voce mică dinlăuntrul ei,** *o parte din el întotdeauna şi-a dorit asta.*

Alungă acest gând. Era posibil ca *o parte* **din Damon să vrea să-i facă rău lui Ştefan, dar adevăratul, întregul Damon nu voia. Dacă înţelesese ceva din lupta cu fantoma, era că sentimentele întunecate pe care toţi le ascundeau în adâncul lor nu arătau cine erau ei cu adevărat. Nu erau adevăratele lor euri.**

— Damon, strigă ea. Damon, gândeşte! Fantoma te Influenţează! Ea te face să lupţi. Elena îşi auzi propria voce crescând, pe un ton rugător. N-o lăsa să te înfrângă! N-o lăsa să te distrugă!

Dar Damon nu părea să o audă. Încă mai avea pe faţă zâmbetul ăla animalic, şi se furişă ceva mai aproape de Ştefan, împingându-l tot mai departe, către colţul garajului. Curând, Ştefan avea să fie încolţit, incapabil să fugă.

Şi, văzând expresia sfidătoare de pe faţa lovită, chinuită a lui Ştefan, Elena înţelese cu o strângere de inimă că Ştefan nu avea să fugă, chiar dacă Damon i-ar fi dat şansa asta. Acea parte din Ştefan care îl ura pe Damon deţinea acum controlul.

Ştefan îşi dezgoli dinţii într-un mârâit feroce. Damon îşi pregăti pumnul pentru a da o lovitură puternică, cu caninii alungiţi, nerăbdători să bea sângele vieţii din fratele său.

Mai repede decât se mişcase vreodată, cel puţin ca fiinţă umană, Elena se aruncă între cei doi în clipa în care pumnul lui Damon pornea în faţă. Cu ochii strâns închişi, îşi desfăcu braţele larg pentru a-l apăra pe Ştefan şi aşteptă impactul.

Damon se mişca atât de repede atunci când ea sări între ei încât elanul îi purtă trupul înainte. Cu forţa lui neomenească, era o lovitură care avea să-i frângă Elenei oasele şi să-i strivească faţa.

Dar Damon se opri la timp, aşa cum numai un vampir o putea face. Elena simţi aerul mişcat de pumnul care vâjâi spre ea, chiar atingerea scurtă a încheieturilor

degetelor lui pe faţa ei, dar durerea nu veni.

Încet, deschise ochii. Damon stătea încordat, arcuit pentru a lovi, cu un braţ încă ridicat. Răsufla greu, şi ochii lui sclipeau ciudat. Elena îi întoarse privirea.

Vedea oare un strop de uşurare strălucind în ochii lui Damon? Aşa credea Elena. Întrebarea era: uşurare că se oprise înainte să o omoare sau că îl oprise ea înainte de a-l omori pe Ştefan? Cu siguranţă, Damon ar fi putut deja să o arunce deoparte şi să îl atace din nou pe Ştefan, dacă asta era ceea ce voia cu adevărat.

Elena riscă şi întinse mâna către pumnul lui Damon, acoperind cu mâna ei micuţă acele încheieturi zdrelite. EI nu opuse rezistenţă când ea îi coborî pumnul pe lângă corp, lăsându-se în mod pasiv în voia ei.

— Damon, spuse ea încet, Damon, acum poţi să te opreşti.

Ochii lui se îngustară şi Elena ştiu că o poate auzi, dar gura lui era strânsă într-o linie hotărâtă, şi nu răspunse.

Fără să dea drumul mâinii lui Damon, Elena se întoarse către Ştefan. Era chiar în spatele ei, aproape, cu» chii aţintiţi asupra lui Damon. Respira gâfâit, repede, şi îşi trecu absent dosul mâinii peste gură, întinzându-şi sângele pe faţă. Elena se întinse şi îi prinse mâna, aşa lipicioasă cum era de sânge.

Mâna lui Damon se încordă într-a ei, şi ea îl privi şi văzu că se holba la cealaltă mână a ei, cea cu care îl ţinea pe Ştefan. Ştefan văzu încotro era îndreptată privirea lui

Damon şi coiţurile gurii lui umflate se ridicară într-un zâmbet uşor, plin de amărăciune, în spatele lor, fantoma mârâi în vreme ce se împotrivea puterii doamnei Flowers. Sunetul era mai tare, mai aprig.

— Ascultaţi, spuse repede Elena, privind de la un frate la celălalt. Fantoma nu mai e atentă acum la voi, aşa că puteţi să gândiţi limpede. Dar doamna Flowers nu va mai îi în stare să reziste prea mult. Aşa că trebuie să o faceţi; trebuie să începeţi să gândiţi *acum,* **în loc să acţionaţi doar. Trebuie să vă spun... ăăă... îşi drese glasul stânjenită. Nu v-am spus asta niciodată, dar când Klaus m-a ţinut prizonieră, după moartea lui Katherine, îmi arăta... imagini. Amintiri, cred, amintirile lui Katherine. Cum aţi fost amândoi cu ea, atunci când eraţi oameni. Când eraţi tineri şi vii şi o iubeaţi. Cât de** *mult* **aţi iubit-o. Am urât asta, când am văzut cât de adevărată a fost dragostea aia. Şi am ştiut că m-aţi remarcat la început doar pentru dragostea pe care aţi avu t-o atunci pentru ea. Întotdeauna m-a deranjat asta puţin, chiar dacă ştiu că acum dragostea voastră pentru mine e mai profundă.**

Cei doi fraţi o priveau acum pe Elena şi buzele lui Ştefan se desfacură, ca pentru a

vorbi. Elena clătină repede din cap şi continuă.

— Nu, lasă-mă să termin. M-a deranjat *puţin.* Nu m-a distrus şi n-a schimbat ceea ce simt... pentru fiecare dintre voi. Pentru că mai ştiu şi că, deşi e posibil să mă fi remarcat datorită asemănării mele cu Katherine, odată ce aţi trecut peste asta amândoi m-aţi văzut pe *mine.* N-o mai vedeţi pe Katherine în mine.

Trebuia să se aventureze pe un teritoriu periculos acum, aşa că înaintă cu prudenţă, încercând să-şi prezinte argumentele în mod logic şi înţelept.

— Deci, ştiu asta, da? Dar când fantoma mi-a vorbit, a stârnit acea veche gelozie şi m-a făcut să mă aprind. Şi toate celelalte lucruri pe care mi le-a spus fantoma sunt în parte adevărate. Da, sunt uneori geloasă pe fete cu — aici zâmbi fără să vrea — poveşti de dragoste normale. Dar în momentele mele de sinceritate, ştiu că n-aş vrea să fiu în locul lor. Ceea ce am eu este uluitor, chiar dacă e dificil. Elena înghiţi nodul din gât şi continuă: Şi ştiu despre ceea ce v-a spus fantoma că este în parte adevărat. Sunteţi geloşi unul pe celălalt. Sunteţi furioşi pentru lucruri din trecut şi sunteţi supăraţi că vă iubesc pe amândoi. Dar mai ştiu şi că nu e asta *tot.* Şi nu e nici cel mai important lucru. Nu *mai* e. Lucrurile s-au schimbat din zilele când gelozia şi furia erau singurele sentimente dintre voi. Aţi acţionat împreună şi v-aţi protejat reciproc. Aţi devenit din nou fraţi.

Îşi aţinti privirea în ochii lui Damon, căutând un răspuns.

— Damon, Ştefan a fost *distrus* când te-a crezut mort. Tu eşti fratele lui, şi te iubeşte, şi n-a ştiut cum să accepte faptul că ai dispărut. Tu eşti o parte majoră din viaţa lui — din trecut şi din prezent. Tu eşti singurul care a fost alături de el de-a lungul istoriei lui.

Apoi ochii Elenei se întoarseră către Ştefan.

— Ştefan, Damon nu ţi-a ascuns faptul că era în viaţă pentru că voia să te facă să suferi, sau ca să scape de tine, sau orice altceva de care te-a convins fantoma. Voia să reuşească să se întoarcă într-un fel şi într-un moment în care putea să-ţi arate că lucrurile aveau să fie diferite. Că era capabil să se *schimbe.* Şi tu erai persoana pentru care voia să se schimbe. Nu eu. Tu. Tu eşti fratele lui şi el te iubeşte, şi voia ca relaţia dintre voi doi să fie mai bună.

Elena se opri ca să-şi tragă răsuflarea şi ca să încerce să-şi dea seama ce efect avusese discursul ei — dacă avusese vreunul — asupra celor doi fraţi. Cel puţin încetaseră să se mai străduiască să se omoare între ei. Asta trebuia să fie un semn bun. Acum se priveau lung, cu o expresie de nedescifrat pe chip. Damon îşi linse sângele de pe buze. Ştefan ridică mâna liberă şi şi-o trecu cu grijă peste pielea

sfâşiată de pe obraz şi piept. Niciunul nu scoase vreun cuvânt. Mai exista oare o legătură între ei? Damon se uita la rănile de pe gâtul lui Ştefan cu o privire aproape blândă în ochii lui întunecaţi.

Elena le dădu drumul la mâini şi îşi ridică braţele în aer.

— Bine, spuse. Dacă nu vă puteţi ierta unul pe celălalt, atunci gândiţi-vă doar la asta. Fantoma *vrea* **ca voi să vă bateţi. Vrea să vă omorâţi unul pe altul, să vă urâţi unul pe altul. Gelozia voastră e ceea ce o hrăneşte. Dacă e să ştiu bine ceva despre voi — despre** *amândoi —* **e că nu le-aţi oferit niciodată duşmanilor ceea ce au vrut, nici măcar dacă asta v-ar fi salvat. Aveţi de gând să cedaţi în faţa a ceea ce vrea fantoma asta, monstrul ăsta manipulator? Are să reuşească să vă controleze ea sau o să deţineţi** *voi înşivă* **controlul asupra voastră? Chiar doreşte vreunul dintre voi să-şi omoare fratele pentru** *altcineva?*

În exact aceeaşi clipă, Damon şi Ştefan clipiră.

După câteva secunde, Ştefan îşi drese vocea stânjenit.

— Mă bucur că de fapt nu eşti mort, rosti.

Colţul gurii lui Damon tremură.

— Mă simt uşurat că n-am reuşit să te omor azi, frăţioare, răspunse ei.

Aparent, asta era tot ce aveau de spus. Se mai priviră o clipă lung, apoi se întoarseră către Elena.

— Aşa deci, spuse Damon şi începu să zâmbească, un zâmbet nepăsător şi nesăbuit pe care Elena îl recunoscu.

Damon cei de neoprit, Damon anti-eroul se întorsese.

— Cum o omorâm pe ticăloasa asta? întrebă ei.

Doamna Flowers şi fantoma continuau să se privească în bătălia lor tăcută, aproape nemişcată. Dar doamna Flowers începea să piardă teren în faţa fantomei. Ţinuta fantomei era mai impozantă, braţele i se întinseseră în lături. Treptat, îşi recâştiga puterea de a se mişca, iar mâinile şi braţele doamnei Flowers tremurau de încordare. Avea faţa palidă, iar cutele din jurul gurii ei păreau mai adânci.

— Trebuie să ne grăbim, Ie spuse Elena lui Damon şi Ştefan.

Le ocoliră pe doamna Flowers şi fantomă şi veniră lângă ceilalţi, care, cu chipurile albe şi temătoare, îi priveau cum se apropie. În faţa lor, mai ardeau doar două lumânări.

— Ştefan, spuse Elena. Hai!

Ştefan se uită în jos Ia lumânarea albastru-închis caro încă mai ardea pe podeaua garajului.

— Se pare că în ultimul timp am fost gelos pe toată lumea, spuse el, şi în vocea sa se simţea ruşinea. Am fost gelos pe Matt, a cărui viaţă mi se pare atât de simplă şi de bună, care ştiu că ar fi putut să-i ofere Elenei viaţa necomplicată pe care o merită. Am fost gelos pe Caleb, care părea genul de băiat minunat care i s-ar potrivi Elenei, am fost atât de gelos, încât n-am avut încredere în el chiar dinainte de a avea vreun motiv s-o fac, pentru cât am crezut că voia s-o câştige. Dar mai ales am fost gelos pe Damon.

Privirea lui părăsi lumânarea şi se aţinti pe faţa fratelui său. Damon se uita la el cu o expresie de nepătruns,

— Cred că întotdeauna am fost gelos pe el. Fantoma avea dreptate când a spus asta. Când eram în viaţă, el era mai mare, mai rapid, mai puternic, mai sofisticat decât mine. Când am murit — buzele lui Ştefan se strâmbară, şi un zâmbet amar i se ivi la acea amintire — lucrurile au stat tot mai rău. Şi, chiar şi mai recent, când Damon şi cu mine am putut acţiona împreună, tot nu-mi plăcea cât de apropiat era de Elena. EI are o parte din ea la care eu nu am acces, şi e greu să nu fii gelos pentru asta... Ştefan oftă şi îşi frecă podul nasului cu degetul mare şi arătătorul. Dar adevărul e că îmi iubesc fratele. Sincer. Se uită Ia Damon. Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit, chiar şi atunci când eram cei mai înverşunaţi duşmani. Chiar şi atunci când tot ce voiam era să ne omorâm unul pe altul. Elena are dreptate: suntem mai mult decât doar latura noastră negativă. Am hrănit fantoma geloziei, dar acum îmi alung gelozia din inimă.

Lumânarea albastră pâlpâi şi se stinse. Elena o urmărea cu atenţie pe fantomă şi văzu cum trandafirul din pieptul ei păleşte pentru o clipă. Fantoma tresări şi mârâi, apoi îşi reluă lupta împotriva vrăjii doamnei Fio- wers. Când se răsuci o dată cu putere, bătrâna se dădu în spate, clătinându-se pe picioare.

— Acum! murmură Elena calmă către Damon, ui- tându-se la el cu înţeles şi dorind mai mult ca oricând să mai aibă puterile ei telepatice.

Distrage-i atenția, **spera că transmiteau ochii ei.**

Damon încuviinţă scurt din cap, ca şi cum ar fi înţeles mesajul ei, şi apoi îşi drese glasul teatral, atrăgând către el toate privirile, şi ridică de jos lumânarea roşu-închis, singura care mai ardea în şir. Trasă o dungă cu propriul său sânge pe toată lungimea ei şi rămase câteva secunde cu capul în jos, gânditor, cu genele lui întunecate şi lungi atingându-i obrajii. Exploata momentul pentru fiecare strop de dramă pe care-l putea stoarce.

Când toţi ochii erau aţintiţi la el, Elena îl atinse uşor pe Ştefan şi îi făcu semn să o

ajute să se apropie de fan- tomă din cele două părţi.

— Am fost gelos, intonă Damon, privind în flacăra lumânării pe care o ţinea în mână. Aruncă repede o pri- vire în sus către Elena, şi ea dădu din cap încurajator. Am fost gelos, repetă el, încruntându-se. Am râvnit la ceea ce are fratele meu, iar şi iar.

Elena porni să se furişeze mai aproape de fantomă, venind către ea din partea dreaptă. Văzu că şi Ştefan o pornise către stânga ei.

Şi doamna Flowers îi văzu. Elena îşi dădu seama, pentru că bătrâna îşi ridică aproape imperceptibil sprâncenele şi începu să-şi murmure descântecul mai tare şi mai hotărât. Vocea lui Damon crescu şi ea, toată lumea din încăpere încercând să-i distragă atenţia Geloziei, pentru a o împiedica să vadă mişcările Elenei şi ale lui Ştefan.

— Nu e nevoie să intru în detaliile trecutului meu, spuse Damon, şi pe faţa lui lovită apăru bine cunoscutul lui zâmbet batjocoritor, un zâmbet care Elenei i se păru ciudat de liniştitor. Cred că s-a vorbit destul despre toate astea azi. Ajunge să spun că sunt lucruri pe care... ie regret. Lucruri care aş vrea să fie altfel în viitor. Făcu o pauză dramatică, ţinându-şi capul dat pe spate cu mândrie. Aşa că admit că am hrănit fantoma geloziei. Iar acum îmi alung gelozia din inimă.

În clipa în care lumânarea lui Damon se stinse — şi slavă Domnului că *se stinsese*, **îşi spuse Eâena; Damon era în stare să se agaţe de cele mai rele impulsuri ale sale — trandafirul din pieptul fantomei păli din nou la un roz întunecat. Gelozia mârâi şi se clătină uşor pe picioare. În aceeaşi clipă, Ştefan se aruncă spre tăietura din pieptul fantomei şi-şi băgă mâna înăuntru, în torsul ei, ca să apuce trandafirul.**

Un jet de fluid verzui, vâscos, ţâşni din rană când Ste- fan strânse trandafirul, şi apoi fantoma scoase un ţipăt prelung şi nepământean care îi făcu pe toţi muritorii din garaj să tresară. Bonnie îşi puse repede mâinile pe urechi, iar Celia gemu.

Pentru o clipă, Elena crezu că aveau să învingă atât de uşor — că atacând trandafirul din inima fantomei, Ştefan o înfrânsese. Dar apoi fantoma îşi reveni şi, cu o încordare uriaşă a muşchilor, se smulse deodată de sub controlul doamnei Flowers, iar apoi, dintr-o singură mişcare, îl desprinse pe Ştefan de lângă ea, trăgându-i mâna goală din pieptul ei, şi-l aruncă în cealaltă parte a garajului.

Ştefan se lovi de perete cu un bufnet înfundat, se prelinse de-a lungul peretelui, alunecă pe podea şi rămase nemişcat. În mod clar epuizată de bătălia ei cu fantoma, doamna Flowers se clătină şi ea moale pe spate, şi Matt se repezi să o prindă în braţe înainte să cadă şi ea pe pardoseala garajului.

Fantoma îi zâmbi încet lui Damon, arătându-şi dinţii ascuţiţi. Ochii ei limpezi de

gheaţă scânteiau.

— E timpul să plecăm, Damon, spuse încet Gelozia. Tu eşti cel mai puternic de-aici. Cel mai bun dintre ei, cel mai bun dintre toţi. Dar ei întotdeauna or să se gudure pe lângă Ştefan, neputinciosul, odrasla, frăţiorul tău inutil. Indiferent ce faci, nimănui n-o să-i pese de tine aşa cum Ie pasă muritorilor ăstora de el. Aşa cum tuturor, de sute de ani, Ie-a păsat întotdeauna de Ştefan. Ar trebui să-i laşi în urma ta. Să-i faci să sufere. De ce să nu-i laşi în pericol? Şi ei ar face acelaşi lucru cu tine. Elena şi prietenii ei au călătorit prin dimensiuni, s-au confruntat cu sclavia, au înfruntat cele mai mari primejdii ca să-i salveze pe Ştefan, dar pe tine te-au lăsat să zaci mort, departe de casă. S-au întors aici şi au fost fericiţi fără tine. Cu ce loialitate le eşti dator?

Damon, cu faţa ascunsă în umbre acum, că toate lumânările erau stinse, scoase un hohot de râs amar şi sumbru. Ochii lui întunecaţi licăreau în obscuritate, fixaţi asupra celor limpezi ai fantomei. Urmă o lungă tăcere, şi Elenei i se opri răsuflarea în piept.

Damon făcu un pas înainte, continuând să-şi ţină în mână lumânarea.

— Ai uitat? spuse el, cu o voce rece. Te-am *alungat* Şi cu o iuţeală supraomenească, înainte ca vreunul din ceilalţi să clipească măcar o dată, cu o izbucnire de Putere îşi aprinse lumânarea din nou şi o aruncă, drept şi cu toată forţa, exact în faţa fantomei.

35

lena sări înapoi când fantoma se aprinse. Era atât de aproape, încât căldura flăcărilor îi ane obrajii şi ea îşi simţi părul mirosind a pârlit.

Ferindu-şi faţa cu mâinile, înaintă pe furiş, tăcut, mai aproape, tot mai aproape de fantomă. Picioarele îi tre- murau, dar le impuse să păşească ferme şi liniştite.

În mod conştient, *nu* îşi îngăduia să se uite sau să se gândească la trupul lui Ştefan prăbuşit pe podeaua garajului, la fel cum nu îşi îngăduise să se uite la lupta dintre Ştefan şi Damon atunci când avusese nevoie să gândească.

Deodată, o vâlvătaie de foc izbucni în aer şi, pentru o secundă ameţitoare, Elena îndrăzni să spere că Damon o provocase. Fantoma *ardea.* Cu siguranţă, nicio creatură de gheaţă nu putea rezista ia aşa ceva.

Dar apoi realiză că fantoma nu numai că ardea, ci şi râdea.

— Prostule, îi spuse fantoma lui Damon, cu o voce şoptită şi aproape afectuoasă. Tu crezi că focul poate >ă-mi facă *mie* rău? Gelozia poate să ardă mai fierbinte decât focul şi mai rece decât gheaţa. Tu, dintre toţi, ar trebui să ştii asta, Damon. Râse din nou, râsul ei ciudat,: lincănit. Simt gelozia, furia care arde în tine tot timpul, Damon,

şi arde atât de puternic, încât pot să miros ura fi disperarea care trăiesc în tine, şi toate suferinţele şi furiile tale mărunte sunt hrana şi băutura mea. Le ţii la pieptul tău şi le cercetezi întruna ca pe nişte comori. Poate că ai reuşit să înlături o parte infimă din multitudinea de suferinţe care te împovărează, dar n-o să te eliberezi niciodată de mine.

În jurul picioarelor fantomei se aprinseră mici linii de lacără care se întinseră rapid pe podeaua garajului. Elena le privi îngrozită: oare erau urme de benzină lăsate le antica maşină a doamnei Flowers? Sau era pur şi sim- din **răutatea fantomei care răspândea focul printre ei?**

De fapt, nici nu conta. Ceea ce conta era că ardea garajul, şi dacă fantoma era rezistentă în faţa flăcărilor, ; eilalţi nu erau. Fumul umplea garajul, iar Elena şi prie-enii ei începură să tuşească. Elena îşi acoperi nasul şi rura cu mâna.

Repezindu-se pe lângă ea, Damon mârâi şi sări la râtul fantomei.

Chiar şi în acele momente critice, Elena nu putu să nu admire viteza şi graţia lui Damon. Se ciocni de fantomă şi o trimise la podea, apoi se dădu înapoi, ferindu-şi faţa cu braţul îmbrăcat în piele. *Focul,* **îşi aminti Elena cu un fior de groază.** *Focul este unul din cele câteva lucruri care pot omorî un vampir.*

Ochii ei lăcrimau din cauza fumului, dar ea se sili să-i ţină deschişi în vreme ce se apropia, ocolind prin spatele fantomei, care acum era din nou în picioare. Îi auzea pe prietenii ei strigând, dar se concentră asupra luptei.

Fantoma se mişca mai greu decât înainte şi nu îl atacă imediat pe Damon. Prin flăcări, Elena vedea că fluidul acela verzui vâscos continua să-i picure pe pieptul solid din rana pe care i-o făcuse Meredith. Când lichidul atingea flăcările, acestea pâlpâiau cu o nuanţă albastru-verzuie.

Damon se repezi din nou către fantomă, şi ea îl aruncă deoparte cu o mişcare din umăr. Mârâind, se înconjurară cu prudenţă. Elena se strecură prin spatele lor, încercând să se ferească din drumul lui Damon, încercând să găsească o cale de a ajuta.

Un pârâit care venea din cealaltă parte a încăperii îi distrase atenţia Elenei pentru o clipă şi, întorcând capul, văzu focul urcând pe peretele îndepărtat, întinzându-se către rafturile de lemn fixate pe toţi pereţii. Şi astfel, rată ceea ce se întâmplă în următoarele secunde, dar deodată Damon, cu o arsură roşie pe obraz, alunecă pe podea pe spate.

Într-o clipă, se ridică din nou în picioare şi se apropie cu grijă de fantomă, dar strălucirea sălbatică din ochii lui o nelinişti pe Elena. Chiar şi rănită, fantoma era

mai puternică decât Damon, şi, după lunga lui luptă cu Ştefan, forţele îi slăbiseră probabil. Devenea mai nesăbuit. Elena îşi adună curajul şi se apropie din nou mai mult de fantomă, atât cât putea să suporte flăcările. Fantoma se uită Ia ea pentru o fracţiune de secundă, după care îşi întoarse privirea, concentrându-se pe ameninţarea mai serioasă.

Apoi se repezi în faţă pentru a se confrunta cu Damon, cu braţele întinse în lături şi un zâmbet de o bu- curie sălbatică pe chip.

Şi deodată Meredith era acolo lângă Damon. Arăta solemnă şi palidă ca o martiră, cu buzele strânse şi privirea prudentă, dar se mişca la fel de iute precum fulgerul. Băţul ei despică aerul cu o mişcare aproape prea rapidă pentru a fi percepută, lăsând o altă tăietură prelungă peste stomacul fantomei. Fantoma scoase un urlet şi flăcările de pe trunchiul ei şuierară când din rană ţâşni şi mai mult fluid verzui.

Şi totuşi fantoma rămase dreaptă pe picioare. Mârâi şi se întinse către Meredith, care se trase repede înapoi, departe de atingerea de gheaţă. Meredith şi Damon avură un schimb tăcut de priviri şi trecură de-o parte şi de alta a fantomei, astfel încât, flancând-o, să o împiedice să-i privească pe amândoi în acelaşi timp. Damon o izbi cu palma pe fantomă, o lovitură scurtă şi puternică, şi mâna lui se făcu roşie şi se umplu de băşici. Meredith îşi luă din nou avânt cu băţul ei de luptă, aproape nimerind-o pe fantomă în braţ, retezând în schimb doar un fuior de fum.

Se auzi un zgomot puternic când un raft în flăcări căzu pe podea. Fumul deveni mai gros. Elena îi putea auzi pe Bonnie şi Matt, aflaţi departe de luptă, tuşind.

Elena se apropie şi mai mult, atacând-o din nou pe fantomă din spate, fără să fie în drumul lui Damon şi Meredith, departe de ei. Căldura fantomei se simţea ca un foc mare aprins în grădină.

Meredith şi Damon se mişcau în tandem acum, la fel de Un ca şi cum ar fi repetat mişcarea, dansând înainte şi înapoi, uneori prinzând fantoma cu o lovitură, de cele mai multe ori trecând printr-o spirală de fum sau ceaţă, căci fantoma îşi transforma părţi ale trupului din gheaţă solidă în forme pâcloase.

O voce răsună cu putere în garajul arzând.

— *Impera te desistere.*

Doamna Flowers se rezema de braţele lui Matt şi Alaric. Dar ochii îi erau limpezi şi vocea sigură. Aerul din jurul ei era încărcat cu Putere.

Fantoma şovăi doar puţin, poate pentru doar o jumătate de secundă, în loviturile şi transformările sale, dar se dovedi de ajuns pentru ca Damon şi Meredith să poată aplica mai multe lovituri şi să se poată feri de alte câteva ale fantomei. Dar era oare

suficient? Fantoma se clătină când un pumn o nimeri în plin, şi oribilul puroi verde vâscos continua să-i curgă din rana făcută de băţul lui Meredith, dar încă mai stătea ferm pe picioare în vreme ce Damon şi Meredith tuşeau şi se înecau în fum p se îndepărtau clătinându-se de flăcări. Trandafirul din pieptul Geloziei pulsa constant, roşu-închis. Elena răsuflă adânc, frustrată, şi începu imediat să tuşească din nou. Fantoma nu stătea într-un loc suficient de mult timp pen-: ru ca Elena să-i poate smulge din piept inima-trandafir.

Meredith lovi din nou către ea cu băţul ei de luptă şi, le data asta, acesta spintecă fumul şi fantoma apucă} ăţul cu o mână, aruncând-o pe Meredith către Damon. 3ei doi se ciocniră şi căzură greoi pe podea, iar fantoma, neă uşor împiedicată de vraja doamnei Flowers, se în- inse către ei.

— Am fost geloasă pe Meredith pentru mintea ei! trigă Bonnie. Avea faţa pătată de fum şi lacrimi, şi părea neredibil de mică şi de fragilă, dar stătea cu spatele drept i mândră, ţipând cât o ţinea gura. Ştiu că n-o să fiu ni- iodată Ia fel de bună la şcoală ca ea, dar e în regulă. Îmi tlung gelozia din inimă!

Pentru o clipă, trandafirul fantomei deveni de un roz ntunecat, şi fantoma se clătină uşor. Se uită la Bonnie şi uieră. Asta însemnă o pauză aproape imperceptibilă ri înaintarea fantomei, dar se dovedi suficientă pentru a Damon să apuce să sară în picioare. Veni în faţa lui

Meredith, apărând-o în vreme ce se ridica şi ea. Fără să se uite măcar unul la altul, Meredith şi Damon începură să se rotească din nou în direcţii opuse.

— Am fost gelos că prietenii mei au mai mulţi bani decât minei strigă Matt. Dar îmi alung gelozia din inimă!

— Sunt geloasă pe felul în care Alaric a crezut cu adevărat în ceva nedemonstrat, care s-a dovedit până la urmă real! ţipă Ceiia. Dar îmi alung gelozia din inimă!

— Am fost geloasă pe Elena pentru hainele ei! strigă Bonnie. Eu sunt prea scundă ca să arăt bine în multe dintre lucruri! Dar îmi alung gelozia din inimă!

Damon Iovi în fantomă cu piciorul, pe care şi-l trase repede înapoi, pârlit. Meredith îşi ridică băţul. Doamna Flowers psalmodia în latină, iar Alaric i se alătură, cu vocea lui joasă în contrapunct cu a ei, întărindu-i vraja. Bonnie, Celia şi Matt continuau să strige, găsind mici ge- lozii şi supărări de care probabil că de cele mai multe ori nici nu erau conştienţi, bombardând-o astfel cu mici lovituri.

Şi, pentru prima oară, fantoma părea... zăpăcită. Îşi întoarse încet capul de Ia unul Ia altul, privindu-i pe toţi adversarii ei: Damon, păşind către ea cu pumnii ridicaţi; Meredith, ridicându-şi cu o mână sigură băţul de luptă în vreme ce o urmărea pe

fantomă cu o privire rece şi calculată; Alaric şi doamna Flowers recitând în latină, cu mâinile ridicate; Bonnie, Matt şi Celia strigând mărturisiri ca şi cum ar fi aruncat cu pietre în ea.

Ochii Geloziei trecură peste Elena fără să pară că o observă cu adevărat: stând nemişcată şi tăcută în mijlocul învălmăşelii generale, nu reprezenta o ameninţare.

Asta era cea mai bună şansă pe care o putea avea Elena. Îşi luă inima în dinţi să înainteze, apoi încremeni când fantoma se întoarse către ea.

Şi apoi, ca prin minune, Ştefan era acolo. Se încleştă de spatele fantomei, aruncându-i un braţ pe după gât, în vreme ce flăcările îl atingeau. Cămaşa îi luă foc. Pentru scurt timp, fantoma era trasă înapoi, dincolo de Elena, cu trunchiul către ea, expus.

Fără să ezite, Elena îşi vâri mâna în foc.

Pentru o clipă, nici nu simţi văpaia, ci doar o atingere uşoară, aproape chiar răcoroasă, pe mâna ei înconjurată de flăcări. *Nu-i chiar atât de rău,* **apucă ea să-şi spună, pentru ca în momentul următor să simtă durerea.**

Era o durere cumplită, agonizantă, şi în spatele pleoapelor îi jucară lumini fulgerătoare de şoc. Trebui să se lupte cu ea însăşi pentru a nu se lăsa copleşită de instinctul aproape irezistibil de a-şi trage mâna din foc. În schimb, pipăi în trunchiul fantomei, căutând tăietura pe care i-o făcuse Meredith chiar deasupra trandafirului. Era neted şi alunecos, şi mâna ei bâjbâia. *Unde e? Unde e?*

Damon se aruncase în flăcări alături de Ştefan, trăgând de braţele şi gâtul fantomei, ţinându-i torsul expus pentru Elena, împiedicând fantoma să se elibereze din strânsoarea lor şi să o arunce în cealaltă parte a încăperii. Meredith o lovea cu băţul de luptă într-o parte, în spatele Elenei, vocile prietenilor ei se ridicau într-un murmur de mărturisiri şi descântece, străduindu-se şi ei să o menţină pe fantomă dezechilibrată şi confuză.

În cele din urmă, Elena găsi tăietura şi îşi *împinse* **mâna înăuntru. Era rece ca gheaţa în pieptul fantomei şi Elena ţipă simţind contrastul, căci răceala era înfiorătoare după căldură, iar flăcările încă mai dansau pe braţul ei. Lichidul aproape îngheţat din pieptul fantomei era atât de gros, încât era ca şi cum ar fi pipăit prin gelatină. Elena împinse mâna adânc şi apucă, iar fantoma scoase un ţipăt de durere.**

Era un sunet cavernos şi, în ciuda a tot ce le făcuse fantoma ei şi prietenilor săi, Elena nu-şi putu reprima o tresărire de compasiune. O clipă mai târziu, mâna Elenei se încleştă pe tulpina trandafirului, şi o mie de spini îi străpunseră carnea arsă. Ignorând durerea, trase trandafirul din lichidul vâscos, din foc, şi se dădu înapoi,

1

clăti- nându-se pe picioare, departe de fantomă.

Nu ştia exact ce se aşteptase să se întâmple. Poate ca fantoma să se topească Ia fel ca Vrăjitoarea Rea din Vest, lăsând în urma ei doar o băltoacă de apă vemrie scâr- boasă. În schimb, fantoma se holbă la ea cu gura deschisă, arătându-şi dinţii ascuţiţi şi strălucitori. Rana din pieptul ei se lărgise, şi fluidul verzui se revărsa rapid, ca dintr-un robinet stricat. Flăcările ardeau mocnit şi verzi acolo unde lichidul se scurgea în jos pe trupul ei şi picura pe podea.

— Dă-mi-l mie, spuse Ştefan, ivindu-se lângă Elena.

Luă trandafirul din mâna ei şi îi smulse petalele, care acum se decoloraseră într-un roz pal, şi le împrăştie în focul care ardea pe laturile garajului.

Fantoma privea cu o expresie uluită şi, treptat, focul ei arzător se stinse devenind fum, iar forma ei solidă se vaporiză încet. Pentru o clipă, un chip malefic, de fum, pluti în aer înaintea lor, cu ochii aţintiţi neiertător asupra Elenei. Apoi dispăru.

36

amon se mişcă primul, ceea ce n-o surprinse pe Elena. Cu jacheta de piele pârjolită de flăcări, cu faţa şi braţele acoperite de arsuri, trecu clătinându-se prin foc pe lângă ceilalţi şi deschise larg uşa garajului. Afară, tunetul bubuia deasupra lor şi cădea o ploaie deasă.

D

în ciuda ploii, garajul ardea cumplit, iar flăcările urcau pe laturile clădirii micuţe către acoperiş. Ieşiră afară cu toţii, cu paşi împiedicaţi, iar Meredith, tuşind, îşi ridică faţa către ploaie. Matt şi Alaric o sprijineau pe doamna Flowers, apoi o aşezară pe scaunul şoferului din maşina ei. Elena îşi întinse mâinile înainte, lăsând ploaia să spele funinginea care o acoperea şi să-i aline arsurile. Restul prietenilor ei rămaseră nu departe de garajul care ardea, încă uluiţi.

— Oh, *Damon*, spuse Bonnie. Se opri să tuşească şi răsuflă greu pentru câteva momente, apoi se aplecă spre Damon cu grijă, atentă la rănile lui, şi-l sărută pe obraz. Mă bucur atât de mult că te-ai întors!

Mulţumesc, păsăruică roşcată, spuse Damon, mângâind-o pe spate. Scuză-mă puţin; trebuie să mă ocup de ceva.

Se îndepărtă şi o prinse de mână pe Elena.

În depărtare se auzi mugetul sirenelor, anunţând apropierea maşinilor de pompieri şi de poliţie, atrase de foc.

Damon o trase pe Elena în umbra întunecată a unui copac de lângă casă.

— Vino, spuse. Acum ai nevoie de sânge.

Îşi pipăi gâtul cu degete arse, apoi îşi trecu o unghie peste o venă. Jacheta lui de piele era practic distrusă, doar zdrenţe şi cenuşă care stăteau agăţate de el, iar arsurile prelungi de pe faţa şi trupul lui erau încă roşii şi păreau carne vie, dar deja arătau mai bine decât cu câteva minute în urmă.

— Pot să fac şi eu asta, spuse Ştefan, apropiindu-se de ei şi rezemându-se de zidul casei. Părea obosit şi ăvăşit, dar şi rănile lui începuseră să se însănătoşească. Slena poate oricând să ia din sângele meu.

— Cu siguranţă, poţi să treci şi tu la treabă. Dar rana: i e foarte urâtă, spuse Damon pe un ton detaşat, iar tu tu ai Puterea de a o vindeca imediat.

Elena încercase să nu-şi privească mâna dreaptă. Deşi nu putea să o mişte aproape deloc, nu o mai durea aşa de tare. Ceea ce probabil era de fapt un semn rău. Asta însemna oare că terminaţiile nervoase erau moarte? O privire rapidă şi neliniştită în jos către mână îi strânse stomacul. Chiar şi acea simplă aruncătură de ochi îi arătă o carne oribil de înnegrită şi înroşită şi piele care se cojea şi - Dumnezeule! - i se păru că vede o fulgerare de os pe sub carne. Scoase un scâncet abia auzit, involuntar.

— Bea, spuse Damon, nerăbdător. Lasă-mă să rezolv asta înainte să ajungă aici cu toţii şi să te ducă Ia spitalul de arşi.

Elena încă mai ezita, şi Damon oftă şi se întoarse din nou către Ştefan.

— Uite ce-i, spuse el, şi vocea i se îmblânzi, nu e în- totdeauna vorba despre Putere. Uneori, sângele înseam- nă doar să ai *grijă* **de cineva.**

— Ştiu asta, replică Ştefan, clipind obosit către el. Nu eram însă sigur că tu o ştii.

Gura lui Damon se strâmbă într-un zâmbet ironic.

— Sunt un om bătrân, frăţioare, spuse el. Ştiu o mulţime de lucruri. Se întoarse din nou Ia Elena. Bea, insistă, şi Ştefan zâmbi liniştitor către ea.

Elena încuviinţă din cap către Ştefan înainte să-şi lipească strâns gura de gâtul lui Damon. În clipa în care îi gustă sângele, Elena se simţi învăluită în căldură şi durerea din mână dispăru. Nu mai simţea răpăitul neplăcut şi rece ai ploii pe capul şi umerii ei, apa rece ca gheaţa alunecându-i pe trup. Se simţea bine, şi în siguranţă, şi iubită, iar timpul se oprise atât cât să-şi recapete ea răsuflarea.

Damon? **gândi Elena şi îşi trimise gândurile în întâmpinarea alor lui. El îi răspunse fără cuvinte, dar cu un val de afecţiune şi grijă, de dragoste care nu cerea nimic în schimb. Prin tulburarea minţii sale, Elena realiză că în adâncul lui apăruse ceva nou.**

În trecut, când ea şi Damon îşi lăsaseră minţile să se atingă, simţise de multe ori că Damon îşi ascunsese o parte a sa. Sau, în rarele ocazii când trecuse dincolo de barierele interne pe care el le ridicase împotriva intruşilor, Elena găsise acolo

suferinţă şi furie, un copil pierdut legat în lanţuri de o stâncă.

Acum, Elena simţea doar dragoste şi pace când ea şi Damon se contopiră unul în celălalt. Când se desprinse de el în cele din urmă, îi luă un moment ca să revină la lumea reală. Ştefan nu mai era lângă ei. Continua să plouă, apa rece îi cădea în păr, pe umeri, pe gât şi braţe şi trup. Mâna o durea şi era încă arsă rău, dar se vindecase îndeajuns pentru a avea nevoie mai degrabă de o cremă şi bandaje decât de o intervenţie la spital.

Mai multe maşini de pompieri şi de poliţie opriră pe aleea din faţa pensiunii, cu luminile strălucind şi sirenele urlând. Lângă garaj, o văzu pe Meredith dând brusc drumul braţului lui Ştefan, şi Elena îşi dădu seama că Meredith băuse de la încheietura mâinii lui.

Se gândi vag că asta ar fi şocat-o cu doar câteva ore în urmă — ar fi fost convinsă că Meredith s-ar feri să se atingă de sângele *oricărui* vampir, iar Ştefan îşi păstrase întotdeauna sângele pentru Elena datorită legăturii speciale dintre ei — dar nu avu niciun sentiment în legătură cu asta.

Era ca şi cum toate barierele dintre ei, membrii grupului lor, căzuseră. Fie că starea asta nouă de lucruri avea să dăinuie sau nu, pentru moment erau cu toţii o singură persoană. Văzuseră ce era mai rău în fiecare dintre ei. Rostiseră adevărul şi trecuseră împreună de furtună. Iar acum, dacă Meredith trebuia vindecată, sigur că Ştefan îi dădea sângele lui. Aşa s-ar întâmpla pentru oricare dintre ei.

Pompierii săriră din maşina lor şi-şi des&cură furtunurile. În vreme ce ei îşi îndreptau atenţia către stingerea focului, doi ofiţeri de poliţie şi un bărbat care trebuia să fie comandantul pompierilor porniră hotărâţi către doamna Flowers, Matt, Alaric, Celia şi Bonnie, toţi strânşi acum în maşină. Meredith şi Ştefan se apropiară şi ei.

— De ce n-au ajutat-o să intre în casă? se întrebă brusc Elena cu voce tare şi Damon întoarse spre ea o privire surprinsă.

— Habar n-am, spuse el încet. Nici nu m-am gândit că am putea merge în casă. Cred că toată lumea a simţit că trebuie să fim aici afară, să privim cum arde garajul. Să ne asigurăm că fantoma nu iese.

— E ca şi cum am fi fost la capătul lumii, spuse ea în şoaptă, gândind cu voce tare. Chiar şi pensiunea părea atât de departe, încât nici nu făcea parte din peisaj. Acum, că au apărut şi alţi oameni aici, lumea începe să se învârtească din nou.

Damon scoase un *hmm* neutru.

— Ar trebui să mergem şi noi acolo, spuse. Se pare că au nevoie de ajutor.

Vocea doamnei Flowers se auzea tare, indignată, dar Elena nu reuşea să desluşească vorbele. Păşind în urma lui Damon, zâmbi în sinea ei: de când îi păsa lui Damon dacă, în afară de Elena, avea cineva nevoie de ajutor?

Pe când se apropiau, Elena văzu că doamna Flowers ieşise din maşină şi îşi luase cea mai excentrică şi ţăcănită expresie a ei, cu ochii săi albaştri larg deschişi, cu mâinile în şold, în vreme ce Alaric îi ţinea o umbrelă deasupra capului.

— Tinere! se răsti ea la comandantul pompierilor. Ce vrei să spui când mă întrebi de ce nu era maşina mea parcată în garaj? Cu siguranţă, am dreptul să-mi răspândesc posesiunile în orice loc vreau de pe proprietatea mea! în ce soi de lume trăim, ca să fiu amendată, ca să fiu judecată pentru că nu mă supun convenţiilor?

Îndrăzneşti să sugerezi că aş fi putut şti dinainte despre acest foc?

— Păi, doamnă, s-au mai văzut cazuri. Nu sugerez nimic, dar incidentul trebuie investigat, spuse comandantul de pompieri pe un ton indiferent.

— Ce caută toţi copiii ăştia aici? întrebă unul dintre poliţişti, aruncând o privire înjur.

Ochii lui zăboviră pe jacheta de piele arsă a lui Damon şi pe pielea zdrelită de pe obrazul lui Ştefan.

— Va trebui să stăm de vorbă cu voi toţi, spuse el. O să începem cu numele şi adresele voastre.

Ştefan făcu un pas înainte şi îşi aţinti privirea în ochii ofiţerului de poliţie.

— Sunt sigur că n-o să fie nevoie, spuse el încet, pe un ton convingător, şi Elena îl simţi folosindu-şi Puterea. Garajul a luat foc pentru că a fost lovit de trăsnet în timpul furtunii. Nu era nimeni aici, cu excepţia doamnei în vârstă care locuieşte în pensiune şi câţiva oaspeţi de-ai ei. Lucrurile sunt atât de simple, nu e nevoie să mai interogaţi pe nimeni.

Poliţistul păru confuz şi apoi încuviinţă din cap şi faţa i se însenină.

— Furtunile astea pot crea o mulţime de stricăciuni, spuse.

Comandantul de pompieri pufni dispreţuitor.

— Ce tot spuneţi? Trăsnetul n-a lovit deloc prin locurile astea.

Ştefan îşi mută privirea către pompier.

— Nu e nimic care să necesite o investigaţie...

Dar vraja se rupsese şi acum cei trei bărbaţi îi priveau cu suspiciune.

Puterea lui Ştefan nu era suficient de mare pentru a fi folosită pe toţi trei, îşi dădu seama Elena, şi el nu avea să reuşească să-l convingă nici măcar pe unul dintre ei dacă stăteau împreună, trezindu-şi reciproc îndoielile. Faţa lui Ştefan era trasă şi

obosită. Purtase o lungă bătălie — de fapt, mai mult de una. Iar Ştefan nu avea niciodată prea multă Putere, nu atunci când nu bea sânge omenesc. Dacă îşi făcuse griji pentru ea şi se pregătise să lupte împotriva fantomei, trecuseră probabil câteva zile de când nu înghiţise mai mult de câteva guri de sânge de animal.

Damon veni în faţă.

— Domnule? făcu el politicos, şi comandantul de pompieri se uită la el. Dacă aş putea discuta puţin cu dumneavoastră între patru ochi, sunt sigur că am reuşi să lămurim această problemă.

Comandantul se încruntă, dar îl urmă pe Damon pe veranda din spatele pensiunii, împreună cu cel de-al doilea ofiţer de poliţie. În lumina de pe verandă, stăteau în faţa lui Damon, Ia început cu expresii suspicioase. Treptat, pe măsură ce el le vorbea, umerii lor se relaxară şi ei începură să dea din cap şi să zâmbească.

Ştefan începu din nou să vorbească, încet, cu celălalt poliţist Va reuşi să influenţeze o singură persoană, ştiu Elena, chiar şi în starea în care se găsea acum.

Meredith şi Bonnie urcaseră pe bancheta din spate a anticului automobil al doamnei Flowers — atât de vechi, încât Elena bănuia că exista încă înainte de apariţia pe lume a doamnei Flowers — şi erau cufundate în discuţie, în vreme ce Alaric şi Celia continuau să o sprijine pe doamna Flowers sub umbrelă, iar ea asculta discuţia lui Ştefan cu poliţistul. Matt se învârtea prin preajma lor.

Elena trecu încet pe lângă ei şi se furişă în maşină lângă Bonnie şi Meredith. Portiera se închise cu un zgomot greu, şi bancheta de piele neagră scârţâi şi gemu sub ea.

Buclele roşcate ale lui Bonnie atârnau ude pe umerii ei şi i se lipiseră de frunte. Faţa îi era murdară de cenuşă şi avea ochii roşii, dar îi aruncă Elenei un zâmbet cu adevărat fericit.

™ Am învins, spuse ea. A plecat pentru totdeauna, nu-i aşa? Am reuşit.

Meredith era serioasă, dar exulta, şi ochii ei cenuşii străluceau. Pe buze îi mai rămăsese o pată mică din sângele lui Ştefan, şi Elena îşi înăbuşi impulsul de a i-o şterge.

— Da, am învins, declară Meredith. V-aţi descurcat amândouă uluitor. Bonnie, ai fost aşa de isteaţă să începi să înşiri gelozii pe care să le alungi din inimă pe cât de repede puteai! Asta a descumpănit-o. Iar Elena... Meredith înghiţi cu greu nodul din gât. Să te repezi în foc a fost un act atât de curajos! Ce-ţi face mâna?

Elena îşi întinse mâna şi îşi flexă degetele în faţa lor.

— Incredibilele puteri ale sângelui de vampir, spuse ea veselă. Foarte util după o

luptă, nu, Meredith?

Meredith se înroşi la tachinarea Elenei, apoi zâmbi uşor.

— Nu ştiu, replică ea. Mi s-a părut o prostie să *nu* folosesc toate... avantajele noastre. Deja mă simt mai bine.

— Şi tu ai fost la fel de nemaipomenită, Meredith, spuse Bonnie. Ai luptat de parcă dansai. Graţioasă şi puternică şi frumoasă, şi aşa de super-tare felul în care ţi-ai folosit băţul de luptă!

Elena se arătă de acord.

— N-aş fi putut niciodată să-i iau trandafirul dacă n-ai fi rănit tu fantoma.

Cred că am fost cu toţii nemaipomeniţi, spuse Meredith. Şi acum, vă rog, linişte la prima întâlnire a Societăţii de Admiraţie Reciprocă a Absolvenţilor Liceului „Robert E. Lee”.

— Va trebui să-l chemăm aici şi pe Matt şi să-i spunem cât de minunat este, spuse Bonnie. Şi bănuiesc că şi Ştefan poate fi considerat absolvent, nu? Cred că acum, că lumea s-a schimbat, ar fi putut să încheie şcoala odată cu noi. Bonnie căscă, arătându-şi limbuţă roz ca a unei pisici. Sunt moartă de oboseală.

Elena îşi dădu seama că şi ea era frântă. Fusese o zi foarte lungă. Un *an* foarte lung de când fraţii Salvatore veniseră în Fell’s Church şi viaţa se schimbase pentru totdeauna. Se lăsă moale pe banchetă şi-şi aşeză capul pe umărul lui Meredith.

— Vă mulţumesc că aţi salvat din nou oraşul, spuse ea somnoroasă, căci i se părea important să o spună. Poate că mâine o să putem reveni din nou la normal.

Meredith râse puţin şi le imbrăţişă pe amândouă.

— Nimic nu ne poate înfrânge prietenia. Suntem *prea bune* pentru normalitate, spuse ea, apoi vocea îi deveni uşor răguşită, şovăitoare. Când aţi fost amândouă luate de fantomă, spuse ea încet, mi-a fost teamă că v-am pierdut pentru totdeauna. Voi sunteţi surorile mele, de fapt, nu doar prietenele mele, şi am nevoie de voi. Vreau să ştiţi asta.

— Ab-so-/ti£î spuse Bonnie, încuviinţând din cap cu fervoare.

Elena îşi întinse mâinile către ele. Cele trei prietene se strânseră cu putere într-o îmbrăţişare de grup, râzând printre lacrimi.

Avea să vină o nouă zi şi poate că va veni şi *normalita- tea* — indiferent ce însemna asta în acel moment. Deocamdată, Elena îi avea lângă ea pe prietenii săi adevăraţi. Iar asta însemna foarte mult. Orice s-ar fi întâmplat, asta avea să fie suficient.

1

37

imineaţa următoare îi găsi pe toţi în pensiune. După ploaia din noaptea trecută, lumina soarelui avea în ea o nouă prospeţime, şi totul părea mai strălucitor şi umed şi curat, în ciuda mirosului de fum care umplea pensiunea şi a rămăşiţelor carbonizate ale garajului care puteau fi văzute pe ferestrele din living.

Elena stătea pe canapea, rezemată de Ştefan. El îşi trecu un deget peste urmele de arsură, acum aproape vindecate cu totul, de pe dosul mâinii ei.

— Te mai supără, eroino? întrebă el.

— Aproape că nu mă mai dor deloc, mulţumită lui Damon.

D

Damon, aflat de cealaltă parte a lui Ştefan, îi aruncă un zâmbet scurt, orbitor, dar nu spuse nimic.

1

Se purtau toţi cu grijă unul cu altul, se gândi Elena. Ea se simţea - şi bănuia că probabil aşa se simţeau cu toţii — la fel ca ziua de afară: strălucitoare şi proaspăt spălată, dar uşor fragilă. Se auzeau murmure liniştite, se schimbau zâmbete, se lăsau tăceri liniştitoare. Era ca şi cum încheiase că împreună o călătorie lungă sau o sarcină dificilă şi acum venise vremea să se odihnească.

Celia, îmbrăcată în pantaloni de în deschişi la culoare şi o bluză de mătase gri, elegantă, şi calmă ca întotdeauna, îşi drese glasul.

— Eu plec astăzi, spuse când toată lumea îşi îndreptă privirea spre ea; genţile sale erau aşezate ordonat pe podea, lângă picioarele ei. E un tren către Boston peste patruzeci şi cinci de minute, dacă vrea cineva să mă ducă la gară.

— Sigur că o să te duc eu, spuse imediat Alaric, ridi- cându-se în picioare.

Elena se uită repede la Meredith, dar Meredith o privea pe Celia încruntată, cu o expresie îngrijorată.

— Nu trebuie să pleci, ştii bine, îi spuse ea. Ne-ar plăcea să rămâi.

Celia ridică din umeri într-un fel expresiv şi oftă uşor.

— Mulţumesc, dar e timpul să plec. În ciuda faptului că am distrus o carte rară şi inestimabilă, şi probabil că n-o să mai am niciodată voie să intru în campusul de la Dalerest, pentru nimic în lume n-aş fi ratat experienţa asta.

Meredith îi zâmbi larg şi ridică o sprânceană.

— Nici măcar întâlnirile cu moartea?

Celia ridică şi ea o sprânceană.

— A existat vreo parte în povestea asta care să nu fie o întâlnire cu moartea?

Râseră cu toţii, şi Elena se simţi recunoscătoare să vadă că tensiunea dintre ei dispăruse.

— O să ne bucurăm să te primim oricând o să vrei să revii, draga mea, îi spuse doamna Flowers cu sinceritate Celiei. Întotdeauna o să am o cameră pentru tine.

— Vă mulţumesc, răspunse Celia, părând mişcată. Sper ca într-o bună zi să pot să vin din nou şi să vă revăd pe toţi.

Ieşi cu Alaric din cameră şi curând auziră cu toţii uşa de Ia intrare închizându-se şi motorul unei maşini pornind.

— La revedere, Celia, ciripi Bonnie. Până la urmă, s-a dovedit de treabă, nu? continuă ea fără să mai aştepte un răspuns. Ce facem azi? Trebuie să avem o aventură înainte să se termine vara.

— N-ai avut deja parte de suficiente aventuri? întrebă Matt uluit, din colţul unde era tolănit într-un balansoar.

— Vorbesc de o aventură de vară, plină de *distracție,* spuse Bonnie. Nu chestii sumbre şi bătălii pe viaţă şi pe moarte, ci lucruri vesele, de vacanţă de vară. Voi vă daţi seama că mai avem doar vreo trei săptămâni până să înceapă din nou *şcoala*? Dacă nu vrem ca singurele amintiri ale acestei veri în Feli's Church să fie un picnic dezastruos şi o luptă îngrozitoare cu o fantomă, ar trebui să ne punem pe treabă. Propun ca astăzi să mergem în parcul de distracţii. Haideţi! îi îndemnă ea, sărind pe scaunul ei. Montagne-russe! Casa Groazei! Gogoşi! Vată de zahăr! Damon poate să câştige pentru mine un animal mare de pluş şi să mă ducă prin Tunelul Dragostei! O să fie o aventură!

Îşi flutură jucăuş genele către Damon, dar el nu-i răspunse la tachinare. De fapt, privea în jos cu o expresie încordată.

— V-aţi descurcat foarte bine, copii, spuse doamna Flowers aprobator. Cu siguranţă, meritaţi să vă relaxaţi.

Nimeni nu răspunse nimic. Tăcerea încordată a lui Damon umplea încăperea, atrăgând toate privirile asupra lui. În cele din urmă, Ştefan îşi drese glasul.

— Damon? spuse el prudent.

Damon îşi îndeştă fălcile şi ridică privirea către ceilalţi. Elena se încruntă. Oare *vinovăție* era ceea ce se vedea pe faţa lui Damon? Damon nu se simţea niciodată vinovat — căinţa nu făcea parte din multele lui calităţi.

— Uitaţi ce-i, spuse el brusc. Mi-am dat seama... pe când mă întorceam iarăşi din Dimensiunea întunecată...

Se opri din nou.

Elena schimbă o privire îngrijorată cu Ştefan. Nici bâlbâielile şi dificultatea de a-şi găsi cuvintele nu erau tipice pentru Damon.

Damon clătină din cap şi se adună.

— În vreme ce-mi aduceam aminte cine sunt, în vreme ce abia mai pâlpâia viaţa în mine şi, apoi, în vreme ce mă pregăteam să mă întorc în Felps Church, şi totul era atât de greu şi de dureros, spuse Damon, singurul lucru la care mă puteam gândi era cum noi — cum *Elena* — răsturnaserăm cerul şi pământul pentru a-l găsi pe Ştefan. Ea nu renunţase Ia căutare, indiferent ce ob- stacole întâmpinase. O ajutasem - riscasem totul ca s-o fac şi am reuşit. L-am găsit pe Ştefan şi l-am adus acasă, teafăr şi în siguranţă. Dar când mi-a venit mie rândul să mă pierd, voi toţi m-aţi lăsat singur pe luna aia.

— Dar, Damon, spuse Elena, întinzând mâna către el, credeam că ai *murit.*

— Şi chiar am încercat să răsturnăm cerul şi pământul ca să te salvăm, spuse cu

sinceritate Bonnie, cu ochii ei mari căprui umplându-se de lacrimi. Tu *ştii* **asta. Elena a încercat totul ca să Ie mituiască pe Gardiene să te aducă înapoi. Aproape că a înnebunit de durere. Iar ele au spus întruna că atunci când un vampir moare, a dispărut pentru totdeauna.**

— Ştiu asta acum, răspunse Damon. Nu mai sunt supărat. Nu mai sunt supărat de foarte multă vreme. Nu de-asta vă spun toate lucrurile astea. Se uită cu o privire vinovată la Elena. Trebuie să vă cer iertare tuturor.

Se auzi un icnet de surprindere colectiv. Damon nu-şi cerea iertare. Niciodată.

Elena se încruntă.

— De ce? îl întrebă.

Damon ridică din umeri şi umbra unui zâmbet afectat îi trecu peste faţă.

™ De ce nu, prinţesă? Redeveni serios. Adevărul este că nu meritam să fiu salvat. V-am făcut nişte lucruri îngrozitoare tuturor ca vampir, şi chiar şi când am redevenit uman. M-am luptat cu Meredith; am pus-o pe Bonnie în primejdie în Dimensiunea întunecată. V-am pus pe toţi în primejdie. Se uită la cei din jurul lui. Îmi pare rău, le spuse tuturor, cu o notă de sinceritate şi regret în voce.

Buzele lui Bonnie începură să tremure, apoi îşi aruncă braţele în jurul lui Damon.

— Te iert! strigă ea.

Damon zâmbi şi o mângâie cu stângăcie pe păr. Schimbă o încuviinţare solemnă din cap cu Meredith, care părea să arate că şi ea îl ierta — de data asta.

— Damon, spuse Matt, clătinând din cap. Eşti sigur că nu eşti posedat? Pari puţin... dus. Niciodată n-ai fost politicos cu noi, în afară de Elena.

— Păi, spuse Damon, părând uşurat că-şi eliberase sufletul mărturisind, nu te obişnui cu asta, *Matt.*

Matt păru atât de surprins şi încântat că Damon îi spusese de data asta pe numele adevărat, în loc de „Mutt” sau în niciun fel, încât era ca şi cum Damon îi făcuse un cadou. Elena îl văzu pe Ştefan trăgându-i fratelui său un ghiont glumeţ, plin de afecţiune, şi Damon îi răspunse tot cu un cot.

Nu, n-o să se poată obişnui cu asta. Damon, eliberat temporar de geloziile şi resentimentele lui, era Ia fel de frumos şi de uluitor ca întotdeauna, dar mult mai uşor de suportat. Situaţia asta n-avea să dureze prea mult, dar deocamdată Elena se putea bucura de ea.

Îşi luă un moment de răgaz pentru a se uita cu atenţie la ei, Ia fraţii Salvatore. Vampirii pe care îi iubea. Ştefan, cu buclele lui întunecate şi mătăsoase şi ochii verzi ca frunza, cu mâinile şi picioarele lui lungi şi arcuirea sensibilă a gurii pe care Elena

întotdeauna îşi dorea să o sărute. Dulceaţă şi soliditate şi o tristeţe pe care ea o înseninase. Damon, piele şi mătase şi trăsături fin cizelate. Pătimaş şi devastator. Îi iubea pe amândoi. Nu putea să-i pară rău, nu putea fi decât recunoscătoare, pe deplin şi din toată inima, pentru soarta care îi adusese în calea ei.

Dar nu avea să fie uşor. Nu-şi putea imagina ce urma să se întâmple când această nouă înţelegere şi prietenie dintre cei doi fraţi avea să se încheie. Căci nu avea nicio îndoială că va dispărea. Iritarea şi gelozia făceau parte din viaţă, şi aveau să se ivească din nou.

Strânse mâna lui Ştefan în mâna ei şi zâmbi către Damon, ai cărui ochi întunecaţi se umplură de o lumină caldă.

În sinea ei, oftă uşor, apoi zâmbi mai larg. Bonnie avea dreptate: colegiul era la doi paşi, o nouă aventură. Până atunci, ar trebui să se distreze cu ce puteau.

— Vată de zahăr? spuse ea. Nici nu-mi mai aduc aminte când am mâncat ultima oară vată de zahăr. În mod hotărât, sunt de acord cu ideea lui Bonnie de aventură.

Ştefan o sărută uşor pe buze, un sărut dulce şi vesel precum însăşi vata de zahăr, şi ea se lăsă în tihna braţelor lui.

Nu avea cum să dureze. Elena ştia bine. Dar era foarte fericită. Ştefan era el însuşi din nou, nu furios sau temător sau suferind, ci el însuşi, cei pe care îi iubea. Iar Damon era în viaţă, şi teafar, şi cu ei. Toţi prietenii ei erau lângă ea.

În sfârşit, era cu adevărat acasă.